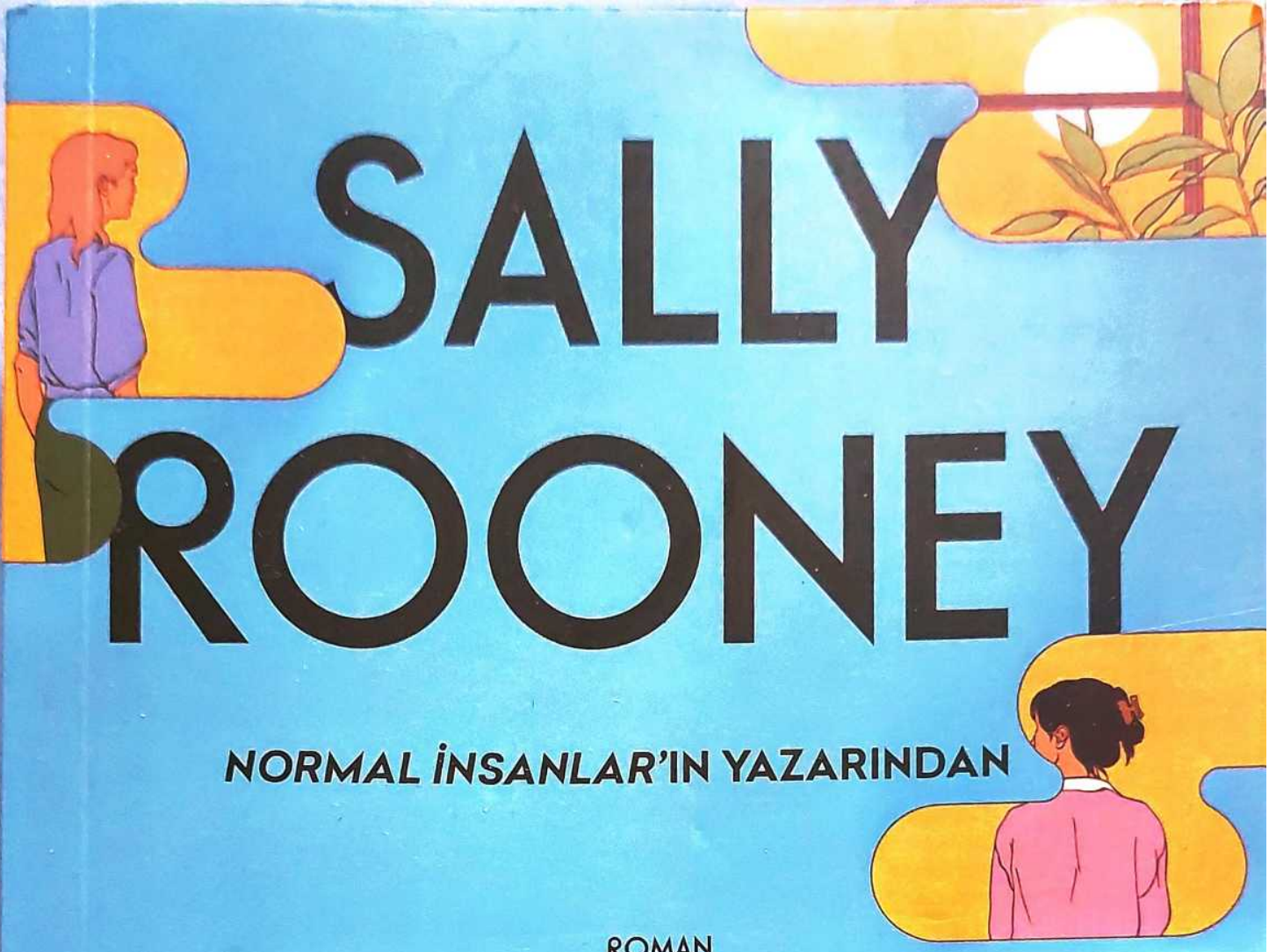

SALLY ROONEY

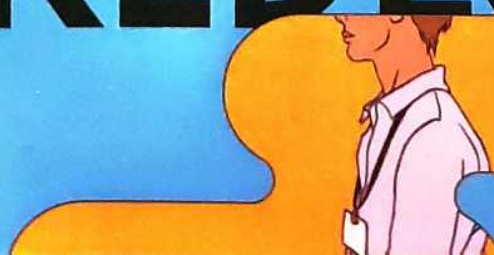
NORMAL İNSANLAR'IN YAZARINDAN

ROMAN

Çeviri: Emrah Serdan

GÜZEL DÜNYA, NEREDESİN?

can çağdaş

1

Bir kadın bir otelin barında oturmuş kapıyı izliyordu. Giyimi özenli ve düzgündü, beyaz bir bluz giymiş, sarı saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı. Gözlerini telefonun ekranındaki mesaj arayüzüne indirdi, sonra tekrar kapıya baktı. Mart sonuydu, içerisi sakindi ve sağındaki pencerenin öbür yanında güneş Atlantik sularında batıyordu. Yediyi dört geçiyordu başta, derken beş, derken altı. Belli bir amaç gütmeden tırnaklarına şöyle bir baktı. Yediyi sekiz geçe bir adam içeri girdi. Minyon yapılı ve esmerdi, ince bir yüzü vardı. Sağa sola, diğer müşterilerin yüzlerine bakındı, sonra telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Penceredeki kadın onu fark etmişti ama izlemek dışında onun dikkatini çekecek bir şey yapmadı. Aynı yaşlardaydılar; ya yirmilerinin sonlarında ya da otuzlarının başlarında. Adamın kendisini görüp yanına gelmesini durup bekledi.

Alice? dedi adam.

Benim, diye cevap verdi kadın.

Tamam, ben de Felix. Affedersin, geciktim.

Alice kibar bir sesle yanıt verdi: Dert değil. Felix ona ne içmek istediğini sordu, sonra sipariş vermek için bara gitti. Bardaki garson kadın Felix'e iyi olup olmadığını sordu, o da yanıtladı: İyi işte, n'olsun, senden? Bir votka to-

nik, bir fıçı bira söyledi. Tonik şişesini masaya götürmek yerine kıvrak ve ustalaşmış bir bilek hareketiyle bardağa boşalttı. Masadaki kadın parmak uçlarını bira altlığına vurarak bekliyordu. Dışarıdan bakıldığında adam geldiğinden beri kendine gelmiş, canlanmış gibiydi. Dönüp dışarıdaki günbatımına baktı, ilgisini çekmiş gibi, oysa biraz önce hiç ilgilenmemişti. Adam dönüp içkileri masaya bıraktığında kadın, biradan taşan damlanın bardağın kenarından aşağı hızla kaymasını seyretti.

Yeni taşındığını söylüyordun, dedi Felix. Değil mi?

Alice başıyla onayladı, içkisinden bir yudum aldı ve üstdudağını yaladı.

Nereden esti peki?

Nasıl yani?

Ne bileyim, genelde insanlar bu taraflara taşınmaz da. Buradan taşınıp giderler, daha normal olanı budur. İş için gelmiş olamazsın, değil mi?

Hı? Yok, pek sayılmaz.

Bir anlığına göz göze geldiklerinde Felix'in açıklama beklediği anlaşıldı. Alice'in yüzünde bir ifade belirip kayboldu, sanki bir şeye karar vermeye çalışıyordu; sonra hafiften samimi, neredeyse karşısındakini bir sırra davet eden bir gülümseme takındı.

Aslında bir yerlere taşınmaya niyetliydim zaten, dedi. Sonra sizin kasabanın hemen dışındaki bir evden haberim oldu, bir arkadaşım sahiplerini tanıyor. Evi satılığa çıkarmışlar ama alan olmamış, bari alıcı çıkana kadar biri kalsın demişler. Ben de deniz kenarında yaşamanın güzel olacağını düşündüm işte. Ani bir karardı anlayacağın. Dolayısıyla... Neyse hikâye bu kadar, başka bir sebebi yoktu.

Felix içkisini yudumlayarak onu dinliyordu. Sonlara doğru Alice'e bir gerginlik gelmiş gibiydi, nefes nefese oluşundan ve hafif kendisiyle alay eden yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Felix bu gösteriyi kayıtsızca izledi, sonra kadehi masaya bıraktı.

Anladım, dedi. Daha önce Dublin'deydim mi demiştin?

Farklı farklı yerlerde. New York'taydım bir süre. Aslen Dublin'liyim, sana söylemiştim galiba. Ama geçen yıla kadar New York'ta yaşıyordum.

Ee, burada ne yapacaksın? İş falan mı bakacaksın?

Alice duraksadı. Felix gülümseyerek arkasına yaslandı, gözlerini ondan ayırmıyordu.

Seni soru yağmuruna tuttum, affedersin, dedi. Henüz seni çözebilmiş değilim.

Yok, rahatsız olmadım. Ama cevap vermekte iyi olmadığımı görmüşsündür.

Ne işle meşgulsün peki? Bu son sorum olsun.

Gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi Alice. Yazarım ben, dedi. Söylesene, sen ne iş yapıyorsun?

Benimkisi öyle değişik bir şey değil. Aslında neler yazdığını merak ettim ama sormayacağım. Ben kasabanın dışında bir depoda çalışıyorum.

Ne iş yapıyorsun?

Ne yapıyorum, ne yapıyorum, diye tekrar etti Felix felsefi bir edayla. Siparişleri raftan alıp yük arabasına yerleştirmek ve paketleme yerine götürmek. Çok heyecanlı değil anlayacağın.

Sevmiyor musun işini yani?

Deli misin, hayır, dedi Felix. Yerin dibine batsın. Ama severek yapacağım bir şey olsa para vermezler, değil mi? Çalışmak böyle bir şey, sevilecek bir tarafı olsa bedavaya yaparsın zaten.

Alice gülümsedi ve haklı olduğunu söyledi. Dışarıda hava kararmıştı, karavan parkındaki ışıklar birer birer yanıyordu; sokak lambalarından yayılan serin tuzlu parıltı ve pencerelerde sıcak, sarı ışık. Barın arkasındaki garson kadın masaların arasında dolaşmaya başlamış, boş olanları ıslak bezle siliyordu. Alice adındaki kadın birkaç saniye onu izledi ve sonra tekrar adama baktı.

Ee, insanlar burada eğlenmek için nereye gider? diye sordu.

Her yerde olduğu gibi. Birkaç pub var civarda. Ballina yolu üzerinde bir gece kulübü var, arabayla yirmi dakika. Lunapark filan var tabii, ama onlar çoluk çocuğa göre şeyler. Henüz burada pek arkadaşın yoktur herhalde, değil mi?

Buraya taşındığımdan beri ilk sohbet ettiğim kişi galiba sensin.

Felix kaşlarını kaldırdı. Çekingen biri misindir? diye sordu.

Öyle miyim sence?

Birbirlerine baktılar. Alice'in gergin ifadesi kaybolmuştu, sanki mesafeli görünüyordu; Felix'in gözleriyse bir şeyin parçalarını bir araya getirmek ister gibi Alice'in yüzünde gezindi. Bir-iki saniye sonraki ifadesine bakılırsa, başarılı olduğunu düşünmüyordu.

Olabilirsin bence, dedi Felix.

Alice nerede yaşadığını sorunca Felix civarda arkadaşlarıyla bir ev kiraladığını söyledi. Sonra pencereden dışarı bakarak bulundukları yerden, oturduğu sitenin hayal meyal görülebildiğini ekledi, karavan parkının hemen ilerisindeydi. Göstermek için masanın üzerine eğildi ama sonra çok karanlık olduğunu söyleyip vazgeçti. Neyse işte, hemen karşı yakada kalıyor, dedi. Eğildiği sırada ona yaklaşınca göz göze geldiler. Alice bakışlarını aşağı indirdi, Felix tekrar yerine otururken gülümsemesini bastırıyor gibiydi. Anne babasının hâlâ bu muhitte olup olmadığını sordu Alice. Felix annesinin bir yıl önce öldüğünü, babasının da "kim bilir nerede" olduğunu söyledi.

Gerçi atmayayım şimdi, muhtemelen Galway gibi bir yerdedir, diye ekledi. Arjantin'de falan ortaya çıkacağı yok. Yine de onu yıllardır görmedim.

Annene üzüldüm, dedi Alice.

Ya evet. Sağ ol.

Ben de babamı görmeyeli epey oldu aslında. Kendisi... pek güvenilir biri değildir.

Felix bakışlarını kadehinden kaldırdı. Öyle mi? dedi. İçer mi?

Hı hı. Bir de işte... palavracının tekidir.

Felix başını salladı. O senin işin sanıyordum.

Bu lafın üstüne Alice kıpkırmızı kesildi, bu da Felix'i şaşırtmış, hatta biraz endişelendirmiş gibiydi. Çok komiksin, dedi Alice. Her neyse. Bir içki daha alır mısın?

İkinciden sonra üçüncüyü söylediler. Felix ona kardeşi olup olmadığını sordu, Alice kendisinden küçük bir erkek kardeşi olduğunu söyledi. Felix'in de bir erkek kardeşi vardı. Üçüncü içkiyi bitirdiklerinde Alice'in yüzü pembeleşmiş, gözleri ayna gibi parlamıştı. Felix bara geldiğinde nasıldıysa hâlâ öyle görünüyordu, ne halinde ne tavrında bir değişiklik vardı. Alice'in bakışları gitgide salonda gezinmeye ve çevresini genel bir ilgiyle seyretmeye başlamışken, Felix'in ona olan ilgisi derinleşmiş ve yoğunlaşmıştı. Alice boş kadehindeki buzları şıngırdatıp eğlendi.

Evimi görmek ister misin? diye sordu. Ne zamandır havasını atmak istiyorum ama davet edeceğim kimse yok. Yani arkadaşlarımı davet edeceğim tabii. Ama hepsi farklı farklı yerlerdeler.

New York'tadırlar.

Çoğu Dublin'de.

Ev hangi tarafta? dedi Felix. Yürüyerek gidebiliyor muyuz?

O da laf mı, yürürüz tabii. Hatta mecburen yürüyeceğiz. Ben araba kullanmayı bilmem, sen?

Şu an kullanamam, hayır. Daha doğrusu gözüm yemez. Ama ehliyetim var, evet.

Demek öyle, diye mırıldandı Alice. Ne romantik. Bir içki daha alır mısın, yoksa kalkalım mı?

Felix ya bu soruya, ya sorunun sorulma biçimine ya da "romantik" kelimesinin kullanılmasına kaşlarını çattı. Alice bakışlarını kaldırmadan çantasını karıştırmakla meşguldü.

E hadi kalkalım öyleyse, dedi Felix.

Alice ayağa kalktı ve üstüne tek sıra düğmeleri olan bej bir yağmurluk geçirdi. Kollarının tekini diğeriyle aynı şekilde kıvırmasını izledi Felix. Dik durduğu zaman boyu Alice'ten azıcık daha uzundu.

Uzak mıyız? dedi.

Alice muzipçe gülümsedi ona. N'oldu, caydın mı yoksa? dedi. Yürümekten yorulursan beni bırakıp geri dönebilirsin, alışkınım. Yürümeyi kastetmiştim, terk edilmeyi değil. Gerçi ona da alışmış olabilirim ama tanımadığım kişilere böyle itiraflarda bulunmam.

Felix buna cevaben bir şey demedi. Hoşgörülü ama kaskatı bir ifadeyle başını sallamakla yetindi, Alice'in kişiliğinin bu yönü, bu "hazırcevap" ve lafebesi olma eğilimi, bir-iki saatlik sohbetin ardından fark ettiği ve görmezden gelmeye karar verdiği bir özellikmiş gibi. Çıkarlarken Felix bardaki garson kadına iyi akşamlar diledi. Alice buna şaşırmış gibiydi, kadını tekrar görmeye çalışırcasına başını geriye çevirdi. Kaldırıma çıktıklarında garsonla tanışıp tanışmadıklarını sordu Felix'e. Dalgalar huzur dolu bir uğultuyla kıyıya vuruyordu, hava serindi.

Orada çalışan kızı mı diyorsun? dedi Felix. Tanışıyoruz, evet. Sinead. N'oldu ki?

İçeride benimle ne konuştuğunu merak edecek.

Felix monoton bir sesle yanıtladı: Ne olduğunu anlamıştır bence. Ne tarafa gidiyoruz?

Alice ellerini yağmurluğunun ceplerine soktu ve bayırı çıkmaya başladı. Felix'in sesinde bir karşı koyma, hatta bir kafa tutma olduğunu sezmiş, bu da geri adım attıracağı yerde onu daha da yüreklendirmişti.

Niye, kadınlarla sık sık buluştuğun bir yer mi orası? diye sordu.

Felix ona ayak uydurabilmek için hızlı hızlı yürüyordu. Garip bir soru, diye yanıtladı.

Öyle mi? Garip biri olmalıyım.

Orada insanlarla buluşmam seni ilgilendirir mi? dedi Felix.

Seninle ilgili hiçbir şey beni ilgilendirmez tabii. Merak ettim sadece.

Felix bunu kafasında tartıyor gibiydi; daha sessiz, kendinden daha az emin bir sesle tekrarladı: Yine de seni niye ilgilendirdiğini anlamadım. Birkaç saniye sonra ekledi: Oteli öneren sendin bu arada. Hani bilgin olsun diye söylüyorum. Normalde gittiğim bir yer değil. O yüzden hayır, genelde insanlarla orada buluşmam. Tamam mı?

Tamam tamam, boş ver. Bardaki kızın ne yapmağımızı "anlamış" olduğunu söylemen merakımı cezbetti de ondan.

Yani, randevuda olduğumuzu anlamıştır herhalde, dedi. Demek istediğim buydu.

Arkasını dönüp Felix'e bakmadıysa da Alice'in yüzündeki neşeli ifade belirginleşmiş ya da farklı bir neşeye bürünmüştü. Tanıdığın kişilerin seni başkalarıyla bir randevuda görmesinden rahatsız olmaz mısın? diye sordu ona.

Rahatsız olurum diye mi? Çok takmam, hayır.

Sahilden Alice'in evine doğru çıkarlarken yolun geri kalanında Felix'in sosyal hayatı hakkında konuştular daha doğrusu Alice bu konuda bir dizi soru sordu ve Felix bunları ölçüp biçerek yanıtladı. Denizin gürültüsü nedeniyle iki taraf da daha yüksek sesle konuşuyordu artık. Felix sorulara şaşırmıyor, yanıtları çok düşünmüyordu ama yine de lafı uzatmıyor, kendisine sorulanın dışında bir bilgi vermiyordu. Alice'e daha çok okul yıllarından

ve işten tanıdığı insanlarla takıldığını söyledi. İki çevrede birbirini tanıyanlar vardı ama çok değillerdi. Kendisi soru sormadı; ya daha önce sorduğu sorulara Alice'in verdiği sıkılgan cevaplardan dolayı temkinliydi ya da artık ilgilenmiyordu.

Geldik, burası, dedi Alice sonunda.

Neresi?

Alice beyaz bir bahçe kapısının mandalını açtı. Burası, dedi. Felix durup eğimli yeşil bir bahçenin tepesinde duran eve baktı. Pencerelerin hiçbirinde ışık yoktu, evin ön cephesini ayrıntılarıyla seçebilmek de mümkün değildi ama nerede olduklarını anladığı Felix'in yüzünden okunuyordu.

Papaz evinde mi yaşıyorsun? dedi.

Aa, burayı bileceğini hiç düşünmedim. Bardayken söylerdim yoksa, gizemli olmaya çalışmıyordum.

Alice bahçe kapısını o geçsin diye açık tutuyordu, Felix ise, gözlerini evin üzerlerinde yükselerek denize bakan suretinden ayırmadan Alice'i takip etti. Loş, yeşil bahçe rüzgârda hışırdıyordu. Alice bir yandan çantasında ev anahtarlarını arayarak hafif adımlarla patikayı çıktı. Çantanın içinden sesi gelse de onları bir türlü bulamıyordu. Felix bir şey söylemeden durdu. Alice beklettiği için özür dileyerek telefonunun fenerini açtı; çantasının içi aydınlanırken giriş merdivenlerine de soğuk gri bir ışık yayıldı. Felix ellerini cebine sokmuştu. Buldum, dedi Alice. Sonra kapıyı açtı.

Kırmızı ve siyah desenli karolarla döşenmiş geniş bir hole girdiler. Tavanda ebruli camdan bir abajur asılıydı, duvara yaslı kibar ve ince bacaklı bir masanın üzerinde ahşaptan oyma bir susamuru figürü duruyordu. Alice anahtarını masaya attı ve duvardaki karanlık, lekeli aynaya gözucuyla hızlıca baktı.

Burayı tek başına mı tuttun? dedi Felix.

Farkındayım, dedi Alice. Evin fazla büyük olduğu ortada. Isıtmak için dünyanın parasını ödüyorum. Ama güzel yer, değil mi? Üstelik kira da istemiyorlar. Mutfağa geçelim mi? Isıtmayı açayım.

Holü geçerek geniş bir mutfağa girdiler; bir duvarda gömme dolaplar, diğer duvarda yemek masası duruyordu. Lavabonun üstünde arka bahçeye bakan bir pencere vardı. Alice dolaplardan birinde bir şey aranırken Felix kapıda durdu. Alice arkasını dönüp ona baktı.

İstersen geç otur, dedi. Canın istiyorsa ayakta da durabilirsin tabii. Bir kadeh şarap alır mısın? Evde içki olarak sadece şarap var. Ama ben önden bir bardak su içeceğim.

Ne tür şeyler yazıyorsun? Yazar olduğun doğruysa yani.

Alice düşünceli bir tavırla döndü. Doğruysa mı? Yalan attığımı düşünmüyorsundur herhalde. İstesem daha güzel bir yalan bulurdum. Roman yazıyorum. Kitaplarım var.

Ve bu işle para kazanıyorsun, öyle mi?

Alice bu soruda yeni bir vurgu olduğunu sezmiş gibi ona bir kez daha baktı ve sonra bardağa su dökmeyi sürdürdü. Kazanıyorum, evet, dedi. Felix onu seyretmeye devam etti, sonra masaya oturdu. Sandalyelerin minderi karışık kanvi bir kumaştandı. Her yer tertemiz görünüyordu. İşaretparmağının ucunu masanın yüzeyinde gezdirdi. Alice, Felix'in önüne bir bardak su koydu ve sandalyelerden birine oturdu.

Daha önce buraya gelmiş miydin? dedi. Evi biliyormuşsun.

Hayır, sadece bu kasabada büyüdüğüm için biliyorum. Yoksa kimlerin oturduğunu bilmiyordum.

Benim de tanıdığım söylenemez. Yaşlıca bir çift. Kadın ressammış galiba.

Felix başını salladı ve bir şey demedi.

İstersen evi gezdireyim sana, diye ekledi Alice.

Felix yine bir şey söylemedi ve bu kez başını bile sallamadı. Alice pek rahatsız olmuş gibi görünmüyordu; bir süredir aklından geçen bir şüpheyi doğrulamıştı ve konuşmaya devam ettiğinde de sesinde yine aynı ifadesiz, neredeyse alaycı hava vardı.

Burada tek başıma yaşadığım için deli olduğumu düşünüyorsundur, dedi.

Bedavayken mi? dedi Felix. Tek başına yaşamıyorsan kafana sıçayım derdim. Çekinmeden esnedi ve pencereden dışarı baktı, daha doğrusu pencereye baktı, çünkü dışarısı karanlıktı ve camda yalnızca içerisi yansıyordu. Evde kaç yatak odası var, merak ettim? diye sordu.

Dört.

Seninki nerede?

Bir anda geliveren bu soruya yanıt olarak Alice başta bakışlarını çevirmedi, birkaç saniye bardağını dikkatle seyrettikten sonra Felix'in gözlerinin içine baktı. Yukarıda, dedi. Dördü de yukarıda. Göstereyim mi sana?

Neden olmasın, dedi Felix.

Masadan kalktılar. Merdiven sahanlığına gri püsküllü bir kilim seriliydi. Alice odasının kapısını iterek açtı ve küçük yer lambasını yaktı. Sol tarafta çift kişilik geniş bir yatak vardı. Parkelerin üzerine halı serilmemişti ve bir duvarda yeşimtaşı renginde fayanslarla kaplı bir şömine vardı. Sağ tarafta geniş bir sürgülü pencere denizin ötesine, karanlığın içine bakıyordu. Felix pencereye doğru ilerledi ve ışığın camdaki yansımasını kendi gölgesiyle örtebilmek için iyice yaklaştı.

Gündüz manzara çok güzeldir kesin, dedi.

Alice halen kapıda duruyordu. Evet, çok güzel, dedi. Akşamüstü daha da iyi aslında.

Felix pencereden uzaklaşıp fiyatını ölçer gibi odadaki diğer nesnelere tek tek bakarken Alice onu seyretti.

Bayağı güzel, diye karar verdi sonunda. Bayağı güzelmiş odan. Buradayken kitap yazacak mısın?

Yazmayı deneyeceğim bakalım.

Kitapların ne hakkındaydı?

Ne bileyim, dedi Alice. İnsanlar hakkında.

Biraz muğlak oldu. Nasıl insanlar hakkında yazıyorsun, kendin gibi mi?

Alice sakince, bakışlarıyla bir şey anlatmak ister gibi baktı ona; oynadığı oyunun belki de farkında olduğunu, güzel güzel oynadığı müddetçe kazanmasına izin bile verebileceğini söyler gibi.

Nasıl biri olduğumu düşünüyorsun? dedi.

Alice'in bakışlarındaki soğukkanlılık Felix'i tedirgin etmiş gibiydi; ince bir sesle hızlıca güldü. Dur bakalım, dedi, daha tanışalı birkaç saat oldu, henüz kararımı vermedim senin hakkında.

Kararını benimle de paylaşırsın umarım.

Bakarız.

Alice birkaç saniye boyunca hiç kıpırdamadan durdu; Felix ise biraz daha dolanıp bir şeylere bakınıyormuş gibi yaptı. O an anlamışlardı, ikisi de anlamıştı ne olacağını; ancak nasıl anladıklarını ikisi de söyleyemezdi. Alice ilişmeden beklerken Felix etrafa bakınıyordu ki sonunda, kaçınılmaz olanı daha fazla ertelemeye enerjisi yokmuş gibi teşekkür etti ve odadan çıktı. Alice inerken ona eşlik etti, merdivenin yarısına kadar. Felix kapıdan çıkarken Alice hâlâ merdivende duruyordu. Böyledir bazen. İkisi de sonra kötü hissetti, ikisi de niye gecenin bu kadar kötü sonlandığından emin değildi. Merdivende öyle tek başına dururken Alice dönüp sahanlığa baktı. Siz de şimdi onun bakışlarını takip edin ve yatak odasının açık bırakılan kapısını, tırabzanların arasından bir kesit halinde görünen beyaz duvarı fark edin.

2

Sevgili Eileen. Bir önceki e-postama yanıt vermeni öyle çok bekledim ki yanıtın gelmeden yeni bir e-posta yazıyorum – düşün artık! Neden mi, çünkü çok fazla malzeme biriktirdim ve seni beklersem unutmaya başlayacağım da ondan. Bu yazışmalarımız sayesinde hayata tutunuyor, kenara notlar alıyor, hızla çürüyüp giden bu gezegende sürdürdüğüm –başka türlü neredeyse değersiz, hatta tamamıyla değersiz olan– varlığımı bir nebze koruyor gibi hissediyorum, bilgine... Beni bu kadar beklettiğin için seni suçlu hissettirmek ve bu şekilde daha hızlı bir yanıtı garantileyebilmek maksadıyla bu paragrafı özellikle ekliyorum. Bana e-posta yazmak dışında ne işin var hem? Çalışıyorum deme sakın.

Dublin'de verdiğin kirayı düşündükçe zıvanadan çıkıyorum. Kiralar Paris'i bile geçmiş artık, haberin var mı? Gücenme ama Paris'teki hayat Dublin'in iki gömlek üstünde. Dublin'in sıkıntılarından biri hem kelime anlamıyla hem de topografik anlamda dümdüz bir yer oluşu, dolayısıyla her şey tek bir düzlemde gerçekleşmek zorunda. Diğer kentlerin metro sistemleri var, o bir derinlik katıyor ya da dik tepeleri ya da gökdelenleri şehre bir yükseklik veriyor ama Dublin varsa yoksa bodur gri binalardan ve caddelerin üzerinde giden tramvaylardan

ibaret. En azından dikey olarak değilse bile kavramsal anlamda yüzeyin düzlüğünü kıran Avrupa kentlerindeki avlular ya da apartman terasları desen o da yok. Hiç bu şekilde düşündün mü? Düşünmemişsen de belki içten içe fark ettiğin bir şeydir. Dublin'de alıp başını yukarılara ya da aşağılara gitmek zor; kaybolmak, kendini ya da başkalarını kaybetmek, bir şeylere belli bir mesafeden bakabilmek zor. Demokratik bir şehir düzeni olduğunu düşünebilirsin – her şeyin eşit zeminde, yüz yüze gerçekleşiyor olması bakımından yani. Doğru, sana tepeden bakan kimse yok. Ama bu şekilde de gökyüzü mutlak bir tahakküme sahip oluyor. Hiçbir yerde gökyüzü ciddi anlamda bölünmüyor ya da önünü kesebilen tek bir nesne yok. Diyeceksin ki Spire anıtı var, peki kabul, Spire var gerçekten ama o da zaten gökyüzünü kesebilecek en ince şeylerden biri, üstelik mezura gibi sarktığı yerde etraftaki bütün binaların küçüklüğünü iyice göze sokuyor. Gökyüzünün kurduğu tahakküm şehrin insanlarına kötü geliyor. Hiçbir şey araya girip gökyüzünün önünü kesemiyor. *Memento mori* gibi resmen. Biri senin için gökyüzünde bir delik açsa keşke.

Son zamanlarda aklımda sağ siyaset var (hepimizin aklında olduğu gibi); muhafazakârlığın (toplumsal gücün) açgözlü piyasa kapitalizmiyle nasıl olup da bir tutulur hale geldiğini düşünüyorum. Aradaki bağ açık değil, en azından benim için, çünkü piyasa hiçbir şeyi korumayan, var olan toplumsal alanı tüm yönleriyle yutan ve anlam ve bellekten bütünüyle koparıp ticari işlemler şeklinde dışkılayan bir şey. Böyle bir sürecin nesi "muhafazakâr" olabilir? Hem "muhafazakârlık" fikri de bana başlı başına hatalı geliyor, sonuçta hiçbir şeyi tam olarak muhafaza edemeyiz; demek istediğim zaman tek bir yönde hareket eder. Bu düşünce öyle basit ki aklıma ilk geldiğinde çok zeki olduğumu hissettim, sonra salak mı-

sın diye geçirdim içimden. Ama sen ne dersin, aklına yatıyor mu? Sonuçta doğasını değiştirmeden, zamanla arasındaki etkileşimin bir kısmına el koymadan hiçbir şeyi, özellikle de toplumsal ilişkileri muhafaza etmek mümkün değil. Muhafazakârların çevrecilik anlayışını düşünsen yeter; onların muhafaza etmekten anladığı şey toprağı kazmak, yağmalamak ve yok etmek, sorunca da, "Böyle gelmiş böyle gider," demek, ama tam da bu sebepten yaptıklarına maruz kalan dünya aynı yer değil. Herhalde bu düşüncelerin son derece ilkel olduğunu, hatta belki diyalektik olmadığını söyleyeceksin. Ama bunlar sadece aklımda uyanan soyut düşünceler ve bir kenara yazmam gerekti, sen de (isteyerek veya istemeyerek) kendini bunun alıcısı konumunda buldun.

Bugün, öğlen yiyebileceğim bir şeyler almak için markete girdim ve bir anda çok garip bir duyguya kapıldım, sahip olduğum bu hayatın ne kadar olasılık dışı olduğunu fark ediverdim birden. İnsanlığın geri kalanına gitti aklım; çoğu sana bana kıyasla sefalet içinde yaşayan, benzer bir marketi ne görmüş ne de içine girmiş insanların düşündüm. Verdikleri onca emeğin meyvesi de bu işte, bu! Bizim gibi insanlara layık görülen bu yaşam biçimi! Plastik şişelerde satılan marka marka gazlı içecekler, paketlenmiş yiyecek menüleri, ambalajlı şekerlemeler ve taze pişirilmiş tatlılar; bu kadar işte, dünyada verilen tüm emeğin, harcanan tüm fosil yakıtların, kahve çiftliklerinde ve şeker tarlalarında dökülen tüm alınterinin meyvesi bu! Bu gıda marketi! Düşünürken başım döndü. Hakikaten midem kalktı. Hayatımın bir televizyon şovu olduğunu birden hatırlamış gibiydim; şovun yapılabilmesi için her gün insanlar ölüyor, çocuk, kadın demeden en feci şekilde kıyıma çevriliyordu, sırf ben tek kullanımlık plastik ambalaj kamalarına sarılmış çeşitli öğle yemeği opsiyonlarından birini seçebileyim diye. Bu yüzden

oluyorlardı, büyük deney dedikleri buydu. Kusacağım sandım. Tabii uzun süremez böyle bir his. Günün, hatta belki haftanın geri kalanında keyfim olmayabilir de, n'olmuş yani? Sonunda parasını verip yine öğle yemeği alacağım. Endişeleniyorsan hemen seni rahatlatayım, aldım da.

Kırsal yaşantım hakkında son haberleri verip nokta koyayım. Evin kaotik bir devasalığı var, sanki spontane bir şekilde daha önce görmediğim yeni odalar doğurup duruyor. Ayrıca soğuk ve bazı yerleri rutubetli. Az önce sözünü ettiğim markete yürüyerek yirmi dakika uzaktayım ve bütün vaktimi son gidişimde almayı unuttuğum şeyler için oraya gidip gelerek harcadığımı hissediyorum. Muhtemelen çok olgunlaştırıcı bir yönü vardır bunun ve bu gidişle bir sonraki görüşmemizde müthiş bir kişi haline getirecektir beni. On gün kadar önce bir kargo deposunda çalışan biriyle çıktık ve resmen nefret etti benden. Ama hakkımı yemeyeyim (asla hakkımı yedirtmem), ben de artık insanlara iki çift laf etmeyi iyice unutmuşum. Başkalarıyla düzenli olarak görüşen biri görünümü vermeye çalışırken kim bilir suratım hangi şekillere girdi. Bu e-postayı yazarken bile kendimden kopmuş, alakamı yitirmiş gibiyim. Rilke'nin bir şiiri şöyle bitiyor: "Yalnız olan yalnız kalır uzun zaman, / uyanır, okur, uzun mektuplar yazar / ve yapraklar savrulurken caddelerde / tedirginlikle dolaşır durur." Her ne kadar nisan ayında olduğumuz için yapraklar savrulmuyorsa da şu halimin daha iyi bir tarifini kendim bulamazdım. Bu "uzun mektup"u hoş gör diyeyim en iyisi. Umarım beni görmeye gelirsin. Daima daima daima sevgiyle, Alice.

3

Bir çarşamba günü saat on ikiyi yirmi geçe, Dublin şehir merkezindeki paylaşımlı ofislerden birinde bir kadın masa başında oturmuş, önündeki metin belgesini aşağı kaydırmakla meşguldü. Kaplumbağa kabuğu desenli bir tokayla arkada tutturduğu kopkoyu saçları vardı, siyah bir kalem pantolonun içine soktuğu gri bir kazak giymişti. Faresinin yumuşak ve kaygan silindirini çevirerek belgede hızlıca göz gezdirdi; gözleri dar metin sütunları arasında gidip geliyor, arada sırada durup bir şeye tıklıyor, bir karakter ekliyor ya da siliyordu. En sık yaptığı şey "WH Auden" ismine iki nokta eklemek ve tüm metinde "W.H. Auden" şeklinde standart hale getirmekti. Belgenin sonuna ulaştığında arama komutunu açtı, büyük/küçük harf eşleştir seçeneğine tıkladı ve "WH" sözcüğünü arattı. Eşleşme olmadı. Sonra belgenin en başına döndü, kelimeler ve paragraflar öyle hızla önünden geçiyordu ki herhangi birini seçebilmek imkânsızdı. Arkasından, sonuçtan memnun kalmış görünerek çalışmasını kaydetti ve dosyayı kapattı.

Saat birde iş arkadaşlarına öğle yemeğine çıkacağını söyledi, onlar da monitörlerinin arkasından ona gülümseyip el salladılar. Ceketini giyerek yakındaki bir kafeye yürüdü ve cam kenarında bir masaya oturdu; bir eliyle sand-

viç yiyor, diğeriyle *Karamazov Kardeşler*'i okuyordu. Arada sırada kitabı masaya bırakıp ellerini ve ağzını bir kâğıt peçeteyle siliyor, seyreden kimse var mı görmek istercesine etrafına bakınıyor, sonra kitabına dönüyordu. İkiye yirmi kala kafasını kaldırdığında uzun boylu sarışın bir adamı kafeye girerken gördü. Takım elbiseli ve kravatlıydı, boynunda plastik bir yaka kartı asılıydı ve telefonuyla konuşuyordu. Evet, dedi, bana salı dediler ama tekrar arayıp senin için teyit ederim. Cam kenarındaki kadını görünce ifadesi değişti, boştaki elini kaldırdı, dudaklarını oynattı: Selam. Telefona döndü: Yok, o konuda bilgilendirildiğini sanmıyorum. Gözleri kadında, sabırsızca parmağıyla telefonu gösterdi ve elini konuşan bir ağız gibi açıp kapadı. Kadın gülümsedi, kitabının açık duran sayfasının köşesiyle oynuyordu. Doğru, doğru, dedi adam. Bak ne diyeceğim, şu an ofiste değilim ama döner dönmez bakacağım. Tamamdır. Tamamdır. İyi, iyi oldu telefonlaştığımız.

Adam konuşmasını bitirip masaya geldi. Kadın onu baştan aşağı süzdü ve, Ah Simon'cığım, bu önemliyim havaları yüzünden suikasta kurban gideceksin, dedi. Adam yaka kartını çıkarıp ciddi bir edayla inceledi. Bu şey yüzünden, dedi. Her taktığımda suikastı hak ediyormuşum gibi geliyor. Bir kahve ısmarlayayım mı sana? Kadın işe döneceğini söyledi. O zaman, dedi adam, işe götürmelik bir kahve alıp ofise kadar eşlik edebilir miyim sana? Bir konuda fikrini almak istiyordum. Kadın kitabını kapayıp olur dedi. Adam kasaya gittiğinde kadın ayağa kalktı, kucağına düşen ekmek kırıntılarını silkti. Adam biri sütlü biri sade iki kahve söyledi, bahşiş kavanozuna birkaç bozukluk bıraktı. Kadın yanına geldi, tokasını çıkarıp tekrar taktı. Lola'nın provası nasıl geçti? diye sordu adam. Kadın yukarı, adamın gözlerine baktı, sonra tuhaf, zar zor bastırdığı bir ses çıkardı. Aman, iyiydi, dedi. Annem geldi işte, yarın buluşup düğün kıyafeti bakacağız.

Adam yüzünde tatlı bir gülümsemeyle kahvelerinin hazırlanmasını izliyordu. Ne tuhaf, dedi, geçen gece kötü bir rüya gördüm, evleniyordun.

Nesi kötüydü?

Evlendiğin kişi ben değildim.

Kadın kahkaha attı. İşyerindeki kadınlarla da böyle mi konuşuyorsun? dedi.

Adam tekrar kadına döndü, keyiflenmişti. Delirdin mi, canıma okurlar, dedi. Haklı olarak. Yok, işyerinde kimseyle flört etmem. Hatta bana sorsan onlar benimle flört ediyorlar.

Kesin seni kızlarıyla baş göz etmeye çalışan orta yaşlı kadınlardır hepsi.

Orta yaşlı kadınlar hakkında kurduğun bu olumsuz kültürel temsili kabul edemeyeceğim. Tüm demografiler arasından en çok onları sevdiğimi düşünüyorum.

Genç kadınların nesi varmış?

Ne bileyim işte, biraz...

Adam elini havada bir sağa bir sola yatırdı, anlaşmazlık, belirsizlik, cinsel kimya, kararsızlık ya da belki vasatlığı işaret etmek ister gibi.

Kız arkadaşlarından hiçbiri orta yaşlı değildi, diye hatırlattı kadın.

Ben de orta yaşlı değilim daha, sağ ol.

Kafeden çıkarlarken kadına kapıyı açtı, kadın teşekkür etmeden geçti. Ne soracaktın bana? dedi. Ofisin olduğu caddeyi geri yürürlerken adam, kadının da ismen tanıdığı iki arkadaşı arasındaki bir mesele hakkında tavsiyesini almak istediğini söyledi. Bu iki kişi geçmişte ev arkadaşı olarak yaşamış, sonra adı konulmamış bir cinsel ilişkiye başlamışlardı. Bir süre sonra biri başkasıyla takılmaya başlamıştı, şimdi diğeri, yani hâlâ bekâr olan, evden çıkmak istiyordu ama parası da gidecek yeri de yoktu. Ev meselesinden çok duygusal bir meseleymiş aslında, dedi

kadın. Adam da aynı fikirdeydi ama şunu da ekledi: Yine de kızın evden çıkması en iyisi olur bence. Geceleri seviş-melerini duyuyormuş falan, tatsız biraz. O esnada ofis binasının basamaklarına varmışlardı. Kıza borç verebilirsin, dedi kadın. Adam bunu teklif ettiğini ama reddedildiğini söyledi. Bir yandan içim de rahatlamadı değil, diye ekledi, çünkü içimden bir ses bana bu meseleye çok bulaşma diyordu. Diğerinin kendini nasıl savunduğunu sordu kadın, adam da diğerinin yanlış bir şey yapmadığını, bir önceki ilişkisinin kendiliğinden sona erdiğini düşündüğünü söyledi, hem ne yapsaymış, ömür boyu beklese miymiş? Kadın yüzünü buruşturdu: Yok yok, anladım, kız o evden bir an önce kurtarsın kendini. Ben de kulağımı açık tutarım. Bir süre daha basamaklarda durdular. Davetiyem geldi bu arada, dedi adam.

Doğru ya, dedi kadın. Bu haftaydı onlar.

Bana artı bir vermişler, biliyor muydun?

Kadın şaka yapıp yapmadığını anlamak için adamın yüzüne baktı, sonra kaşlarını kaldırdı. Ne güzel, dedi. Bana vermediler ama durum ortadayken nazik bir davranış olmayacaktı herhalde.

Dayanışma göstergesi olarak yalnız geleyim mi?

Kadın duraksadı. Hayrola, çağırmak istediğin biri mi var? diye sordu.

Şu görüştüğüm kız olabilir aslında. Senin için fark etmeyecekse.

Hmm, dedi kadın. Sonra ekledi: Kadın demek istemişsindir umarım.

Adam gülümsedi. Ne güzel arkadaş arkadaş konuşuyorduk şimdi, dedi.

Millete benden kız diye mi bahsediyorsun?

Elbette ki hayır. Hiç bahsetmiyorum senden. Adın ne zaman geçse ne diyeceğimi bilemeden ortamı terk ediyorum.

Kadın duymazdan gelerek sordu: Ne zaman tanıştınız?

Bilmem. Altı hafta falan oluyor.

Yine şu yirmi ikilik İskandinav kadınlarından mı yoksa?

Yok, İskandinav değil, dedi adam.

Kadın abartılı bir bıkkınlık edasıyla karton bardağını kapıdaki çöpe fırlattı. Adam onu izleyerek ekledi: İstersen yalnız gelebilirim. Birbirimize anlamlı bakışlar atarız.

Öf, sen de beni iyice ümitsiz vaka yaptın, dedi kadın.

Hiç öyle bir niyetim yoktu.

Kadın birkaç saniye bir şey demedi, trafiği boş gözlerle seyretti. Nihayet şöyle dedi: Provada çok güzeldi. Lola yani. Demin sormuştun.

Gözlerini ayırmadan yanıt verdi adam: Kesin öyledir.

Kahve için teşekkürler.

Ben de tavsiye için teşekkür ederim.

Mesainin geri kalan saatlerinde aynı metin düzenleme arayüzünde çalışmaya devam etti kadın; yeni dosyalar açıyor, tırnak işaretlerinin yerini değiştiriyor, virgülleri siliyordu. Bir dosyayı kapattıktan sonra diğer dosyaya geçmeden önce sosyal medya hesaplarına göz gezdiriyordu. Korkunç bir doğal felaket haberi, birinin çok sevdiği evcil hayvanının fotoğrafı, ölüm tehditleri hakkında açıklama yapan bir kadın gazeteci, az biraz anlamak için bile diğer internet esprilerini bilmeyi gerektiren komplike bir espri, beyaz ırkçılığı şiddetle kınayan bir yazı, müstakbel anneler için bir takviye ilacının tanıtıldığı sponsorlu bir tweet. Dünyayla ilişkisinde, bir gözlemcinin onun ne hissettiğini anlayabilmesine olanak verecek görünür hiçbir değişiklik olmuyordu. Aradan bir süre geçtikten ve hiçbir şeyden tetiklenmedikten sonra tarayıcı ekranını kapatıp metin düzenleyiciyi tekrar açtı. Ofis arkadaşlarından biri bazen işle alakalı bir soruyla araya girdiğinde ona yanıt

veriyordu, bazen de biri diğerlerine başına gelen komik bir olayı anlatıyor ve sonra hep birlikte gülüyorlardı ama çoğunlukla işler sessiz sakin devam ediyordu.

Beşi otuz dört geçe kadın ceketini tekrar askıdan aldı ve kalan arkadaşlarıyla vedalaştı. Telefonunun etrafına sardığı kulaklığını çözdü, ucunu girişe taktı ve Kildare Caddesi'nden Nassau Caddesi'ne indi, sonra sola dönerek batıya doğru ilerlemeye başladı. Yirmi sekiz dakikalık bir yürüyüşün ardından kuzey rıhtımı üzerinde yeni yapılan apartmanlardan birinde durup içeri girdi, iki kat çıktıktan sonra boyası yer yer dökülmüş beyaz bir kapıyı açtı. Evde kimse yoktu ama içerinin görünümünden ve eşyalardan dairenin tek sakini olmadığı anlaşılıyordu. Perdenin arkasından nehir manzarasının göründüğü penceresiyle ufak ve loş bir oturma odası, elektrikli fırını, yarım boy buzdolabı ve lavabosuyla bir Amerikan mutfağa bağlanıyordu. Kadın dolaptan streç filme sarılı bir kâse çıkardı. Streç filmi çöpe atıp kâseyi mikrodalgaya koydu.

Yemeğini bitirdikten sonra yatak odasına girdi. Pencereden aşağıdaki sokağı ve nehrin ağır akıntısını görmek mümkündü. Ceketini ve ayakkabılarını çıkardı, tokasını çıkarıp saçlarını açtı ve perdelerini kapattı. Perdeler ince ve sarı renkliydi, üzerinde yeşil üçgen desenler vardı. Kazağını çıkarıp pantolonundan sıyrıldı ve ikisini de yerde öbek halinde bıraktı. Pantolonunun yüzeyi hafif parlaktı. Sonra uzun kollu bir üst ile gri taytı üzerine geçirdi. Omuzlarına düşen koyu saçları hafif kuru olmakla beraber temiz görünüyordu. Yatağına geçerek dizüstü bilgisayarını açtı. Bir süre çeşitli medya hesaplarında gezindi, yurtdışında yapılacak seçimler hakkında yazılmış uzun yazılardan bazılarını açıp yarısına kadar okudu. Yüzü solgun ve bitkindi. Dışarıda eve giren iki kişinin sesi duyuldu, yemek söylemekten bahsediyorlardı. Odasının önünden geçerlerken gölgeleri kapının al-

tındaki şeritte bir an görünüp kayboldu, ardından mutfağa girdiler. Kadın bilgisayarında gizli bir pencere açtıktan sonra bir sosyal medya sitesine girdi ve arama çubuğuna "aidan lavin" sözcüklerini yazdı. Arama sonuçlarının çıktığı sayfada diğer seçeneklere bakmadan üçüncüye tıkladı. Yeni bir profil ekrana geldi; kafası ve omuzları arkadan görünen bir adamın fotoğrafının altında "Aidan Lavin" adı yazılıydı. Gür koyu saçları vardı ve kot ceket giyiyordu. Fotoğrafın altına şu yazıyı eklemişti: semtin hüzünlü delikanlısı. standart beyin sahibi. soundcloud'uma göz atın. Hesabın üç saat önceki son paylaşımı, yol kenarında kafasını cips paketine sokmuş bir güvercin fotoğrafıydı. Altına şöyle yazmıştı: aynen kanka. 127 beğeni almıştı. Kadın yatak odasında, dağınık yatağının başlığına yaslanarak üzerine tıkladı ve yanıtlar gönderinin altında belirdi. Gerçek Ölüm Kızı rumuzlu bir hesabın yanıtı şuydu: sana benzettim. Aidan Lavin şöyle yanıtlamıştı: haklısın, yakışıklı adamlarız. Gerçek Ölüm Kızı bu yanıtı beğenmişti. Bilgisayarın başındaki kadın, Gerçek Ölüm Kızı'nın profiline tıkladı. Aidan Lavin hesabıyla bağlantılı çeşitli sosyal medya profillerinde otuz altı dakika geçirdikten sonra bilgisayarı kapatıp yatağına uzandı.

Akşam sekizi geçiyordu şimdi. Başı yastıkta, bileğini alnının üzerine götürdü. Komodindeki lambadan gelen ışıkta ince altın bileziği hafifçe ışıldadı. Adı Eileen Lydon'dı. Yirmi dokuz yaşındaydı. Babası Pat, Galway bölgesinde bir çiftliğin sahibi, annesi Mary coğrafya öğretmeniydi. Ablası Lola, ondan üç yaş büyüktü. Çocukluklarında Lola gürbüz, cesur ve muzipken Eileen sık sık hastalığa yakalanan, ürkek bir kızdı. İki kız kardeş yaz tatillerinde ayrıntılarla bezeli hikâyeleri olan oyunlar oynarlardı; büyülü diyarlara yolculuk eden insan ırkından iki kardeşi canlandırdıkları bu oyunlarda, Lola başlarına gelecek belli başlı olayları uydurur, Eileen de onun peşin-

den giderdi. Oradaysalar küçük kuzenler, komşular ve aile dostlarının çocukları da yan karakter olarak hikâyeye dahil edilirdi; onlardan biri de Eileen'den beş yaş büyük olan, nehrin karşı kıyısında eskilerin köşk adıyla bildiği evde oturan Simon Costigan'dı. Her zaman temiz kıyafetler giyen, büyüklerine teşekkür eden dünya tatlısı bir çocuktu Simon. Sara hastasıydı ve arada sırada hastaneye giderdi, hatta bir keresinde ambulansla götürmüşlerdi onu. Lola ile Eileen yaramazlık yaptığı zaman anneleri Mary, Simon Costigan'ı örnek almalarını söylerdi; Simon uslu bir çocuk olmasının yanı sıra "hiç şikâyet etmediği" için de ayrıca saygı görürdü. Kız kardeşler büyüdükçe Simon'ı ya da diğer çocukları oyunlarına almayı bıraktılar, eve kapandılar ve orada kâğıtlara hayalî haritalar çizmeye, gizemli alfabeler uydurmaya ve ses kayıtları almaya başladılar. Anne babaları mülayim bir aldırışsızlıkla bu oyunları izliyor, kâğıt kalem ve boş kasetleri seve seve alsalar da düş ülkelerinin hayalî sakinlerini dinlemekle ilgilenmiyorlardı.

Lola on iki yaşındayken mahallenin küçük ilkokulundan, en yakın kasabada rahibelerin yönettiği bir Katolik kız okuluna geçti. Okulda hep sessiz bir öğrenci olan Eileen iyice içine kapandı. Öğretmeni, anne babasına Eileen'in yetenekli bir çocuk olduğunu söyledi; Eileen'i haftada iki kez ona ayrılan bir odaya götürüp orada ek okuma ve matematik dersleri verdiler. Lola Katolik okulunda yeni arkadaşlar edindi; bu arkadaşlar çiftliğe oturmaya, bazen yatıya gelmeye başladı. Bir keresinde eğlencesine Eileen'i üst kattaki banyoya yirmi dakika kilitlediler. O olaydan sonra babaları Pat, Lola'ya arkadaşlarının artık misafirliğe gelemeyeceğini söylemiş, ablası da suçu Eileen'e atmıştı. On iki yaşına bastığında Eileen de aynı okula başladı; birkaç binaya ve prefabrik yapıya yayılan bu okulun altı yüz öğrencisi vardı. Yaşıtlarının çoğu aynı

kasabada yaşıyordu ve birbirlerini ilkokuldan tanıyordu, Eileen'in parçası olmadığı geçmiş ittifakları ve anlaşmaları bu okula taşımışlardı. Lola'yla arkadaşları artık öğle yemeğinde kasabaya inecek yaşa gelmişlerdi; Eileen ise kantinde tek başına oturup evden getirdiği sandviçlerin alüminyum folyosunu soyardı. İkinci sınıftayken kızlardan biri arkadaşlarının gazına gelip Eileen'i tutmuş, bir şişe suyu başından aşağı dökmüştü. Sonra da müdür yardımcısının zorlamasıyla Eileen'e bir özür mektubu yazmıştı. Eve döndüklerinde ablası, ucube gibi davranmasa kimsenin ona dokunmayacağını söylemiş, Eileen de şöyle demişti: Ben hiçbir şey gibi davranmıyorum.

Komşularının oğlu Simon, Eileen'in on beş yaşında olduğu yaz babasına çiftlikte yardım etmeye geldi. Yirmi yaşındaydı ve Oxford'da felsefe okuyordu. Lola yeni mezun olmuştu ve eve çok uğramazdı ama Simon'ın yemeğe kaldığı akşamlarda eve erken döner, temiz değilse üstünü değiştirirdi. Lola okulda Eileen'le yan yana gelmemeye gayret ederdi ama ne zaman Simon gelse birden kardeşine çok düşkün, sevgi dolu bir ablaya dönüşür, ona çocuk gibi davranıp ha bire Eileen'in saçlarını ve kıyafetlerini düzeltirdi. Simon uymazdı Lola'ya. Eileen'e karşı hep cana yakın ve saygılıydı. Konuşurken ablası lafını kesmeye çalıştığı zaman bile Simon onu dinler ve sakince bakarak, Aa, ne ilginç, gibi şeyler söylerdi. Ağustos gelip çattığında Eileen erkenden kalkıp yatak odasının penceresinden Simon'ın bisikletini gözlemeye, görür görmez koşar adım merdivenleri inerek onu arka kapıdan girerken karşılamaya başlamıştı. Simon çay suyunu ısıtır ya da ellerini yıkarken Eileen ona kitaplar, üniversitedeki dersleri ya da İngiltere'deki yaşantısı hakkında sorular sorardı. Bir keresinde hâlâ nöbet geçirip geçirmediğini sorduğunda Simon gülümseyip, "Hayır," demiş, uzun zamandır geçirmediğini ve Eileen'in hatırlamasına şaşırdığını söylemiş-

ti. Bir on-yirmi dakika boyunca konuşurlar, sonra Simon çiftliğe gider, Eileen de yukarı çıkıp yatağa uzanırdı. Bazı sabahlar mutlu, yüzüne renk, gözlerine canlılık gelmiş olur, diğer sabahlardaysa ağlardı. Lola, anneleri Mary'ye bunun sona ermesi gerektiğini söyledi. Takmış kafayı, dedi. Utanıyorum artık. Lola arkadaşlarından, ebeveynleri gitmese de Simon'ın pazar günleri kiliseye gittiğini duymuş ve artık onun yemeğe geldiği akşamlarda eve uğramaz olmuştu. Mary sabahları mutfakta oturmaya, orada kahvaltı yapıp gazete okumaya başladı. Eileen yine de mutfağa iniyor, Simon da onu aynı cana yakınlıkla selamlıyordu. Ama Eileen artık tersleyerek karşılık veriyor ve bir an önce odasına kaçıyordu. İngiltere'ye dönmesinden önceki akşam Simon vedalaşmak için evlerine geldiğinde, Eileen odasına kapanmış ve aşağı gelmeyi reddetmişti. Simon onu görmek için yukarı çıktığında Eileen iskemleye bir tekme savurmuş ve tek konuşabileceği insanın o olduğunu söylemişti. Hayatımdaki tek kişi sendin, demişti. Artık seninle konuşmama da izin vermiyorlardı, şimdi de gidiyorsun. Keşke ölsem. Simon karşısında duruyordu, arkasında kapı aralıktı. Eileen, böyle söyleme, dedi Simon usulca. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Sen ve ben hayatımız boyunca arkadaş kalacağız.

On sekiz yaşındayken Eileen edebiyat okumak için Dublin'de üniversiteye başladı. İlk senesinde Alice Kelleher adında bir kızla arkadaşlık kurdu ve ertesi sene beraber eve çıktılar. Alice bağıra bağıra konuşan, üzerine tam oturmayan elden düşme kıyafetler giyen, her şeyi aşırı matrak bulan biriydi. Alkol sorunu olan tamirci bir babası vardı ve dağınık bir çocukluk geçirmişti. Bölümdekilerle arkadaşlık kurmakta zorlanıyordu, ayrıca hocalarından birine "faşist domuz" dediği için küçük bir disiplin cezası da almışlığı vardı. Eileen kendisine verilen tüm metinleri düzenli olarak okuyarak, her ödevini za-

manında teslim ederek, sınavlara da özenle çalışarak üniversiteyi sabırla bitirdi. Alabileceği tüm akademik ödülleri topladı, ülke çapında bir makale yarışmasını bile kazandı. Bir grup arkadaş edindi, gece kulüplerine gitti, çevresindeki erkeklerin romantik tekliflerini reddetti, arkasından eve dönüp oturma odasında Alice'le kızarmış ekmek yedi. Alice onun bir dâhi, paha biçilemez bir pırlanta olduğunu, değerini gerçekten bilenlerin bile ona yeterince değer vermediklerini söyledi Eileen'e. O da Alice'in geleneğe başkaldıran özgür bir ruh olduğunu, çağının çok ilerisinde olduğunu söyledi. Lola şehrin başka bir semtinde farklı bir üniversiteye gidiyor ve ancak sokakta tesadüfen karşılaştıklarında kardeşini görüyordu. Eileen ikinci senesindeyken Simon hukuki yeterlilik sınavına hazırlanmak için Dublin'e taşındı. Eileen onu Alice'le tanıştırmak için bir akşam eve davet ettiğinde Simon, bir kutu pahalı çikolata ve bir şişe beyaz şarapla gelmişti. Alice bütün akşam Simon'a çok kaba davranmış, dinî inançlarının "kötülük"e hizmet ettiğini ve kol saatinin çirkin olduğunu söylemişti. Simon ise her nedense onun bu davranışını eğlenceli ve hatta sevimli bulmuş gibiydi. Sonrasında evlerine sık sık uğramaya başladı; arkasını kalorifere yaslayıp Alice'le Tanrı konusunda tartışır, evi temizleme becerilerindeki eksiklere neşeyle takılırdı. Onlara "sefalet içinde" yaşadıklarını söylerdi. Hatta bazen bulaşıkları yıkayıp öyle giderdi. Alice'in olmadığı bir akşam Eileen ona sevgilisi olup olmadığını sorduğunda Simon gülmüş ve sormuştu: Nereden aklına geldi? Ben görmüş geçirmiş moruğun tekiyim, unuttun mu? Eileen uzandığı kanepeden kafasını kaldırmadan ona bir minder fırlatmış, Simon minderi havada yakalamıştı. Moruğun tekisin sadece, demişti Eileen. Görmüş geçirmiş değilsin.

Eileen yirmi yaşındayken ilk kez birisiyle, internet-

ten tanıştığı bir adamla sevişti. Sonrasında onun evinden kendi dairesine tek başına döndü. Saat geçti, neredeyse gece ikiydi, sokaklar bomboştu. Eve girdiğinde Alice kanepede oturmuş, bilgisayarda bir şeyler yazmakla meşguldü. Eileen oturma odasının kapı kenarına yaslandı: Açıkçası garipti. Alice durdu. N'oldu, yattın mı onunla? dedi. Eileen kolunun üst kısmını avucuyla ovuşturuyordu. Kıyafetlerimi çıkarmamamı söyledi, dedi. Sevişmemiz boyunca yani. Alice uzun uzun ona baktı. Nereden buluyorsun böyle tipleri? dedi. Eileen gözleri yerde, omuz silkti. Alice yerinden kalktı sonra. Sıkma canını, dedi. Büyütecek bir şey yok. Boş ver. İki haftaya unutursun. Eileen başını Alice'in minik omzuna yasladı. Alice arkadaşının sırtını sıvazladı: Sen benim gibi değilsin. Mutlu bir hayatın olacak. Simon o yaz Paris'teydi, bir iklim krizi çalışma grubundaydı. Eileen onu ziyarete giderken ilk kez tek başına uçağa bindi. Simon havalimanında karşıladı onu, sonra trenle şehre geçtiler. O gece Simon'ın evinde bir şişe şarap içtiler, arkasından Eileen ona bekâretini nasıl kaybettiğini anlattı. Simon güldü ve sonra güldüğü için özür diledi. Odasında yatakta uzanıyorlardı. Bir sessizlikten sonra Eileen konuştu: Sana bekâretini nasıl kaybettiğini soracaktım. Ama kim bilir, belki hâlâ kaybetmemişsindir. Simon gülümsedi. Hayır, ben de kaybettim, dedi. Eileen yüzünü tavana dönüp birkaç saniye sessizce durdu, nefes alıp verdi. Bir de Katoliğim diyorsun, dedi. Birbirlerine yakındılar, omuzları neredeyse dokunuyordu. Doğru, dedi Simon. Ama Aziz Augustinus ne demiş? Ey Tanrım, beni iffetli kıl, ama henüz değil.

Mezun olduktan sonra Eileen, İrlanda edebiyatı üzerine yüksek lisansa başladı; Alice bir kafede işe girdi ve roman yazmaya başladı. Beraber yaşamaya devam ediyorlardı ve Alice bazı akşamlar kitabından sesli sesli güzel espriler okurken Eileen yemek yapardı. Mutfak masasın-

da oturan Alice alnına düşen saçları iterek dinle şimdi, derdi: Sana bahsettiğim şu esas çocuk vardı ya? İşte ona kız kardeşi olan karakterden bir mesaj geliyor. Paris'te, Simon, Natalie isimli Fransız sevgilisiyle eve çıkmıştı. Eileen yüksek lisansı bitirdikten sonra bir kitapçıda iş buldu, dükkânın içinde dolaşıp arabadaki kitapları raflara yerleştirir, çoksatar romanların her birine fiyat etiketi yapıştırırdı. O sıralar anne babasının çiftliği maddi sıkıntıya girdi. Ailesini ziyaret ettiği zamanlarda babası Pat keyifsiz ve huysuz oluyordu, olmadık saatlerde evin içinde geziniyor, bir şeyleri kapatıp açıyordu. Akşamları sofrada ağzını bıçak açmıyor, başkaları yemeğini bitirmeden kalkıyordu. Bir gece oturma odasında yalnızlarken annesi Mary, kızına artık bir şeylerin değişmesi gerektiğini söyledi. Bu şekilde gitmez, dedi. Eileen endişeli bir ifadeyle maddi durumu mu yoksa evliliğini mi kastettiğini sordu. Mary avuçlarını açtı; bitkin, olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Her şey, dedi. Ne bileyim işte. Bir de gelip bana işinden, hayatından şikâyet ediyorsun. Ya benim hayatım ne olacak? Beni kim düşünsün? Eileen yirmi üç, annesi elli bir yaşındaydı o sırada. Eileen parmak uçlarıyla gözkapaklarından birine hafifçe dokundu: Sen de şimdi bana hayatından şikâyet etmiş olmuyor musun? Mary gözyaşlarına boğuldu o an. Eileen onu kaygıyla izledi ve dedi ki: Mutsuz olmanı cidden umursuyorum. Ama ne yapmamı istediğini anlamıyorum. Annesi yüzünü kapamış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Nerede yanlış yaptım ben? dedi. Nasıl böyle bencil çocuklar yetiştirdim? Eileen bu soruyu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi arkasına yaslandı. Ne umuyorsun bu konuşmadan? diye sordu. Para veremem sana. Geçmişte yolculuk edip başka bir adamla evlenmeni de sağlayamam. Yakınmanı dinlememi mi istiyorsun? Olur, dinlerim. Dinliyorum da zaten. Ama kendi mutsuzluğunu niye benimkinden önemli gördüğünü anlamıyorum. Mary kalkıp gitti.

Yirmi dört yaşındalarken Alice, kitabı için Amerikalı bir yayıncıyla iki yüz elli bin dolarlık bir sözleşme imzaladı. Yayın dünyasında kimsenin paradan anlamadığını, onlar ona bu parayı verecek kadar salaksa, kendisinin de kabul edecek kadar paragöz olduğunu söyledi. Eileen o sırada Kevin adında bir doktora öğrencisiyle çıkıyordu; onun aracılığıyla bir edebiyat dergisinde, maaşı iyi olmayan ama ilginç bir editör yardımcılığı işi bulmuştu. Başta düzelti işleri yaparken birkaç ay sonra dergiye yazı istemeye başlamıştı, yıl sonu geldiğinde ise yayın yönetmeni kendi yazılarıyla katkıda bulunmasını teklif etti ona. Eileen düşüneceğini söyledi. Lola o sırada bir danışmanlık firmasında çalışıyordu ve Matthew adında bir sevgilisi vardı. Bir akşam Eileen'i dışarıda beraber yemeğe davet etti. Bir perşembe akşamı iş çıkışında üçü birlikte Lola'nın denemek istediği bir hamburgerciye oturmak üzere gitgide kararan ve soğuyan bir sokakta kırk beş dakika beklediler. Sonunda burgerler geldi, hiçbir özellikleri yoktu. Ablası Eileen'e kariyer planlarını sordu, Eileen dergiden memnun olduğunu söyledi. Tamam, şimdilik memnunsun, dedi Lola. Ama sırada ne var? Eileen bilmediğini söyledi. Lola gülümseyerek dedi ki: Günün birinde gerçek dünyada yaşamak zorunda kalacaksın. Eileen o akşam eve döndüğünde Alice'i kanepede kitabıyla uğraşırken buldu. Alice, dedi, günün birinde gerçek dünyada yaşamak zorunda mıyım? Alice kafasını kaldırmadan küçümseyen bir homurtu çıkardı: Öf, hayır, elbette değilsin. Kim demiş?

Bir sonraki eylül, Eileen annesinden Simon'la Natalie'nin ayrıldığını duydu. Dört yıldır birlikteydiler o sırada. Eileen, Alice'e onların evleneceklerini düşündüğünü söyledi. Evleneceklerini sanıyordum, derdi. Alice de hep, Doğru, daha önce de söylemiştin, derdi. Simon'a bir e-posta yazdı, nasıl olduğunu sordu ve o da cevap verdi:

Yakınlarda yolun Paris'e düşmez herhalde? Seni görmeyi çok isterdim. Cadılar Bayramı'nda Eileen birkaç gün onunla kalmaya gitti. Simon otuz, Eileen yirmi beş yaşındaydı. İkindi saatlerinde müzelere gittiler, sanat ve siyaset konuştular. Eileen ne zaman Natalie'den söz açsa Simon şakayla karışık, kendisini de alaya alarak cevap veriyor, geçiştiriyordu. Bir keresinde Musée d'Orsay'de otururlarken Eileen ona dedi ki: Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun, bense senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Simon kederli bir gülümsemeyle yanıtladı: Şimdi Natalie gibi konuşmaya başladın işte. Sonra güldü ve özür diledi. Onun adını bir tek o zaman anmıştı. Sabahları Simon kahve yapıyor, geceleri Eileen onun yatağında uyuyordu. Seviştikten sonra Simon ona uzun uzun sarılmaktan hoşlanıyordu. Eileen Dublin'e döndüğünde erkek arkadaşından ayrıldı. Simon'dan tekrar haber almadı; ta ki Noel'de Eileen'in anne babasının evine bir kadeh brendi içip ağaçlarını seyretmek için geldiği güne kadar.

Alice'in kitabı ertesi bahar yayımlandı. Kitabın yayın süreci basında oldukça yankı buldu; başta çoğu olumluyken sonra ilk eleştirilerin eseri göklere çıkarmasına tepki duyan olumsuz yazılar geldi. Eileen o yaz, arkadaşları Ciara'nın evinde Aidan adlı bir adamla tanıştı. Aidan'ın koyu gür saçları vardı, keten pantolon ve kirli tenis ayakkabıları giyiyordu. Akşamın ilerleyen saatlerine kadar mutfakta oturup çocukluklarından bahsetmişlerdi. Bizim ailede hiçbir şey konuşulmaz, demişti Aidan. Her şey yüzeyin altındadır, hiçbir şey dışarı vurulmaz. Kadehini doldurayım mı? Biz de bizim ailede pek konuşmayız, demişti Eileen. Bazen bence konuşmaya çalışıyoruz ama beceremiyoruz. Gecenin sonunda Eileen ve Aidan eve dönerlerken aynı yöne yürümüşler, Aidan onu kapısına kadar bırakmak için yolunu uzatmıştı. Kendine iyi bak, demişti Eileen'e yolları ayrıldığında. Birkaç

gün sonra bir şeyler içmek için baş başa buluştular. Aidan müzisyen ve ses mühendisiydi. Eileen'e işinden, ev arkadaşlarından, annesiyle ilişkisinden, sevdiği ve sevmediği şeylerden bahsetti. Sohbet sırasında Eileen kıkır kıkır gülüyor ve yerinde duramıyor gibiydi, eli dudaklarına gidiyor, öne doğru eğiliyordu. O akşam eve döndüğünde Aidan ona bir mesaj gönderdi: ne iyi bir dinleyiciymişsin sen! ben de geveze çıktım, kusuruma bakma lütfen. tekrar görüşebilir miyiz?

Sonraki hafta yine içmeye çıktılar, sonra yine. Aidan'ın evinde yerler birbirine dolaşmış siyah kablolarla kaplıydı, yatağı da yere atılmış bir şilteden ibaretti. Sonbaharda birkaç günlüğüne Floransa'ya gittiler ve katedralin serinliğinde birlikte gezindiler. Bir gece Eileen'in hazırcevap bir lafına Aidan o kadar çok güldü ki sonunda mor servis peçetesiyle gözyaşlarını silmek zorunda kaldı. Eileen'e onu sevdiğini söyledi. Hayatta her şey öyle güzel ki, diye yazdı Eileen, Alice'e bir mesajında. Bu kadar mutlu olmanın mümkün olduğuna inanamıyorum. Simon o sırada Dublin'e döndü ve meclisteki bir sol gruba siyaset danışmanlığı yapmaya başladı. Eileen onu bazen otobüste ya da sokakta karşıya geçerken, kolunda güzel bir kadınla görürdü. Noel'den önce Eileen ve Aidan birlikte eve çıktı. Eileen'in kitap kolilerini arabasının bagajına taşıdıktan sonra Aidan gururla dedi ki: İşte beyninin ağırlığı. Taşınma partisine Alice de geldi, mutfakta bir şişe votkayı yere düşürdü, üniversite yılları hakkında yalnız Eileen'in ve kendisinin komik bulabileceği upuzun bir hikâye anlatıp sonra da eve gitti. Partiye gelenlerin çoğu Aidan'ın arkadaşlarıydı. Eileen sonrasında içkinin de etkisiyle Aidan'a dedi ki: Benim niye hiç arkadaşım yok? İki tane var ama onlar da tuhaf tipler. Diğerleri de arkadaştan çok tanıdık sayılır. Aidan elini onun saçlarının üzerinde gezdirdi: Ben varım ya.

Sonraki üç yıl boyunca Eileen ile Aidan şehir merkezinin güneyindeki tek odalı bir dairede korsan sitelerden yabancı filmler indirerek, kirayı nasıl bölüşeceklerini tartışarak, dönüşümlü olarak yemek yaparak ve bulaşık yıkayarak yaşadılar. Lola ile Matthew nişanlandı. Alice epey kazançlı bir edebiyat ödülü aldı, New York'a taşındı ve gece gündüz acayip saatlerde Eileen'e e-postalar yazmaya başladı. Sonra yazmayı tamamen bıraktı, sosyal medya profillerini sildi ve Eileen'in mesajlarına cevap vermemeye başladı. Aralık ayında Simon bir gece Eileen'i arayıp Alice'in Dublin'e döndüğünü ve bir psikiyatri hastanesine yatırıldığını söyledi. Eileen telefonu kulağına yapışık halde kanepede otururken Aidan lavaboda tabak duruluyordu. Söyleyecekleri bittiğinde telefonu kapatmadı, bir şey demedi, Simon da bir şey demedi, sessizdiler. Peki, dedi sonunda Simon. Tutmayayım seni. Eileen ve Aidan birkaç hafta sonra ayrıldı. Aidan olan bitene yetişemediğini, biraz ayrı kalmaları gerektiğini söyledi ve anne babasının yanına taşındı. Eileen de şehrin kuzeyinde evli bir çiftin iki odalı dairesine taşındı. Lola ile Matthew o yaz küçük bir merasimle evlenmeye karar verdiler. Simon her zamanki gibi kendisine yazılanları gecikmeden yanıtlıyor, Eileen'i arada sırada öğle yemeğine çıkarıyor ve kişisel hayatını kendine saklıyordu. Aylardan nisandı; Eileen'in birkaç arkadaşı Dublin'den ya yakın zamanda ayrılmıştı ya da ayrılma aşamasındaydı. Veda partilerine giderken Eileen düğmeli koyu yeşil elbisesini veya kuşaklı sarı elbisesini giyiyordu. Alçak tavanlı ve kâğıt abajurlu oturma odalarında insanlar emlak piyasasından bahsediyorlardı ona. Eileen de onlara, Haziranda ablam evleniyor, diyordu. Ne güzel haber, diyorlardı. Ablan için çok mutlusundur. İlginçtir, diyordu Eileen. Değilim.

4

Alice, markette hissettiklerini sanıyorum ben de yaşadım. Benim için aşağıya bakmak ve baş döndürücü dikine bir yükseklikte ufacık bir çıkıntının üzerinde durduğumu görmek gibiydi ve ağırlığımı taşıyan tek şey dünyadaki hemen herkesin ezilmesi ve sefaletiydi sanki. Her defasında şunu düşünürken buluyorum kendimi: Burada olmak istemiyorum ki. Bu ucuz kıyafetlere, ithal gıdalara ve plastik kaplara ihtiyacım yok, hayatıma bir şey kattıklarını bile sanmıyorum. Çevreyi kirletip yine beni mutsuz ediyorlar zaten. (Kendi tatminsizliğimi bizzat ezilen halkların ıstırabıyla bir tuttuğumdan değil; onların ayakta tuttuğu yaşam tarzı bizi tatmin bile etmiyor bence.) İnsanlar sosyalizmi ayakta tutan şeyin şiddet –mülke şiddet yoluyla el konması– olduğunu düşünür ama kapitalizmi ayakta tutanın da zıt yönde uygulanan aynı şiddet olduğunu, mevcut mülkiyet düzenlemelerinin şiddet yoluyla korunmasına dayandığını kabul etseler keşke. Bunları bildiğini biliyorum. Dönüp dönüp yanlış ilk prensipler üzerinden aynı tartışmaları yapmayı sevmiyorum.

Başka bir biçimde olsa da ben de bu aralar zaman ve muhafazakârlık üzerine düşünüyorum. Bence tarihsel bir kriz döneminden geçtiğimiz açıkça söylenebilir; bu düşünce toplumda da genel kabul görüyor gibi. Demek is-

tediğim bu krizin görünür belirtileri, örn. seçim politikalarında meydana gelen öngörülmemiş büyük kaymalar, geniş kesimlerce anormal fenomenler olarak yorumlanıyor. Hatta toplu halde boğulan mülteciler ya da iklim değişikliğinin tetikleyip durduğu afetler gibi nispeten daha çok "bastırılan" yapısal belirtiler bile bir noktaya kadar aynı siyasi krizin tezahürleri olarak yorumlanıyor bence. Bildiğim kadarıyla araştırmalar son birkaç yıldır insanların daha çok haber okuduğunu, güncel olayları daha yakından takip ettiğini gösteriyormuş. Örneğin benim için şöyle mesajlar göndermek normal hale geldi: tillerson bakanlıktan postalanmış sldksdşlsfj. Böyle mesajlar göndermek normal olmamalıymış gibi geliyor bana. Neyse, bunun sonucunda da her yeni gün, bir önceki günün bilgi dünyasını kesintiye uğratan ve onu ikame eden yeni ve özgün bir bilgi birimine dönüşmüş durumda. Bu durum (belki alakasız bulacaksın ama) kültür ve sanat için ne anlama geliyor diye merak ediyorum. Sonuçta "şimdiki zaman"da geçen kültürel eserlerle ilişkilenmeye alışığız. Ama bu kesintisiz şimdiki zaman hissi artık yaşantımızın bir parçası olmaktan çıktı. Şimdiki zaman kesintili hale geldi. Her gün, hatta her günün her saati kendisinden önce gelen zamanın yerine geçerek onu geçersiz kılıyor, dolayısıyla hayatlarımızdaki olaylar da yalnız sürekli güncellenen bir haber akışına göre bir anlam ifade ediyor. Filmlerde sofra etrafında toplanan ya da arabalarıyla dolaşan, işleyecekleri cinayetleri planlayan ya da gönül ilişkilerine üzülen kişileri seyrederken bizim mevcut gerçeklik algımızı şekillendiren köklü tarihî olayların hangi aşamasında bu kişilerin bunları yaptığını doğal olarak merak ediyoruz. Artık nötr mekân diye bir şey yok. Yalnız haber akışı var. Bu durum yeni sanat biçimlerinin ortaya çıkmasına mı neden olacak, yoksa sanatın en azından bildiğimiz haliyle sonunu mu getirecek, bilmiyorum.

Zaman hakkında yazdığın paragraf bana bir de geçenlerde internette okuduğum bir şeyi hatırlattı. Denilene göre Geç Bronz Çağı'nda, Hıristiyanlıktan yaklaşık 1500 yıl kadar önce, Doğu Akdeniz bölgesinde uzmanlaşmaya dayalı kompleksiteye sahip kent ekonomileri yoluyla paranın ve malların el değiştirdiği merkezî bir saray devletler sistemi egemenmiş. Vikipedi'de okudum bunu. Bu dönemde oldukça gelişmiş ticaret yolları varmış ve yazılı diller de aynı zamanda ortaya çıkmış. Pahalı lüks mallar üretiliyor ve uzun mesafeler üzerinden alınıp satılıyormuş; 1980'lerde Türkiye sularında bulunan o döneme ait tek bir gemi enkazında Mısır mücevherleri, Yunan çömlekleri, Sudan abanozu, İrlanda bakırı, nar ve fildişi bulunmuş. Sonra, MÖ 1225 ile 1150 arasındaki yetmiş beş yıllık bir dönemde bu medeniyet çökmüş. Doğu Akdeniz'in görkemli kentleri yıkılmış ya da terk edilmiş. Okuryazarlık hemen hemen yok olmuş, bazı yazı sistemleri tamamen kaybolmuş. Bunların neden olduğunu kimse bilmiyor bu arada. Vikipedi'nin bahsettiği "genel sistemlerin çöküşü" teorisine göre, "merkezileşme, uzmanlaşma, kompleksite ve tepeden inme siyasi yapı" yüzünden Geç Bronz Çağı medeniyeti çöküşe oldukça müsaitmiş. Teorilerden bir diğeri basitçe adlandırılmış: "İklim değişikliği". Bu durum medeniyetimizin üzerine uğursuz bir ışık düşürüyor, değil mi? Genel sistemlerin çöküşü, benim için daha önce hiç olasılık dahilinde değildi. İnsan medeniyeti konusunda kendimize söylediğimiz her şeyin yalan olduğu elbette hep aklımın bir köşesinde. Ama bununla bir de gerçek dünyada karşılaşmak zorunda kaldığımızı düşün.

Sana bir önceki paragrafımı doksan dereceden kesecek kadar alakasız bir soru: Biyolojik saatini hiç düşünüyor musun? Düşünmelisin demiyorum, merak ediyorum sadece. Hâlâ genç sayılırız sonuçta. Ama insanlık tarihi

boyunca kadınların büyük çoğunluğunun bizim yaşımıza gelene kadar birkaç çocuk sahibi olduğu da bir gerçek. Yanlış mı? Herhalde bunu kesin bilmenin bir yolu yok. Gerçi düşünüyorum da, çocuk sahibi olmak istiyor musun ondan bile emin değilim. İstiyor musun? Belki iki türlü de bilmiyorsundur. Ergenlik çağında çocuk sahibi olmaktansa ölmeyi tercih ederim diye düşünüyordum, yirmilerime geldiğimdiyse anneliğin eninde sonunda başıma gelecek bir şey olduğunu öylesine varsaydım. Şimdiyse otuzuma girmek üzereyim ve düşünüyorum da: Ee? Bu biyolojik işlevi yerine getirmeme yardımcı olmak için kimsenin sıraya girdiği falan da yok bu arada. Ayrıca doğurgan olmadığıma dair de tuhaf ve kesinlikle açıklayamayacağım bir kuşkuya sahibim. Bunu düşündürecek bir tıbbi gerekçem yok. Geçenlerde sağlığımla ilgili diğer asılsız endişelerim konusunda yakınırken Simon'a da bahsettim bundan, o da bana o konuda endişelenmememi, çünkü ona göre "anaç bir görüntü"ye sahip olduğumu söyledi. Herhalde bütün gün gülmüşümdür bu söylediğine. Hatta sana bu e-postayı yazarken de hâlâ gülüyorum. Neyse, ne düşündüğünü merak ediyorum. Medeniyetin çöküşünün yaklaştığı dikkate alınırsa, belki de çocuk yapmayı düşünmüyorsundur.

Bunları düşünüp durmamın ardında, geçen gün Aidan'ı sokakta görmem ve oracıkta kalp krizi geçirip ölmem yatıyor olmalı. Onu gördüğümden beri geçen her saat bir öncekinden beter oldu. Ya da belki şu an hissettiğim acı öyle şiddetli ki, o gün hissettiğim acıyı aklımda canlandırma yeteneğimi aşıyordur? Çekilen ıstırabın hatırası, asla yaşanan andaki kadar kötü gelmiyor insana herhalde, çok daha kötü olsa bile – ne kadar kötü olduğunu hatırlayamıyoruz çünkü hatırlamanın etkisi deneyimlemenin etkisinden daha zayıf. Orta yaşlı insanların kendi düşüncelerinin ve duygularının gençlerinkin-

den daha önemli olduğunu düşünmeleri de belki bu yüzdendir; gençliklerine ait duygularını hayal meyal hatırlarken o anki deneyimlerinin dünyaya bakışlarını şekillendirmesine izin verdikleri içindir. Yine de içimden bir ses şu anda, Aidan'ı gördükten iki gün sonra kendimi daha kötü hissettiğimi söylüyor. Aramızda yaşanan şey bir olaydı ve sembolik bir tarafı yoktu, biliyorum; öylesine yaşadığımız ya da onun yaptığı bir şeydi, benim yaşamda dikiş tutturamayışımın kaçınılmaz bir tezahürü değildi. Yine de onu gördüğümde sanki her şeyi baştan yaşadım gibi oldu. Ayrıca Alice, kendimi gerçekten de başarısız hissediyorum, bir anlamda hayatım gerçekten de bomboş ve hayatımda ne olduğunu önemseyen çok az insan var. Bazı şeylerin nedenini anlamak çok zor bazen, hayatta bir anlamı olacağını sandığım şeylerin sonunda hiçbir anlamı olmuyor, beni sevmesi gereken insanlar sonunda beni sevmiyor. Bu aptal e-postayı yazarken bile gözlerim doluyor ki geçmişi geride bırakabileceğim altı ayım vardı. Hiç unutamayacak mıyım diye merak ediyorum artık. Belki insanın bazı biçimlendirici evrelerde yaşadığı bazı acılar onun benliğine işliyordur. Yirmi yaşıma kadar bekâretimi kaybetmeyip sonunda acılı, tuhaf ve kötü bir deneyim yaşamam, öncesinde hiç aklıma getirmezken o zamandan beri kendimi tam da böyle şeyleri yaşayacak bir insan olarak görmem gibi tıpkı. Şimdi ise hayat arkadaşının yıllar içinde sevgisini kaybedeceği biri gibi hissediyorum ve öyle bir insan olmanın önüne nasıl geçeceğimi bilemiyorum.

Taşındığın o ıssız yerde yeni bir şeyler üzerinde çalışıyor musun? Yoksa suratsız mahalle delikanlılarını yemeğe mi çıkarıyorsun? Özledim seni! Bütün sevgimle. E.

5

Felix marketin donmuş ürünler reyonunda, yüzünde hafif dalgın bir ifadeyle hazır yemek seçeneklerini inceliyordu. Bir perşembe günü öğleden sonra saat üçtü ve tepede beyaz ampullü aydınlatmaların vızıltısı duyuluyordu. Marketin kapıları açıldı ama Felix arkasını dönmedi. Elindeki hazır yemeği geri bıraktı ve telefonunu çıkardı. Yeni bildirim yoktu. İfadesizce cihazı tekrar cebine attı, plastik bir kutuyu raftan sanki rasgele aldı, kasaya gidip parasını ödedi. Çıkacağı sırada manav reyonunun önünde durdu. Alice elmalara bakıyor, teker teker kaldırıp ezik ya da çürük olan var mı diye inceliyordu. Onu tanıyınca Felix'in duruşu değişti, hafif doğruldu. Başta ona selam verecek mi, yoksa merhaba demeden yanından geçip gidecek mi belli değildi, kendisi de bilmiyor gibiydi. Elinde tuttuğu hazır yemeği dalgın dalgın bacağının kenarına vurdu. Belki sesini duyduğu, belki de görüş alanında varlığını hissettiği için Alice döndü, sonra onu fark etti ve hemen saçlarını kulaklarının arkasına itti.

Selam, dedi Alice.

Selam. Ne var ne yok?

İyidir, sağ ol.

Arkadaş edindin mi görüşmeyeli?

Kesinlikle hayır.

Felix gülümsedi, hazır yemek kutusunu tekrar bacağına vurdu ve çıkışa doğru baktı. Ah be, dedi. Ne yapacağız biz seni? O evde bir başına oturmaktan aklını oynatacaksın.

Oo, çoktan oynattım bile, dedi Alice. Gerçi buraya taşınmadan önce oynatmış da olabilirim.

Öyle mi dersin? Bana bayağı normal gelmiştin aslında.

Kendimle alakalı çok duyduğum bir laf değil ama sağ ol.

Birbirlerine bakmaya devam ettiler; nihayet Alice gözlerini indirip tekrar saçlarına dokundu. Felix bir kez daha kafasını çevirip çıkışa doğru baktı, sonra tekrar ona döndü. Huzursuzluk vermekten keyif mi alıyordu yoksa ona acıyor muydu anlamak zordu. Gelgelelim Alice kendi hesabına, Felix konuşmak istediği müddetçe ayakta durmaya devam etmesi gerektiğini hissediyor gibiydi.

N'oldu, şu uygulamadan umudu kestin mi? dedi Felix.

Gözlerini ondan ayırmadan, gülümseyerek cevap verdi Alice: Evet, son denemeden pek memnun kalmamıştım, söylememin bir sakıncası yoksa.

Erkeklerden mi soğuttum seni?

Yok, yalnız erkeklerden de değil. Her cinsiyetten insandan soğuttun.

Felix buna güldü. O kadar kötü olduğumu düşünmemiştim, dedi.

Kötü olan sen değildin. Bendim.

İyiydin bence.

Taze sebzelerin olduğu yöne doğru kaşlarını çatarak baktıktan sonra konuşmaya devam etti. Alice de rahatlamış gibiydi, onu ifadesizce izliyordu.

Birileriyle tanışmak istiyorsan bize uğrasana bu akşam, dedi Felix. İşten arkadaşlar da gelecek.

Parti mi veriyorsun?

Felix suratını buruşturdu. Bilmem, dedi. İnsanlar gelecek işte, ne bileyim. Parti mi deniyor, ne deniyorsa işte, evet. Ama öyle kalabalık bir şey değil.

Alice başını sallayıp dişlerini göstermeden dudaklarını oynattı. İyiymiş, dedi. Nerede oturduğunu tekrar söylemen gerekecek.

Google Maps varsa konum atayım, dedi Felix.

Alice cebinden telefonunu çıkarıp uygulamayı açtı. Telefonu uzattı: Bugün izinli misin?

Felix kafasını kaldırmadan arama çubuğuna adresini girdi. Evet, dedi. Bu hafta abuk sabuk saatlere koymuşlar beni. Telefonu geri uzatıp adresi gösterdi: Ocean Rise Sokağı, No: 16. Ekranda gri zemin üzerinde birbirine bağlı beyaz sokaklar ve mavi bir bölge halinde temsil edilen deniz görünüyordu. Bazen sana ihtiyaçları bile olmuyor, diye ekledi. Bazı haftalarda da her gün çağırıyorlar. Çileden çıkarıyor insanı. Bir kez daha kasanın olduğu tarafa baktı, havası değişmiş gibiydi. Yani bu akşam görecek miyim seni? dedi.

Gelmemi istediğinden eminsen, diye yanıtladı Alice.

Sana bırakıyorum. Bütün gün o evde kendi kendime takılsam kafayı sıyırırdım. Gerçi sen seviyorsundur belki.

Pek değil aslında. Gelmek isterim, teklifin için sağ ol.

Önemli değil ya, lafı mı olur, dedi. Bir sürü insan gelecek zaten. Hadi o zaman, görüşürüz, sana iyi günler.

Tekrar onunla göz teması kurmadan arkasını döndü ve marketten çıktı. Alice yine elma kasalarına döndü ve artık onları evirip çevirmesi yersiz olacakmış gibi, sanki meyvelerin dış yüzeyinde eziklik aramak saçma, hatta ayıp bir şeye dönüşmüş gibi rasgele bir elma aldı, buzlukların olduğu reyona doğru ilerledi.

/

Ocean Rise Sokağı, No: 16 yarı müstakil bir evdi. Ön cephenin solunda kalan çıkıntı kırmızı tuğlayla kaplı, sağ kısmı beyaz badanalıydı. Beton kaplı ön bahçe komşunun bahçesinden alçak bir duvarla ayrılıyordu. Sokağa bakan pencerede perdeler çekilmişti ama içeride ışıklar yanıyordu. Alice kapıda durdu, gündüz giydiği giysiler vardı üstünde. Yüzüne pudra sürdüğü için cildi kurumuş görünüyordu ve sol elinde bir şişe kırmızı şarap vardı. Zili çaldı ve bekledi. Birkaç saniye sonra kendi yaşlarında bir kadın kapıyı açtı. Arkasındaki koridor aydınlık ve gürültülüydü.

Merhaba, dedi Alice. Felix'in evi burası mı?

Evet evet. Girsene.

Kadın onu içeri aldı ve kapıyı kapattı. Elinde yüzeyi yer yer dökülmüş bir kupa vardı ve bir çeşit kola içiyor gibiydi. Ben Danielle, dedi. Bizimkiler içerideler. Koridorun sonundaki mutfakta altı erkek ve iki kadın masanın etrafına dağılmışlardı. Felix mutfak tezgâhında ekmek kızartma makinesinin yanına yerleşmiş, kutu bira içiyordu. Alice'in girdiğini görünce kalkmadan kafasıyla selam verdi. Alice, Danielle'in arkasından içeri girdi ve buzdolabının yanına, Felix'in oturduğu tarafa geçti.

N'aber, dedi Felix.

Selam, dedi Alice.

Odadan iki kişi dönüp Alice'e baktı, diğerleri sohbetlerine devam ettiler. Danielle şarap için kadeh isteyip istemediğini sordu, Alice de, olur, dedi. Danielle dolabı karıştırırken sordu: Nereden tanışıyorsunuz?

Tinder'dan tanıştık, dedi Felix.

Danielle elinde temiz bir şarap kadehiyle doğruldu. Buluşacak burayı mı buldunuz? dedi. Ne kadar romantik.

Bir kez buluştuk zaten, dedi Felix. Onu hayat boyu erkeklerden soğutmuşum, öyle diyor.

Alice ya ona gülümsemek ya da söylediğini komik bulduğunu göstermek umuduyla onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Felix ona bakmıyordu.

Yerden göğe kadar haklı kız, dedi Danielle.

Alice şişesini tezgâha koyduktan sonra mutfak duvarına dizili CD'lere baktı. Ne çok albüm var, dedi.

Evet, benim, dedi Felix.

Alice parmağını plastik kutuların sırtlarında gezdirdi, birini dil gibi sarkacak şekilde hafifçe dışarı çıkardı. Danielle o sırada mutfak masasındaki bir kadınla konuşmaya başlamıştı. Adamın biri içeri girip buzdolabını açtı, sonra parmağıyla Alice'i gösterip Felix'e, Bu kim? dedi.

Alice, dedi Felix. Romancı kendisi.

Kim romancıymış? diye sordu Danielle.

Karşınızdaki hanımefendi, dedi Felix. Kitap yazarak geçiniyor. Onun yalancısıyım.

Adın ne? diye sordu adam. Google'dan aratacağım.

Alice zoraki bir umursamazlıkla olan biteni izliyordu. Alice Kelleher, dedi.

Felix onu izledi. Adam boş bir sandalyeye çöküp telefonuna bir şeyler yazmaya başladı. Alice şarabını içiyor, ilgilenmiyormuş gibi odayı boş gözlerle seyrediyordu. Telefonuna gömülen adam dedi ki: Yalnız kız ünlüymüş lan. Alice bir şey demedi, Felix'in bakışlarına da karşılık vermedi. Danielle eğilip ekrana baktı. Vay vay, dedi. Vikipedi sayfası falan var bildiğin. Felix tezgâhtan inip arkadaşının elinden telefonu aldı. Güldü ama neşesi çok samimi gelmiyordu.

Eserleri, diye okudu ekrandan. Uyarlamalar. Kişisel hayatı.

Kısa bir bölüm olsa gerek, dedi Alice.

Niye ünlü olduğunu söylemedin? dedi Felix.

Sıkılmış, neredeyse düşmanca bir tavırla cevapladı Alice: Yazar olduğumu söyledim ya.

Felix sırıttı. Benden sana tavsiye dedi, bir daha biriyle gece çıktığında laf arasında ünlü olduğunu da söyle.

Gönül ilişkileri konusunda tavsiyeni istememiştim. Dikkate almayacağımdan emin olabilirsin.

N'oldu ya, internette seni bulduk diye bozuldun mu?

Hiç de değil, dedi Alice. Adımı ben söyledim. Söylemeyebilirdim de.

Felix birkaç saniye boyunca ona bakmaya devam etti, sonra kafasını salladı: Tuhaf kızsın.

Alice güldü ve dedi ki: Senden de hiçbir şey kaçmıyor. Bunu da Vikipedi sayfama yazsana?

Buna Danielle de güldü. Felix'in yüzü hafif kızarmıştı. Alice'e sırtını döndü. Sanki sayfa açmak parayla, dedi. Zaten kendin yazmışsındır kesin.

Keyfi yerine gelmiş gibi yanıtladı Alice: Yok, ben sadece kitapları yazdım.

Kendini bir halt sanıyorsun, dedi Felix.

Sen niye osuruktan nem kaptın şimdi? dedi Danielle.

Bir şey kapmadım, diye yanıtladı onu Felix, sonra telefonu arkadaşına geri uzattı, buzdolabına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Alice tezgâhın önünde, yanı başında duruyordu. Danielle, Alice'e bakıp kaşlarını kaldırdı ama sonra tekrar arkadaşına döndü. Diğer kadınlardan biri müzik açtı, odanın öbür ucundaki erkekler de bir şeye gülmeye başladılar. Alice, Felix'e döndü. Gitmemi istiyorsan söyle, dedi.

Gitmeni istediğimi kim söyledi? diye sordu Felix.

Yeni bir grup içeri girdi ve gürültü arttı. Kimse laf açmak için Alice'in ya da Felix'in yanına gelmedi, buzdolabının yanında öylece durdular. Rahatsız olup olmadıkları ifadelerinden belli değildiyse de birkaç saniye geçtikten sonra Felix gerinip, İçeride sigara içmeyi sevmiyorum, dedi. Gelsene bir tane içelim? Köpeğimizle tanışırsın hem. Alice bir şey demeden başıyla onayladı, elinde şarap kadehiyle onu takip etti, sürgülü kapıdan arka bahçeye çıktılar.

Felix kapıyı arkalarından çekti, çimlerin üzerinden geçerek çatısı brandayla geçici olarak kaplanmış küçük

bir kulübeye doğru ilerledi. Bahçenin öteki ucundan Springer Spaniel cinsi bir köpek fırladı, sevinçle aksırdı, ön patilerini Felix'in bacaklarına dayayarak tiz bir sesle bir kez havladı. Sabrina'yı takdim edeyim, dedi. Aslında bizim köpeğimiz değil, önceki kiracılar giderken bırakmışlar. Onu daha çok ben beslediğimden bayılıyor bana. Alice belli olduğunu söyledi. Aslında dışarıda bırakmıyoruz onu, dedi. Yalnızca misafir olduğu zamanlar. Herkes evine gittikten sonra o da içeri girecek. Alice köpeğin Felix'in yatağında uyuyup uyumadığını sorunca Felix güldü. Şansını deniyor, dedi. Ama yasak olduğunu biliyor. Köpeğin kulaklarını okşadı ve sevgiyle seslendi: Salak. Alice'e dönüp ekledi: Bu arada gerçekten tam bir aptal. Gerzek şey. Sigara içiyor muydun? Alice titriyordu, kolunu uzattığında bileğinin açıkta kalan kısmındaki tüyler de ürperdi ama yine de uzatılan sigarayı aldı; o içerken Felix de kendine bir tane yaktı. Felix sigarasından nefes çekti, bulutsuz gece gökyüzüne üfledi ve gözlerini tekrar eve doğru çevirdi. İçerisi aydınlıktı ve arkadaşları aralarında konuşuyor, ellerini kollarını oynatıyorlardı. Sürgülü kapının sarı dikdörtgeninin çevresinde evin ve çimenlerin karanlığı, gökyüzünün bulutsuz siyah boşluğu vardı.

Dani tatlı kızdır, dedi Felix.

Evet, dedi Alice. Öyle birine benziyor.

Öyledir. Eskiden çıkıyorduk.

Aa? Uzun mu sürdü, yoksa...

Felix omuzlarını silkti. Bir yıl falan, dedi. Bilmiyorum, bir yıldan uzundu aslında. Neyse işte, mazide kaldı, artık iyi arkadaşız.

Hâlâ hoşlanıyor musun ondan?

Felix tekrar içeriye baktı, Danielle'i görürse bu soruya cevap bulması kolaylaşacakmış gibi. Başkasıyla beraber zaten, dedi.

Bir arkadaşınla mı?

Tanıdığım biri, evet. Bu akşam yok, belki başka zaman tanışırsınız.

Eve arkasını döndü ve sigarasının ucundaki külü silkti; birkaç kıvılcım tanesi karanlıkta süzülerek düştü. Köpek, kulübenin yanından hızla geçti, sonra birkaç kez kendi etrafında koştu.

Doğruya doğru, beni duysa ilişkimizi benim piç ettiğimi söylerdi, diye ekledi Felix.

Ne yaptın?

İşte, sözümona soğuk davranmışım ona. Öyle söylüyor. İstersen ona da sorabilirsin.

Alice gülümsedi. İster misin sormamı? dedi.

Tabii ki hayır, benim içinse sorma. O zamanlar yeterince dinledim zaten. Arkasından hâlâ ağladığım yok, merak etme.

O zamanlar ağlamış mıydın?

Lafın gelişi öyle dedim, dedi. Gözyaşı dökmeyi mi kastediyorsun? Öyle gerçekten ağlamamıştım ama evet, tepem atmıştı.

Hiç gerçekten ağlıyor musun?

Felix kısa bir kahkaha attı. Hayır, dedi. Ya sen?

Oo, ben sürekli ağlarım.

Öyle mi? dedi Felix. Niye ağlıyorsun ki?

Herhangi bir şey olabilir. Çok mutsuzum herhalde.

Felix ona baktı. Cidden mi? dedi. Niye ki?

Belli bir nedeni yok. Öyle hissediyorum işte. Hayat benim için çok zor.

Bir sessizlik oldu, sonra Felix tekrar sigarasına baktı. Sanırım bana buraya neden taşındığının hikâyesini tam anlatmadın, dedi.

Pek de güzel bir hikâye değil, dedi Alice. Sinir krizi geçirdim. Birkaç hafta hastanede kaldım, taburcu olunca da buraya taşındım. Ortada gizemli bir şey yok; sinir kri-

zini kastediyorum, öyle belli bir sebebi yoktu, sadece oldu işte. Sır değil zaten, herkes biliyor.

Felix bu yeni bilgiyi kafasında tartıyor gibiydi. Vikipedi sayfanda da yazıyor mu? diye sordu.

Yok, hayatımdaki herkesi kastetmiştim. Dünyadaki herkes değil.

Neden dolayı sinir krizi geçirdin peki?

Hiç.

Tamam da sinir krizi geçirdim derken neyi kastediyorsun? Ne olmuştu yani?

Alice ağzının kenarından bir duman bulutu üfledi. Kontrolü tamamen kaybettiğimi hissettim, dedi. Her zaman aşırı sinirli ve öfkeliydim. Kendimi kontrol edemiyordum, normal bir şekilde yaşayamıyordum. En fazla bu kadar açıklama getirebiliyorum.

Anlaşıldı.

Bir sessizlik çöktü. Alice şarabını bitirdi, izmariti ayağının altında ezdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Felix'in aklı başka yerde gibiydi, onun orada olduğunu unutmuş gibi sigarasını ağır ağır içmeye devam etti. Sonra boğazını temizleyip dedi ki: Annem ölünce ben de biraz öyle olmuştum. Geçen yıl. Şu kahrolasıca hayatın anlamı ne diye düşünmeye başladım. Sonunda bir şey olup olmaması da değil mesele. Öyle ölmek istiyor da değildim doğrusu, ama yaşamanın da bir sike benzediği yoktu. Buna sinir krizi denir mi bilmiyorum. Ama birkaç ay hiçbir şey umurumda olmadı: ne kalkmak ne işe gitmek ne de başka bir şey. O dönemki işimi de kaybettim, o yüzden şimdi depodayım zaten. Öyle işte. Yani sinir krizi derken seni anlıyorum biraz. Benim deneyimim biraz farklı tabii ama senin ne demek istediğini anlıyorum işte, öyle yani.

Alice tekrar başsağlığı diledi ve Felix teşekkür etti.

Önümüzdeki hafta Roma'ya gideceğim, dedi Alice. Kitabımın İtalyanca çevirisi çıkıyor da. Gelmek ister misin diyecektim.

Felix bu davete hiç şaşırmadı. Sigarasının yanan ucunu birkaç defa kulübe duvarına sürterek söndürdü. Köpek bahçenin kenarında bir kez daha ince ince havladı.

Param yok, dedi Felix.

Ben her şeyi karşılarım. Ünlü ve zenginim, unuttun mu?

Minik bir gülümseme geldi Felix'in yüzüne. Tuhafsın harbiden, dedi. Bu lafımı geri almıyorum. Kaç günlüğüne gidiyorsun?

Çarşamba günü varıyorum, pazartesi sabahı dönüyorum. Ama istersen daha uzun kalabiliriz.

Felix bu kez güldü. Hassiktir be, dedi.

Hiç Roma'ya gittin mi?

Hayır.

O zaman gel derim, dedi Alice. Seversin bence.

Nereden biliyorsun benim ne seveceğimi?

Birbirlerine baktılar. Birbirlerinin yüz ifadelerinden bir şey öğrenemeyecekleri kadar karanlıktı dışarısı ama buna rağmen gözlerini ayırmadan bakmaya devam ettiler, öyle ki sanki bakma eylemi görebildiklerinden daha önemliydi.

Bilmem, dedi Alice. Öyle geldi işte.

Felix nihayet arkasını döndü. Peki, dedi. Gelirim.

6

Her gün hayatımın niye bu hale geldiğini düşünüyorum. Benimle ilgili yazı yazılmasıydı, internette fotoğraflarımı görmekti, hakkımdaki yorumları okumaktı, tahammül etmem gereken şeylere inanasım gelmiyor. Bu şekilde söyleyince de içimden diyorum ki: Bu kadar mı? N'olmuş yani? Ama gerçek şu ki, incir çekirdeğini doldurmasa da beni mutsuz ediyor ve böyle bir hayat yaşamayı istemiyorum. İlk kitap dosyamı gönderdiğim zaman tek isteğim bir sonrakini bitirmeme yetecek kadar para kazanmaktı. Ruh sağlığı sağlam biri olduğumu, kişiliğime ve yetiştirilişime yöneltilen kapsamlı soru yağmurları karşısında ayakta durabileceğimi hiç iddia etmedim. Bence bilerek ve isteyerek ünlü olanlar –yani şöhretin tadını aldıktan sonra daha da fazlasını isteyenler–, buna gerçekten inanıyorum, psikolojik olarak ciddi anlamda rahatsız kişiler olmalı. Bu insanlara kültürümüzde her yerde maruz kalışımız, onları yalnız normal değil çekici ve imrenilesi bulmamız da hepimizi çarpıtan bu toplumsal illetin vardığı yeri işaret ediyor. Bir terslik var onlarda; onlara bakıp onları örnek aldığımız zaman bizde de aynı terslik ortaya çıkıyor.

Ünlü bir yazarın ünlü kitaplarıyla ne gibi bir ilişkisi olabilir ki? Görgüsüz, kaba saba, gıcık bir aksanla konu-

şan biri olsaydım, ki muhtemelen öyleyim, bunun romanlarımla bir ilgisi olur muydu? Olmazdı tabii ki. Eser yine aynı eser olurdu, hiçbir fark olmazdı. O kitapları sinir bozucu bir belirginlikle benimle, benim yüzümle, benim hareketlerimle özdeşleştirdiklerinde kitaplara ne katmış oluyorlar? Hiçbir şey. O halde niye, niye bu işler böyle? Kime ne çıkar sağlıyor? Bu durum beni mutsuz ediyor, hayatımda anlamı olan yegâne şeyden beni alıkoyuyor, topluma hiçbir fayda sağlamıyor, okurların en adi ve müstehcen meraklarına hitap ediyor ve edebiyat tartışmasını tamamen, diğer her şeyi bastıran "yazar" figürü etrafında kurarak sebepsizce onun yaşam tarzına ve kişisel özelliklerine burnunu sokuyor. Kendim olan bu kişiyle karşılaşıp duruyorum ve ondan varımla yoğumla nefret ediyorum. Kendini ifade ediş biçiminden, dış görünüşünden, her konudaki fikirlerinden nefret ediyorum. Hal böyleyken onunla ilgili yazıları okuyan diğer insanlar onu ben zannediyorlar. Bu gerçekle yüz yüze geldiğimde çoktan ölmüşüm gibi hissediyorum.

Elbette şikâyet de edemiyorum çünkü herkes devamlı "keyfini çıkar" diyor bana. Nereden bilecekler? Burada değillerdi, ben her şeyi tek başıma yaptım. Kendi çapında ufak bir deneyimdi, doğru; birkaç ay ya da yıl sonra hepsi geçecek ve kimse adımı bile hatırlamayacak ne mutlu ki. Buna rağmen yapmak zorundaydım, yol gösteren kimse olmadan kendi başıma üstesinden gelmem gerekti ve bu sebeple neredeyse katlanılmaz ölçüde nefret ettim kendimden. Elimden ne geliyorsa, sahip olduğum üç kuruşluk yetenek neyse onu satmamı bekliyorlar benden; bildiğin para karşılığında satmaktan bahsediyorum, ta ki cebimi parayla doldurup yeteneksiz kalana kadar. Arkasından konu kapanacak, hadi geçmiş olsun, işim bitecek ve beni psikolojik çöküşüne gün sayan bir sonraki yirmi beş yaşındaki genç yetenek takip edecek.

Bu yolda karşıma düzgün birileri çıkmışsa da, herhalde şu gözünü kan bürümüş egomanyaklar ordusunda kendilerini öyle iyi gizlemişler ki onları fark edemedim. Tanıdığım iki düzgün kişi sen ve Simon'sınız ve siz de artık halime acıyarak bakıyorsunuz; sevgiyle ya da dostlukla değil acımayla, sanki yol kenarında can çekişen bir hayvanmışım da en merhametli davranış beni acımdan kurtarmakmış gibi.

Geç Bronz Çağı çöküşü konusundaki e-postandan sonra yazı sistemlerinin "kaybolabileceği" fikrinden çok etkilendim. Hatta ne anlama geldiğinden bile emin değildim, o yüzden açıp baktım ve sonunda kendimi Lineer B olarak adlandırılan konu hakkında uzun uzun okurken buldum. Hiç duymuş muydun? 1900 civarında Girit'te kazı yapan bir İngiliz arkeoloji ekibi, toprak bir küvet içinde antik dönemden bir tomar kil tablet bulmuş. Tabletlerde bilinmeyen bir dilde heceli bir yazı yazılıymış ve MÖ 1400 yılına ait olduklarını tahmin etmişler. Yirminci yüzyılın ilk kısmı boyunca klasik filologlar ve dilbilimciler Lineer B adıyla bilinen bu işaretlerin şifresini çözmeye çalışmış ama başarılı olan çıkmamış. Alfabe yazı şeklinde sıralanmış olsa da kimse hangi dilde yazıldığını çözemiyormuş. Çoğu akademisyen Girit'teki Minos medeniyetine ait, modern dünyada devamı olmayan kayıp bir dil olduğunu öne sürmüş. 1936'da arkeolog Arthur Evans seksen beş yaşındayken Londra'da bu tabletler üzerine bir konferans vermiş ve dinleyenler arasında on dört yaşında bir öğrenci olan Michael Ventris de varmış. İkinci Dünya Savaşı patlak vermeden önce bir tablet daha keşfedilmiş ve fotoğraflanmış – bu kez Yunanistan anakarasında. Bu yazıyı tercüme etme ya da hangi dile ait olduğunu tespit etme çabaları gene başarılı olmamış. Michael Ventris bu sırada büyümüş ve mimarlık eğitimi görmüş, savaş sırasında da zorunlu hizme-

tini Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde yapmış. Dilbilim ya da klasik filoloji üzerine resmî eğitim almadıysa da o gün Arthur Evans'ın Lineer B hakkında verdiği konferansı hiç unutmamış. Ventris savaştan sonra İngiltere'ye dönmüş ve Yunanistan anakarasında keşfedilen tabletlerin fotoğrafları ile eski Girit tabletlerindeki yazıları karşılaştırmaya başlamış. Girit'te bulunan tabletlerdeki bazı sembollerin, Pilos'taki örneklerin hiçbirinde yer almadığını fark etmiş. Bu belirli sembollerin adadaki yer isimlerini betimliyor olabileceği aklına gelmiş. Buradan akıl yürüterek yazının şifresini çözmeye başlamış ve Lineer B'nin Grekçenin eski bir yazılı şekli olduğunu keşfetmiş. Ventris'in çalışmaları Miken kültüründe kullanılan dilin Grekçe olduğunu göstermekle kalmayarak, yazılı Grekçenin bilinen en eski örneklerinin asırlarca öncesine gittiğini de kanıtlamış. Bu buluştan sonra Ventris ile klasik filolog ve dilbilimci John Chadwick bu yazının tercümesi hakkında "Miken Yunancasıyla Yazılmış Belgeler" adında bir kitap kaleme almış. 1956'da kitabın yayımlanmasına birkaç hafta kala Ventris arabasını park halindeki bir kamyona çarparak ölmüş. Otuz dört yaşındaymış.

Hikâyeyi daha dramatik bir hale getirecek şekilde kısalttım burada. Bu sürece dahil olan birçok başka klasik filolog varmış. Örneğin Alice Kober adlı Amerikalı bir profesör, Lineer B'nin yorumlanmasında önemli katkılar sağlamış ve kırk dört yaşındayken kanserden ölmüş. Ventris, Lineer B, Arthur Evans, Alice Kober, John Chadwick ve Miken uygarlığı hakkındaki Vikipedi maddeleri biraz karışık; bazı yerlerde aynı olay farklı şekillerde anlatılmış. Ventris konferansa katıldığında Evans seksen dört yaşında mıydı, seksen beş mi? Ventris Lineer B'yi ilk o gün mü duymuştu, yoksa öncesinde biliyor muydu? Ölümü de en kısa ve en gizemli şekilde tasvir edilmiş: Vikipedi'ye göre "gecenin geç saatlerinde park halindeki bir kamyona

çarptıktan sonra" Ventris "olay yerinde" can vermiş ve adli tıp uzmanı ölümün kaza sonucu gerçekleştiğine hükmetmiş. Son zamanlarda antik dünyanın, zamanda meydana gelen tuhaf kopuşlardan ortaya çıkarak, yirminci yüzyılın muazzam süratinin, döküntüsünün ve tanrısızlığının arasından sızarak, kırk üçünde ölen tiryaki Alice Kober'in ve otuz dört yaşında bir araba kazasında can veren Michael Ventris'in elleri ve gözleri aracılığıyla bize geri döndüğünü düşünür oldum.

Neyse, tüm bunlar şu anlama geliyor: Bronz Çağı'nda Grek dilini yazılı olarak temsil edecek sofistike bir heceli alfabe geliştirildi ve sonra senin bana bahsettiğin çöküş dönemi sırasında bu bilgi tamamen yok oldu. Grekçeyi ifade etmesi için bulunan sonraki yazı sistemlerinin Lineer B'yle hiçbir ilişkisi yok. Bu alfabeleri geliştiren ve kullanan kişilerin Lineer B'nin varlığından dahi haberi yoktu. İnsanın en çok gücüne giden de ilk yazıldıklarında bu işaretlerin, yazan ve okuyan kişiler için bir anlamı olduğu; sonra bin yıllar boyunca hiçbirinin hiç, hiç, hiçbir anlamı kalmadı çünkü bağlantı kopmuş, tarih durmuştu. Ardından, yirminci yüzyıl saati salladı ve tarihi tekrar başlattı. Biz de bunu başka bir şekilde yapamaz mıyız?

Geçen gün Aidan'la karşılaştıktan sonra kötü hissetmene üzüldüm. Bu hisler elbette tamamen normal. Ama seni çok seven ve hayatının her kısmında senin için en güzel şeyleri dileyen en iyi arkadaşın olarak, beraberken mutlu olmadığınızı söyleyecek olsam seni çok mu sinirlendirmiş olurum? İlişkiyi onun sonlandırdığını, bunun üzücü ve can sıkıcı olduğunu anlıyorum. Ve bunları kötü hissediyorsun diye anlatmıyorum. Çok iyi bir ilişki olmadığını içten içe senin de bildiğini söylüyorum sadece. Ayrılmak istediğini ve nasıl yapacağını bilemediğini birkaç defa benimle konuşmuştun. Aidan'ın ruh ikizin olduğuna ve onsuz asla mutlu olamayacağına dair kafanda bir

geyler bunnnn istemediğim için bunları söylüyorum. Yirmilerimde uzun bir ilişkim oldu ve yürümedi. Ahnna dedebet başarısızlık ve mutsuzluk yazılı olduğu anlamına gelmiyor bu. Ben de yirmilerimde uzun bir ilişki yaşadım ve yürümedi, unuttun mu? Simon ve Natalie de neredeyse beş yıldan sonra ayrıldılar. O da mı başarısız sence, ben de mi öyleyim? Hmmm. Düşünüyorum da belki üçümüz de aynı yolun yolcusuyuzdur. Ama durum buysa ben başarılı olmaktansa başarısız olmayı tercih ederim.

Hayır, biyolojik saatimi hiç düşünmüyorum. Doğurganlığım bir on yıl daha yakamı bırakmayacaktır muhtemelen – annem Keith'i doğurduğunda kırk iki yaşındaydı. Ama çocuk sahibi olmayı pek düşünmüyorum. Senin düşündüğünü de bilmiyordum. Hem de bu dünyaya? Kafana koyduysan seni hamile bırakacak birini bulmak sorun olmaz. Simon'ın dediği gibi, anaç bir görüntün var. Erkekler bayılır buna. Son olarak: Hâlâ bana gelmeye niyetli misin? Önceden uyarayım dedim, haftaya Roma'dayım ve muhtemelen sonraki hafta dönmüş olacağım. Burada adı (sahiden) Felix olan birisiyle arkadaş oldum. Bu söylediğime inanabiliyorsan, benimle Roma'ya geleceğine de inanman gerekecek. Hayır, nedenini açıklayamam, o yüzden hiç sorma. Ne bileyim, sorsam matrak olmaz mı diye aklıma geldi. O da evet dese matrak olacağını düşündü herhalde. Muhtemelen terelelli bir tip olduğumu düşünüyordur ama uçak biletlerini de ben aldığım için halinden memnun olmalı. Onunla tanışmanı istiyorum! Bu sebepten de gelip beni ziyaret etmen lazım. Gelir misin lütfen? Tüm sevgimle, daima.

7

Aynı perşembe akşamı Eileen çalıştığı derginin düzenlediği bir şiir etkinliğine katıldı. Mekân şehir merkezinin kuzeyindeki bir sanat alanıydı. Etkinlikten önce, Eileen küçük bir masanın başında oturup derginin son çıkan sayısının satışını yaparken insanlar ellerinde şarap kadehleriyle kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak önünde dolanıyordu. Arada sırada biri ona tuvaletin nerede olduğunu soruyor, Eileen de her defasında aynı sesle ve aynı el hareketleriyle gösteriyordu. Etkinlik başlamadan hemen önce yaşlı bir adam masaya eğilip ona "bir şairin gözleri"ne sahip olduğunu söyledi. Eileen mahcup bir edayla gülümsedi, belki duymamış gibi de yaparak, içeride etkinliğin başlamak üzere olduğunu söyledi. Etkinlik saati geldiğinde kasayı kilitledi, arkadaki masadan bir kadeh şarap aldı ve salona girdi. İçeride yirmi-yirmi beş kişi vardı, ilk iki sıra tamamen boş duruyordu. Derginin yayın yönetmeni kürsüde ilk şairi takdim ediyordu. Mekânda çalışan, Eileen'le aynı yaşlardaki Paula adlı kadın, yan sandalyeye geçerek Eileen'e yer açtı. Çok dergi sattın mı? diye fısıldadı. İki tane, dedi Eileen. Yaşlı bir adamcağızı görünce üçüncüyü de satarız dedim ama gözlerime iltifat etmek istemiş meğer. Paula pis pis güldü. Haftana renk katmıştır, dedi. En azından güzel gözlerim olduğunu biliyorum artık, dedi Eileen.

Etkinlikte, "kriz" teması etrafında bir araya geldikleri söylenebilecek beş şair yer alıyordu. İkisi ölüm ya da hastalık gibi kişisel krizlerden bahseden işlerden okudu, biri de siyasi aşırılık konuları üzerinde durdu. Gözlüklü bir genç adam öyle soyut ve tumturaklı bir şiir okudu ki kimse krizle ilişkisinin ne olduğunu çözemedi. Şiir okumaya çıkan son kişi ise uzun siyah elbiseli bir kadındı; on dakika boyunca bir yayıncı bulmanın zorluklarından bahsettikten sonra sadece tek şiir okuyabildi, o da kafiyeli bir soneydi. Eileen telefonuna bir not yazdı: litvanyada yağmur her yer lemur. Notu Paula'ya gösterdi, Paula gülümser gibi oldu, sonra tekrar okunan şiire döndü. Eileen notu sildi. Okuma sona erdikten sonra bir şarap daha alıp tekrar masanın başına geçti. Yaşlı adam bir kez daha geldi ve dedi ki: Sizi de sahnelerde görmeliyiz. Eileen tatlı tatlı başını salladı. Eminim bundan, dedi. Sizde o ışık var. Hmm, dedi Eileen. Adam dergi almadan gitti.

Etkinlikten sonra Eileen etkinliği düzenleyen diğer kişiler ve ekiptekilerle yakındaki bir barda bir şeyler içmeye gitti. Eileen ve Paula yine yan yana oturdular. Paula içinde kocaman bir greyfurt dilimi olan devasa bir akvaryum kadehte cin tonik, Eileen de buzlu viski içti. "En kötü ayrılıklar"dan söz açılmıştı. Paula iki yıl süren bir ilişkinin uzatmalı son evresinden bahsetti, o ve eski kız arkadaşı sarhoş olup mesajlaşmaya başlıyor ve gece kaçınılmaz olarak "ya feci bir kavga ya da sevişme"yle bitiyordu. Eileen içkisinden kocaman bir yudum aldı. Kulağa korkunç geliyor, dedi. Ama bir bakış açısıyla da en azından hâlâ sevişiyorsunuz. İlişki tam anlamıyla ölmemiş. Aidan sarhoşken bana mesaj atacak olsa, evet, kavga ederdik belki. Ama en azından beni hatırladığını hissederdim. Paula, Aidan'ın onu hatırladığına emin olduğunu, sonuçta kaç yıl birlikte yaşadıklarını söyledi. Eileen acı acı gülümseyerek yanıtladı: Beni mahveden

de bu zaten. Yirmilerimin yarısını bu adamla geçirdim, sonunda benden bıktı. Tam olarak böyle oldu. Sıkıldı benden. Bir yerde bu durumun benimle bir ilgisi olmalı. Değil mi? Olması gerek. Paula kaşlarını çatarak cevap verdi: Hayır, değil. Eileen sıkılgan bir edayla güldü ve Paula'nın kolunu sıktı. Affedersin, dedi. Bir içki daha alayım sana.

Saat on bir olduğunda Eileen yatağında yalnızdı. Kıvrılıp yatmış, gözlerinin altındaki makyaj hafif akmıştı. Gözlerini kısarak telefonun ekranına baktı ve bir sosyal medya uygulamasının ikonuna dokundu. Arayüz açıldı ve bir yükleme simgesi belirdi. Eileen sayfanın yüklenmesini beklerken başparmağını ekranın üzerinde gezdirdi, sonra bir anda aklına esmiş gibi uygulamayı kapattı. Kişiler sekmesini açtı, "Simon" adlı bağlantıyı seçti ve ara tuşuna bastı. Telefon üç kez çaldıktan sonra Simon telefonu açtı: Alo?

Alo, benim, dedi Eileen. Yalnız mıydın?

Hattın diğer ucundaki Simon, bir otel odasında yatağın üzerinde oturuyordu. Sağında krem renkli kalın perdeleri çekilmiş bir pencere, yatağının karşısında duvara monte edilmiş büyük bir televizyon duruyordu. Sırtını yatağın başlığına yaslamış, bacaklarını uzatıp ayak bileklerini üst üste atmıştı ve dizüstü bilgisayarı kucağındaydı. Evet, dedi, yalnızım. Londra'da olduğumu biliyorsun değil mi? Her şey yolunda mı?

Aa, unuttum. Müsait değil miydin? Kapatabilirim.

Yok yok, müsaitim. Bu akşam şu şiir şeyi yok muydu?

Eileen etkinliği anlattı ona. "Litvanya'da yağmur" esprisini yaptı ve Simon espriyi anlayıp güldü. Trump'la ilgili bir şiirimiz de vardı, dedi Eileen. Simon bunu duyunca kendini ölümün kollarına bırakmak istediğini söyledi. Eileen ona Londra'da katıldığı konferansı sordu ve Simon "AB'nin Ötesinde: Britanya'nın Uluslararası Gele-

ceği" adlı bir "sohbet oturumu"ndan uzun uzun bahsetti. Birbirinin tıpatıp aynısı gözlüklü dört orta yaşlı adam dışında kimse yoktu, dedi. Birbirlerinin photoshop'lanmış versiyonları gibiydiler. Çok acayipti. Eileen ona şu an neyle meşgul olduğunu sordu; Simon da bir işini bitirmek üzere olduğunu söyledi. Eileen sırtüstü uzandı ve tavandaki küfün iğne deliklerini andıran desenine baktı.

Bu saatlere kadar çalışmak sağlığına zararlı, dedi. Neredesin, otel odanda mı?

Evet, diye yanıtladı Simon. Yatakta oturuyordum.

Eileen yatağa basacak şekilde dizlerini çekti ve battaniyenin altındaki bacaklarıyla bir çadır kurdu. Sana ne lazım, biliyor musun Simon? dedi. Hanım hanımcık bir eş lazım sana. Değil mi şimdi ama? Gece olunca yanına gelip elini omzuna koyacak ve sana, hadi canım, çok çalıştın, geç oldu, gel uyuyalım, diyecek hanım hanımcık bir kadın.

Simon telefonu diğer kulağına aldı. İnsanın bu tabloya içi gidiyor, dedi.

Sevgilin seninle iş gezilerine gelemiyor mu?

Sevgilim değil, dedi. Takılıyoruz sadece.

Aradaki farkı anlamıyorum. Birinin sevgilin olmasıyla onunla takılmak arasındaki fark nedir?

Tekeşli bir ilişkide değiliz.

Eileen boştaki eliyle gözünü ovdu, koyu makyajı eline, elmacıkkemiğiyle yüzünün kenarına bulaştı. Başkalarıyla da yatıyorum diyorsun yani? dedi.

Ben değil, hayır. Ama o yatıyor diye biliyorum.

Eileen'in o an eli düştü. Ciddi mi? dedi. Yok artık! Diğer adam ne kadar çekici acaba?

Simon buna keyiflenmiş gibiydi. Bilmem. Niye sordun? diye yanıtladı.

Ne bileyim, hani diğeri senin kadar çekici değilse değer mi? Senin kadar çekici birini bulduysa da... o durumda bu kadınla tanışıp elini sıkmak isterim.

Ya benden daha çekiciyse?

Saçmalama, imkânsız.

Simon yatağın başlığına kafasını hafifçe yasladı. Çok yakışıklı olduğum için mi yani? dedi.

Evet.

Biliyorum ama yine de söyle.

Eileen güldü. Çok yakışıklı olduğun için, dedi.

Teşekkür ederim, Eileen'ciğim. Ne incesin. Sen de hiç fena değilsin.

Eileen yastığa iyice gömüldü. Bugün Alice'ten bir e-posta aldım, dedi.

Güzel. Nasılmış?

Aidan'ın benden ayrılmasını büyütmeye gerek olmadığını, çünkü zaten beraberken mutlu olmadığımızı söylüyor.

Simon lafa devam etmesini bekliyormuş gibi sustu, sonra sordu: Gerçekten böyle mi dedi?

Özetle, evet.

Peki sen ne düşünüyorsun?

Eileen iç geçirdi. Boş ver, dedi.

Pek anlayışlı gelmedi bana.

Eileen gözlerini yumdu. Sen hep onu savunursun zaten, dedi.

E kıza anlayışsız dedim ya.

Ama hak veriyorsun ona.

Simon kaşlarını çatmış, komodinden aldığı otel logolu tükenmezkalemle oynuyordu. Hayır, dedi. Sana layık olmadığını düşünüyordum ama bu ayrı bir konu. Büyütmeye gerek olmadığını gerçekten söyledi mi?

Öyle söylemeye getirdi. Önümüzdeki hafta kitabını tanıtmak için Roma'ya gideceğini de biliyorsun, değil mi?

Simon tükenmezkalemi elinden bıraktı. Öyle mi? diye sordu. Böyle şeylere ara verdiğini sanıyordum.

Vermişti ama sıkılana kadarmış herhalde.

Anladım. İlginç. Ona gitmek için fırsat kolluyordum ama sürekli müsait olmadığını söylüyor bana. Onun için endişeleniyor musun?

Eileen ters bir şekilde güldü. Hayır, endişelenmiyorum, dedi. Sinirleniyorum. Sen endişelen.

İkisini birden yapabilirsin, dedi Simon.

Kimin tarafındasın sen?

Simon gülümseyerek derin ve yatıştırıcı bir sesle yanıt verdi: Senin tarafındayım, prenses.

Buna o da gülümsedi, kaşlarını çatarak, kendine engel olamıyormuş gibi, sonra alnındaki saçları itti. Yatağa girdin mi bakalım? diye sordu.

Hayır, oturuyordum daha. Telefondayken yatağa girmemi istiyorsan başka tabii?

Evet, isterim.

Hıı, peki. Konuyla ilgileniyorum.

Simon ayağa kalkıp bilgisayarını, duvara asılı bir aynanın önündeki küçük çalışma masasına bıraktı. Odanın çoğunu kaplayan yatak, şiltenin altına sıkı sıkı geçirilmiş beyaz bir nevresimle kaplıydı. Bilgisayarına duvardaki şarj kablosunu takarken telefonu hâlâ elindeydi.

Mesela eşin orada olsaydı, dedi Eileen, kravatını çözerdi. Kravat takıyor musun?

Hayır.

Ne var üzerinde?

Simon aynada kendine baktı, sonra tekrar yatağa doğru başını çevirdi. Takımın geri kalanı, dedi. Bir de çoraplarım tabii. İçeri girdiğimde her medeni insan gibi ayakkabılarımı çıkarıyorum.

O halde sırada ceket mi var? dedi Eileen.

Simon telefonunu bir elinden diğerine alarak ceketini çıkardı ve sonra, Genelde bu sırayla olur, dedi.

O halde eşin ceketini alıp dolaba asardı, dedi Eileen.

Ne kadar nazik biri.

Gömleğinin düğmelerini de senin yerine çözerdi. Bir vazifeyi yerine getirir gibi değil de sevgi ve şefkatle dolu olarak. Onu da asıyor muyuz?

Tek eliyle gömleğinin düğmelerini çözen Simon, hayır, dedi ve eve döndüğünde yıkamak için bavuluna geri koyacağını söyledi.

Sonra ne var bilmiyorum, dedi Eileen. Kemer gibi bir şey var mı?

Var, dedi Simon.

Eileen gözlerini kapatıp devam etti: Sonra kemerini çıkarıyor ve yeri neresiyse oraya kaldırıyor. Kemerini çıkardığında nereye kaldırıyorsun bu arada?

Askıya asıyorum.

Ne titiz adamsın, dedi Eileen. Eşin bu özelliğini çok beğeniyor.

Niye, o da titiz biri mi? Yoksa zıt kutuplar birbirini çektiği için mi?

Hmm. O da pasaklı biri sayılmaz ama senin kadar titiz biri değil. Ama özeniyor sana. Çıkardın mı giysilerini?

Tam değil, dedi Simon. Telefon elimdeydi konuşurken. Bir saniyeliğine bırakıp gelebilir miyim?

Eileen utangaç bir gülümsemeyle yanıtladı: Elbette, rehin tutmuyorum ya seni.

Evet ama sıkılıp kapatmanı da istemiyorum.

Kapatmam, merak etme.

Telefonu yatağın kendine en yakın köşesine bıraktı ve geri kalan giysileri de çıkardı. Eileen gözlerini kapamış yatıyor, telefonu sağ eliyle yüzünün yakınlarında tutuyordu. Koyu gri boxer'ı kalıncaya kadar soyunduktan sonra Simon tekrar telefonu aldı ve yatağa uzanıp başını yastığa yasladı. Geldim, dedi.

Normalde işin kaçta bitiyor? dedi Eileen. Merakımdan soruyorum.

Yaklaşık sekiz gibi. Daha çok sekiz buçuk bu aralar, herkesin işi çok çünkü.

Eşinin mesaisi çok daha erken bitiyor.

Öyle mi? dedi Simon. Kıskandım.

Akşam eve geldiğinde yemeği hazırlamış oluyor.

Simon gülümsedi. O kadar eski kafalı olduğumu mu düşünüyorsun? diye sordu.

Eileen düşleri yarıda kesilmiş gibi açtı gözlerini. Sonuçta bir insan olduğunu düşünüyorum, dedi. İnsan sekiz buçuğa kadar işten çıkamıyorsa eve geldiğinde yemeği hazır olsun istemez mi? Bomboş bir eve gelip kendi yemeğini kendin yapmak istiyorsan, buyur yap, affedersin.

Hayır, bomboş bir eve gelmeyi sevmiyorum, dedi. Hem bir dediğimin iki edilmemesi gibi bir fanteziye de itirazım olamaz. Hayat arkadaşımdan beklediğim bir şey olmadığı için dedim sadece.

Demek feminist duyarlılıklarını incitmişim senin. Bırakalım o zaman.

Lütfen devam et. Yemekten sonra eşimle ne yapacağımızı duymak istiyorum.

Eileen tekrar gözlerini kapattı. İyi bir eş olduğu için mecbursan biraz daha çalışmana izin veriyor ama çok değil. Sonra artık yatmak istiyor. Sen de şimdi yatıyorsun sanırım.

Aynen öyle.

Eileen büyük bir keyifle gülümseyerek devam etti: Bugün mesai iyi mi geçti, kötü mü?

Fena değildi.

Yoruldun tabii.

Seninle konuşamayacak kadar yorulmadım, dedi Simon. Ama evet, yorgunum.

Eşin tüm bu minik nüansları gayet iyi bildiğinden sormasına gerek yok. Uzun bir gün olduysa ve yorgun-

san, saat on bir gibi uyursun ve eşin sana oral yapar. Bu konuda çok becerikli. Ama öyle ayıplanacak gibi değil, hanımlığına ve aile yapısına yaraşır bir şekilde.

Simon telefonu sağ elinde tutarak sol eliyle boxer'ının ince kumaşı üzerinden kendini ellemeye başladı. Nankörlük gibi olmasın ama neden sadece oral yapıyor? dedi.

Eileen güldü. Yorgun olduğunu söyledin ya, dedi.

Dur bakalım, eşimizle sevişemeyecek kadar yorgun da değiliz.

Erkekliğine zeval getirmeye çalışmıyordum, hoşuna gideceğini düşündüm işte. Neyse, yanılmış olabilirim, mühim değil. Eşin olsa asla yanılmazdı.

Olsun, yanılabilir, yine de severim onu.

Ben gerçekten oral sevdiğini sanıyordum.

Simon sırıtarak yanıt verdi: Severim, severim tabii. Ama hayali bir eşle tek bir gece geçireceksem daha çok randıman almak isterim. Canın istemiyorsa ayrıntıya girmek zorunda değilsin.

Tam aksine, ayrıntılar için yaşarım, dedi Eileen. Nerede kalmıştık? Meşhur ustalığınla eşinin kıyafetlerini çıkarıyorsun.

Simon dirseğinin üzerine uzandı sonra. Çok incesin, dedi.

Çok güzel bir kadın olduğunu söylemeye gerek yok ama fiziğini tarif etme densizliğini yapmayacağım. Her erkeğin kendi beğenisi ve tercihi var sonuçta, biliyoruz.

Anlayışın için teşekkür ederim. Gözümde canlandırabiliyorum onu.

Ya? dedi Eileen. Şimdi de ben merak ettim tipini. Sarışın mı? Boş ver söyleme. Kesin sarışın ve minyon bir tiptir.

Simon gülüyordu. Değil, dedi.

İyi be. Neyse, söyleme. Ne diyorduk, eşinin orası sırılsıklam, çünkü bütün gün ona dokunmanı beklemiş.

Simon gözlerini yumdu. Peki, ona dokunabiliyor musunuz? dedi telefona doğru.

Ever.

Peki, sonra?

Eileen boştaki eliyle memesini kavramış, başparmağını hafifçe meme ucunun çevresinde gezdiriyordu. Hevesini gözlerinden okunuyor dedi. Ama aynı zamanda zehirgin de. Sana çok âşık ama bazen seni tanımadığından endişe ediyor. Çünkü bazen mesafeli davranıyorsun. Mesafeli değil de dışa kapalı diyelim. Arzularını cinsel dünyanın kafesinde daha iyi okuması için bir arka plan çiziyorum. Gergin, çünkü seni örmek istiyor ve seni mutlu etmek istiyor ama bazen mutlu olmadığını düşünüp korkuyor ve eli ayağına dolaşıyor. Neyse işte, yatağa girdiğinde elinde minicik bir yaprak gibi titriyor. Hiçbir şey demiyorsun, onu sıkmeye başlıyorsun. Ne demiştim az önce? Hah, onunla sevişmeye başlıyorsun. Ölçün mü?

Mm, dedi Simon. Onun hoşuna gidiyor mu?

Hem de nasıl. Evlenmenizden önce eşiyle masum bir kucağız olmalıymış ki ne zaman yatsanız yapıştırıyor sana. Adeta başından gidiyor çünkü. Muhtemelen sevişmenin boyunca boşalmak istiyor. Ona usulu bir kız olduğunla, onunla gurur duyduğunu, onu çok sevdiğini söylüyorsun: sana inanıyor. Onu ne kadar sevdiğini düşün, farkı hissedersin. Senin hakkında çok şey biliyorum ama o tarafını tanımıyorum. Sevdiğin bir kadına karşı nasıl olduğunu bilmiyorum. Konudan saptım, affedersin. Eşinin sana oral yapmasını anlatmamın sebebi sanırım düşünmeyi sevdiğim bir şey olduğu için içten içe söylemek istemedi. Paris'teki o geceyi hatırlıyor musun? Neyse boş ver. Hoşuna gittiği aklıma geldi. Kendisine güvendiğini hissetmiştim. Neyse, konudan sapıyorum. Karınla sevişmenizi anlatıyordum. Müthiş güzel ve benden genç bir kadın olduğuna bahse girerim. Biraz cık da salak ama

bir seksapeli var. Hani gerçekten kendime düşkün olsam, karınla yatarken, her zaman değil ama tek bir seferliğine, bu kez beni düşünmeye başlamanı sağlardım. Bilinçli olması gerekmiyor. Bir fikir ya da bir hatıra geçiyor aklından sadece. Şu anki halim değil ama hani böyle yirmimdeyken falan. O zamanlar gerçekten çok iyi davranırdın bana. Kusursuz eşinle sevişiyorsun, yeryüzündeki en güzel kadın o, onu her şeyden çok seviyorsun ama içinde olduğun, onun ürperdiği, titrediği ve senin adını sayıkladığı bir-iki an boyunca aklına ben geliyorum; gençken birlikte yaptığımız şeyleri düşünüyorsun, mesela Paris'te ağzıma boşalmana izin verişim aklına geliyor, ne kadar iyi hissettiğini, bana o şekilde sahip olmanın ve bana yaşadıklarımızın özel olduğunu söylemenin hissini hatırlıyorsun. Gerçekten de öyleydi belki de. Üzerinden o kadar sene geçtikten sonra eşinle sevişirken hâlâ hatırlıyorsan, belki de özeldi. Bazı şeyler öyledir.

Simon boşaldı, nefesi kesilir gibi oldu. Gözlerini kapadı. Eileen de susmuştu, hareketsiz yatıyordu, suratını sıcak basmıştı. Simon, Hmm, gibi sesler çıkardı. Bir süre ikisi de sessizdi. Eileen alçak bir sesle sordu sonra: Bir dakika daha telefonda kalabilir miyiz? Simon tekrar gözlerini açtı, komodindeki kutudan bir peçete alıp ellerini ve vücudunu silmeye başladı.

İstediğin kadar kalalım, dedi. Çok güzeldi, teşekkür ederim.

Eileen neredeyse biraz sersemce, rahatlamış gibi güldü. Yanakları ve alnı kızarmıştı. Vay be, rica ederim, dedi. "Teşekkür ederim"ci erkeklerden olduğunu unutmuşum. Güzel bir enerji getiriyorsun. Yüzde doksanın *playboy* ama arada şaşırtıp toy oğlanlar gibi davrandığın oluyor. Saygı duyuyorum, yalan yok. Şimdi gerçek hayatta görüştüğümüzde tuhaf mı olacak peki?

Kullandığı peçeteyi komodine bırakıp kutudan bir

tane daha alırken, Hayır, dedi Sin
mış gibi davranacağız. Değil mi?
surat ifadem olduğunu söylemiştin
Dedim mi gerçekten? Ne sevi
se, en az iki ifaden var. Biri güler y
Simon avucuyla göğsünü ovar
vimsizlik etmiyordun, dedi. Şakal
Eşin asla seninle böyle konuşu
Niye, tapıyor muymuş bana?
Evet, dedi Eileen. Onun için
Abartılı bir inilti çıkardı Sin
dedi. Eileen sırıtıyordu. Güzel ol
eminim, dedi. Biliyordum böyle
karnına koyup, Her şeyi bilirsin, d
büzüştürdü. Konu sen olunca, bil
gözlerini kapamıştı, yorgun görün
gerçekçi kısmı bence seni Paris'te
şımdı, dedi. Eileen'in solukları de
sessizce, Hoşuma gitsin diye böyle
kendi kendine gülümsüyordu. E d
mi? dedi. Ama hayır, gerçeği söyl
şebilir miyiz? Eileen, Olur, dedi.
ye ekledi Simon. Merak etme. Ka
telefonunu şarja taktı ve başucu
ışık kirliliğinin yaydığı yapay turun
sı penceresinin ince perdesinden i
ni açık tutarak bir dakika boyu
sessizce boşaldı, sonra yan dönüp

tane daha alırken, Hayır, dedi Simon. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağız. Değil mi? Bir keresinde tek bir surat ifadem olduğunu söylemiştin bana.

Dedim mi gerçekten? Ne sevimsizlik etmişim. Neyse, en az iki ifaden var. Biri güler yüzlü, diğeri endişeli.

Simon avucuyla göğsünü ovarak gülümsüyordu. Sevimsizlik etmiyordun, dedi. Şakalaşıyordun sadece.

Eşin asla seninle böyle konuşmazdı.

Niye, tapıyor muymuş bana?

Evet, dedi Eileen. Onun için bir baba gibisin.

Abartılı bir inilti çıkardı Simon. Aman ne güzel, dedi. Eileen sırıtıyordu. Güzel olduğunu düşündüğüne eminim, dedi. Biliyordum böyle diyeceğini. Simon elini karnına koyup, Her şeyi bilirsin, dedi. Eileen dudaklarını büzüştürdü. Konu sen olunca, bilmiyorum, dedi. Simon gözlerini kapamıştı, yorgun görünüyordu. Fantezinin en gerçekçi kısmı bence seni Paris'te hayal etmeye başlayışımdı, dedi. Eileen'in solukları derinleşti o zaman. Sonra sessizce, Hoşuma gitsin diye böyle diyorsun, dedi. Simon kendi kendine gülümsüyordu. E doğrusu da bu olur, değil mi? dedi. Ama hayır, gerçeği söylüyorum. Yakında görüşebilir miyiz? Eileen, Olur, dedi. Normal davranırım, diye ekledi Simon. Merak etme. Kapattıktan sonra Eileen telefonunu şarja taktı ve başucu ışığını söndürdü. Şehrin ışık kirliliğinin yaydığı yapay turuncu aydınlık, yatak odası penceresinin ince perdesinden içeri sızıyordu. Gözlerini açık tutarak bir dakika boyunca kendine dokundu, sessizce boşaldı, sonra yan dönüp uyudu.

8

Sevgili Alice. Roma'ya gidiyorum derken, iş için mi? İşine karışmak gibi olmasın ama bir süre ara veriyordun hani? Sana iyi yolculuklar dilemekle birlikte, etkinliklere bu kadar erken dönmen ne kadar doğru emin olamadım. Yayıncılık dünyasında herkesin ne kadar gözü dönmüş olduğunu, seni ya öldürmek ya da gebertinceye kadar sikmek istediklerini söylediğin melodramatik mesajlar yazmakla deşarj oluyorsan sana engel olmayayım. Mesleğin yüzünden kötü insanlara denk geldiğine eminim ama sıkıcı, ahlaken ortalama kişilerle de karşılaşmışsındır mutlaka. Acını inkâr etmiyorum bu arada – ne çektiğini biliyorum, zaten o yüzden kendine bütün bunları tekrar yaşatmana şaşırıyorum. Uçağın Dublin'den mi kalkıyor? Eğer öyleyse uçuştan önce görüşebiliriz diyecektim...

Bu cevabı yazmaya oturduğumda canımın sıkkın olduğunu düşünmüyordum ama belki de sıkkınım. Sana berbat hayatının aslında ayrıcalıklı olduğunu hissettirmeye çalışmıyorum, herhangi bir makul tanım gereği bal gibi öyle olsa da. Mesela, ben yılda yirmi bin kazanıyorum ve o paranın üçte ikisini benden hoşlanmayan insanlarla ufacık bir dairede oturabilmek için kiraya harcıyorum, sense yılda yaklaşık iki yüz bin euro (?) kazanıyorsun ve

kocaman bir kır evinde tek başına yaşıyorsun; buna rağmen senin yaşamının keyfini senden daha fazla çıkarabileceğimi sanmam. Bunun keyfini sürenin aklından zoru olmalı, senin de dediğin gibi. Ama hepimizin aklından zoru yok mudur zaten? Bugün internette fazla gezindim ve canım sıkıldı. İşin kötüsü, aslında internetteki insanların iyi niyetli olduklarını ve doğru içgüdülere sahip olduklarını düşünüyorum ama siyasi dağarcığımızda yirminci yüzyıldan beri öyle hızlı ve derinlemesine bir çürüme oldu ki, bulunduğumuz tarihî âna anlam vermeye çalıştığımızda kendimizi abuk sabuk laflar ederken buluyoruz. Herkes anlaşılır bir şekilde belli bir kimlik kategorisine dört elle sarılmış durumda ama hiç kimse bu kimliklerin neyi içerdiğini, nasıl ortaya çıktığını ve ne amaca hizmet ettiğini ifade etmeye yanaşmıyor. Var olan tek bir şemaya göre mağdur olan her gruba (yoksul ailelerin çocukları, kadınlar, azınlıklar) bir zulmeden grup düşüyor (zengin ailelerin çocukları, erkekler, beyazlar). Ancak bu şekilde kurduğumuzda mağdur ile zulmeden arasındaki ilişki tarihsel değil teolojik oluyor, mazlumların iyiliği herkesten üstün, zulmedenler ise kötülüğün ete kemiğe bürünmüş hali oluyorlar. Bu sebepten bir kişinin belli bir kimliğe olan üyeliği her şeyden üstün bir ahlaki öneme sahip ve tartışmamızın büyük bir kısmını kişilere doğru kimlikler atamaya, diğer bir deyişle ahlaki hesabı usulüne uygun kesmeye adıyoruz.

Siyasi bir eylem cidden hâlâ mümkünse ki şu an şüpheli olduğunu düşünüyorum, belki de o eylemde bizim gibi insanlara yer olmayacaktır – hatta olmayacağına neredeyse eminim. İnsanlığın iyiliği için ölmemiz gerekiyorsa ona da kuzu kuzu boyun eğerim, çünkü bu hayatı ne hak ettim ne de ağız tadıyla yaşayabildim. Ama plan her ne olacaksa benim de çorbada tuzum olsun isterim, yardımım çok ufak bile olacaksa sorun etmem, ne de

olsa kendi çıkarım için hareket ediyor olurum – sonuçta hepimiz öyle ya da böyle kendimize eziyet ediyoruz. Kimse bu şekilde yaşamak istemiyor. Ya da en azından, ben istemiyorum. Başka türlü yaşamak istiyorum; ya da bir gün başkalarının başka türlü yaşayabilmeleri için gerekiyorsa ölmek istiyorum. Ama internette gezdiğimde uğruna ölünecek bir fikir göremiyorum. Oradan çıkan tek fikir, gözümüzün önünde gerçekleşen insanlık faciasını seyretmeye devam etmemiz ve en sefil, en ezilmiş olanların dönüp bize nasıl engel olacağımızı söylemesini beklememizmiş gibi geliyor. Sömürü şartlarının kendi kendine sömürünün çözümünü yaratacağına dair tuhaf, kimsenin açıklamaya lüzum görmediği bir inanış var galiba – aksini iddia edince de karşındakini küçümsediğin ya da hor gördüğün düşünülüyor, erbilmişlik taslamak gibi. Ama ya şartlar çözümü yaratmıyorsa? Ya boşu boşuna bekliyorsak, ya insanlar uğradıkları eziyete son verecek araçlara sahip olmadan eziyet çekiyorsa? Ve o araçlara sahip olan bizler de eyleme geçenler eleştirildiği için bir şey yapmayı reddediyor oluyoruz. İyi hoş da, öyle olsa bile eyleme geçtim mi ki? Mazeretim çok yorgun oluşum ve aklıma iyi fikirler gelmemesi. Aslına bakarsan benim derdim hiçbir cevaba sahip değilken başkalarında bütün cevaplar yok diye ona buna gıcık olmam. Ben kimim ki başkalarından tevazu ve açıklık bekliyorum? Dünyaya ne faydam dokunmuş ki karşılığında bunca şey isteyeyim? Parçalanıp kül olsam dünyada kimsenin ruhu bile duymazdı, en doğrusu da bu.

Neyse, yeni bir teorim var. Dinlemek ister misin? İstemiyorsan bu paragrafı atla. Teorime göre insanlık 1976 yılında plastiğin dünyadaki en yaygın madde haline gelmesiyle beraber güzellik içgüdüsünü yitirdi. 1976'dan önceki ve sonraki sokak fotoğraflarına bakarsan bu değişimi aşama aşama görebilirsin. Estetikte nostaljiye mesa-

fe almamız gerektiğini biliyorum ama 1970'lerden önce insanların yünden ve pamuklu kumaştan dayanıklı giysiler giydikleri, içeceklerini cam şişelere koydukları, gıdalarını kâğıda sardıkları ve evlerini sağlam ahşap mobilyalarla döşedikleri apaçık ortada. Şimdi çevremizdeki nesnelerin çoğunluğu dünyadaki en çirkin madde olan plastikten yapılıyor; bu madde boyandığı zaman renk almıyor, görülmemiş bir çirkinlikle adeta çevresine renk saçıyor. Devletin onaylayacağım bir politikası (ki çok azlar) insan hayatının devamı için acil olmayan tüm plastiklerin üretiminin durdurulması olurdu. Ne dersin buna?

Şu Felix konusunda niye kaçamak davrandığını anlamadım. Kimin nesi? Yatıyor musun onunla? İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin. Simon artık hiç anlatmıyor bana. Meğer iki aydır yirmi üç yaşında bir kızla berabermiş ama onu bir kez bile görmedim. Ben on beş yaşındayken yirmilerinde koca bir adam olan Simon'ın benden altı yaş küçük bir kadınla düzenli seks yaptığını düşününce mezarıma kıvrılasım geliyor, ne yalan söyleyeyim. Pierre Bourdieu hakkında ilginç fikirleri olan sönük saçlı çirkin bir sünepe de değil, her seferinde 17.000 takipçili ve cilt bakımı markalarının ücretsiz numune gönderdiği bir Instagram mankeni oluyor. Alice, güzel genç kadınların kendini beğenmişliği sıkıcı ya da utanç verici değilmiş gibi davranmaktan nefret ediyorum. En çok da kendiminkinden. Abartmayayım ama Simon bu kızı hamile falan bırakırsa yeminle kendimi camdan aşağı atarım. Sırf Simon'ın çocuğunun annesi diye ömür boyu kadının tekine kibarlık etmen gerektiğini düşünsene. Şubatta Simon'ın beni yemeğe davet ettiğini söylemiş miydim? Benimle buluşma gibi bir niyeti olduğundan değil, kesin bana özgüven aşılamaya falan çalışıyordu. Gerçi geçen akşam hayli ilginç bir telefon konuşmamız oldu... Neyse, kaç yaşında bu Felix? Sana kâinat

hakkında şiirler yazan yaşlı mistik bir adam mı? Yoksa inci gibi dişleri olan bir bölge yüzme şampiyonu mu?

Eğer uygunsa düğünden sonraki hafta seni ziyaret edebilirim – haziranın ilk pazartesi günü gelmiş olurum bu durumda. Ne dersin? En kolayı arabayla gelmek olur tabii ama bir dizi tren ve taksi yolculuğuyla da halledebilirim gibi. Dublin sokaklarını sensiz sürtmekten ne kadar bıktığımı bilemezsin. Seninle baş başa olmaya hasret kaldım resmen. E.

9

Çarşamba günü Alice ve Felix'i elinde şeffaf poşet dosya tutan bir adam karşıladı, zarfa iliştirilmiş kâğıtta BN. KELLHER yazılıydı. Dışarıda karanlık çökmüştü ama hava sıcak ve kuruydu, suni ışıklarla boyalıydı. Şoförün siyah Mercedes'inde Felix öne, Alice arkaya oturdu. Otobanda kamyonlar kornalarını bağırta bağırta birbirlerini sollayarak dehşet bir hızla yanlarından geçiyordu. Apartmana geldiklerinde Felix valizleri –Alice'in tekerlekli bavuluyla kendi siyah spor çantasını– merdivenlerden çıkardı. Oturma odası geniş ve sarıydı, kanepesi ve televizyonu vardı. Kemer şeklinde bir girişin arkasında modern ve temiz görünümlü bir mutfak duruyordu. Yatak odalarının birine oturma odasının arkasından, diğerine sağından giriliyordu. İkisine de tek tek baktılar, sonra Felix hangisini tercih ettiğini Alice'e sordu.

Sen seç, dedi Alice.

Hanımlar önden diyelim.

Bana ters.

Felix kaşlarını çattı. Peki, parayı ödeyenler önden o zaman, dedi.

O daha da ters.

Felix çantasını omzuna atıp en yakındaki odanın kapı koluna dokundu. Bu tatilde epey bir tersleşeceğiz anlaşılan, dedi. Ben buraya geçeyim, olur mu?

Teşekkürler, dedi Alice. Yatmadan bir şeyler yesek mi? İstersen internette bir restoran bakarım.

Felix iyi olacağını söyledi. Odasına girdiğinde kapıyı arkasından kapattı, ışık düğmesini buldu ve çantasını bir şifonyere bıraktı. Yatağının arkasındaki pencere üçüncü kattan yola bakıyordu. Çantasının fermuarını açıp içine baktı, içindekileri oradan oraya itti; birkaç parça giysi, bir tıraş makinesi ve tek kullanımlık yedek bıçakları, bir film tablet, yarım kutu kondom vardı. Telefon şarjını buldu, çıkarıp kablosunu çözmeye başladı. O sırada Alice de kendi odasında valizini boşaltıyordu. Havalimanının verdiği şeffaf plastik poşetten tuvalet malzemelerini çıkardı, kahverengi bir elbiseyi gardıroba astı. Sonra yatağa oturup telefonunda haritayı açtı ve parmakları hünerli bir rahatlıkla ekranın üzerinde dolaşmaya başladı.

Kırk dakika sonra mahalledeki bir restoranda yemeğe oturmuşlardı. Yanan bir mum, hasır ekmek sepeti, bodur bir zeytinyağı şişesiyle daha uzun ve ince bir siyah sirke şişesi masanın ortasında duruyordu. Felix parmesanlı roka salatasıyla gelen çok az pişmiş bir biftek yiyordu; etin içi bir yara gibi pespembe parlıyordu. Alice peynirli ve biberli makarna yiyordu. Dirsek mesafesinde yarısı boş bir karafta kırmızı şarap vardı. Restoran kalabalık değildi ama arada diğer masalardan sohbet ya da kahkaha sesleri yükseliyor ve duyulur hale geliyordu. Alice, Felix'e en iyi arkadaşı olduğunu söylediği, adı Eileen olan bir kadından bahsediyordu.

Çok güzeldir, dedi Alice. Resmini görmek ister misin?

Göster bakayım.

Alice telefonunu çıkarıp bir sosyal medya uygulamasını karıştırmaya başladı. Üniversitedeyken tanıştık, dedi. Eileen o zamanlar ünlü sayılırdı, herkes sırılsıklam

âşıktı ona. Hep ödüller alır, üniversite gazetesinde boy boy fotoğrafları çıkardı falan. Bak bu.

Alice telefonunu Felix'e çevirdi. Koyu renk saçlı ince beyaz bir kadın, Avrupa şehirlerine benzeyen bir yerde balkon parmaklıklarına yaslanmış, yanında uzun sarışın bir adamla kameraya bakıyordu. Felix telefonu Alice'ten aldı ve değer biçer gibi elindeki ekranı hafifçe çevirdi.

Evet, dedi. Tatlı kızmış hakikaten.

Onun ekürisi gibiydim, dedi Alice. Niye benimle arkadaş olmak istediğini kimse anlamazdı çünkü o çok popülerdi, bana da herkes gıcıktı. Ama kimsenin sevmediği bir en iyi arkadaşı olmasından sapkın bir haz alıyordu bence.

Niye kimse sevmiyordu seni?

Alice tek elini gelişigüzel salladı. Ya ne bileyim, dedi. Hep bir şeylerden şikâyet ederdim falan. Herkesi yanlış fikirlere sahip olmakla suçlardım.

İnsanlar böyle şeylere gıcık olurlar gerçekten. Parmağını fotoğraftaki adamın yüzüne götürdü: Yanındaki kim peki?

Arkadaşımız Simon, dedi Alice.

Hiç çirkin sayılmazmış o da, değil mi?

Alice gülümsedi. Yok yok, güzel çocuktur, dedi. Bu fotoğraf hakkını vermiyor bile. Bazı insanlar öyle çekicidir ki kesin benlik duyguları etkilenmiştir dersin ya, onlardan biri.

Felix telefonu geri uzattı. Böyle güzel ve yakışıklı arkadaşlara sahip olmak güzel olmalı.

Bakması güzel demek istiyorsun herhalde, dedi Alice. Ama onlara bakınca insan kendini tipsiz hissediyor.

Felix gülümsedi. Yoo, tipsiz değilsin, dedi. Senin de iyi tarafların yok değil.

Zarif kişiliğim gibi mesela.

Felix bir an duraksadıktan sonra sordu: Zarif mi denir buna?

Alice bu lafa içten bir kahkaha attı. Denmez, dedi. Salak salak laflar edip durmama nasıl tahammül ediyorsun bilmiyorum.

Tahammül etmeye başlayalı çok olmadı, dedi Felix. Hem ne bileyim, birbirimizi daha iyi tanıdığımız zaman belki böyle davranmayı bırakırsın. Ya da ben tahammül etmeyi bırakırım.

Ya da zamanla bana ısınabilirsin.

Felix yemeğine döndü. Olabilir, evet, dedi. Ne olacağı hiç belli olmaz. Ee, şu Simon denen çocuğa yanıksın diye mi anlıyorum?

Aa yok, dedi Alice. Hiç değilim.

Bu laf ilgisini çekmiş gibi kafasını kaldırdı Felix. Yakışıklılara bakmıyorum diyorsun yani?

İnsan olarak çok sevdiğim biri, dedi Alice makul bir dille. Saygı duyduğum biri. Ufacık bir solcu parlamento grubuna danışmanlık yapıyor, halbuki başka birine çalışıp tonlarca para kazanabilir. Dindardır bu arada.

Felix espriyi açıklamasını bekliyormuş gibi kafasını yana eğdi. Nasıl, İsa'ya mı inanıyor? dedi.

Evet.

Hassiktir ya, ciddi misin? Kafadan kontak falan mı?

Yoo, çok normal biridir, dedi Alice. İnanman için sana baskı maskı yapmaz yani, kendi halinde takılır. Tanışsan seversin bence.

Felix durmuş, kafasını iki yana sallıyordu. Çatalını bıraktı, çevresine baktı, sonra çatalı tekrar eline aldı ama yemeğine hemen devam etmedi. Eşcinsellere falan karşı mıdır yani? dedi.

Hayır, hayır. Daha doğrusu, tanışırsanız bunu kendin sormalısın bence. Ama o İsa'yı daha çok yoksulların dostu, ötekileştirilenlerin savunucusu gibi görüyor.

Kusura bakma ama bana klinik vaka gibi geldi. Bu devirde hâlâ böyle şeylere inanan var mı? Bin yıl önce herifin teki mezarında dirilmiş ve her şeyin anlamı bundan mı ibaret?

Hepimiz ipe sapa gelmez şeylere inanmıyor muyuz? dedi Alice.

Ben inanmıyorum. Ben gözümle gördüğüme inanırım. Göklerde koskocaman bir İsa'nın olduğuna ve bizi seyrederek uslu mu yaramaz mı olduğumuza karar verdiğine inanmıyorum.

Alice bir şey demeden birkaç saniye onu süzdü. Nihayet yanıt verdi: Yok, inanmıyorsundur belki. Birçok insan hayata senin gibi baksa ve her şeyin boş ve anlamsız olduğunu düşünse mutsuz olurdu ama. Birçok insan az da olsa bir anlam olduğuna inanmayı tercih eder. Dolayısıyla bir açıdan herkes aldanmakta. Simon'ın aldanmaları daha derli toplu sadece.

Felix elinde testere varmış gibi biftek dilimini hışımla kesmeye başladı. Derdi mutlu olmaksa daha güzel şeyler uydurup onlara inanamaz mı? diye sordu. Her şeyin günah olduğunu ve cehenneme gidebileceğini düşünmesinden iyidir.

Cehennemi çok dert etmiyor bence, dünyadayken doğru şeyi yapmak istiyor sadece. Doğruyla yanlış arasında bir fark olduğuna inanıyor. Hiçbir şeyin anlamı olmadığına inanıyorsan böyle şeylere inanamazsın tabii.

Hayır, doğrunun ve yanlışın varlığına inanıyorum elbette.

Alice tek kaşını kaldırdı. Oo, sen de aldanmışsın o zaman, dedi. Sonunda hepimiz ölüp gideceksek kim bilebilir doğrunun yanlışın ne olduğunu?

Felix bunu düşüneceğini söyledi. Yemeklerine devam ettiler ama Felix çok geçmeden yine çatal bıçağını masaya bırakıp kafasını sağa sola sallamaya başladı.

Şu eşcinsel konusunu uzatmak gibi olmasın ama, dedi. Eşcinsel arkadaşları var mı mesela bu adamın? Simon'ın.

Yani, kendisi benimle arkadaş. Ben de yüzde yüz heteroseksüel sayılmam.

Bu laf onu eğlendirmiş gibi, neredeyse muzip bir edayla cevapladı Felix: Ha, peki. Ben de sayılmam bu arada.

Alice bakışlarını hızla kaldırıp onunla göz göze geldi.

N'oldu, şaşırmış gibisin, dedi Felix.

Öyle miyim?

Felix yemeğine dönerek devam etti: Şimdiye dek hiç takılmadım bu konuya. Erkekmiş, kızmış. Çoğu insanın en çok önemsediği şeyin bu olduğunu biliyorum. Ama benim için hiç fark etmiyor. Çevremdeki insanlara da anlatmıyorum çünkü aslına bakarsan bu bazı kızların hoşuna gitmiyor. Erkeklerle birlikte olduğunu öğrenince sende bir terslik var diye düşünüyor bazıları. Ama sen de aynı durumda olduğun için sana söylememde sıkıntı yok.

Alice şarabından bir yudum alıp yutkundu. Benimkisi daha çok âşık oldum mu çok şiddetli bir şekilde âşık olmam. Kim olacağını kestiremiyorum; erkek mi kadın mı, neyin nesi olacaklarını önceden bilemiyorum.

Felix ağır ağır başını salladı. Enteresanmış, dedi. Sık sık olan bir şey mi, yoksa fazla olmuyor mu?

Çok fazla olmuyor, dedi Alice. Olunca da iyi gitmiyor.

Aa, üzüldüm. Ama sonunda mutluluğu bulacağına adım gibi eminim.

Sağ ol, çok naziksin.

Felix yemeye devam ederken Alice karşısında onu izliyordu.

Kesin insanlar sana âşık olup duruyordur, dedi.

Felix içten ve samimi bir ifadeyle ona baktı. Neden olsunlar? dedi.

Alice omuzlarını silkti. İlk tanıştığımızda senden hep birileriyle randevulara çıktığın izlenimini almıştım, dedi. Acayip umursamaz ve havalı görünüyordun.

İnsanlarla çıkmam bana âşık oldukları anlamına gelmez ki. Sonuçta seninle de çıktık, bana âşık olmadın, değil mi?

Alice uysal bir sesle yanıtladı: Olduysam da söylemem.

Felix kahkahayı bastı. Aferin, dedi. Yanlış da anlama, istersen bana âşık olabilirsin. Aklından zorun olduğunu düşünürüm ama zaten öyle olduğunu düşünüyorum.

Alice tabağında kalan sosu ekmeğe banıyordu. Akıllılık ediyorsun, dedi ona.

/

Perşembe sabahı yayınevinden bir asistan Alice'i apartmanın önünden saat onda alıp gazetecilerle buluşmaya götürdü. Felix o sabahı şehirde dolanıp etrafı seyrederek, kulaklıklarından müzik dinleyerek, çektiği resimleri bir WhatsApp grubuna atarak geçirdi. Fotoğraflardan birinde arnavutkaldırımlı dar ve gölgelik bir sokak vardı, en ucundaysa güneşte adeta göz kamaştıran kapısı ve panjurları parlak yeşil, bembeyaz bir kilise. Bir diğer fotoğrafta önüne kırmızı bir moped bırakılmış, kapısına eski moda harflerle adı yazılmış bir dükkân vardı. Son olarak da San Pietro'nun açık mavi, kremayla kaplanmış bir pastaya benzeyen kubbesinin Via della Conciliazione'den çekilmiş bir fotoğrafını yolladı, arkada gökyüzü alev alevdi. Mick adlı bir kullanıcı gruba yanıt yazdı: Nerdesin oğlum??? Dave adlı bir kullanıcı şunu yazdı: Bi saniye sen İTALYADA mısın? hassiktir olaya gel haha. Bu hafta niye işte değilsin anlaşıldı. Felix yanıt yazdı.

Felix: Romadayım oğlum
Felix: Dfkdfj
Felix: Tinderdan tanıştığım bir hatunla buradayız, dönünce ses ederim

Mick: Tinderda tanıştığın biriyle nasıl romadasın?
Mick: O kısmı daha iyi anlatman lazım hahaha

Dave: Nası ya!! zengin yaşlı bir kadının ağına mı düştün?

Mick: Oooo
Mick: Üzgünüm ama böyle çok duydum
Mick: Sabah bi kalkmışın böbrekler yok

Bu konuşmadan sonra Felix grup sohbetini kapattı ve "16 numara" adlı bir diğer grubu açtı.

Felix: Selam sabrinaya mama verdiniz mi bugün
Felix: Bisküviyle geçiştirmeyin ıslak mama istiyor
Felix: Verince de resim atın yüzünü göreyim

Mesajlarına hemen dönen ya da bakan kimse olmadı. O sırada Alice kentin bir başka yerinde, bir İtalyan televizyon programına röportaj veriyordu, sesine daha sonra bir tercüman dublaj yapacaktı. Feminist bir gözle baktığımızda bu cinsiyetçi işbölümüyle alakalı bir konu, diyordu Alice. Felix telefonun ekranını kapatıp yürümeye devam etti; bir köprünün yarısında durdu ve nehrin ilerisindeki Castel Sant'Angelo'ya baktı. Kulaklıklarından "I'm Waiting for the Man" dinliyordu. Altın rengi taptaze bir ışık, koyu köşegen gölgeler düşürüyordu şehre; Tiber'in suları açık yeşil, bulutluydu. Felix beyaz taştan geniş tırabzanlara yaslandı, telefonunu çıkarıp kame-

ra uygulamasını açtı. Tele
uygulamasını açınca her
sonra tamamen kapanıy
kulaklığını çıkarıp kalenir
lefonu birkaç saniye boyu
laklıkları köprünün kenar
resmi daha iyi mi görme
çekmek için farklı bir açıy
sa elindeki cihazı sessizc
düşünüyordu, duruşunda
uzatmış, kasvetli bir yüz i
güneşten dolayı çatmış da
raf daha çekmeden kulak
atıp yürümeye devam etti
Alice o akşam bir edel
yacaktı. Gelmesi gerekme
şam için başka bir planı y
olduğunu öğrenmiş olurun
ğım. Alice etkinlik çok iyi
değişebileceğini söyledi, F
retti. Etkinlik kent merkez
olarak kullanılan ve çağda
yapan büyük bir binada
dorlar kalabalıktı, aynı anc
ler düzenleniyordu. Etkin
geldi, Alice'i sahnede onu
maya götürdü. Felix kulak
sosyal medya sayfalarına g
Haberlerde Kanlı Pazar h
söyleyen İngiliz bir siyaset
şına döndü, yeniledi, son p
di ve sonra birkaç kez dah
meden önce son paylaşım
Alice o sırada önünde bir k

ra uygulamasını açtı. Telefon birkaç senelikti ve kamera uygulamasını açınca her nedense müzik önce tekliyor, sonra tamamen kapanıyordu. Felix sinirli hareketlerle kulaklığını çıkarıp kalenin bir fotoğrafını çekti. Sonra telefonu birkaç saniye boyunca kol mesafesinde tuttu, kulaklıkları köprünün kenarından aşağı sarkıyordu; çektiği resmi daha iyi mi görmek istiyordu, yeni bir fotoğraf çekmek için farklı bir açıya mı geçmeye çalışıyordu, yoksa elindeki cihazı sessizce elinden nehre bırakmayı mı düşünüyordu, duruşundan tam anlaşılmıyordu. Kolunu uzatmış, kasvetli bir yüz ifadesiyle durdu; ama kaşlarını güneşten dolayı çatmış da olabilirdi, kim bilir. Bir fotoğraf daha çekmeden kulaklıklarını sardı, telefonu cebine atıp yürümeye devam etti.

Alice o akşam bir edebiyat festivalinde kitabını okuyacaktı. Gelmesi gerekmediğini söylese de Felix'in akşam için başka bir planı yoktu. Kitapların ne hakkında olduğunu öğrenmiş olurum, dedi. Nasıl olsa okumayacağım. Alice etkinlik çok iyi geçtiği takdirde belki fikrinin değişebileceğini söyledi, Felix de değişmeyeceğinde diretti. Etkinlik kent merkezinin dışında, bir konser salonu olarak kullanılan ve çağdaş sanat sergilerine ev sahipliği yapan büyük bir binada gerçekleşiyordu. İçeride koridorlar kalabalıktı, aynı anda çeşitli okumalar ve söyleşiler düzenleniyordu. Etkinlikten önce yayınevinden biri geldi, Alice'i sahnede onunla konuşacak kişiyle tanıştırmaya götürdü. Felix kulaklıklarını taktı, mesajlarına ve sosyal medya sayfalarına göz gezdirerek binada dolaştı. Haberlerde Kanlı Pazar hakkında rahatsız edici laflar söyleyen İngiliz bir siyasetçi vardı. Felix sayfanın en başına döndü, yeniledi, son paylaşımların düşmesini bekledi ve sonra birkaç kez daha aynı şeyi tekrarladı. Yenilemeden önce son paylaşımlara bakmıyordu bile sanki. Alice o sırada önünde bir kâse meyveyle havasız bir oda-

da oturuyor, Teşekkürler, teşekkürler, sağ olun, beğenmenize çok sevindim, diyordu.

Alice'in etkinliğine yaklaşık yüz kişi katıldı. Sahnede beş dakika boyunca kitabını okudu, sonra karşısındaki kişiyle söyleşi yaptı, sonra seyircilerin sorularını cevapladı. Tercüman yanında oturuyor, soruları Alice'in kulağına İngilizce aktarıyor ve sonra Alice'in yanıtlarını seyircilere tercüme ediyordu. Hızlı ve usta bir tercümandı; Alice konuşurken önündeki defterin üstünde tükenmez-kalemini hızla hareket ettiriyor, hiç duraklamadan çevirisini yapıyor, Alice söze devam eder etmez yazdığı her şeyin üzerini çizip tekrar baştan başlıyordu. Felix diğer seyircilerin arasında onu dinliyordu. Alice komik bir şey söylediğinde o da İngilizce bilen seyircilerle birlikte gülüyordu. Seyircilerin geri kalanı tercüman konuştuğu zaman gülüyordu; bazen de ya Alice'in yaptığı espri tam çevrilemediği için ya da komik bulmadıkları için gülmüyorlardı. Alice feminizm, cinsellik, James Joyce eserleri, İrlanda kültür hayatında Katolik Kilisesi'nin yeri hakkında sorular yanıtladı. Felix onun cevaplarını ilginç bulmuş muydu, yoksa sıkılmış mıydı? Aklında Alice mi vardı, yoksa başka bir şeyi, başka birini mi düşünüyordu? Peki sahnede kitaplarından bahsederken Alice onu düşünüyor muydu? Felix o an var olan biri miydi Alice için, öyleyse ne şekilde?

Etkinlikten sonra Alice bir masada oturup bir saat boyunca kitap imzaladı. Felix'e de yanında oturabileceğini söylemişlerdi ama o istemediğini söyledi. Dışarıya çıktı, sigara içip binanın çevresinde dolaştı. Alice sonrasında onu bulduğunda yanında yayınevinden Brigida vardı; Brigida onları yemeğe davet etmişti, "çok sade" olacağını söylüyordu. Alice'in gözleri donuktu ve konuşması her zamankinden hızlıydı. Felix ise normalde olduğundan daha sessiz, neredeyse küskün gibiydi. Brigida gibi yayı-

nevinde çalışan Ricardo'yla arabaya binerek şehirdeki bir restorana gitmek için yola çıktılar. Önde Ricardo ve Brigida İtalyanca sohbet ediyorlardı. Arkada Alice, Felix'e döndü: Sıkıntıdan patladın değil mi? Felix biraz duraksadıktan sonra yanıtladı: Niye sıkılayım? Alice'in yüzü aydınlık ve enerjikti. Ben olsam sıkılırdım, dedi. Mecbur kalmadıkça okumalara gitmem. Felix tırnaklarını inceleyip derin bir soluk verdi. Soruları cevaplamakta çok becerikliydin, dedi. Soruları önden mi verdiler yoksa aklına gelenleri mi söylüyordun? Alice soruları önden almadığını söyledi. Ağzım laf yapıyor işte, diye ekledi. İçi dolu bir şey söylediğim yoktu. Yine de seni etkileyebildiğime sevindim. Felix ona baktı ve duyulmasın istiyormuş gibi sordu: Bir şey mi aldın? Alice şaşkın, masum bir yüz ifadesiyle yanıtladı: Hayır. Nasıl yani?

Üstünde bir hiperaktiflik var da, dedi Felix.

Aa. Kusura bakma. Bazen insanların önünde konuşma yaptıktan sonra böyle oluyorum. Adrenalin gibi bir şey herhalde. Daha sakin olmaya çalışırım.

Yok yok, dert etme. Bana da versene diyecektim.

Alice güldü. Felix gülümseyerek başını arkaya yasladı.

Ben herkesin kokain kullandığını duyuyorum, dedi Alice. Yayıncılıkta yani. Gerçi kimse bana ikram etmedi.

Felix ilgilenmiş gibi kafasını çevirdi. Demek öyle? dedi. İtalya'da mı böyle, yoksa her yerde mi?

Her yerde, öyle duydum.

Bak bu ilginç işte. Dolaşırsa söyle, ben de bir fırt alırım.

Sorayım mı? dedi Alice.

Felix esnedi, önde oturan Brigida'yla Ricardo'ya baktı, sonra parmaklarıyla mahmur gözlerini ovuşturdu. Öl daha iyi, dedi.

Ama istiyorsan sorarım, diye yanıtladı Alice.

Felix gözlerini kapattı. Çünkü bana âşıksın, dedi.

Hımm, dedi Alice.

Felix başını koltuğa dayamış, hareket etmeden, uyur gibi oturmaya devam etti. Alice e-posta uygulamasını açıp Eileen'e yeni bir mesaj yazdı: Bir daha tanımadığım birini Roma'ya getirmeyi aklımdan geçirirsem lütfen berbat bir fikir olduğunu söyle bana. E-postayı gönderdi ve telefonu çantasına attı. Brigida, diye seslendi, son görüştüğümüzde taşınıyordun. Brigida ön koltuktan arkaya döndü. Evet, dedi. Yeni oturduğum yer yayınevine daha yakın. Yeni evini bir öncekiyle karşılaştırarak anlatmaya başladı; Alice kafasını sallıyor ve yorumlarda bulunuyordu: Bir önceki evin iki odalı mıydı? Ama asansörü yoktu diye hatırlıyorum... Felix kafasını çevirip camdan dışarı baktı. Roma sokakları birer birer belirip kayboluyor, karanlığın içine gömülüyordu.

10

Elin adamı hakkındaki e-postama istinaden: Felix bizimle yaşıt, 29 yaşında. Onunla yattım mı diye soruyorsan yatmadım, ama bu bilginin senin için duruma pek ışık tutacağını sanmam. Kötü geçen bir randevumuz oldu, zaten o zaman sana bahsetmiştim ondan ama o günden beridir tık yok. Herhalde asıl sorduğun aramızda belli cinsel münasebetlerin yaşanıp yaşanmadığı değil de onunla ilişkimin cinsel bir boyutunun olup olmadığı. Olduğunu düşünüyorum. Gerçi ben her ilişki için aynısını düşünürüm. Keşke kafama uygun güzel bir cinsellik kuramı bulsam da okusam. Bütün var olan kuramlar cinsiyeti anlatıyor gibi – ya seksten ne haber? Nedir tam olarak seks? Benim için insanlarla tanışmak ve onlara sevişmeden de cinsel bir gözle bakabilmek normal; ya da lafı dolandırmayayım, sevişmeyi gözümde canlandırmadan, gözümde canlandırdığımı bile düşünmeden onlara bu şekilde bakabilmek. Cinselliğin sevişme eyleminin dışında kalan "öteki" içeriklere sahip olduğunu işaret ediyor bu. Hatta cinsel deneyimlerimizin çoğu bu "öteki"nin içindedir belki de. Peki ne bu öteki? Felix'e ne gibi hisler besliyorum ki, bir kez bile dokunmamış olmasına rağmen bana ilişkimizin cinsel olduğunu düşündürüyor?

Cinsellik, üzerine düşündükçe kafamda daha muğlak ve farklı hallere giriyor, konuşma biçimlerimiz daha yarım yamalak geliyor sanki. İnsanın cinselliğiyle "barışması" fikri özetle şu: Erkeklerden mi kadınlardan mı hoşlandığını çözüme kavuşturmak. Benim için hem erkeklerden hem kadınlardan hoşlandığımı fark etmek meselenin belki yüzde biri hatta o kadarı bile değildi. Biseksüel olduğumu biliyorum ama bir kimlik olarak sarılıyor değilim – diğer biseksüellerle beni özel kılan ortak bir noktamız olduğunu düşünmüyorum yani. Cinsel kimliğim konusunda diğer sorularımın neredeyse tamamı içinden çıkılmaz geliyor, sanki cevapları bulmanın yolu yordamı belirsizmiş, bulsam bile onları ifade edecek bir dil olmayabilirmiş gibi. Hangi çeşit seksten neden keyif aldığımızı nasıl kesin olarak belirleyeceğiz? Ya da sekse ne anlam yüklediğimizi, sevişmeyi ne kadar ve hangi şartlarda istediğimizi? Cinsel benliğimizin bu yönlerinden kendimiz hakkında ne öğrenebiliriz? Peki tüm bunları konuşacak terminoloji nerede? Saçma bir şekilde güçlü dürtülerin ve arzuların pençesinde yuvarlanıp gidiyoruz ama uğruna hayatımızı karartmayı, evliliğimizi ve kariyerimizi yakmayı göze alacağımız kadar şiddetli olan bu arzuların ne olduğunu, nereden çıktıklarını açıklamaya kimse yanaşmıyor. Gerçek hayatta tecrübe ettiğimiz cinselliğin insanı tüketen, elden ayaktan düşüren gücüne kıyasla cinsellik hakkında düşünme ve onu tartışma biçimlerimiz fazlasıyla sınırlı kalıyor gibi. Tüm bunları yazınca da acaba bu kız delirdi diye düşünüyor musun diye içimden geçiriyorum, çünkü belki sen benim kadar şiddetli bir şekilde hissetmiyorsundur cinsel arzuyu – ne bileyim, belki de kimse hissetmiyordur. Kimse konuşuyor sayılmaz aslında.

Bazen insan ilişkilerinin kum ya da su gibi yumuşak bir şey olduğunu, belli kapların içine dökerek onlara bi-

çim verdiğimizi düşünüyorum. Bir annenin kızıyla olan ilişkisi "anne ve çocuk" etiketli bir kabın içine dökülüyor, sonra iyisiyle kötüsüyle ilişki o kutunun şeklini alıyor ve onun içinde muhafaza ediliyor. İki mutsuz arkadaş belki kız kardeş olsalar aralarından su sızmazdı ya da bazı evli çiftler aslında ebeveyn ve çocuk olmalıydılar, kim bilir. Peki biçimi önceden belirlenmemiş bir ilişkiye şekil vermek nasıl olurdu? Suyu boşaltmak ve dökülmesine izin vermek. Herhalde herhangi bir şekil almaz, oraya buraya saçılırdı. Felix ve ben biraz böyleyiz galiba. Aramızda bir ilişkinin ilerleyebileceği belli bir istikamet yok. Benden arkadaşı olarak bahsedeceğini sanmam çünkü arkadaşları var ve onlarla ilişkisi benimle kurduğundan farklı. Bana, onlara olduğundan çok daha mesafeli olsa da bir bakıma daha yakın sayılırız çünkü ilişkimizi hapseden herhangi bir sınır ya da gelenek yok. Diğer bir deyişle, ilişkimizin farklı olmasının sebebi ne o ne de ben, ne ikimizden birinin sahip olduğu müstesna özellikler ne de benliklerimizin ortaya çıkardığı benzersiz karışım; bizi birbirimizle ilişkilenme yöntemimiz ya da o yöntemin olmayışı ayrı kılıyor. Belki sonunda birbirimizin hayatından temelli çıkarız veya sahiden arkadaş oluruz ya da başka bir şey. Ama her ne olacaksa bu deneyin, kimi zaman çok ters gidiyormuş, bazen de tek değerli ilişki biçimiymiş gibi gelen bu deneyin bir sonucu olarak gerçekleşecek.

Sözüm meclisten dışarı diye de hızlıca ekleyeyim hemen. Ama güzellik içgüdüsü konusunda yanıldığını düşünüyorum. O içgüdüyü insanlık Berlin Duvarı yıkıldığında kaybetti. Sovyetler Birliği konusunda yine tartışma çıkarmayayım ama o devletle birlikte tarih de öldü. Yirminci yüzyılın upuzun bir soru olduğunu düşünüyorum, sonunda yanlış cevabı verdik. Dünya sona erdiğinde dünyaya gelmiş talihsiz bebekler değil miyiz? Sonra-

sında gezegen için de umut kalmadı, bizim için de. Belki de bir medeniyetin, yani bizimkinin sonudur bu ve gelecekte bir başkası onun yerini alacaktır. Öyleyse de karanlıktan önce son aydınlık odada duruyor, bir şeye tanıklık ediyoruz.

Alternatif bir önermede bulunacağım: Güzellik içgüdüsü halen yaşıyor, en azından Roma'da. Vatikan Müzesi'ni gezmek ve Laokoon'u görmek elbet mümkün ya da oradaki küçük bir kiliseye girip kumbaraya bozuk para atmak ve Caravaggio'ları görmek – hem Galleria Borghese'de Bernini'nin *Proserpina*'sı da duruyor ki bizim Felix doğuştan şehvet düşkünü olduğundan ona özellikle hayran olduğunu dile getiriyor. Öte yandan da mis kokular salan koyu yapraklı portakal ağaçları, minik beyaz fincanlarda gelen kahve, mavi ikindiler ve altın renkli akşamlar var...

Artık çağdaş roman okuyamadığımı söylemiş miydim? Bence yazan kişilerle fazla içli dışlı olduğum için. Sürekli festivallerde kırmızı şarap içerken, New York'ta kimlerin kimleri yayımladığını konuşurken rastlaşıyoruz. Dünyadaki en bıkkınlık verici şeylerden yakınırlar – yok basında yeterince ilgi görmüyorlarmış, yok kötü eleştiriler almışlar, yok başkaları daha fazla kazanıyormuş... Kime ne? Sonra da gider, "sıradan yaşam" hakkında duyarlı romancıklarını yazarlar. Aslında sıradan yaşamdan bihaberdirler. Birçoğu başını kaldırıp gerçek dünyaya bakmayalı yıllar olmuştur. Bu insanlar önlerine beyaz keten masa örtüleri serilmiş bir halde oturdukları yerden 1983'ten beri kötü eleştirilerden dem vururlar. Bana ne sıradan insanlar hakkında ne düşündüklerinden. Bana sorarsan bu konuda fikir belirttiklerinde de yanlış bir konumdan konuşuyorlar. Kolaysa asıl sürdükleri yaşamı, asıl dert ettikleri konuları yazsınlar ya? Neden ölümü, yası ve faşizmi dert ediyormuş gibi davranıyorlar?

Asıl dert ettikleri şey son kitaplarının *The New York Times*'da incelenip incelenmeyeceği. Bu arada çoğu da benim gibi normal ailelerden geliyor. Hepsi öyle burjuva çocuğu da değil. Mesele tam da sıradan hayata veda etmiş olmaları – hadi ilk kitaplarında olmasa bile üçüncü ya da dördüncü kitapları çıktıktan sonra ya da her halükârda uzun bir zaman önce. Şimdi arkalarına dönüp sıradan hayatın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştıklarında da o hayat o kadar uzakta kalıyor ki gözlerini kısarak bakmaları gerekiyor. Romancılar kendi yaşamlarını dürüstçe yazıyor olsa kimse roman okumazdı – okumasınlar da zaten! Belki o zaman edebiyat üretimini çevreleyen mevcut sistemin ne kadar yanlış olduğuyla, felsefi açıdan ne kadar vahim derecede yanlış olduğuyla – yazarları normal hayattan koparıp kapıyı arkalarından kapatan, onlara ne kadar özel olduklarını ve fikirlerinin ne kadar önemli olduğunu söyleyip duran bu sistemle yüzleşebilirdik. Sonra o yazarlar, Berlin'de dört gazete röportajı, üç fotoğraf çekimi, iki hınca hınç dolu etkinlik ve herkesin kötü eleştirilerden dem vurduğu üç uzun ve keyifli yemekle geçen hafta sonundan sonra evlerine dönüyor ve emektar Macbook'larını açıp "sıradan hayat" hakkında enfes gözlemlerle dolu bir romancık yazıyorlar. Hafife alma bu lafımı: Kusmak istiyorum düşününce.

Güncel Avrupa-Amerika romanının sorunu, kendi yapısal bütünlüğünü dünyadaki insanların çoğunun yaşamındaki gerçekleri bastırarak sağlaması. Milyonlarca insanın mahkûm edildiği yoksulluk ve sefaletle yüzleşmek, bu yoksulluğu ve sefaleti bir romanın "ana karakterleri"nin yaşamıyla yan yana getirmek ya yakışıksız görülür ya da sanatsal açıdan başarısız bulunurdu. Kısacası, insanlığın çoğunluğunun giderek hızlanan, giderek vahşileşen bir sömürüye uğramasına kıyasla bir romanın başkarakterlerinin başına ne geldiği kimin umurunda olabi-

lir? Karakterler ayrılıyor mu yoksa birlikte mi kalacaklar? Bu dünyada bunun ne önemi olabilir? Dolayısıyla roman dünyanın gerçeğini örtbas ederek, onu metnin ışıltılı yüzeyinin altına gömerek işlevini yerine getirir. Biz de yine rahat rahat insanların ayrılıp ayrılmadıklarını gerçek hayatta olduğu gibi yine önemsemeye dönebiliriz – ancak ve ancak daha önemli olan şeyleri, örn. her şeyi unutmayı başardığımız takdirde tabii.

Bu bağlamda kendi yazdıklarımın en büyük suçlu olduğunu söylemeye gerek yok. Zaten bu yüzden bir daha roman yazacağımı sanmıyorum.

Son mesajını yazdığında keyifsizdin, devrim uğruna ölmek istediğine dair marazi laflar etmiştin. Dilerim ki bu yanıtı okuduğun sırada devrim için yaşamayı istemeyi ve bu yaşamın neye benzeyeceğini düşünüyorsundur. Çok az insanın sana ne olacağını önemsediğini söylemişsin, öyle midir bilmem ama bazılarımızın çok, hem de çok önemsediğini biliyorum – ben, Simon ve annen gibi. Ayrıca eminim ki kalpten sevilen biri olmak (senin gibi) herkesin anlaştığı biri olmaktan (muhtemelen öylesin de! ama fazla uzatmayayım) daha güzel. Kitap tanıtımı konusunda çok fazla mızmızlandığım için üzgünüm, aklı başında kimsenin dinlemek isteyeceği şeyler değil. Tanıtım etkinliklerinden uzun bir süre uzak duracağımı söyleyip sonra kitabımı tanıtmak için Roma'ya gittiğim için de üzgünüm çünkü insanları yüzüstü bırakmayı sevmeyen korkağın tekiyim. (Uçağa binmeden önce görüşemediğimiz için özür dilerdim ama o benim suçum değildi – yayınevi beni arabayla havalimanına bıraktı.) Fazla para kazandığımı ve sorumsuzca yaşadığımı söylemekte haklısın. Canını sıktığımı biliyorum, ama kendiminkini de en az o kadar sıkıyorum – bunun yanında seni seviyorum ve her şey için sana minnet duyuyorum.

Her neyse, evet, lütfen nikâhtan sonra beni görmeye

gel. Simon'ı da mı çağırsam sence? Kafa kafaya verirsek bizden yaşça küçük ve inanılmaz güzel kadınlarla birlikte olmasının neden yanlış olduğunu ona kesin açıklayabiliriz. Neden yanlış olduğundan henüz tam olarak emin değilim ama o zamana kadar kesin bir şeyler bulurum. Bütün sevgimle, Alice.

11

Eileen bu e-postayı aldığı günün ertesi akşamı Temple Bar tarafından geçerek Dame Caddesi'ne doğru yürüyordu. Mayıs başında bulutsuz ve yumuşak bir cumartesi akşamıydı ve gün ışığı, binaların cephelerine altın bir renkle düşüyordu. Eileen baskılı pamuk elbisesinin üzerine deri ceket giymişti ve yanından geçen polar ceketli, çizmeli gençlerle ve dar gömlekli orta yaşlı adamlarla göz göze geldiğinde usulca gülümseyip gözlerini kaçırıyordu. Eski Merkez Bankası binasının karşısındaki otobüs durağına vardığında saat sekiz buçuktu. Çantasından bir şerit sakız çıkarıp folyosunu açtı ve ağzına attı. Trafik ilerler, caddedeki gölgeler ağır ağır doğuya doğru kayarken Eileen tırnağıyla folyoyu düzeltiyordu. O sırada çalan telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktı. Arayan annesiydi. Eileen telefonu açtı, annesiyle merhabalaştıktan sonra, Ne diyeceğim, yoldayım otobüs bekliyorum, seni sonra arayayım mı? dedi.

Baban şu Deirdre Prendergast işine çok bozuldu, dedi Mary.

Eileen yaklaşan otobüsün numarasını okumak için gözlerini kısmış, bir yandan sakızını çiğniyordu. Peki, dedi.

Lola'yla bir konuşsan olmaz mı?

Otobüs durmadan geçti. Eileen parmağının uçlarıyla alnına dokundu. Babam Lola'ya kızmış, sana söylemiş, sen de şimdi bana söylüyorsun, Lola'yla konuşması gereken ben oluyorum. Sana hiç makul geliyor mu?

Sana zahmet olacaksa boş ver.

O sırada bir başka otobüs durağa yanaşıyordu. Eileen: Kapatıyorum, seni yarın ararım, dedi.

Kapılar açılınca Eileen otobüse bindi, kartını okundurdu ve yukarı çıkıp önde bir yere geçti. Telefonundaki harita uygulamasına bir barın adını yazdığı sırada otobüs şehir merkezinden geçerek güneye doğru ilerliyordu. Eileen'in ekranında yanıp sönen mavi bir nokta da on yedi dakika uzaklıktaki varış noktasına aynı yolculuğu yapmaya başladı. Eileen uygulamayı kapatıp Lola'ya bir mesaj yazdı.

Eileen: selam, Deirdre P'yi düğüne çağırmaktan vaz mı geçtin sonra?

Otuz saniye içinde yanıt geldi.

Lola: Lol. Bizimkiler kirli işlerini yapman karşılığında iyi para veriyordur inş.

Eileen bu mesajı okuyunca kaşlarını çatıp burnundan hızlıca bir soluk verdi. Yanıtla butonuna dokundu ve yazmaya başladı.

Eileen: artık aileden insanların davetini geri mi çekiyorsun cidden? ne kadar kindar ve çocuk kafalı davrandığının farkında mısın?

Mesaj uygulamasını kapatıp tekrar haritayı açtı. Ekrandaki noktanın yönlendirmesiyle duracak düğmesine

bastı ve aşağı indi. Şoföre teşekkür ettikten sonra otobüsten indi, yanlışlık olmasın diye telefonuna baka baka otobüsle geldikleri yöne doğru caddeyi geri yürümeye koyuldu, bir kuaförün ve bir kadın giyim mağazasının önünden, sonra bir yaya geçidinden geçti. Nihayet ekranda bir bayrakla tek satır mavi bir yazı belirdi: Varış noktasına ulaştınız. Sakızını tekrar folyoya sarıp yakındaki bir çöp kutusuna attı.

Basık tavanlı bir sundurmadan bara giriliyordu, arka tarafta kanepelerin ve sehpaların olduğu, kırmızı ampullerle aydınlatılmış özel bir oda vardı. Ev gibi sıcak bir havası vardı bu yerin, eski bir dönemden kalma büyükçe bir oturma odasına benziyordu ama içerisi çiğ kırmızı bir ışığa bulanmıştı. Arkadaşları ve tanıdıkları Eileen'i içeri girer girmez selamladılar, bardaklarını bırakıp oturdukları kanepelerden kalkıp ona sarıldılar. Darach adlı birini gördüğünde Eileen neşeyle, İyi ki doğmuşsun! dedi. Sonra bir içki söyledi ve yüzeyi hafiften yapış yapış kanepelerden birine geçip arkadaşı Paula'nın yanına oturdu. Duvara asılı hoparlörlerden müzik geliyor, odanın bir ucundaki tuvalet kapısı arada bir savrularak açılıyor ve beyaz ışığı bir anlığına etrafa saldıktan sonra tekrar kapanıyordu. Eileen telefonuna baktı ve Lola'dan gelen yeni mesajı gördü.

> Lola: Hmmm 30 yaşında tek odada yaşayıp beş para kazanmadığı bok gibi bir işte çalışan birinden ne kadar çocuk kafalı davrandığımı duymayı istiyor muyumdur acaba.....

Eileen bir süre ekrana baktıktan sonra telefonunu tekrar cebine koydu. Yanında Roisin isimli bir kadın zemin kattaki evinde camın nasıl kırıldığını ve ev sahibinin bir aydan fazladır tamir ettirmeyi nasıl reddettiğini anla-

tıyordu. Arkasından herkes kiralık ev piyasası hakkında korku hikâyeleri anlatmaya başladı. Bir saat, iki saat bu şekilde geçti. Paula herkese birer içki daha söyledi. Barın arkasından sıcak yemekle dolu gümüş tabaklar geldi: kokteyl sosis, elma dilim patates, ıslak sosa bulanmış tavuk kanat. On bire on kala Eileen ayağa kalktı, tuvalete gidip telefonunu tekrar çıkardı. Yeni bir bildirim yoktu. Mesaj uygulamasını açtı ve Simon'ın adına dokunarak, önceki akşamdan kalan konuşmayı görüntüledi.

Eileen: sağ salim döndün mü?

Simon: Evet, tam sana yazıyordum
Simon: Sana bir hediye getirmiş olabilirim

Eileen: gerçekten mi??

Simon: Feribottaki *duty free* mağazasında Toblerone için özel indirim olduğunu duyunca çok sevineceksin
Simon: Yarın akşam bir işin var mı?

Eileen: aslında bu kez var...
Eileen: darach'nın doğum günü şeysi var, kusura bakma

Simon: A peki
Simon: O zaman bu hafta içi görebilir miyim seni?

Eileen: evet lütfen

Son mesaj buydu. Eileen tuvalete gitti, ellerini yıkadı, aynada rujunu tazeledi, sonra da dudaklarını tek kare tuvalet kâğıdına bastırdı. Dışarıda biri kapıyı tıklatınca

Eileen seslendi: Bir saniye. Solgun bir yüzle aynaya bakıyordu. Elleriyle suratını aşağı doğru çekiştirince kafatasının kemikleri beyaz florasan ışıkta çarpık ve tuhaf bir biçimde belirdi. Aynı kişi yine kapıyı tıklatıyordu. Eileen çantasını omzuna astı, kilidi açtı ve bara döndü. Paula'nın yanına oturup sehpaya bıraktığı yarısı içilmiş içkiyi aldı. Buzların tamamı erimişti. Neden bahsediyoruz? dedi. Paula komünizmden laf açıldığını söyledi. Bu konu da herkesin dilinde, dedi Eileen. İnanılır gibi değil. Eskiden Marksizmden bahsettiğim ilk zamanlar millet gülüyordu bana. Şimdi herkes bayılıyor. Komünizmi havalı bir şey yapmaya çalışanlara tek söyleyeceğim şu, aramıza hoş geldiniz yoldaşlar. Darılmaca gücenmece yok. İşçi sınıfının geleceği parlak. Roisin bunun üzerine kadehini kaldırdı, Darach da ona eşlik etti. Eileen gülümsüyordu ve görünüşe bakılırsa hafiften çakırkeyifti. Götürdüler mi tabakları? diye sordu. Karşısında oturan Gary adlı bir adam yanıtladı: Aslında burada kimse işçi sınıfından sayılmaz. Eileen burnunu kaşıdı. Yani, dedi. Marx seninle aynı fikirde olmazdı ama demek istediğini anlıyorum.

İnsanlar işçi sınıfından olduklarını iddia etmeye bayılıyor, dedi Gary. Ama aramızda kimsenin ailesi işçi sınıfından değil.

Evet ama aramızda herkes geçimini sağlamak için çalışıyor ve ev sahibine kira ödüyor, dedi Eileen.

Gary kaşlarını kaldırdı. Kira ödeyince işçi sınıfı olmuyorsun.

Doğru ya, bir işte çalışmakla işçi sınıfı olunmaz. Maaşının yarısını kiraya harcayınca, mülk sahibi olmayınca, patronun tarafından sömürülünce, o zaman da olmuyorsun. Ne zaman işçi sınıfından oluyorsun acaba, belli bir aksanın falan varsa mı?

Gary gıcık olmuş gibi, kahkahayla yanıt verdi: Babanın BMW'siyle gezip tozduktan sonra patronunla anla-

şamadığın için emekçi olduğunu mu söyleyeceksin? Giyim kuşam gibi değil, bir kimlik bu.

Eileen içkisinden bir yudum aldı. Artık her şey kimlik oldu zaten, dedi. Bu arada tanımıyorsun beni. Neden aramızda işçi sınıfından kimse yok dediğini anlamıyorum, sonuçta benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.

Bir edebiyat dergisinde çalıştığını biliyorum, dedi Gary.

Aman aman. Özetle işim var yani. Tam burjuva davranışı hakikaten.

Darach'ya göre "işçi sınıfı" derken aynı terimi kullansalar da aslında iki ayrı toplumsal gruptan bahsediyorlardı. Bunların ilki gelirini sermayeden değil emekten sağlayan ve toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan kişilerken, diğeri bu kesimin belli kültürel geleneklere ve özelliklere sahip olan şehirli bir alt kümesiydi. Paula orta sınıftan birinin de sosyalist olabileceğini söyledi, Eileen de orta sınıf diye bir şeyin olmadığını söyledi. Bunun üstüne herkes yüksek sesle birbiriyle konuşmaya başladı. Eileen yine telefonuna baktı. Yeni bir mesaj yoktu, ekranda saat 23.21'di. Eileen kadehi kafasına dikti ve üstüne ceketini aldı. Sehpanın etrafında oturanlara öpücük yollayıp el salladı. Ben kalkıyorum, dedi. Nice yaşlara, Darach! Yakında görüşürüz. Sohbet muhabbetin arasında Eileen'in kalktığını ancak birkaç kişi fark etmişti, onlar da uzaklaşırken el sallayıp arkasından ona seslendiler.

On dakika sonra Eileen bu kez şehir merkezine geri dönen bir otobüsteydi. Üst katta cam kenarına tek başına oturdu, cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açtı. Arkasından açtığı sosyal medya uygulamasında "aidan lavin" ismini arattı ve çıkan sonuçların üçüncüsüne dokundu. Profil yüklenince Eileen mekanik hareketlerle, neredeyse dikkat etmiyormuş gibi sayfayı aşağı kaydırdı ve o an ilgisini çektiği için değil de alışkanlık yüzünden

açmış gibi son paylaşılanlara baktı. Birkaç dokunuşla Aidan Lavin'in sayfasından Gerçek Ölüm Kızı adlı kullanıcıya geçti ve profilin yüklenmesini bekledi. Otobüs o sırada St. Mary Erkek Lisesi'ne yanaşıyordu, aşağıda kapılar açıldı ve yolcular indiler. Sayfa yüklendi, Eileen yine dalgın dalgın kullanıcının son paylaşımlarına baktı. Otobüs tam kalktığı sırada tekrar duracak zili çaldı. Biri yanına oturdu, Eileen kafasını kaldırıp kibarca gülümsedi ve sonra tekrar ekrana döndü. Gerçek Ölüm Kızı adlı kullanıcı iki gün önce "bu umutsuz vaka" başlıklı yeni bir fotoğraf paylaşmıştı. Fotoğrafta kullanıcı, koyu kahve saçlı bir adama sarılmıştı. Bu adam Aidan Lavin olarak etiketliydi. Bu fotoğrafa bakarken Eileen'in ağzı hafifçe açıldı ve sonra tekrar kapandı. Üzerine dokunup fotoğrafı yaklaştırdı. Adam kırmızı kadife bir ceket giyiyordu. Kadının adamın boynuna doladığı kolları çekici, tombul, biçimliydi. Fotoğrafı otuz dört kişi beğenmişti. Otobüs bir başka durağa yaklaşıyordu, Eileen bakışlarını dışarı çevirdi. Kanaldan hemen önce, Grove Park'ta duracaklardı. Eileen'in yüzünde nerede olduğunu hatırlayan bir ifade belirdi, kaşlarını çattı, sonra bir hamleyle ayağa kalkıp yanında oturan yolcunun önünden geçti. Kapılar açıldığı sırada nefes nefese koşar adımlarla merdivenleri indi, şoförün dikiz aynasındaki yansımasına teşekkür etti ve kendini sokağa attı.

Saat gece yarısına geliyordu. Köşede karanlık vitrinli bir dükkânın üzerindeki apartman dairelerinin pencereleri tek tük sarı görünüyordu. Eileen ceketinin fermuarını çekti ve çantasını omzuna asıp bir karar vermiş gibi belli bir yöne yürümeye başladı. Telefonunu tekrar çıkardı ve bir kez daha fotoğrafı inceledi. Sonra genzini temizledi. Sokak sessizdi. Telefonu cebine attı ve avuçlarını temizliyormuş gibi ceketinin önüne sürttü. Karşıya geçtikten sonra adımlarını açarak daha hızlı yürümeye başladı ve

nihayet yüksek tuğla bir evin giriş kapısına gelince durdu. Kapının hemen arkasında altı tekerlekli çöp kutuları sıralanmıştı. Eileen yukarı bakıp tuhaf bir kahkaha attı, eliyle alnını ovuşturdu. Çakıl yoldan geçip sokak kapısının ziline bastı. Beş, on saniye boyunca hiçbir şey olmadı. On beş saniye. Eileen bir yandan kafasını sallıyor, aklındaki bir konuşmanın provasını yapıyormuş gibi dudaklarını sessizce oynatıyordu. Yirmi saniye geçti. Tam dönüp gidecekti ki plastik hoparlörden Simon'ın sesi geldi: Kim o? Eileen arkasını dönüp hiçbir şey söylemeden hoparlöre baktı. Kim o, diye tekrarladı ses. Eileen düğmeye bastı.

Selam, dedi. Benim. Pardon.

Eileen, sen misin?

Evet, pardon. Benim. Eileen yani.

İyi misin? diye sordu Simon. Yukarı gelsene, açıyorum.

Kapı otomatiğinin sesiyle Eileen içeri girdi. Giriş fazla aydınlıktı, biri bisikletini posta kutularına dayamıştı. Merdivenleri çıkarken Eileen ensesinde tokasından kurtulan saçlarına dokundu ve uzun, maharetli parmaklarıyla tekrar saçını dikkatli bir şekilde topladı. Telefonundan saate baktı, 23.58'di, sonra fermuarını indirdi. Simon'ın kapısı açık duruyordu. Simon ayakları çıplak, kaşlarını çatmış, koridorun aydınlığına bakıyordu, gözleri uykuluydu ve hafif şişmişti. Eileen elini tırabzana koyup sonuncu basamakta durdu. Eyvah, özür dilerim, dedi. Yoksa yatıyor muydun?

Her şey yolunda mı? diye sordu Simon.

Yorgun ya da utanmış gibi bir ifadeyle başını eğdi Eileen, gözlerini yumdu. Birkaç saniye geçtikten sonra gözlerini açtı: Her şey yolunda. Darach'ın şeysinden eve dönüyordum da, seni görmek istedim. Hiç aklıma gelmedi – niye ayakta olacağını düşündüm bilmiyorum. Geç oldu, biliyorum.

Değil aslında. Gelmek ister misin?

Eileen bakışlarını halıdan ayırmadan gergin bir sesle yanıtladı: Yok, yok, ben sana rahatsızlık vermeyeyim. Aptallık ettim, kusura bakma.

Simon bir gözünü kapatarak son basamakta duran Eileen'i süzdü. Böyle söyleme, dedi. Hadi gel, bir şey içeriz.

Eileen onun peşinden içeri girdi. Mutfak lambalarının sadece bir tanesi yanıyordu ve yayıldıkça azalan bir ışıkla ufak daireyi aydınlatıyordu. Arka duvara kurulmuş çamaşır askısında kuruması için birkaç parça giysi asılıydı: tişörtler, çoraplar, iç çamaşırları. Eileen ceketini ve ayakkabılarını çıkarırken Simon kapıyı kapadı. Eileen karşısında duruyor, çekingen bir edayla parkeye bakıyordu.

Simon, senden bir iyilik isteyebilir miyim? dedi Eileen. Hayır diyebilirsin, önemli değil.

Tabii ki.

Bu gece seninle uyuyabilir miyim?

Simon cevap vermeden önce bir süre daha ona baktı. Olur, dedi. Bana uyar. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?

Eileen bakışlarını kaldırmadan kafasını salladı. Simon ona bir bardak su doldurdu, sonra beraber odasına girdiler. Koyu renk parkeleri olan düzenli bir odaydı. Odanın ortasında çift kişilik bir yatak duruyordu, yorganı açılmıştı, gece lambası yanıyordu. Kapının hemen karşısında jaluzileri çekilmiş bir pencere vardı. Simon lambayı söndürdü, Eileen elbisesinin düğmelerini çözdü, omuzlarının üstünden elbiseyi çıkardı ve Simon'ın çalışma sandalyesine astı. Yatağa girdiler. Eileen bardağındaki suyu biraz içti ve yan dönerek uzandı. Birkaç dakika boyunca hareketsiz ve sessizdiler. Eileen ona doğru baktı ama Simon sırtını dönmüştü, karanlıkta yalnız ensesi ve omzu görünüyordu. Bana sarılır mısın? diye sordu Eileen. Simon bir an bir şey söyleyecekmiş gibi

tereddüt etti ama sonra yüzünü dönüp kolunu Eileen'in üzerine attı ve mırıldandı: Gel, tabii ki. Simon'a sokuldu Eileen, yüzünü boynuna bastırdı, bedenleri sımsıkı kenetlendi. Simon'ın boğazından derin bir ses geldi: Mm. Sonra yutkundu. Pardon, dedi. Eileen ağzını Simon'ın boynuna dayamıştı. Sorun değil, dedi. Böyle güzel. Simon bir nefes aldı. Öyle mi, dedi. Sarhoş değilsin, değil mi? Eileen gözlerini kapamıştı. Hayır, dedi. Eli Simon'ın iç çamaşırına kaydı. Simon gözlerini yumdu ve hafifçe inledi. Eileen ona bir süre bu şekilde dokundu, yavaş yavaş; Simon'ın yüzüne, onun kapalı, nemli gözkapaklarına, hafif aralık ağzına bakıyordu. Yapabilir miyiz? diye sordu. Simon evet dedi. İç çamaşırlarını çıkardılar. Kondom getireyim, dedi Simon. Eileen hap kullandığını söyledi ve Simon tereddüt eder gibi oldu. Şey, dedi. Bu şekilde mi o zaman? Eileen başını aşağı yukarı salladı. Birbirlerine dönmüş, yüz yüze yatıyorlardı. Simon onu kalçalarından kavradı ve içine girdi. Eileen kısa bir nefes aldı, Simon eliyle kalça kemiğinin kıvrımını okşadı. Birkaç saniye boyunca hareketsizdiler. Simon onu kendisine bastırdı ve Eileen gözleri kapalı, hafifçe inledi. Hm, dedi Simon. Seni sırtüstü yatırsam olur mu? O şekilde içine daha fazla girebilirim, eğer istersen. Eileen'in gözleri kapalıydı. Olur, dedi. Simon içinden çıkınca Eileen sırtüstü uzandı. Simon tekrar içine girdiğinde Eileen bir çığlık attı ve bacaklarını onun bedenine doladı. Simon ağırlığını kollarıyla taşıyordu, gözleri kapalıydı. Bir dakika sonra Eileen, Seni seviyorum, dedi. Simon soluğunu salıverdi. Alçak bir sesle yanıtladı: Şey, ben... ben de seni seviyorum, hem de çok. Eileen eliyle Simon'ın ensesini okşuyor, ağzıyla derin nefesler alıyordu. Eileen, dedi Simon, özür dilerim ama ben gelmek üzereyim galiba. Ben şey, ne bileyim... bilmiyorum, özür dilerim. Eileen'in yüzünü ateş basmıştı, nefes nefeseydi, kafasını sallıyordu.

Sorun değil, dedi. Endişelenme, özür dileme. Simon boşaldıktan sonra bir süre birbirlerine sarılarak uzandılar, soluk alıp verdiler, Eileen parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. Simon nemli ve güçlü elini Eileen'in karnından aşağıya, bacaklarının arasına götürdü. Böyle iyi mi? diye sordu. Eileen gözlerini kapayarak mırıldandı: Evet. Ortaparmağıyla içine girerek başparmağıyla klitorisine dokunca Eileen fısıldamaya başladı: Evet, evet. Sonrasında bedenleri ayrıldı, Eileen sırtüstü döndü, bacaklarıyla üzerindeki yorganı tekmeledi, soluklandı. Simon yan dönmüş, gözleri yarı aralık, onu seyrediyordu. İyi misin? diye sordu. Eileen titreyen bir kahkahayla yanıtladı. Evet, dedi, teşekkür ederim. Bunun üzerine uyuşuk uyuşuk gülümsedi Simon, gözlerini Eileen'in yataktaki ince bedeni üzerinde gezdirdi. Ne zaman istersen, dedi.

Ertesi sabah Simon'ın alarmı sekizde çaldı ve ikisini de uyandırdı. Simon dirseği üstünde doğrularak saati kapattı, Eileen sırtüstü uzanmış, parmaklarıyla gözünü ovuşturuyordu. Jaluzinin kenarlarından içeri beyaz gün ışığı sızıyordu. Bu sabah bir işin var mı? diye sordu Eileen. Simon telefonunu tekrar komodine bıraktı. Saat dokuz duasına gidecektim, dedi. Ama sonra da gidebilirim, fark etmez. Eileen gözleri kapalı yatıyordu, mutlu görünüyordu, saçları yastığın üzerinde darmadağınıktı. Seninle gelebilir miyim? diye sordu. Simon bir süre onu seyretti, sonra kısaca yanıtladı: Elbette gelebilirsin. Birlikte kalktılar, Eileen duştayken Simon kahve yaptı. Büyük beyaz bir havluya sarınmış halde banyodan çıktı Eileen, sonra mutfak tezgâhına yaslanıp öpüştüler. Ya kilisede aklıma ayıp şeyler gelirse? diye sordu Simon'a. Simon onun boynunu, ensesindeki ıslak saçları okşadı. Dün geceki gibi mi? dedi. Kötü bir şey yapmadık ki. Eileen tişörtünün omuz dikişinden öptü Simon'ı. O giyinirken Simon kahvaltı hazırladı. Dokuza birkaç dakika kala evden çıkıp

beraber kiliseye yürüdüler. Kilise serindi ve neredeyse tamamen boştu, içerisi nem ve tütsü kokuyordu. Rahip, "Luka"dan bir parça okudu ve şefkat üzerine bir vaaz verdi. Komünyon sırasında koro "Here I Am, Lord"u[1] söyledi. Eileen Simon'a yol verdi ve çoğu yaşlı cemaat üyeleriyle birlikte sıraya girmesini izledi. Arkalarındaki balkonda koro şarkısına devam ediyordu: *Ben aydınlatacağım karanlıklarını*. Eileen oturduğu yerde yana kayarak Simon'ın sunağa çıkıp komünyonu kabul etmesini seyretti. Simon arkasını döndü ve haç çıkardı. Eileen kolları kucağında oturuyordu. Simon bakışlarını yukarıdaki kubbeye çevirdi, dudakları hafifçe kıpırdıyordu. Eileen meraklı bakışlarla seyretti onu. Simon geldi ve yanına oturdu, elini onun elinin üzerine koydu. Eli ağırdı ve tamamen hareketsizdi. Sonra sıranın bitişiğindeki pufa diz çöktü. Başını ellerine dayadığında ağırbaşlı ya da ciddi değil, yalnızca sakin görünüyordu, dudaklarını da artık oynatmıyordu. Koro şarkısını sürdürdü: *Duydum geceleri bana seslendiğini*. Simon bir kez daha haç çıkardı ve tekrar yanına oturdu. Eileen elini ona uzattı ve Simon elini sakince kendi eline alarak, başparmağıyla Eileen'in minik boğumlarına dokundu. Dua bitene kadar bu şekilde oturdular. Çıktıklarında yine gülümsüyorlardı ve gülümsemeleri gizemliydi. Serin ve güneşli bir pazar sabahıydı, binaların beyaz cepheleri güneşi yansıtıyordu, trafik yanlarından geçiyor, insanlar köpeklerini gezdiriyor, sokakta birbirlerine sesleniyorlardı. Simon, Eileen'i yanağından öptü, birbirlerine hoşça kal dediler.

1. (İng.) "Buradayım, Tanrım."

12

Alice, günümüz romanının sorunu tam da günümüz hayatının sorunu olamaz mı? Uygarlık çöküşle burun burunayken seks ve arkadaşlık gibi hafif konulara kafa yormanın ucuz ve şımarık, hatta epistemolojik olarak şiddet eylemi gibi göründüğüne katılıyorum. Diğer yandan benim her gün yaptığım bu. Dilersen daha yüce bir benlik mertebesine ulaşmayı bekleyelim, o zaman tüm maddi ve manevi kaynaklarımızı varoluşsal sorulara adar ve ailelerimizin, dostlarımızın, sevgililerimizin yüzüne bile bakmayız. Ama bana sorarsan çok bekleriz, hatta bekleye bekleye ölürüz. İnsanlar ölüm döşeğindeyken hep eşlerinden ve çocuklarından bahsetmeye başlamazlar mı zaten? Hem ölüm dediğimiz de birinci şahıs gözünden kıyamet değil midir? O gözle bakınca hiçbir şey senin "ayrılmak ya da birlikte kalmak"(!) diyerek burun büktüğünden daha önemli olmuyor, çünkü ömrümüzün sonuna gelince ve bekleyecek hiçbir şey kalmayınca halen konuşmak istediğimiz tek şey bu oluyor. Belki tanıdığımız insanları sevmek ve onlar adına endişelenmek için, yapacak daha önemli şeyler varken bile sevmek ve endişelenmek için doğmuşuzdur. İnsanlığın soyu bir gün tükenecekse bu güzel bir tükenme sebebi, düşünebileceğin en güzel sebep olmaz mı? Dünyanın kay-

naklarının bölüşümünü baştan düzenleyeceğimiz ve daha sürdürülebilir bir ekonomik modele geçeceğimiz yerde seks ve arkadaşlığı düşündüğümüz için kaybolup gitmekten endişeleniyorduk. Birbirimizi fazla sevdiğimiz ve fazla ilginç bulduğumuz için. İnsanlığın bu tarafını çok seviyorum işte, hatta hayatta kalmamızı istememin sebebi de bu – birbirimizi aptala çevirdiğimiz için.

Sonuncu lafımı kişisel tecrübeye dayanarak söylüyorum. Dün gece bir doğum günü kutlamasından eve dönerken aklıma esti ve Grove Park'ta inip Simon'ın evine yürüdüm. Hafif sarhoştum ve kendime acıyordum muhtemelen, belki de onun omuzlarımı okşayıp bana iltifatlar edeceğine güvenmişimdir. Belki de evde olmamasını istiyordum. Belki de onu görüştüğü kızla evde bulayım, kendime iyice üzüleyim istiyordum. Ne bileyim. Ne istediğimi bilmiyorum, ne beklediğimi de. Her neyse, yukarı çıktığımda kapı ziline uyandığı, yataktan kalkıp kapıyı açtığı belliydi. Geç de sayılmazdı saat, gece yarısı falandı. Yorgun ve yaşlı bir halde kapıda duruyordu. Kötü anlamda söylemiyorum. Ona baktığımda küçüklüğümden beri o güzel sarışın çocuğu görmeye alışkınım. Dün geceyse kapıda beklerken onun artık o delikanlı olmadığını fark ettim. Ne biliyorum ki onun hayatına dair? İlkgençliğimde Simon'a ilk tutulduğum zamanlar cinsel duyguları tam anlamadığımdan bana dokunduğunda ne hissettiğimi tarif etmek için "özel dokunuş" ifadesini uydurmuştum. Bu arada dokundu diyorsam ya yanlışlıkla ya da hiçbir art niyeti olmadan dokunmuştur. "Özel dokunuş" matrak bir ifade, değil mi? Düşününce gülesim geliyor şimdi. Ama dün gece yatıyorken beni kollarına alır almaz aynı kelimeler kuşattı zihnimi, son on beş yıl hiç yaşanmamış gibiydi, hislerimse aynıydı.

Sabahında beraber duaya gittik. Oturduğu sokaktaki kilisenin girişinde taştan çok süslü bir revağı var, ismi

de fevkalade Katolik: "Günahkârların Sığındığı Lekesiz Meryem Kilisesi". Beni o çağırmadı bu arada, ben gitmek istedim ama niye istediğimden emin değilim şimdi. Bir ihtimal yanında olmaktan öyle mutluydum ki ondan bir saat ayrı kalmayı istemedim. Bir diğer ihtimal, nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ama, belki kıskandığım için bensiz gitmesini istemedim. Söylemiş oldum ama hâlâ ne demek istediğimi tam bilmiyorum. Tanrı kavramını benden daha çok sevdiği için güceniyor muyum ona? Gülünç bir fikir bu. Ama öyle değilse ne? Kısacık bir an için bile olsa Simon'la tekrar yakınlaşmışken beni kendisinden arındırmak için duaya gitmesinden mi korktum? Bir şekilde ona inanmadığım içindir belki, onunla gitmeyi teklif edersem numarayı bırakıp din konusunda çok da ciddi olmadığını itiraf etmek zorunda kalacağını düşünmüşümdür. Sonunda tabii uslu uslu kiliseye girdik. İçerisi baştan aşağı beyaz ve maviydi, heykeller boyalıydı, şatafatlı kadife perdeleri olan koyu ahşaptan günah çıkarma kabinleri vardı. İçeridekilerin çoğu pastel renk ceketler giymiş minimini yaşlı kadınlardı. Dua başlayınca Simon birden kendisini dinî duygulara kaptırıp Tanrı Babamızın ihtişamı falan hakkında yakarmaya başlamadı, her zamanki halindeydi. Çoğunlukla oturdu ve öylece dinledi. Başta herkes "Tanrı affetsin" gibi şeyleri tekrarlamaya başlayınca gülmeye başlamasını ve beni kandırdığını söylemesini istedim içten içe. Hali tavrı, "çok büyük günahlar işledim" türünden laflar etmesi beni ürküttü bir anlamda – bunları her zamanki ses tonuyla söylemesiydi sorun, benim yağmur yağıyor demem; yağmurun yağdığına içtenlikle inandığımda ve bu inancın saçma olduğunu hiç düşünmediğimde söyleyeceğim gibi. Belki ciddiyetinden biraz çekinerek dönüp dönüp suratına her baktığımda bana dostane bir ifadeyle karşılık verdi, Evet, duaya geldik, ne bekliyordun? dermiş gibi.

Arkasından bir kadının İncil'den İsa'nın ayaklarına yağ dökmesi, sonra da ayaklarını saçlarıyla kurulaması hakkında bir parça okundu galiba? Yanlış anlamadıysam tabii. Simon bu garip deli saçması hikâyeyi her zamanki sıradan haliyle, sakince dinledi. Onun ne kadar sıradan olduğunu söyleyip durduğumun farkındayım ama beni hayrete düşüren tam da kişiliğinde hiçbir görülür değişiklik olmaması, her haliyle gözle görülür biçimde aynı adam kalması oldu.

İncil okunduktan sonra rahip ekmeği ve şarabı kutsadı, sonra da cemaatten yüreklerini sunmalarını istedi. Kilisedeki herkes bir ağızdan usulca fısıldadı: "Tanrı'ya yüreklerimizi sunuyoruz." Daha birkaç saat önce Dublin'in orta yerinde böyle bir sahne yaşamış olabilir miyim sahiden? Senin ve benim yaşadığımız gerçek dünyada resmen böyle şeyler gerçekleşiyor olabilir mi? Rahip, "Yüreklerinizi sunun," dediğinde herkes, Simon dahil, hiçbir tereddüt ya da istihza olmadan, "Tanrı'ya yüreklerimizi sunuyoruz," dediler. Gerçeği söylediklerine, o an yüreklerini gerçekten Tanrı'ya sunduklarına inanıyorlar mıydı, o ne demekse artık? Bu soruyu dün kendime soracak olsam elbette hayır derdim. Dua sosyal bir gelenekten ibarettir, dindar kişiler aslında gün içinde Tanrı'yı düşünmezler, yüreklerini ona sunmaya ya da böyle bir eylemin ne anlama geldiğini gözlerinde canlandırmaya kesinlikle uğraşmazlar derdim. Ama bugün farklı hissediyorum. O kilisedeki insanların en azından bir kısmı yüreklerini gerçekten Tanrı'ya sunduğuna inanıyordu. Bence Simon da inananlar arasındaydı. Ne söylediğinin farkındaydı, üstüne kafa yormuştu ve gerçek olduğuna inanıyordu. Rahip sonra birbirimize huzur dilememizi söyledi ve Simon o beyaz saçlı minimini hanımların hepsiyle tek tek tokalaştı. Sıra bana gelince elimi sıkıp, "Huzur seninle olsun," dediğinde bunu içten söylemiş

olmasını diliyordum artık. Numara yapmasını istemiyordum, göründüğü kadar, hatta daha da samimi olmasını, her kelimeyi yürekten söylemiş olmasını istiyordum.

O dua sırasında Simon'ın yürekten duyduğu inanca hayranlık duymuş olabilir miyim? Fakat inanmadığım, inanmak istemediğim, açıkça yanlış ve saçma olduğunu düşündüğüm bir şeye inandığı için birine nasıl hayranlık duyabilirim? Sözgelimi Simon, Tanrı'nın oğlu olduğuna inandığı bir kaplumbağaya ibadet etmeye başlasa yine onun içtenliğine hayranlık duyar mıydım? Tümüyle akılcı bir gözle bakınca kaplumbağaya ibadet etmek ile birinci yüzyıldan Yahudiyeli bir vaize ibadet etmek arasında fark yok. Tanrı olmadığına göre kim olduğu fark etmez zaten, ister İsa olsun, ister plastik bir kova ya da Shakespeare olsun. Ancak buna rağmen kaplumbağaya tapınmaya başlasa Simon'ın içtenliğine hayranlık duyacağımı sanmıyorum. O halde ritüelin kendisine mi hayranlık duyuyorum? Kulaktan dolma bilgileri sorgulamadan gözü kapalı kabul etme becerisine mi bu hayranlığım? Yoksa içten içe İsa'nın özel olduğuna, onun Tanrı olduğuna inanmanın, her ne kadar akıl kârı değilse bile hoşgörülebilir olduğuna mı inanıyorum? Ne bileyim. Belki de Simon'ın kilisedeki ağırbaşlı ve nazik tavrından etkilendim – onun, duaları aynı o minik yaşlı hanımlar gibi, sessiz ve sakin bir şekilde okumasından, onlardan farklı görünmeye çalışmamasından, onlardan daha fazla ya da daha çok inanıyormuş, inancını daha çok sorgulamış ya da düşünmüş gibi davranmamasından, kendini onlarla aynı görmesinden. Onu seyretmemden utanmış gibi bir hali de yoktu, yadırgadığım bir yerde olduğum için benim yerime utanmasını geçtim, benim inanmadığım bir yüce varlığa ibadet ederken yakalandığı için kendi adına da utanmış değildi.

Sonrasında dışarı çıktığımızda onunla geldiğim için bana teşekkür etti. Bir an utanıp sıkıldığı için işi şakaya

vurmasından korktum ve bu ihtimal beni dehşete düşürdü. Ama yapmadı. Yapmayacağını tahmin etmeliydim, çünkü onluk bir davranış olmazdı. Bana teşekkür etti, sonra kendi yolumuza gittik. Duayı tuhaf bir biçimde romantik bulduğumu söylesem umarım ne demek istediğimi anlarsın. Belki Simon'da uzun zamandır görmediğim derin ve ciddi bir şeyi bana hissettirmesi, belki de elimi sıkarkenki nazikliği yüzündendir. Ya da, eminim bir evrimsel psikolog şöyle öne sürer: Ben kırılgan bir dişiyimdir de bir erkeğin yatağında uyuduktan sonra onu düşündüğümde yüreğim pıt pıt ediyordur. Büyük laflar etmeyeceğim, bu elbette doğru olabilir. Bu e-postayı yazarken Simon'ı düşündüğümde kim bilir neden ama gerçekten yüreğim pıt pıt ediyor. Bu sabah onunla kiliseye gitmesem ve doğrudan eve dönsem bu şekilde hisseder miydim emin değilim – ama şu da var ki dün gece yatmadan bu sabah duaya gitmiş olsaydık bu şekilde hissetmezdim sanırım. Bir önceki gece yattıktan sonra ertesi sabah birlikte kiliseye gitmenin başta uyumsuz görünen bileşimi bende bu hissi yaratan – kısa bir süreliğine de olsa hayatına girdiğim, daha önce görmediğim bir yanını gördüğüm ve sonucunda onu farklı bir şekilde tanıdığım hissi.

Arkadaşlık ve aşk demişken: Roma nasıl? Felix nasıl? Sen nasılsın? E-postanın cinsellik konusundaki kısımları çok komikti. Yalnız kendinin mi cinsel arzu duyduğunu düşünüyorsun kızım?? Eğer cevabın evetse sana Audre Lorde'un "Erotiğin Olanakları" denemesinin PDF'ini gönderiyorum, çok hoşuna gideceğine eminim. Son olarak – evet elbette Simon'ı da çağırmalısın! Seni görmek istediğini biliyorum, ayrıca deniz kıyısında ikinizle baş başa olmaktan daha güzel bir şey düşünemiyorum. Daima sevgiyle, E.

13

Aynı pazar sabahı Roma'da, Alice duş başlığını kapatamıyordu. Kurulanıp üstüne bir bornoz giydikten sonra Felix'ten başlığa bir göz atmasını istedi. Felix içeri girdi, başlığı duvara doğru çevirip duş ünitesini kurcalamaya başladı, açma kapama düğmesine basıyor ama bir şey olmuyordu. O sırada Alice arkasında durmuş onu seyrediyor, ıslak saçlarından omuzlarına su damlıyordu. Felix duş ünitesinin plastik kasasını söktü, gözlerini kısarak içindeki etikete baktı. Sol eliyle cebinden telefonunu çıkardı ve arkasında duran Alice'e doğru uzattı. Duşun markasını ve modelini sesli okuyarak Google'a yazmasını istedi, sonra açma-kapama düğmesine tekrar bastı ve mekanizmanın çalışmasını izledi. Alice, Felix'in telefonundaki tarayıcı ikonuna dokundu ve popüler bir porno sitesi açıldı. Sayfada "sert anal" aramasının sonuçları listeliydi. Birinci karede bir kadın sandalyenin üzerine çömelmişti, arkasındaki adam da onu boğazından tutuyordu. Altındaki diğer karedeyse ruju dağılmış, rimeli abartılı çizgiler halinde suratından akmış ağlayan bir kadın vardı. Alice hiç ekrana dokunmadan ya da sayfada bir şeye basmadan telefonu geri uzattı: Şunu kapat istersen. Felix telefonu aldı, gözü ekrana gitti ve bir anda gırtlağına kadar kıpkırmızı kesildi. Tam o an duş ünitesinin

plastik kapağı tekrar öne doğru düştü ve Felix diğer eliyle onu yakalayıp tutmak zorunda kaldı. Şey, dedi. Pardon. Çok garip oldu, kusura bakma. Alice başını aşağı yukarı salladı, ellerini bornozunun ceplerine soktu, sonra yine çıkardı ve odasına gitti.

Felix birkaç dakika sonra duş ünitesindeki arızanın çözümünü buldu. Arkasından yürüyüşe çıktı. Aradan birkaç saat geçti, Alice odasında çalışıyor, Felix tek başına kentte dolaşıyordu. Kulaklıkla müzik dinleyerek, vitrinleri izleyerek, arada sırada telefonuna bakarak geze geze Via del Corso'yu indi. O sırada evde olan Alice mutfağa gitti, bir muz, biraz ekmek ve yarım paket çikolata yedikten sonra odasına döndü.

Felix eve geldiğinde Alice'in kapısını tıklattı ve kapıyı açmadan yemek yemeye gitmek isteyip istemediğini sordu.

Yedim ben, diye seslendi Alice içeriden. Sağ ol.

Felix kendi kendine başını aşağı yukarı sallayıp parmaklarıyla burnunun kemerini sıktı ve kapıdan uzaklaştı, sonra geri döndü. Kafasını iki yana sallayıp tekrar kapıyı tıklattı.

İçeri gelebilir miyim? diye sordu.

Tabii.

Kapıyı açtığında Alice'i kucağında bilgisayarı, sırtını yatağın başlığına yaslamış otururken buldu. Penceresi açıktı. Felix içeri girmeden, bir elini kapının çerçevesine dayayarak durdu. Alice ne olduğunu sorar gibi kafasını hafif yana çevirdi.

Duşu tamir ettim, dedi Felix.

Gördüm. Sağ ol.

Sonra bilgisayarında neyle meşgulse tekrar ona döndü. Felix beklediği cevabı almamış gibi bir ifadeyle kapıda durmaya devam etti.

Bana kızgın mısın? diye sordu Felix.

Hayır, kızgın değilim.

Gündüz olanlara canım sıkıldı da.

Dert etme, dedi Alice.

Felix avucuyla kapının çerçevesini ovuşturuyordu, gözleri hâlâ Alice'in üstündeydi.

Gerçekten dert etmemi istemiyor musun, yoksa öylesine mi söylüyorsun? diye sordu.

Nasıl yani?

Bir tuhaf davranıyorsun da bana karşı.

Alice omuzlarını silkti. Felix bir şey söyler diye bekledi ama söylemedi.

İşte bunu diyorum, dedi. Doğru düzgün konuşmuyorsun.

Ne dememi istiyorsun bilmiyorum. Nasıl pornolar izlediğin senin bileceğin iş. Ama sayfayı açık bırakman talihsiz oldu çünkü rahatsız oldum.

Felix kaşlarını çattı: Rahatsız edici bir şey yoktu bence.

Sana göre rahatsız edici olmadığına eminim zaten.

O ne demek?

Alice kafasını kaldırarak hiddetli denebilecek bir ifadeyle Felix'e baktı. Benden ne duymak istiyorsun, Felix? Savunmasız kadınların başına gelen korkunç şeyleri seyretmeyi seviyormuşsun, iyi de ne dememi istiyorsun? Sorun olmadığını mı? Eminim ki yoktur. Hapse mapse atmazlar seni.

Sence hapse atılmalıyım yani, öyle mi?

Benim ne düşündüğümden sana ne?

Felix güldü. Elleri ceplerinde, kafasını sallıyordu. Ayakkabısıyla kapının çerçevesine hafifçe dokundu. Senin arama geçmişinde utanç verici bir şey yok galiba, dedi.

O şekilde bir şey yok, hayır.

Ya, çok üstün insansın demek ki.

Alice artık ona bakmıyor, bilgisayarda bir şey yazıyordu. Felix onu izledi.

Bence o kadınları umursamadığın falan yok, dedi sonunda. Sırf senin hoşlanmadığın bir şeyden hoşlanıyorum diye sinir oldun.

Olabilir.

Belki de kıskanıyorsundur onları.

Bir anlığına göz göze geldiler. Alice sakin bir sesle konuştu: Benimle bu şekilde konuşman utanç verici bence. Ama hayır, ben para uğruna kendini küçük düşüren kimseyi kıskanacak değilim. Buna mecbur olmadığım için de kendimi şanslı sayıyorum.

Paran bana çok işlemedi gerçi, değil mi?

Alice gözünü kırpmadan cevap verdi: Aksine, üç gündür seninle keyifli vakit geçiriyoruz. Daha ne isterim?

Felix arkasına dönüp oturma odasına doğru baktı, sonra zihnen ya da bedenen tamamen çöküvermiş gibi bir edayla iki eliyle suratını ovuşturdu. Alice donuk bir ifadeyle onu izledi.

Derdin benimle güzel vakit geçirmekti yani? diye sordu Felix.

Evet.

Keyfini de çıkardın, öyle mi?

Hem de çok, dedi Alice.

Felix etrafına baktı, başını iki yana salladı. Nihayet içeri girdi ve sırtı Alice'e dönük şekilde yatağın boş olan tarafına oturdu.

Biraz uzanabilir miyim? dedi.

Tabii.

Felix sırtüstü uzandı. Alice hâlâ bilgisayarın başındaydı. Bir e-posta yazıyor gibiydi.

Ortada o kadar kötü bir şey olmamasına rağmen bana kendimi acayip suçlu hissettiriyorsun, dedi.

Alice bir yandan yazarken yanıt verdi: Düşüncelerimi bu kadar önemsediğini bilmek güzel.

Eğer kötü olduğunu düşünüyorsan düşün, dedi. Çok daha kötülerini yaptım ben. Sırf internette bir şeylere baktım diye benden soğuyacaksan da zaten yakın arkadaş olamazmışız çünkü bu mesele bence hiçbir şey değil. Ona kıyasla feci şeyler yapmışlığım var.

Alice yazmayı bırakıp ona baktı. Ne gibi? diye sordu.

Bir sürü şey, dedi Felix. Nereden başlayayım ki. Bak mesela, çok nefret edeceğin bir şey anlatayım. Bir yıl kadar önce bir akşam eve bir kız getirdim, sonra lisede olduğunu öğrendim. Taşak geçmek için söylemiyorum bu arada, ciddiyim. On altı-on yedi yaşlarında falandı.

Büyük mü gösteriyordu?

Herhalde gösteriyordu demek isterdim. Ama hiç düşünmedim. İkimiz de sarhoştuk, onun da keyfi yerinde gibiydi. Korkunç bir şey söylediğimin farkındayım. Küçük olduğu için peşine takıldığımı falan sanma, inan bilsem elimi bile sürmezdim ama işte yine de olan oldu, bir yanlış yaptım. Bir hatadır oldu, herkesin başına gelebilir falan da demiyorum. Çünkü aslında baştan sona benim aptallığım yüzündendi. Uzun uzun ne kadar pişman olduğumu anlatacak değilim. Yine de pişmanım, tamam mı?

Sana inanıyorum, dedi Alice sessizce.

Hem ne yalan söyleyeyim, daha kötülerini de yaptım. Yaptığım en kötü şeyi anlatmamı istersen...

Duraksayınca, Alice kafasıyla devam etmesini işaret etti. Felix konuşurken bakışlarını odaya çevirdi, bir ışığa bakar gibi yüzünü hafif ekşitmişti.

Yaptığın en kötü şey neydi dersen, okulda bir kızı hamile bırakmıştım. Ben beşinci yılımdaydım, o Junior Cert sınavına hazırlanıyordu.[1] Daha dehşet verici bir şey duydun mu hiç? Annesinin onu alıp İngiltere'ye götür-

1. İrlanda'da ortaöğretim altı yıldır. Ortaöğretim öğrencileri üçüncü yıllarında Junior Cert sınavına girerler, beşinci yıllarında 17-18 yaşlarındadırlar. (Ç.N.)

mesi gerekmişti. Tekneyle geçmişlerdi galiba. On dört yaşında mı neydi, daha küçücüktü. O yaşta seks falan yapmamalıydık, ben aklına girdim. Bir şey olmaz dedim ona. Her neyse, yaptığım en kötü şey bu işte.

O da istiyor muydu, yoksa sen mi zorladın onu?

İstediğini söyledi ama hamile kalmaktan korkuyordu. Kalmazsın dedim. Daha fazla üstelediğimi sanmam, kafasına takmamasını söyledim sadece. Ama belki bu da üstelemek sayılır. On beş yaşındayken insanın aklına böyle şeyler gelmiyor. Ya da benim gelmiyordu. Bugünkü aklım olsa asla yapmam – istemeyen birini ikna etmeye çalışmam, ne uğraşacağım. İnanıp inanmamak sana kalmış, inanmıyorsan anlarım. Ama ona o kelimeleri söylediğimi hatırladığımda kendimi bedenimden kopmuş gibi hissediyorum. Kalp atışlarım bir garip oluyor. Kötü kalpli insanlar aklıma geliyor, seri katiller gibisinden, diyorum ki ya ben de öyleysem, ya ben de kulağımıza gelen o psikopatlar gibiysem. Çünkü o sözler ağzımdan çıktı bir kere, kafasına takmamasını söyledim, ondan yaşça büyüktüm, o da ne dediğimi bildiğimi düşünüp inandı bana. Harbiden olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Ve inanır mısın, o sırada vicdanım da hiç sızlamadı. Anca aradan zaman geçtikten, mezun olduktan sonra ona nasıl bir kötülük yaptığım kafama dank etti. Ürktüm halimden.

Şimdi ne durumda, biliyor musun? dedi Alice.

Evet, haberlerini alıyorum. Artık burada oturmuyor, Swinford'da bir işi var. Ama buralara yolu düştüğünde hâlâ onu gördüğüm oluyor.

Seni görse selam verir mi?

Verir verir, dedi Felix. Öyle konuşmuyor falan değiliz. Yine de onu görünce berbat hissediyorum çünkü yaptığım şeyler aklıma geliyor.

Hiç özür diledin mi?

O sıralar dilemişimdir belki. Ama daha sonra, asıl pişman olduğum zaman onu tekrar aramadım. Eski defterleri açarak yok yere canını sıkmak istemedim. O ne düşünüyor bilmiyorum. Belki hayatına devam etmiştir, aklına çok getirmiyordur. Öyle umuyorum. Beni istediğin gibi yargılayabilirsin, kendimi savunmuyorum.

Felix başını yastığa koymuş, ona dönmüştü, gözleri Alice'in arkasındaki pencereden gelen beyaz ışıkla adeta parlıyordu. Alice gözlerini indirmiş, oturduğu yerden yorgun bir ifadeyle ona bakıyordu.

Seni yargılayamam ki, dedi. Kendi yaptığım kötülükleri düşündüğümde ben de senin anlattığın gibi hissediyorum. Panikliyorum, midem kalkıyor falan. Okulda çok acımasızca sataştığım bir kız vardı. Ona eziyet etmek dışında ortada bir sebep de yoktu herhalde. Sırf başkaları eziyor diye ezerdim onu. Gerçi sorsan diğerleri de ben yaptığım için yaptıklarını söyler. Şimdi aklıma getirdiğim anda daha ziyade korku duyuyorum. Bir başkasına niçin o şekilde acı çektirmek isteyebileceğimi bilmiyorum. Bu tarz bir şeyi her ne sebepten olursa olsun bir daha yapmayacağıma inanmak istiyorum. Ama yaptım mı yaptım, şimdi ömür boyu bununla yaşamak zorundayım.

Felix dikkatle onu seyretti ve hiçbir şey söylemedi.

Yaptıkların konusunda içini rahatlatamam, dedi. Sen de benim içimi rahatlatamazsın. Belki ikimiz de kötü insanlarız.

Senin kadar kötü olacaksam şahsen kafam rahat. Ya da ikimiz de korkunç insanlarsak yine tek başıma korkunç olmamdan iyi.

Alice bu duyguyu anladığını söyledi. Felix eliyle burnunu sildi, gözlerini tavana doğru çevirip yutkundu.

Söylediğim çok kötü bir sözü geri almak istiyorum, dedi.

Merak etme, ben de kötü sözler söyledim. Para için

kendini küçük düşüren kadınlar hakkında söylediğim o laf çok aptaldı. Aslında öyle düşündüğüm de yoktu. Önemli değil, ikimiz de sinir olmuştuk.

Felix tırnaklarına baktı: Beni bu kadar sinir ediyor olman inanılmaz.

Alice güldü. İnanılmaz değil, dedi. Birçok insanı sinir ediyorum ben.

Ne olduğunu söyleyeyim mi, çok burnu havada davranıyorsun bazen. Aslında senin gibi olan başka insanlar da tanıyorum ama onlar beni senin kadar gıcık edemiyor. Ne yalan söyleyeyim, senden hoşlandığım için böyle oluyorum bence. Ters bir şey yaptığında, kan beynime sıçrıyor.

Alice sessizce başını aşağı yukarı salladı. Bir dakika, iki, üç dakika boyunca bir şey söylemeden yatakta oturdular. Felix sonunda Alice'in dizine arkadaşça dokunup duşa gireceğini söyledi. O odadan çıktıktan sonra Alice kıpırdamadan oturmaya devam etti. Felix banyoda duşu açtı ve suyun ısınmasını beklerken öylece durup aynaya baktı. Konuşma ikisini de etkilemişti ama bu etki tam olarak neden ibaretti, ne anlama geliyordu, onlara o an ne hissettirmişti, paylaştıkları bir şey miydi yoksa ikisinde farklı duygular mı uyandırmıştı, işte bunları kestirmek imkânsızdı. Belki kendileri de bilmiyorlardı, sabit yanıtları yoktu bu soruların ve anlamın yaratılma aşaması halen sürüyordu.

/

O akşam Alice kitapçılar ve gazetecilerden bir grupla şehirde akşam yemeğine çıktı, Felix de evde tek başına bir şeyler yedi. Sonrasında bir şeyler içmek için buluştular ve birlikte Colloseum'a yürüdüler. Colloseum karanlıkta kuru bir iskeleti, eski zamanlardan bir böcek kalıntı-

sını andırıyordu. Burada harbiden çok iyi şeyler var, dedi Felix. Sonra gülümseyen Alice'e gözucuyla baktı. Ne var? dedi. Bana gülüyorsun değil mi? Alice kafasını salladı. Benimle geldiğin için mutluyum, o kadar, diye yanıtladı. Eve döndüklerinde birbirlerine iyi geceler dilediler, Alice yattı. Felix mutfakta oturup telefonuna bakarken Alice yan odada gözleri açık, boşluğu seyretti. Saat gece yarısını geçiyorken Felix, Alice'in kapısını tıklattı.

Efendim? dedi Alice.

Felix elinde telefon, içeri baktı. Uyuyor musun? dedi. Alice uyumadığını söyledi. Sana bir video izletebilir miyim? diye sordu Felix. Alice yatakta doğruldu, Olur, dedi. Felix içeri girdi, kapıyı kapadı ve Alice'in yanına, onun yatakta kayarak açtığı yere oturdu. Hâlâ üstünü değiştirmemişti, aynı tişört ve eşofmanı giyiyordu. Videoda insan gibi dik oturmuş, bacaklarını açmış, boynuna sarılı önlük ve kucağında bir kâse vişneyle oturan bir rakun vardı. Pençeli minik eliyle kâsede bir vişneye uzanıyor, onu insan gibi yemeye başlıyordu, bir yandan da vişnenin tadını çok beğenmiş gibi başını aşağı yukarı sallıyordu. Videonun başlığı "rakun meyve yemek seviyor"du. Bir buçuk dakika uzunluğundaydı ve rakunun tek yaptığı vişne yiyip kafasını sallamaktı. Alice güldü, Muazzammış, dedi. Felix onun beğeneceğini tahmin ettiğini söyledi. Sonra telefonunun ekranını kilitledi ve derin düşüncelere dalmış gibi kafasını Alice'in yatak başlığına yasladı. Alice yan yatarak ona dönmüş, yorgan beline kadar çekilmişti.

Uyuyor muydun? diye sordu Felix yine.

Hayır.

Bölmedim umarım.

Ne anlamda? diye sordu Alice. Neyi bölüyormuşsun?

Bilmem. Kızlar geceleri yattıktan sonra ne yapıyorsa onu.

Duydukları ilgisini çekmiş gibi dönüp baktı Alice. Hıı, dedi. Kendimi ellemiyordum, onu ima ediyorsan.

Öyle şeyler yapmazsın herhalde, değil mi?

Tabii ki yaparım ama az önce yapmıyordum.

Felix başını yastığa koydu, sırtüstü uzanarak tavana baktı. Alice kolunu başının altına koymuş, onu seyrediyordu.

Peki elle diğin zamanlarda aklında ne gibi şeyler oluyor? dedi Felix.

Farklı farklı şeyler.

Küçük fantezilerin bilmem nelerin diyorsun yani.

Aynen öyle, dedi Alice.

Peki bu fantezilerin yıldızı kim?

Kim olacak, benim tabii ki.

Bu lafın üstüne Felix içten görünen bir kahkaha attı. E tabii, dedi. Umarım öyledir. Ama başka kimler var? Meşhur oyuncular, ünlüler falan mı mesela?

Pek değil.

Tanıdığın kişiler o zaman.

Daha çok öyle, evet.

Felix yanında yatan Alice'e dönüp baktı.

Peki ben? dedi.

Alice bir anlığına altdudağını ısırıp dedi ki: Bazen seni de hayal ettiğim oluyor.

Felix uzanıp onun geceliğine dokundu, parmaklarını hafifçe belinde gezdirdi. Hayallerinde sana neler yapıyorum peki? diye sordu.

Alice güldü ama utandığı için mi güldüğü karanlıkta anlaşılmıyordu. Bana çok, çok kibar davrandığını hayal ediyorum, dedi.

Felix bunu eğlenceli bulmuşa benziyordu. Öyle mi? dedi. Ne gibi?

Alice'in kafasını çevirip yüzünü yastığa gömmesi gerçekten de utandığını gösterir gibiydi ama tekrar ko-

nuştuğunda gülümsüyordu. Söylersem benimle dalga geçeceksin, dedi.

Emin ol geçmeyeceğim.

Farklı şeyler hayal ediyorum işte. Her defasında aynı fanteziyi kurmuyorum yani. Ama tüm fantezilerde ortak olan şey şu – kulağa çok kendini beğenmiş gelecek, kesin güleceksin. Normalde kimseye söylemezdim ama sorduğun için söyleyeceğim. Beni gerçekten istediğini hayal ediyorum – öyle böyle değil ama, bayağı çok istediğini.

Felix elini hafifçe onun göğüs kafesine, yanlarına götürdü. İstediğimi nereden biliyorsun peki? dedi. Fantezide yani. Sana söylüyor muyum yoksa belli mi oluyor?

Belli oluyor. Ama daha sonrasında bunu bana söylediğin noktaya da geliyoruz.

Peki bana istediğimi veriyor musun, yoksa beni kışkırtmak hoşuna mı gidiyor?

Alice yüzünü iyice yastığa gömdü. Felix elini yine onun beline, oradan göğüs kafesine, oradan memesinin yumuşak hatlarına götürdü. Alice mırıldandı: İstediğin neyse alıyorsun.

O kadar istiyor olmam ne değiştiriyor o zaman? dedi Felix. Yalvarıyor muyum sana?

Yok, hayır, ısrarcı değilsin. Yalnızca çok isteklisin.

Sormamın mahzuru yoksa, iyi miyim peki? Yoksa hayalinde çok istediğim için tedirgin miyim?

Alice bir kez daha dönüp ona baktı. Felix'in parmakları memesinin üzerinde dolaşarak geceliğinin askısına ulaştı ve tekrar aşağıya indi.

Bazen seni tedirgin hayal ettiğim oluyor, dedi Alice.

Felix başını aşağı yukarı salladı, yüzünden ve davranışlarından bu konuşmanın ilgisini çektiği anlaşılıyordu. Bir şey daha sorabilir miyim? dedi. Söylemen gerekmiyor. Boşaldığın zaman ne düşünüyorsun?

Senin boşaldığını düşünüyorum, dedi.

Nereye, içine mi?

Genelde.

Felix ağır ağır, sanki derin düşüncelere dalmış gibi elinin tersini onun göbeğinin, göbek deliğinin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi. Alice hâlâ ona bakıyordu.

Şimdi ne diyeceğini biliyorum, dedi Felix'e.

Öyle mi? Ne?

Beni o şekilde düşünüyor musun diye soracağım, sen de bana, Hayır, pek sayılmaz, diyeceksin.

Felix güldü, tek elinin tersiyle Alice'in geceliğinin kumaşını okşuyordu. Hayır, öyle söylemeyeceğim, dedi. Anlatabilirim de istersen ama senin ne düşündüğünü duymayı tercih ederdim. Sonuçta fantezi benim etrafımda döndüğü için dinlemek hoşuma gidiyor ama aynı zamanda da ilginç bir konu. Daha önce başkalarına bu soruları sormayı denedim ama anlatmadılar bana.

Ya, dedi Alice. Bana hazır repliklerle mi geliyorsun? Ben de samimi bir an yaşıyoruz sanıyordum.

Felix'in attığı kahkahada hafif bir sıkılganlık hissediliyordu. Yaşıyoruz, dedi. Geçmişte de sordum ama dediğim gibi kimseyle sohbeti ilerletemedim. Bir de işin doğrusu sorduğum kişilerle o sırada birlikteydim. Hiç tavlama amaçlı bir replik olarak kullanmadım.

Biraz sıra dışı tabii. Ama diğer yandan beni tavlamaya çalıştığını düşünmüyorum.

Bilmem, sonuçta o rakun videosunu göstermek için sabahı da bekleyebilirdim, dedi.

Alice buna güldü. Felix de onu güldürdüğüne sevinerek gülümsedi.

Niye geldiğimi gayet iyi biliyorsun, diye ekledi.

Hayır bilmiyorum! dedi Alice. Dört gecedir Roma'dayız, hiç mi havanda değildin?

Birbirimizi tanıma aşamasındaydık o sırada.

Ne kadar centilmence.

Felix tekrar döndü. Bilemiyorum ki, dedi. Bir türlü ne yapsam emin olamadım. Bilmem farkında mısın ama bazı anlarda insanı uzak tutuyorsun.

Bunu daha önce de duydum ama senden duyduğuma şaşırdım, dedi Alice.

Felix omuz silkti ve bir şey demedi.

Hâlâ uzak tutuyor muyum peki? diye sordu Alice.

Tutuyorsun, biraz. Ama birisi sana en sevdiği fantezilerini anlattığı zaman o uzaklık biraz kırılıyor işte. Ne bileyim, yanlış anlama ama bayağı hoşlanıyorsun benden belli ki.

Alice buz gibi bir tavırla yanıtladı: Anlatırsam benimle dalga geçmeyeceğini söylemiştin. Geçeceksen geç ama beni üzmezsin, ayrıca bence bu çok ucuz bir davranış.

Felix dirseği üzerinde doğrulup ona baktı. Gördün mü? dedi. Bak işte, böyle konuşarak insanı uzaklaştırıyorsun. Bu arada seninle dalga geçmiyordum, öyle düşündüysen üzgünüm. Bana kızdığın zaman öyle bir tavır takınıyorsun ki, benden üstünmüşsün gibi davranıyorsun. Kendimi solucan gibi hissediyorum sonra.

Alice uzandığı yerde bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra üzgün üzgün, Peki, saldırgan davranıyorum, üstünlük taslıyorum, sana kendini kötü hissettiriyorum, dedi. Tüm bunların yanı sıra senden hoşlandığım da belli zaten. Halime acıyıp yanımda olmak bile istemiyorsundur herhalde.

Evet, aynen öyle, dedi Felix. Hakkında tam olarak bunu düşünüyorum. O yüzden tam dört gündür su katılmamış bir salak gibi nereye gitsen peşinden geldim zaten.

Ne diye geldin ki odama? diye sordu Alice. Beni kışkırtmaya mı?

Bu da laf mı şimdi, ne bileyim ben. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor. Ayrı yataklara çekildiğimiz zaman

aklıma geliyorsun. O yüzden sen de beni düşünüyor musun diye gelip bir soruyum dedim. Oldu mu?

Ne gibi şeyler düşünüyorsun?

Felix diliyle arkadaki dişlerini yoklayarak düşündü. Aslında söylediklerinden çok farklı sayılmaz, dedi Alice'e. Gerçekten istediğini hayal ediyorum. Belki başta azıcık kışkırtıyorum seni, sonra defalarca boşalmanı sağlıyorum, bu gibi şeyler. Fantezinin içinde tuhaf bir şey yok. Tek tuhaf olan bu evde kaldığımız süre boyunca, özellikle de son iki gecedir seni her düşündüğümde senin de bu odada beni düşündüğünü hissediyor olmam. Öyle miydi?

Evet, dedi Alice.

Sanki yanı başımda sen vardın. Hatta bu sabah uyandığımda bir an gerçek mi emin olamadım – yatakta yalnız mıydım yoksa sen orada mıydın, bir an anlayamadım. O kadar gerçek gibiydi çünkü.

Alice alçak bir sesle sordu: Yalnız olduğunu fark edince nasıl hissettin?

O bir an için ne mi hissettim? dedi Felix. Dürüst olmak gerekirse, düş kırıklığı. Ya da ne bileyim, biraz yalnız hissettim. Bir anlığına duraksadıktan sonra sordu: Artık dokunabilir miyim sana, ne dersin?

Alice evet dedi. Felix elini geceliğinin altına sokarak iç çamaşırının üzerinden onu parmaklarıyla okşamaya başladı. Alice ağzını açtı, küçük bir soluk verdi. Felix nazikçe işaretparmağını içine sokunca Alice hafifçe inledi. Yanakları kızarmıştı Felix'in. Of, nasıl ıslaksın, dedi. Gözleri hâlâ kapalıydı Alice'in, nefesleri kesik ve hızlıydı. Felix üstdudağını yalayıp, Gel, üstündekini çıkarayım, dedi. Önce hafifçe doğrulan Alice'in giysilerini, sonra kendi tişörtünü çıkardı. Alice parmak uçlarıyla giysileri üzerinden onun ereksiyonuna dokundu. O kadar istiyorum ki, dedi. Felix'in kulak uçları kızarmıştı. Öyle mi? dedi Felix. İstiyor musun şimdi? Alice prezervatifi olup olmadığını

sordu, Felix cüzdanında olduğunu söyledi. O sırtüstü yatarken Felix kalan giysilerini de çıkardı ve cebinden cüzdanını aldı. Alice onu seyrederken bir yandan dirseğinin içindeki deriyi çimdikliyordu. Felix, dedi. Bir süredir yapmadım ben, bir sakıncası var mı? Bir an emin olamamış gibi birbirlerine baktılar – Alice onun ne düşündüğünden emin değil gibiydi, Felix de bir ihtimal sorunun ne anlama geldiğinden emin olamamıştı. Cüzdanından mavi folyodan küçük bir kare çıkardı. Nasıl yani? diye sordu. Alice omuz silkti, gergin bir hali vardı, hâlâ kolunu çimdikliyordu. Felix, Alice'in elini iterek, Yapmasana, canın acıyacak, dedi. Ne oldu sana? Bu ilk deneyimin falan değil, değil mi? Alice bu lafa biraz utangaç bir edayla güldü, Felix de güldü, biraz rahatlamıştı sanki. Hayır, dedi Alice. Hayatım bir süredir bir tuhaftı sadece. Yaklaşık iki yıldır falan. Ama öncesinde normaldi. Felix avucuyla onun kalçalarını okşayarak şefkatli bir sesle, Hiç sorun değil, dedi. Gergin misin? Başıyla onayladı Alice. Bunun üstüne Felix folyoyu yırtıp içindeki prezervatifi çıkardı. Merak etme, dedi. Ben sana bakarım. Sonra Alice'in üstüne çıktı ve onu boynundan öptü. Sonrasında, bedenleri ayrıldıktan sonra Alice sanki anında uykuya daldı, nevresimin orasına burasına takılan kollarını ya da bacaklarını bile hareket ettirmemişti. Felix bir süre onu seyrederek uzandı, sonra sırtüstü dönerek tavanı izlemeye başladı.

14

Çok sevgili Eileen'ciğim – Simon hakkındaki e-postan solgun kalbimi sevinçle doldurdu. Aşkı hak ediyorsun! O da hak ediyor bence. Simon hakkında sana söylemeyeceğime söz verdiğim bir şey var, şimdi tam yeri geldiği için sözümden dönerek anlatayım mı? Birkaç yıl önce, Aidan'la eve çıkmanızdan hemen sonra Simon bir akşam bana kahveye gelmişti. Havadan sudan lafladık, gayet normaldi, sonra tam kalkıyorken senin eski odanın kapısında durup içeri baktı. Oda çoktan boşaltılmış, yatağın çarşafları çıkarılmıştı, hatırlıyorum da duvarda Margaret Clarke posterinin asılı olduğu yerde solgun bir dikdörtgen vardı. Simon neşeli olmaya çalışan yapmacık bir sesle, "Özleyeceksin onu," dedi. Düşünmeden, "Sen de özleyeceksin," diye bir yanıt çıktı ağzımdan. Aslında Simon'ın mahallesine daha yakın bir yere taşınacağın için saçmaydı ama o, söylediğime şaşırmışa benzemiyordu. "Evet, tabii ki," gibi bir cevap verdi. Odanın kapısında birkaç saniye durduk, sonra Simon gülerek dedi ki: "Lütfen dediklerimi ona söyleme." O sırada Aidan'laydın tabii, o yüzden söylemedim sana. Başından beri bildiğimi de söyleyemem, bilmiyordum çünkü. Simon'la çok yakın olduğunuzu, Paris'te yaşananları biliyordum. Ama sana başından beri âşık olduğu nedense hiç aklıma gel-

memişti. Kimse bilmiyordu bence. Neyse, daha sonra o konu hiç açılmadı. Bunları anlatmam çok mu yanlış sence? Değildir umarım. Bundan sonra görüşüp görüşmeyeceğiniz mesajından tam anlaşılmıyordu da... Nasıl hissediyorsun?

Dün otururken –tam e-postanı aldıktan sonraydı hatta– Felix bana geçmişte yaptığı ve sonra pişman olduğu şeyleri anlatmaya başladı. "Hayatımda yaptığım en kötü şey" konulu şu sohbetlerdendi herhalde ama kötü şeyler de yapmış doğrusu. Ayrıntılara girmeyeyim ama kadınlarla ilişkisine de girdi bazı yerlerde. Onu yargılamak bana düşmez gibi hissediyorum, çünkü niye düşsün, ama bir yandan kendi yaptığım korkunç şeyler yüzünden ben de vicdan azabı duyuyorum. İlk içimden geçen, onu affetmekti, özellikle de uzun zamandır pişmanlık duyduğu ve kendini suçladığı için. Ama bunun da bana düşmediği sonucuna vardım, çünkü bana anlattıkları başkalarının hayatlarını temelli etkilemiş olabilir ama ben farkına bile varmayabilirdim. Çıkarı bulunmayan bir üçüncü taraf gibi araya girip onun günahlarını bağışlayamazdım, o da benimkileri bağışlayamazdı. Dolayısıyla bana içini döktüğünde hissettiğim "affetme" değil, başka bir şeydi. Belki pişmanlığının sahici olduğuna ve aynı hataları tekrar etmeyeceğine güvendim. Kötülük etmiş olan insanları düşündürdü bana – kendileriyle nasıl baş edeceklerini, bizim bir toplum olarak onlarla nasıl yaşamaya devam edeceğimizi. Bu aralar her yerde karşımıza çıkan samimiyetsiz özürler yüzünden herkesin affetme konusunda çekinceleri var muhtemelen. Ama geçmişte korkunç şeyler yapmış insanlar ne yapsın? İfşa edilmenin önünü kesebilmek için günahlarını her yerde önceden pazarlasınlar mı? Okları üzerlerine çekecek herhangi bir başarıdan uzak mı dursunlar? Yanılıyor olabilirim ama cidden kötü şeyler yapan insanların sayısını

azımsayamayacağımıza inanıyorum. Ciddiyim, cinsel anlamda olumsuz davranışta bulunmuş her erkek yarın düşüp ölecek olsa en fazla on-on bir erkek hayatta kalırdı. Herhalde şunu söylemeye çalışıyorum – ya kötülüklerinin ifşa edilmesini bekleyen kötü insanların sayısı hiç de az değilse? Ya hepimiz böyleysek?

Kilisede İsa'nın ayağına yağ döken bir kadından bahsedildiğini yazmıştın. Kutsal Kitap'ta buna benzer çok hikâye olduğu için yanılıyor da olabilirim ama galiba "Luka"da İsa'nın ayağının günahkâr bir kadın tarafından meshedilmesini kastediyorsun. Hastaneye yatarken yanıma aldığım Douay-Rheims çevirisinden daha yeni okudum. Haklısın, tuhaf, hatta (senin tabirinle) deli saçması bir hikâye. Ama ilginç de değil mi bir yandan? Hikâyedeki kadının tek bir belirgin özelliği var, o da günahkâr bir yaşamı olması. Kim bilir nasıl bir günah işlemişti? Belki toplumdan dışlanmış biriydi, ötekileştirilmiş masum bir kadındı aslında. Ama diğer yandan belki gerçekten kötü şeyler yapmıştı, senin benim cidden yanlış bulacağımız şeyler. En azından bu ihtimal dahilinde, öyle değil mi? Kocasını öldürmüş ya da çocuklarını dövmüş olabilir. İsa'nın, Ferisi Simon'da kaldığını öğrenince o eve gitmiş ve İsa'yı görür görmez hüngür hüngür ağlamaya başlamış, öyle ki gözyaşları onun ayaklarını ıslatmış. Arkasından İsa'nın ayaklarını saçlarıyla kurutup güzel kokulu yağla meshetmiş. Senin de dediğin gibi saçma, hatta hafif erotik bir sahne – zaten günahkâr bir kadının samimi bir şekilde kendisine dokunmasına İsa'nın izin vermesi Ferisi Simon'u da şaşırtmış, rahatsız etmiş. Ama her zamanki anlaşılmaz karakteriyle İsa, kendisini böyle gönülden sevdiği için kadının tüm günahlarının affolduğunu söylemiş. Bu kadar kolay olabilir mi? Gözyaşlarına boğularak ayağına kapanırsak Tanrı her şeyi bağışlar mı? Belki o kadar kolay değildir ama – belki de tüm kalbimizle göz-

yaşlarına boğulmak ve başkasının ayağına kapanmak öğrenmesi en zor olan şeydir. Ben nasıl yapılacağını anlamadığıma eminim. İçimdeki o direnç, o sert zerre, inansaydım bile Tanrı'nın karşısında diz çökmeme izin vermezdi herhalde.

Hazır yazıyorken dün gece Felix'le yattığımı da söylemiş olayım. Açıkçası söylemek istemedim ama söylemeseydim tuhaf olacaktı. Utandığımdan değil – ya da belki utanıyorum ama Felix'ten değil. Bir başkasının hakkında ne düşündüğünü umursadığım hissinden utanıyorum, ki tam da benim yapmadığım, yapmamakta son derece başarılı olduğum şey bu. Benim için kolay değil aslında. Birlikte zaman geçirmekten keyif alıyoruz – ya da ben alıyorum diyeyim, onun ne hissettiğini hiç anlamıyorum. Yaşamlarımız her bakımdan farklı olsa da farklı farklı yollar seçerek aynı yere ulaşmışız gibi tuhaf bir his var içimde, o yüzden birbirimizde çok ortak şey görüyoruz. Bu paragrafı yazmam ne kadar uzun sürdü inanmazsın. İncinmekten çok korkuyorum – acının kendisinden değil, acıyı kaldırırım, ama acı çekmenin, buna açık olmanın gururumu kırmasından korkuyorum. Çok fena tutuldum bu çocuğa, ne zaman bana ilgi gösterse heyecanlanıp şapşallaşıyorum. İşte yine her şeyin ortasında, dünyanın hali ortadayken, soyumuzun tükenmesi olasılığıyla karşı karşıyayken oturmuş seks ve arkadaşlık hakkında bir e-posta yazıyorum. Uğruna yaşayacak başka ne var? Seni her zaman seven, Alice.

15

Pazartesi akşamı saat sekizi çeyrek geçe Simon'ın dairesinin salonu boş ve karanlıktı. Günün son ışıkları, Amerikan mutfağın lavabosunun üzerindeki minik pencereden ve karşıdaki oturma odasının daha geniş penceresinden içeri girerek çeşitli yüzeylere dokunuyordu: içinde kirli tabakla bıçak duran gümüş renkli eviyeye; üzerinde benek benek ekmek kırıntıları duran mutfak masasına; içinde kararan bir muz ve iki elmayla meyve kâsesine; kanepeye rasgele atılmış gibi duran örgü battaniyeye; televizyonun üst kenarındaki ince gri toz tabakasına; kitaplığa, masa lambalarına, üzerinde bitmemiş bir oyun var gibi duran sehpadaki satranç tahtasına. Bu sessizliğe gömülü odada ışık kaybolurken apartmanın koridorlarında insanlar merdiveni inip çıkıyor, sokakta trafik beyaz ses dalgaları halinde geçiyordu. Dokuza yirmi kala bir anahtarın deliğe girme sesi geldi ve sokak kapısı açıldı. Simon içeri girdiği sırada telefonla konuşuyordu, boştaki eliyle omzuna asılı çantasını çıkardı ve yüksek sesle, Yok, bence takıldıkları mesele o değil aslında, dedi. Ufak bir sıkıntı sadece. Koyu gri bir takım elbise giymiş, yeşil kravatını altın bir iğneyle tutturmuştu. Kapıyı ayağıyla iterek sessizce kapattı ve çantasını bir kancaya astı. Hah, dedi. Yanında mı? Ver istersen ben konuşayım. Oturma odasına

girdi ve yer lambasını açtı, anahtarını sehpanın üzerine bıraktı. Peki, o zaman ne yapalım sen söyle? diye sordu. Lambanın sarıya çalan ışığında yorgun görünüyordu Simon. Mutfağa gitti ve su ısıtıcısını tartar gibi kaldırdı. Evet, dedi. Yok, sorun değil, seninle konuştuğumuzu söylerim. Isıtıcıyı yerine koyup çalıştırdı, sonra mutfakta bir sandalyeye oturdu. Tamam da, dedi, sen söylememişsin gibi davranacaksam, niye aradığımı sorduğunda ne diyeceğim? Telefonunu yanağıyla omzu arasında sıkıştırıp bağcıklarını çözmeye başladı. Sonra hattın öbür ucundan gelen bir söze cevaben doğruldu ve telefonu tekrar eline aldı. Öyle bir şey demediğim düpedüz ortada, dedi. Konuşma bir süre böyle devam ederken Simon ayakkabılarını çıkardı, kravatını çözdü ve kendine bir fincan çay yaptı. Elindeki telefon titreştiğinde diğer kişi konuşadursun, kulağından hızla uzaklaştırıp ekrana baktı. "Salı günkü arama" başlıklı bir e-posta bildirisi düşmüştü. İlgisini çekmemiş olacak ki, telefonu tekrar kulağına götürüp elinde çayıyla kanepeye oturdu. Evet evet, diyordu, eve geldim şimdi. Haberleri açmak üzereyim. Telefondaki ses konuşuyorken gözlerini yumdu. Olur, dedi. Haberleşiriz. Ben de seni seviyorum. Görüşürüz. Ekrandaki bir ikona dokunup görüşmeyi sonlandırmadan önce bu son sözcüğü birkaç defa tekrarladı. Ekranına bakarak bir mesaj uygulamasını açtı ve "Eileen Lydon" ismine dokundu. Ekranın en altında 20.14 yazılı son mesaj görülüyordu.

Simon: Selam, hafta sonu seninle çok güzel vakit geçirdim. Bu hafta tekrar görüşmek ister miydin?

Bir ikon, Eileen'in mesajı gördüğünü gösteriyordu ama yanıt yoktu. Uygulamayı kapatarak daha uzun bir yazışmaya ait olan "Salı günkü arama" e-postasını açtı. Bir önceki mesajda şu yazıyordu: Evet ellerinde telefon ka-

yıtlarının da olduğu duyumunu aldım. Simon veya Lisa siz bir zahmet ilgilenin, gerekirse Anthony'yle de irtibat kurun. Çalışma arkadaşlarından biri şöyle yanıtlamıştı: Bu gereksiz mevzuyla daha fazla uğraşırsak kafayı yiyeceğim artık. Son mesaj şöyleydi: Simon, Anthony'nin numarasını ve detaylarını aşağıda gönderiyorum. Mümkünse bu akşam ya da yarın sabah bir alo desene? Kimse memnun değil ama durumumuz bu. Simon telefonunu kilitledi, gözlerinin kendi kendine kapanmasına izin verdi ve birkaç dakikalığına kıpırdamadan kanepede oturdu, nefes alıp verişiyle göğsü kalkıyor ve iniyordu. Bir süre sonra elini havaya kaldırdı ve yavaşça alnından çenesine indirdi Nihayet kumandaya uzandı ve televizyonu açtı. Dokuz haberleri başlıyordu. İlk birkaç haber başlığının ekrandan kaymasını seyrederken gözleri uyuyormuş gibi yarı kapalıydı ama ara ara koltuğun kolçağında duran kupadan çayını yudumluyordu. Yol güvenliği konusunda bir haber esnasında titreşen telefonuna hemen uzandı. Ekranda yeni bir mesaj vardı.

Eileen: ne kadar resmiyiz Simon

Bu mesaja birkaç saniye boyunca baktıktan sonra cevap yazdı.

Simon: Öyle miydi?

Ekranda Eileen'in yazmakta olduğunu gösteren, bir üç nokta animasyonu belirdi.

Eileen: 30'unu geçmiş erkekler niye LinkedIn profilini günceller gibi mesajlaşıyor
Eileen: Merhaba [Eileen], [Cumartesi] günü görüştüğümüze çok memnun oldum. Tekrar iletişim

kurabilir miyiz? Lütfen menüden bir tarih ve saat seçiniz

Başparmakları klavyenin üstünde gezinirken Simon belli belirsiz kendi kendine gülümsedi.

Simon: Haklısın
Simon: Biraz daha genç olaydım, kalender görüneyim diye telefonumda büyük harf ayarını manuel olarak devre dışı bırakırdım

Eileen: ayarlarda bulabilirsin
Eileen: kendin yapamazsan yardımcı olurum sana

Ekranın tepesine "Salı günkü arama" yazışmasına gelen yeni e-posta düştü. İlk birkaç satırda şöyle yazıyordu: Herkese selam. Az önce TJ ile haberleştim... Simon mesajı açmadan ekranın dışına itti ve Eileen'e tekrar yazmaya başladı.

Simon: Hayır, gerek yok
Simon: Hafta sonu güzel vakit geçirdim, tekrar görüşelim mi vs. mesajı hazır duruyor onu kopyalayıp yapıştırıyorum zaten
Simon: Daha önce şikâyet almamıştım

Eileen: ahaha
Eileen: kopyala yapıştır da mı yapabiliyorsun?? bak sen
Eileen: neyse evet, bu hafta görüşebiliriz
Eileen: ne zaman uyar sana?

"Geraldine Costigan" adlı bağlantıdan gelen bir mesaj, ekranın tepesinde belirdi.

Geraldine: Baban eğer müsaitsen yarın akşam arayabilirsin diyor canım öptüm

Simon yavaşça uzun uzun nefes verdi, sonra parmağıyla mesajı ekranın dışına itti. Eileen'e giden ve ondan gelen mesajları gözüyle taradıktan sonra *İstersen belki* diye yazdı ve sonra sildi. Önceki mesajlara çıktı ve bir kez daha onlara baktı. Nihayet tekrar yazmaya başladı.

Simon: Şu an meşgul müsün?

İki tik Eileen'in mesajı gördüğünü gösterdi, sonra üç nokta tekrar belirdi.

Eileen: yoo
Eileen: banyo yapacaktım ama ev arkadaşlarım sıcak suyu bitirmiş
Eileen: yatmış internete bakıyordum o yüzden
Eileen: niye?

Televizyonda haberler sona ermiş ve hava durumu başlamıştı. Haritada Dublin bölgesinin üzerinde sarı bir güneş resmi geziniyordu. Simon tekrar yazmaya başladı.

Simon: Bana gelmek ister misin?
Simon: Sıcak su desen var
Simon: Buzlukta dondurma desen var
Simon: Ev arkadaşı da yok

Birkaç saniye geçti. Eliyle çenesini sıvazlayarak ekranı seyretti, tavana asılı cam avizedeki ampul ekranda yansıyordu.

Eileen: !!

Eileen: çağır diye yazmıyordum!!

Simon: Biliyorum

Eileen: emin misin?

Simon: Evet

Eileen: çok kibarsın

Simon: Ne desem, çok beyefendi bir insanımdır

Eileen: eğlenceli olurdu....
Eileen: ama yine davetsiz gelmek istemiyorum!!

Simon: Eileen
Simon: Giy ayakkabılarını, sana taksi çağırıyorum

Eileen: hahaha
Eileen: olur babacığım
Eileen: teşekkürler

Hoşnut bir ifadeyle mesajları kapattı, taksi uygulamasını açtı ve Eileen'in adresine bir araç istedi. Arkasından kanepeden kalktı, televizyonun sesini kıstı ve elinde boş kupasıyla lavaboya gitti. Kupayı yıkadıktan ve mutfak yüzeylerini sildikten sonra odasına gidip yatağını topladı. Bu işleri yaparken birkaç kez cebinden telefonunu çıkarıp taksi uygulamasında Eileen'in bindiği taksiyi simgeleyen küçük bir ikonun iskelelerden ağır ağır ve tereddütle geçerek güneye doğru ilerlemesini izledi, sonra uygulamayı kapattı, telefonu tekrar cebine koydu ve az önceki işine döndü.

Simon yirmi dakika sonra kapıyı açtığında, Eileen üzerinde göbeğini açıkta bırakan gri bir uzun kollu ve pilili pamuklu bir etek, omzunda bir Londra edebiyat dergisinin logosunun olduğu bez çantayla bekliyordu. Koyu renkli bir ruj sürmüş ama silinmiş gibiydi. Simon karşısında bir süre hareketsiz durduktan sonra elini Eileen'in beline koydu ve onu yanağından öptü. Seni görmek güzel, dedi. Eileen kollarını boynuna sardı ve Simon onun kapıda kendisine sıkıca sarılmasına izin verdi. Beni davet ettiğin için teşekkürler, diye yanıtladı Eileen. İçeri girdiler. Simon kapıyı kapattı ve Eileen çantasından bir şişe kırmızı şarap çıkardı. Sana bunu getirdim, dedi. İçmemiz gerekmiyor, birinin evine elim boş gitmekten ödüm kopuyor. Özellikle senin evine. Annem ne der düşünsene. Son geldiğimde de elim dolu değildi gerçi ama boş ver, ha ha. Şişeyi masaya bırakıp çantasını omzundan indirdi. Televizyonu görünce, Aa, Claire Byrne'ü mü seyrediyordun? dedi. Rahatsız etmeyeyim seni. Kanepenin kenarında ses çıkarmadan otururum. Simon gülümsüyordu, gözleri Eileen'in çantasını mutfak sandalyelerinden birine asmasını, lastik tokayı çözüp saçlarını tekrar toplamasını izliyordu. Yok, izlemiyordum, dedi. Ne güzel olmuşsun. Bir fincan çay ister miydin? Ya da istersen bir kadeh şarap. Eileen kanepeye geçti, ayağındaki düz topuklu deri ayakkabıları çıkarıp beyaz çoraplı ayaklarını kanepenin minderlerinin içine soktu. Çay içerim, dedi. Canım şarap istemiyor aslında. Puzzle mı o? Simon mutfakta başını kaldırıp Eileen'in gösterdiği satranç tahtasına baktı. Hayır, dedi, bir oyun oynuyorduk. Dün akşam Peter geldi ama bitmeden kalkması gerekti. İyi de oldu. Simon ısıtıcıda su kaynatıp dolaptan fincan alırken Eileen satranç tahtasına bakmaya devam etti. Seninki siyahlar mıydı? diye sordu. Simon arkası Eileen'e dönük, hayır, diye yanıtladı, beyazlardı. İki piyon öndey-

mişsin o zaman, dedi Eileen. Filinle ona şah da çekebilirsin. Simon çatal bıçak çekmecesinden bir kaşık çıkarıyordu, eğlenmiş gibi bir ifade vardı yüzünde. Tekrar duşun, dedi. Eileen kaşlarını çatarak tahtaya bir süre daha bakarken Simon çayları demleyip sehpaya getirdi. Neyse, bozmayayım şimdi, dedi Eileen. Simon kanepenin öbür ucuna oturup televizyonu kapattı. Devam et, dedi, hamle sırası beyazda. Eileen beyaz fili alıp siyah şahı yemeye hazırlandı. Simon eğilip siyah piyonlardan biriyle saldırıyı önleyip fili tehdit etti, Eileen de fille piyonu yedi. Simon siyah atı ilerleterek fili yedi ve beyaz vezirle kaleye çatal attı. Eileen suratını buruşturup, Aptalım ben, dedi. Simon asıl hata yapanın kendisi olduğunu, kendisini saldırıya açık bıraktığını söyledi. Eileen çayını alıp kanepenin kolçağına yaslandı. Lola'nın davetiyeleri yüzünden bizimkilerin birbirine girdiğini söyledim mi? dedi. Nereden bulaştım bilmiyorum, ablam tam bir kâbus. Bana yazdığı mesajları göstereyim mi? Simon evet dedi, sonra Eileen telefonunu çıkarıp cumartesi akşamı Lola'dan aldığı mesajı gösterdi.

> Lola: Hmmm 30 yaşında tek odada yaşayıp beş para kazanmadığı bok gibi bir işte çalışan birinden ne kadar çocuk kafalı olduğumu duymayı istiyor muyumdur acaba.....

Simon ekranda yazanlara baktı, sonra telefonu Eileen'in elinden alıp kaşları çatık, mesajı bir kez daha okudu. Üf, bu ne düşmanlık, diye mırıldandı.

Eileen telefonunu Simon'dan alıp mesaja baktı. Düğün konusunu da Mary istediği için açtım, dedi. Sonra bu korkunç mesajları şikâyet edince ne dese beğenirsin? İkimiz arasındaymış, onu ilgilendirmezmiş.

Sen Lola'ya öyle bir mesaj gönderecek olsan...

Değil mi? Aynen. Anneciğim hemen telefona sarılır, sen ablanla nasıl böyle konuşursun? diye başlar söylenmeye.

Babanla konuşmanın da faydası olmaz herhalde, dedi Simon.

Eileen telefonunu kilitleyip parkenin üzerine bıraktı. Yok, diye yanıtladı. Aramızda üşütük olmayan bir o var. Ama o da hepimizin üşütük olduğunu bildiği için bulaşmaya korkuyor.

Simon Eileen'in ayaklarını kucağına aldı. Üşütük değilsin, dedi. Diğer ikisi öyle, ama sen değilsin.

Eileen gülümseyerek kolçağa güzelce yerleşti. Neyse ki bunu görebilen bir kişi var dünyada, dedi.

Yardımcı olabildiysem ne mutlu.

Eileen ayağının kavisine başparmağıyla masaj yapan Simon'ı bir süre izledikten sonra farklı bir sesle sordu: Nasıl geçti günün?

Simon başını kaldırdı ve sonra tekrar indirdi. İyiydi, dedi. Senin?

Biraz yorgun görünüyorsun.

Simon başını kaldırmadan, ilgisizce, Öyle mi? diye yanıtladı.

Eileen onu seyretmeye devam ederken Simon gözlerini kaçırıyordu. Simon, dedi, biraz üzgün müsün bugün?

Simon mahcup bir edayla güldü. Hmm, dedi. Bilmem. Değilim bence.

Üzgün olsan söyler miydin?

O kadar mı kötüyüm?

Eileen şakayla karışık ayağıyla onu dürttü. Sana günün nasıl geçti diye soruyoruz, tek kelime etmiyorsun, dedi.

Simon, ayak bileğini eliyle kavrayarak yanıtladı: Hmm. Bir düşüneyim. Bu akşam annemle telefonlaştık.

Aa? Nasılmış, iyi miymiş?

İyiymiş. Babam için endişeleniyor ama bunda alışılmadık bir şey yok. Babamın – Babam iyi ama tansiyonu var işte, annem de ilaçlarını almadığını düşünüyor. Asıl mesele psikolojik aslında, aileler nasıldır bilirsin. Babam da bana bozulmuş, çünkü... Neyse boş ver, asıl mesele işle ilgili aslında.

Baban artık çalışmıyordu, değil mi? dedi Eileen.

Simon dalgın dalgın ayak bileğinde daireler çizmeye devam ediyordu. Yok, kendi işimi kastediyordum, dedi. Siyasi konularda kafalarımız uyuşmuyor. Sorun değil, kuşak farkı işte. Siyasi fikirlerim gelişmemiş kişiliğimin bir uzantısıymışmış, öyle düşünüyor babam.

Eileen sessizce dedi ki: Hoş değilmiş.

Değil. Farkındayım. Gerçi annem benden daha fazla üzülüyor. Aslında... Babamı bir duysan, nasıl detaylı bir teori geliştirmiş. Mesih kompleksi diyor. Hayır, istesem de hakkıyla anlatamamam, ne zaman konuyu açsa aklım başka yere gidiyor çünkü. Güçlü ya da erkek gibi hissetmek için insanları kurtarmak istiyormuşum ona kalırsa. Asıl komik olan, işimin insanlara yardım etmekle hiçbir alakasının olmaması. Sosyal hizmet uzmanı ya da doktor falan olsam hadi neyse, resmen sabahtan akşama ofiste oturuyorum ben. Ne bileyim. Onlara son gidişimde bir sabah baş ağrısıyla kalktım diye saçma sapan bir tartışma yaşadık mesela. Babam bütün gün benimle konuşmadı, sonra akşam beni karşısına alıp uzun bir nutuk çekti, neymiş, annem beni görmeye can atıyormuş da, ben baş ağrısıyla kadıncağızın hafta sonunu berbat etmişim. Kendi kızgınlığını da itiraf etmiyor, hep Geraldine'in avukatlığını yapıyor, sanki migren geçirmekle onu aşağılamışım gibi. Annem de ara ara geçirdiği için babam migrene kafayı takmış durumda, psikosomatik olduğuna inanıyor. Neyse işte, Geraldine şu tansiyon ilacı hakkın-

da yarın babamı aramamı istedi. Ben söylesem dinleyecekmiş gibi. Kusura bakma, durmadan konuştum galiba, burada durayım.

Simon konuşurken bir yandan parmaklarıyla Eileen'in baldırlarına ve dizinin arkasına dokunuyordu. Bu son sözüyle elini çekip doğruldu.

Yapma, dedi Eileen.

Simon ona döndü. Nasıl? dedi. Konuşmaya mı devam edeyim diyorsun, dokunmaya mı?

İkisine de.

Simon elini gene az önceki yere, onun dizinin arkasına yasladı. Eileen usulca, hoşuna gittiğini belirten bir sesle yanıt verdi: Mm. Simon başparmağıyla Eileen'in kalçalarının içine, eteğinin altına dokundu. Bana baban seni kıskanıyor gibi geliyor, dedi Eileen. Simon ona şefkatle baktı. Neden öyle söyledin? diye sordu. Eileen başını kolçağa yasladı, tavandaki cam lambaya baktı. Gençsin, yakışıklısın, dedi. Kadınlar bayılıyor da sana. Baban bundan rahatsız olacağından değil, kendisine özenip benzemeye çalışsan rahatsız olmazdı ama onu da yaptığın yok. Sonuçta onu o kadar iyi tanımıyorum ama gördüğüm kadarıyla dediğim dedik, kaba bir adam bence. Herkese karşı kibar olmana, hiçbir şeyden rahatsız olmamana gıcık oluyordur muhtemelen. Simon, Eileen'in dizinin arkasındaki çukuru okşuyor, başını sallıyordu. Ama ona göre bana kendimi iyi hissettirdiği için herkese karşı kibarım, dedi. Eileen şaşırmış gibi bir ifade takındı. Ne olmuş yani? dedi. Kendini iyi hissettirmek için herkesi ezmekten iyidir, yalan mı? Dünya sadistlerle dolu zaten. Hem niye kendini iyi hissetmeyecekmişsin? Dürüstsün, cömertsin, çok da iyi bir arkadaşsın. Simon kaşlarını hafifçe kaldırıp bir an bir şey demedi. Sonra yanıtladı: Bana bu kadar saygı duyduğunu bilmiyordum, Eileen. Eileen gözlerini kapatarak gülümsedi. Bal gibi de biliyordun,

dedi. Simon dönüp gözleri kapalı, başını arkaya yaslayarak uzanmış Eileen'e baktı.

Gelmene çok sevindim, dedi Simon.

Eileen tuhaf bir ifade takınarak sordu: Nasıl, platonik anlamda mı?

Simon elini Eileen'in eteğinin altına doğru götürürken gülümsüyordu. Hayır, platonik değil, dedi.

Eileen bedenini yaslandığı yerden hafif aşağı kaydırdı. Bana o mesajı gönderdin ya... Ne demiştin? diye sordu. Giy ayakkabılarını, taksi çağırıyorum mu, öyle bir şey. Çok tatlıydı.

Sevindim öyle bulmana.

Evet, garip bir şekilde seksiydi. Çok matrak, bana patronluk taslaman hoşuma gidiyor. İçimden bir ses, evet lütfen, ne yapacağımı söyle bana diyor.

Simon şimdi sesli gülüyor, Eileen'in kalçalarının arasına parmaklarıyla dokunuyordu. Haklısın, dedi, seksi gerçekten.

Epey güvende ve rahat hissediyorum. Sana bir şeylerden yakınırken bana "prenses" diyorsun ya mesela, biraz tahrik oluyorum. Bunu söylemem seni kızdırır mı? Sanki her şey senin kontrolündeymiş, başıma kötü bir şey gelmesine izin vermeyecekmişsin gibi geliyor.

Hayır, bayılırım ben o tarz şeylere. Sana göz kulak olmak ya da benim yardımıma ihtiyaç duyman falan. Kesin böyle şeylere bir zaafım var zaten. Ne zaman kızın biri benden reçel kavanozu açmamı istese anında ona âşık oluyorum.

Eileen parmağının ucunu ağzına götürmüştü. Özel olduğumu sanıyordum ben de, dedi.

Seninle azıcık daha fazlası var ama. Natalie bir keresinde demişti ki bana... Bunu söylememi muhtemelen garipseyeceksin ama neyse artık. Paris'e bizi görmeye gelecektin, ben de ne bileyim, senin uçağı kaçırmandan

endişelenmiştim. Natalie de ne dedi, kıyamam, babacığı olmadan kız tek başına uçaklara nasıl binecek, öyle bir şey. Komikti. Şakasına söylemiştir herhalde.

Eileen eliyle gözlerini örterek gülmeye başladı. Bende de öyle bir tane var, dedi. Bir gece bana yazmıştın, telefonum Aidan'ın yakınındaydı, o yüzden mesajını benim yerime o okudu. Kim diye sorduğumda ekranı gösterip bana, hiç, baban yazmış, demişti.

Simon hoşnut ve mahcup bir ifadeyle kafasını sallıyordu. Bunu bir başkasına anlatmaya kalksam polisi ararlarmış gibi hissediyorum, dedi.

Babacığının prensesi meselesi yüzünden mi? Yoksa beni sımsıkı bağlayıp işkence etmek de mi istiyorsun?

Hayır hayır. Ama o şekilde daha normal olmaz mıydı? Benim kafamdaki şöyle... Söylediğimde dehşete düşmezsin umarım. Ama fantezimde sen tamamen yardıma muhtaçsın, ben de sana ne kadar uslu bir kız olduğunu söylüyorum gibi.

Eileen başını kaldırarak kirpiklerinin arasından cilveli bir edayla baktı ona. Peki ya uslu bir kız değilsem? dedi. Dizine koyup cezalandırmaz mısın beni?

Simon elini Eileen'in külotunun ince ve ıslak yüzeyinde gezdirdi. Aa, niyetim canını yakmak değil ki, dedi. Sen söz dinle diye.

Eileen bir şey demedi bir süre. Bana ne yapacağımı söyler misin? dedi sonra.

Simon her zamanki rahat, yarı neşeli tavrıyla yanıtladı: Sözümü dinleyecek misin?

Eileen tekrar kahkahayla güldü. Evet. Ne kadar tahrik olduğuma gülesim geliyor. Çok tuhaf. Bana ne yapacağını düşününce cidden heyecanlanıyorum. Rolümü bozuyorsam kusura bakma.

Yo, rol yapmana gerek yok. Kendin ol yeter.

Arkasından Simon uzanıp öptü onu. Eileen başını

kolçağa dayamıştı, Simon'ın dili ağzının içinde ıpıslaktı. Kıpırdamadan durarak Simon'ın onu soymasına izin verdi, ellerinin eteğinin düğmelerini çözüşünü ve külotunu aşağı indirişini izledi. Eileen'in dizinin altından uzanarak önce sol bacağını kaldırıp kanepenin arkasına dayadı, sonra diğer ayağını yere indirip bacaklarını iki yana açtı. Eileen tir tir titriyordu. Aferin sana, dedi Simon. Eileen kafasını sallayarak gergince güldü. Simon parmaklarıyla dokundu ona, henüz içine girmemişti; Eileen kalçalarını kanepeye bastırıp gözlerini kapadı. Simon o zaman tek parmağını içine sokunca Eileen soluğunu bıraktı. Aferin kızım, diye mırıldandı Simon. Gevşe şimdi. Bir parmağını daha kibarca içine doğru bastırdığında Eileen hırıltılı bir çığlık attı. Şşş, dedi. Uslu duruyordun. Eileen ağzı açık, kafasını sallıyordu. Böyle konuşmaya devam edersen boşalacağım, dedi Simon'a. Simon yüzünde bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Biraz daha bekle, dedi. Daha değil. Simon üstündekileri çıkardı, Eileen halen tek bacağı kanepenin arkasına atılmış bir halde gözleri kapalı yatıyordu. Eileen'in kulağına fısıldadı: İçine boşalabilir miyim peki? Eileen tek eliyle onun ensesine yapıştı. Boşalmanı çok istiyorum, dedi. Bir an gözlerini yumdu Simon, bir şey söylemeden başını aşağı yukarı sallıyordu. Simon içine girdiğinde Eileen tekrar bir çığlık attı, sımsıkı tuttu onu, Simon ise sessizdi. Seni seviyorum, dedi Eileen. Simon ağır ağır soluk aldı ve hiçbir şey demedi. Eileen bakışlarını kaldırarak sordu: Simon, bunu demem hoşuna gidiyor mu? Mahcup olmuş gibi, gülümsemeye çalışarak evet, dedi Simon. Hissedebiliyorum hoşuna gittiğini, dedi Eileen. Simon nefes alıp vermeye devam etti, dudağının üstü nemlenmişti, alnı da. Ben de seni seviyorum, dedi. Eileen altdudağını emiyor, onu izliyordu şimdi. Uslu bir kız olduğum için, diye yanıtladı. İşaretparmağının ucuyla dokundu ona Simon. Öylesin,

dedi. Eileen tekrar gözlerini yumdu, dudakları kıpırdıyor ama ses çıkarmıyordu. Birkaç dakika sonra Eileen boşalmak üzere olduğunu söyledi. Nefesleri kesik ve titrekti, bedeni Simon'ın ellerinin arasında gerilip kasılıyordu. Eileen geldikten sonra Simon usul usul: Devam edebilir miyim, yoksa durmamı mı istersin? dedi. Eileen özür dileyerek yorgun bir sesle ona uzun sürüp sürmeyeceğini sordu. Hayır, çabuk olacağım, dedi Simon. İstersen durabilirim ama, sorun değil. Eileen devam edebileceğini söyledi. Simon ellerini kalçalarına götürerek onu kanepeye dayadı ve içine girdi. Tüm eklemleri çözülmüştü Eileen'in, sırılsıklamdı ve karşı koymuyordu artık, yalnız arada bir güçsüz bir feryat dökülüyordu ağzından. Tanrım, dedi Simon. Sonrasında Eileen'in bedeninin yanına uzandı. Kıpırdamadan durarak, ağır ağır nefes alıp veriyorlardı; Simon'ın bedenindeki ter soğuyordu. Eileen avucunun içini Simon'ın sırtından aşağı sürdü. Teşekkürler, dedi Simon. Eileen gülümseyerek ona baktı. Teşekkür etmene gerek yok, diye yanıtladı. Simon'ın gözleri kapalıydı. Peki, dedi. Minnettarım yine de. Sadece şey de değil... Ne bileyim işte, seninle olmak güzel, buraya gelmene sevindim. Akşamları bu evde tek başıma kalmak açıkçası kasvetli olabiliyor bazen. Ya da yalnızlık çekiyorumdur sadece. Cılız, nefessiz bir kahkaha attı. Pardon, niye böyle dedim bilmiyorum, dedi. Geldiğin için mutluyum işte, hepsi bu. Biri sana bir iyilik yapınca öyle minnet duyarsın ki kötü hissedersin ya bazen, hiç olur mu sana? Başkaları da bunu hiç hissediyor mu acaba, yoksa sırf bana mı oluyor? Boş ver, salak salak konuşuyorum. Ayağa kalkıp giyinmeye başladı. Eileen çıplak halde uzandığı yerden onu izliyordu. İyilik yapmıyordum ki sana, dedi. Karşılıklıydı. Simon arkasını dönmeden yine zoraki güldü ve sanki silmek için ellerini gözlerine götürdü. Yok, farkındayım, dedi. Yine de iste-

diğin için minnettarım galiba. Sen bana bakma, niye böyle oldum bilmiyorum.

Sorun değil, dedi Eileen. Ama üzülmeni de istemiyorum.

Simon ayağa kalktı, tekrar gömleğini giydi. Merak etme, bir şeyim yok, dedi. Bir kadeh şarap ister miydin? Dondurma da yiyebiliriz.

Eileen başını ağır ağır sallayarak doğruldu. Olur, dedi. Hadi dondurma yiyelim. Simon mutfağa gidince Eileen üstünü giyinirken onu kanepenin arkasından seyretti. Boyu uzun görünüyordu arkadan, gömleği hafif kırışmıştı, saçları tavandaki lambanın ışında yumuşak ve altın rengiydi.

Migrenin olduğunu bilmiyordum, dedi Eileen.

Simon arkasını dönmeden seslendi: Çok sık olmaz zaten.

Eileen eteğinin belini ilikliyordu. Son migrenim tuttuğunda yattığım yerden sana mesaj atıp çektiğim ağrıdan yakınmıştım, dedi. Hatırlıyor musun?

Simon çatal bıçak çekmecesinden iki kaşık çıkarıyordu. Doğru, galiba senin migren krizlerin de daha ağır geçiyor, diye yanıtladı.

Bir şey söylemeden başını salladı Eileen. Televizyonu tekrar açayım mı? dedi sonunda. *Newsnight* falan izleriz. Ne dersin?

Bana uyar.

Eileen televizyonun sesini açarken Simon dondurmaları getirdi. Ekrandaki İngiliz sunucu mavi bir arka planın önünde durmuş, bir Birleşik Krallık partisinde düzenlenecek genel başkanlık seçimleri hakkında kameraya konuşuyordu. Eileen gözlerini televizyondan ayırmadan dedi ki: Palavra atıyorsun, değil mi? Hadi, sıkıyorsa söylesene. Ama yok, söylerler mi hiç. Yanında oturan Simon kaşığıyla kâsedeki dondurmayı bölüyordu.

Biliyorsun bir risk fonu yöneticisiyle evli kendisi, dedi. Programı izlerken aralıklı olarak bu yıl sona ermeden İrlanda'nın tekrar genel seçime gitme olasılığını, seçim durumunda Simon'ın partisinden kimlerin koltuğunu kaybetmeyebileceğini konuştular. Simon sevdiklerinin kaybedeceğinden, "koltuk meraklısı" olanlarınsa göreve devam edeceğinden endişeleniyordu. Televizyonda parti sözcüsü konuşuyordu: Sayın başbakanın... Affedersiniz, sayın başbakanın da defalarca dile getirdiği gibi... Eileen boş kâseyi sehpaya bırakıp ayaklarını minderlerin içine soktu, arkasına yaslandı. Hatırlıyor musun televizyona çıktığın zamanı? dedi. Simon hâlâ dondurma yiyordu. Üç dakikalığına mı ne çıktım, dedi. Eileen parmaklarıyla tekrar tokasını sıkıyordu. Arkadaşın Simon televizyona çıkmış! diye yüz tane mesaj aldım o akşam, diye yanıtladı. Hele biri... Kim olduğunu söylemeyeceğim. Ama o malum kişi senin olduğun bir ekran görüntüsü atıp, şu anlatıp durduğun Simon bu mu yoksa? dedi. Simon, gözleri televizyonda, sırıttı ama bir şey demedi. Onun ifadesini gözlemleyen Eileen devam etti: Sürekli seni anlatıp durduğum da yok. Neyse işte, ben de ona, evet, bu o Simon, diye yazdım, bana ne yazsa beğenirsin –kelimesi kelimesine böyle yazdı– yanlış anlama ama kendisinden çocuk yapmak istiyorum. Simon gülmeye başladı. Hadi be, dedi. Eileen tekrarladı: Kelimesi kelimesine böyle yazdı. Hatta iletecektim de sana ama "yanlış anlama" kısmına gıcık oldum. Niye yanlış anlayacakmışım? İçten içe sana âşık olduğum ama senin hiç beni takmadığın hazin ve karşılıksız bir arkadaşlığımız mı var sanıyor nedir? Milletin böyle düşünmesine ifrit oluyorum. Simon bu lafın üstüne dönüp baktı ona; onun ekrana dönük olan yüzünü, tavandaki lambadan elmacıkkemiklerine ve gözkapağının kenarına düşen beyaz ışığı izledi. Benim arkadaşlarım da tam tersini düşünüyor, dedi. Ei-

Biliyorsun bir risk fonu yöneticisiyle evli kendisi, dedi. Programı izlerken aralıklı olarak bu yıl sona ermeden İrlanda'nın tekrar genel seçime gitme olasılığını, seçim durumunda Simon'ın partisinden kimlerin koltuğunu kaybetmeyebileceğini konuştular. Simon sevdiklerinin kaybedeceğinden, "koltuk meraklısı" olanlarınsa göreve devam edeceğinden endişeleniyordu. Televizyonda parti sözcüsü konuşuyordu: Sayın başbakanın... Affedersiniz, sayın başbakanın da defalarca dile getirdiği gibi... Eileen boş kâseyi sehpaya bırakıp ayaklarını minderlerin içine soktu, arkasına yaslandı. Hatırlıyor musun televizyona çıktığın zamanı? dedi. Simon hâlâ dondurma yiyordu. Üç dakikalığına mı ne çıktım, dedi. Eileen parmaklarıyla tekrar tokasını sıkıyordu. Arkadaşın Simon televizyona çıkmış! diye yüz tane mesaj aldım o akşam, diye yanıtladı. Hele biri... Kim olduğunu söylemeyeceğim. Ama o malum kişi senin olduğun bir ekran görüntüsü atıp, şu anlatıp durduğun Simon bu mu yoksa? dedi. Simon, gözleri televizyonda, sırıttı ama bir şey demedi. Onun ifadesini gözlemleyen Eileen devam etti: Sürekli seni anlatıp durduğum da yok. Neyse işte, ben de ona, evet, bu o Simon, diye yazdım, bana ne yazsa beğenirsin –kelimesi kelimesine böyle yazdı– yanlış anlama ama kendisinden çocuk yapmak istiyorum. Simon gülmeye başladı. Hadi be, dedi. Eileen tekrarladı: Kelimesi kelimesine böyle yazdı. Hatta iletecektim de sana ama "yanlış anlama" kısmına gıcık oldum. Niye yanlış anlayacakmışım? İçten içe sana âşık olduğum ama senin hiç beni takmadığın hazin ve karşılıksız bir arkadaşlığımız mı var sanıyor nedir? Milletin böyle düşünmesine ifrit oluyorum. Simon bu lafın üstüne dönüp baktı ona; onun ekrana dönük olan yüzünü, tavandaki lambadan elmacıkkemiklerine ve gözkapağının kenarına düşen beyaz ışığı izledi. Benim arkadaşlarım da tam tersini düşünüyor, dedi. Ei-

leen yüzünü televizyondan çevirmeden keyifli bir ifade takındı. Ne, senin bana karşılıksız âşık olduğunu mu? dedi. Daha neler. Şikâyet ettiğimden değil, egoma iyi gelir. Kim söyledi bunu? Peter mı? Declan olacağını sanmam. O sırada program bitmiş, jenerik akıyordu. Gözleri halen televizyonda, şakayla karışık devam etti Eileen: Dinle beni, konuşmak istemediğini biliyorum. Ama az önce yalnızlık çektiğini söylemiştin ya. Ben hep öyle hissediyorum. Hislerinde yalnız olmadığını bilmeni istediğimden söylüyorum. Hani yalnız olduğunu sanıyorsan. Kendi adıma konuşayım, ne zaman yalnız hissetsem aradığım kişi sen oluyorsun. Çünkü beni yatıştırıyorsun. Normalde kaygılandığım konular seninle konuştuğumda o kadar kaygılanmaya değer gelmiyor. Neyse işte, eğer öyle hissettiğinde beni aramak istersen, arayabilirsin, demek istedim. Niye aradığını söylemesen de olur, başka şeyler konuşuruz. Ben ailem konusunda kafanı şişiririm muhtemelen. Ya da sana gelirim ve az önce yaptığımızı yaparız. Olur mu? Aramak zorunda olduğundan değil ama arayabilirsin. İstediğin zaman. Öyle işte. Eileen konuşurken Simon gözlerini ondan hiç ayırmadı ve konuşmayı bitirdiğinde bir süre sessizce durdu. Sonra sakin, dostane bir sesle dedi ki: Eileen, geçen gece telefonda kendime bir eş bulmam gerektiğini söylemiştin ya hani? Eileen gülerek ona döndü. Evet, dedi. Simon da gülümsüyordu, mutlu ve yorgundu yüzü. Hayatıma girecek ve benimle evlenecek yeni birini mi kastediyordun? dedi. Hiç tanımadığım birini. Eileen araya girip ekledi: Çok da güzel olacak. Yaş olarak da senden küçük demiştik sanırım. Pek zeki değil ama yumuşak başlı. Simon başını aşağı yukarı sallıyordu. Peki, dedi. Bence müthiş olur. Bir sorum olacaktı. Bu kadınla evlendiğim zaman, ki kendisinden bahsetme biçiminden yola çıkarak o kişinin sen olmadığını varsayıyorum... Eileen gücenmiş numarası

yaparak lafını kesti: Tabii ki ben değilim. Birincisi ben ondan daha fazla okumuş biriyim. Simon kendi kendine gülümsemeye devam etti. Tabii, dedi. Ama ben, her kimse o kişiyi bulduğum zaman seninle arkadaş olmaya devam edecek miyiz? Eileen bu soruyu kafasında tartıyormuş gibi kanepenin minderlerine sırtını yasladı. Bir an duraksadıktan sonra, Hayır, dedi. Onu bulduğunda benden vazgeçmen gerekecek bence. Hatta onu bulmanın şartı benden vazgeçmen bile olabilir.

Tam düşündüğüm gibi, dedi Simon. Demek ki bulamayacağım kendisini.

Eileen ne diyeceğini şaşırmış gibi kaldırdı ellerini. Ama Simon, dedi. Biraz ciddiyet lütfen. Bu kadın ruh ikizin senin. Tanrı onu senin için yaratmış.

Tanrı senden vazgeçmemi istemiş olsa, beni ben olarak yaratmazdı.

Bir an göz göze geldiler. Eileen elini yanağına bastırdı, yüzü kızarmıştı. Arkadaşlığımızdan vazgeçmiyorsun yani, dedi.

Dünyaları da verseler vazgeçmem.

Eileen onun eline uzandı. Ben de vazgeçmezdim, dedi. Bu söylediğime inanabilirsin bu arada, çünkü tek bir sevgilim bile senden hoşlanmadı ama hiçbirini umursamadım.

Simon gülüyordu şimdi, ikisi de gülüyordu. Gece yarısı olduğunda Eileen dişlerini fırçalamak için kalktı, Simon da mutfağın ışıklarını söndürdü. Eileen banyodan çıkıp, Bak, az art niyetli değilmişim, kendi diş fırçamla geldim, dedi ve Simon'ın peşinden yatak odasına girdi. Simon kapıyı kapattı ve bir şey söyledi ama ne olduğu anlaşılmadı. Eileen güldü, kapının ardından gelen kahkahanın tınısı yumuşak ve tatlıydı. Evin salonu karanlıkta tekrar önceki sessizliğe ve hareketsizliğe büründü. İki boş kâse bırakılmıştı lavaboya, iki kaşık, şeffaf dudak kremi-

nin izinin kenarında belli belirsiz seçildiği bir su bardağı. Kapının ardında sohbetin mırıldanmaları gelmeye devam etti, kelimeler daha yuvarlak ve belirsizdiler; saat bir olunca sessizlik çöktü. Beş buçukta oturma odasının doğuya bakan camında gökyüzü ağarmaya başladı, önce siyahtan maviye, arkasından gümüşi bir beyaza döndü. Başka bir gün. Elektrik direğinde bir karganın ötüşü. Caddede otobüs sesleri.

16

Alice, birkaç hafta ya da ay önce Geç Bronz Çağı çöküşü hakkında yazdığım e-postayı hatırlıyor musun? Sonrasında okumaya devam ettim ve gördüm ki bu dönem hakkında çok az şey bilinse de uzmanların konu hakkındaki yorumları Vikipedi maddesinin ele verdiğinden daha çeşitliymiş. Çöküşün öncesinde Doğu Akdeniz'deki zengin ve eğitimli saray ekonomilerinin aşırı pahalı mallar alıp sattıklarını, diğer krallıkların hükümdarlarının bu mallarla hediyeleştiklerini biliyoruz. Sonrasında bu sarayların ya yakılıp yıkıldığını ya da terk edildiğini, yazılı dillerin kaybolduğunu, lüks malların bir daha aynı miktarda üretilmediğini ve aynı mesafelerde ticaret yapılmadığını da biliyoruz. Ama kaç insan, bu "medeniyet"in kaç sakini saraylarda yaşıyordu ki sahiden? Kaçı o mücevherleri takıyor, o bronz kadehlerden içiyor, o narları yiyordu? Seçkin sınıfın tek bir üyesine binlerce okuma yazma bilmeyen, yoksul, geçimini tarımla sağlayan çiftçi düşüyordu. "Medeniyetin çöküşü"nden sonra onların birçoğu başka bir yere taşındı ve bazıları ölse de çoğunun hayatı fazla bir değişikliğe uğramadan devam etti. Yine ekin yetiştirdiler. Bazen hasat iyi oldu, bazen olmadı. Aynı kıtanın bir diğer ucunda bu kişiler senin ve benim atalarımızdı; saraylı değil, köylüydüler. Zengin ve

karmaşık uluslararası üretim-dağıtım ağlarımız daha önce de sona ermişti ama biz yine de buradayız, sen ve ben, insanlık da burada işte. Ya dünyadaki hayatın anlamı belirsiz bir hedefe doğru ilerleyip durmak; daha daha güçlü teknolojileri tasarlamak ve üretmek, daha karmaşık ve anlaşılmaz hale gelen kültürel biçimler geliştirmek değilse? Ya bu saydıklarım meddücezir gibi kendiliğinden kabarıp çekilirken hayatın asıl anlamı –yaşamak ve diğer insanlarla olmak– hep aynı kalıyorsa?

Sen ve Felix arasındaki gelişmelere gelecek olursak, arkadaşın olarak şunu söylemek isterim: Biçimsiz ilişkiler ve deneysel sevgi bağları hakkında söylediklerine rağmen duyduklarıma hiç şaşırmadım. Sana iyi davranıyorsa kayıtsız şartsız ona onay vereceğim ama değilse sonsuza dek düşmanı olacağım. Mantıklı geliyor mu sana? Ben yine de iyi davranacağına eminim.

Daha önce bahsetmiş miydim bilmiyorum ama birkaç yıl önce "yaşam defteri" adını verdiğim bir günlük tutmaya başlamıştım. Her gün birkaç satır bir şey karalamak, başıma gelen güzel bir şeyi anlatma fikriyle yazıyordum. "Güzel"den kastım beni mutlu eden ya da bana keyif veren şeylerdi herhalde. Geçen gün açıp baktım da defterin başındaki kısımların tamamı neredeyse altı yıl önceki o sonbahara ait. Güney Çevre Yolu üzerinde pençe gibi ilerleyen kuruyup çarpılmış çınar yaprakları. Sinemadaki patlamış mısırdaki suni tereyağı tadı. Akşamları solgun sarı gökyüzü, Thomas Caddesi'ni örten sis. Böyle şeyler. O yıl eylül, ekim, kasım ayları boyunca tek bir günü atlamamışım. Aklıma hep güzel bir şey gelirdi, hatta sırf deftere yazayım diye bir şeyler yaptığım bile olurdu, banyo yapmak ya da yürüyüşe çıkmak gibi. Hayatı içime çekiyor gibi hissederdim o zamanlar, günün sonunda gördüğüm ya da duyduğum güzel bir şeyi aklıma getirmek için kendimi zorlamam gerekmiyordu. Ak-

lıma gip diye geliverirdi, hatta kelimelerin kendisinin bile geldiği olurdu; tek amacım nasıl hissettiğimi daha sonra da hatırlayabilmek için o görüntüyü en berrak ve yalın haliyle kâğıda geçirmekti çünkü. O sayfaları okurken gerçekten de ne hissettiğimi hatırlıyorum ya da en azından neyi gördüğümü, duyduğumu ya da fark ettiğimi anımsıyorum. Kötü bir gün geçiriyor olsam bile dolaşırken bir şeyler görürdüm – gözümün önünde olan şeyleri kat ediyorum. İnsanların yüzleri, hava, trafik. Benzinlikten gelen petrol kokusu, yağmurda ıslanmanın hissi, böyle sıradan şeyler. O bakımdan kötü geçen günler bile iyiydi çünkü o günleri de hissediyor ve hissettiğimi hatırlıyordum. Bu şekilde yaşamanın çok hassas bir tarafı var – bir müzik aletiymişim de dünya bana dokunup içimde titreşiyormuş gibi.

Bir-iki aydan sonra bazı günleri kaçırmaya başladım. Bazen yazmayı hatırlayamadan uyuyakalırdım ama sonra bazı günler defteri açıp ne yazacağımı bilemediğim de olurdu – hiçbir şekilde aklıma bir şey gelmezdi. Yazdığım zamanlarda da dolambaçlı ve soyut şeyler çıkıyordu elimden: şarkı isimleri, romanlardan alıntılar ya da arkadaşlarımdan gelen mesajlar. Bahar geldiğinde artık iyice boşlamıştım. Bazen günlüğümü haftalarca göz önünden kaldırdığım olurdu – işten aldığım ucuz siyah bir defterdi zaten – son zamanlarda artık bir önceki yıl doldurduğum sayfaları okumak için çıkarmaya başlamıştım. O noktada artık bir zamanlar yağmur ya da çiçekler konusunda hissettiklerimi bir daha hissedebileceğimi düşünemiyordum bile. Duyularımla deneyimlediklerimden eskisi gibi keyif alamayışım değildi asıl sorun – artık o deneyimleri yaşamamamdı. Sözgelimi işe yürüyebilir ya da market alışverişine çıkabilirdim ama eve döndüğüm zaman gördüğüm ya da duyduğum hiçbir şey zihnimde yer etmemiş olurdu. Görüyor ama bakmıyordum her-

halde – görsel dünya yassı bir halde, bir bilgi kataloğu gibi ulaşıyordu elime. Nesnelere geçmişte olduğu gibi bakmıyordum artık.

Defteri şimdi okuyunca tuhaf duygulara kapılıyorum. Ben böyle biri miymişim bir zamanlar? En gelip geçici izlenimlerin bile içine sığabilen, kendine yer açabilen, orada barınabilen, bolluklar ve güzellikler bulabilen biri. Belli ki öyleymişim – "birkaç saatliğine, ama o kişi değilim ben."[1] O şekilde yaşamama neden olan şey defterin ve o deftere yazmanın kendisi miydi, yoksa bu tür deneyimleri halen yaşıyorken bir yere kaydetmek istediğimden mi yazıyordum acaba? Belki anlamama yardımcı olur diye o dönem hayatımda olan biteni hatırlamaya çalıştım. Yirmi üç yaşında olduğumu hatırlıyorum, dergideki işe yeni girmiştim, The Liberties mahallesindeki o berbat dairede beraber yaşıyorduk, Kate hâlâ Dublin'deydi, Tom ve Aoife da. Birlikte partilere gider, akşam yemeğine misafir çağırır, şarabı fazla kaçırır, ağız dalaşlarına girerdik. Bazen Simon birbirimize işlerimizden yakınalım diye beni Paris'ten telefonla arardı, biz kahkahalarla gülerken Natalie'nin arkada mutfakta tabakları yerleştirdiğini duyardım. Tüm duygularım ve deneyimlerim bir anlamda inanılmaz yoğunken, bir başka anlamda bütünüyle önemsizdi çünkü hiçbir kararımın neticesini yaşamıyor gibiydim, hayatımdaki hiçbir şey – işim, evim, arzularım– kalıcı gelmiyordu. Her şey mümkünmüş, hiçbir kapı ardımdan kapanmıyormuş, bir yerlerde henüz tanımıyor olsam da beni sevecek, beni takdir edecek ve beni mutlu etmek isteyecek insanlar varmış gibi geliyordu. Belki de dünyaya karşı o dönemki açıklığımı açıklıyordur bu durum; belki de far-

1. Frank O'Hara'nın "How to Get There" şiirinin son dizeleri. (Ç.N.)

kında olmadan geleceğimin yolunu gözlüyor, bir işaret bekliyordum.

Birkaç akşam önce bir kitap lansmanından taksiyle tek başıma eve dönüyordum. Sokaklar sessiz ve karanlıktı, hava ilginç bir şekilde ılık ve durgundu, iskele tarafında ofis binalarının ışıkları yanıyordu, bomboştu, o an her şeyin ardında, her şeyin yüzeyinin altında gene aynısını duyumsamaya başladım – güzelliğin ne kadar yakın, ne kadar olası olduğunu, görünen dünyanın ardından yayılan bir ışık gibi her şeyi nasıl aydınlattığını. Ne hissettiğimi anlar anlamaz düşüncelerimin içinde ona doğru ilerlemeye, uzanıp onu yakalamaya çalıştım ama hafifçe söndü ya da kaçtı belki de kaydı elimden, uzaklara çekildi. Boş ofislerin ışıkları bir şeyi anımsatıyordu, aklımda sen vardın, galiba evini gözümde canlandırmaya çalışıyordum, senden aldığım e-postayı hatırladım, bir yandan Simon'ı düşünüyordum, onun esrarlı havasını, sonra taksinin camından dışarı bakarken nedense onun şehirdeki fiziksel varlığını da düşünmeye başladım, şehrin yapıları arasında bir yerlerde ayakta durur ya da oturur, kollarını şu veya bu şekilde tutar, giyinik ya da soyunuk bir halde var olduğunu düşündüm, Dublin de bir milyon penceresinin ardında onu gizleyen bir Noel takvimi gibiydi, soluduğum havaya, havanın sıcaklığına onun varlığı sinmişti, senin e-postan sinmişti, daha o zamandan sana aklımdan yazdığım bu cevap sinmişti. Dünya bu şeyleri içerme yetisine sahip görünüyordu ve gözlerim de beynim de o şeyleri algılama ve anlama yetisine sahiptiler. Yorgundum, geç olmuştu, bir taksinin arka koltuğunda uyukluyordum, oturduğum yerde tuhaf bir hisle her nereye gidersem gideyim senin yanımda olduğunu, Simon'ın da yanımda olduğunu, ikiniz de yaşadığınız sürece dünyanın benim için güzel bir yer olacağını hatırlıyordum.

Hastanede İncil okuduğundan haberim yoktu. Nereden esti ki? Peki yardımı oldu mu? Günahların bağışlanması konusunda söylediklerin çok enteresanmış bence. Geçen gece Simon'a Tanrı'ya dua edip etmediğini sordum, evet dedi, "teşekkür etmek için"miş. Tanrı'ya inanıyor olsam ayaklarına kapanıp af dilemeyi istemezdim herhalde. Ona yalnız her gün teşekkür etmek isterdim, her şey için.

17

Mayısın ikinci cuma akşamı, Felix iş çıkışında güvenlik kuyruğunda sekiz dakika bekledi. Öndeki biri geçerken makine ötmüştü, üzerini aramak için onu yan odaya götürmüşlerdi. Kapının üzerindeki kâğıtta YALNIZ DENETMENLER GİREBİLİR, KİMLİKSİZ GİRMEK YASAKTIR yazıyordu. Dışarıda kuyruk ilerlemiyor ve odada seslerin yükseldiği duyuluyordu. Felix önündeki kişiyle göz göze geldi ama ikisi de bir şey demedi. Nihayet tarayıcıdan geçip arabasına bindiğinde yediyi on üç geçiyordu. Tepesinde ağır ve beyaz bir gökyüzü vardı, alçaktaki bulutun arasından yer yer gün ışığı sızıyordu. Felix CD çalarını çalıştırdı, park yerinden geri geri çıktı ve sanayi merkezini terk etti.

Yolda birkaç dakika ilerledikten sonra arabasını denize bakan çakıllık bir alana çekti. Girişteki ahşap ziyaretçi merkezi kapalıydı ve çevrede başka bir araba yoktu. Köşedeki bir panoda tarihî ve coğrafi öneme sahip yerlere ait bilgiler vardı. Felix arazinin en kenarına park etti; ön camın ötesinde Atlantik'in gri ve çalkantılı suları uzanıyordu. Emniyet kemerini çözdü ve üzerindeki siyah şişme montun fermuarını açtı, içine giydiği soluk yeşil renkli, ufak beyaz logo işli eşofman üstü göründü. Cebinden telefonunu çıkarıp açtı, sonra torpido gözünü

açtı ve bir cigara sarmaya başladı. Telefon farklı farklı titreşimler ve sesler çıkarıyor, işteyken ona gelen mesajları bildiriyordu; Felix'in gözleri kucağındaki telefon ekranıyla, direksiyona ellerini dayayarak sardığı kâğıt arasında gidip geliyordu. Sarmayı bitirdiğinde cigarayı yakmadan dudaklarının arasına koydu ve ekrandaki mesajlarla bildirimler arasında gezindi. Çeşitli sosyal medya duyuruları ve uygulama bildirimleri arasında kardeşi Damian'dan gelen şu mesaj da vardı:

Damian: Bu akşam kaçta çıkıyorsun? Buraya uğrayabilirsin ya da daha uygunsa ben de getirebilirim sana, haber verirsin

Felix sürücü koltuğunda arkasına yaslandı, arabanın tavanının tüylü gri yüzeyine baktı ve çakmağını yaktı. Bir anlığına gözlerini kapayarak bir nefes çekti, sonra telefonu kaldırdı ve mesajlaşmayı açtı. Bir önceki mesajı dün Felix göndermişti: Yrn akşm işten çıkınca ararım sni. Öncesinde Damian'ın cevapsız aramaları vardı. On gün önce Felix'in yazdığı mesaj şöyleydi: Slm kusura bakma bizim oralarda değilim. Mesajlaşmaya boş boş baktıktan sonra kapattı. Uzun nefesler alarak ve dumanı ağır ağır bırakarak bir süre diğer bildirimler arasında dolaştı, kimini silerek kimini okuyarak ilerledi. Flört uygulamasına yeni bir mesaj düşmüştü, açıp ne olduğuna baktı.

Patrick: akşam buralarda mısın?

Felix "Patrick" ismine tıkladı ve yüklenmiş fotoğraflar arasında gezindi. Fotoğraflardan birinde bir grup erkek, bir sosyal etkinlikte omuz omuza poz vermişlerdi. Bir diğerinde sakallı bir adam su kenarında diz çökmüş, elinde kocaman bir balık tutuyordu; güneşte balığın üstü alacalı

ve fosforlu görünüyordu. Felix mesaja döndü ve yanıt alanına şunu yazdı: *Olabilirim, noldu?* Göndere basmadan kardeşinden gelen mesaja döndü. Sonra telefonunu kilitleyip cigarasını tüttürmeye ve müzik dinlemeye devam etti. Bazen kendisi de çalan şarkıyı dalgın dalgın mırıldanıyor ya da ona eşlik ediyordu; ince ve hoş bir sesi vardı. Dışarıda yağmur ön cama vurmaya başlamıştı.

Sekize beş kala izmaritini camdan atıp park yerinden çıktı. Gözleri hafif donuktu şimdi. Köye yaklaşırken sinyal verdi, sonra panelde duran telefona uzanıp kısık gözlerle ekrana tekrar baktı. Yeni bir mesaj yoktu. Ortada hiçbir neden yokken sinyalini söndürerek dümdüz devam etti. Arkasındaki arabanın kornasını bipletmesine Felix sakince cevap verdi: Tamam ya, anladık, siktir git. Tek elini direksiyondan ayırmadan, diğer eliyle bir arama yaptı.

Telefon iki kere çaldıktan sonra ses geldi: Alo?

Evde misin? dedi Felix.

Kendi evimde mi? Evet.

Meşgul müsün?

Hayır, değilim. Niye?

Az önce işten çıktım da, dedi Felix. Bir uğrayıp oralardaysan göreyim seni diyordum. Ne dersin?

Buralardayım, orası kesin. Bir yere gittiğim yok.

O zaman birazdan oradayım, dedi Felix.

Telefonu kapatıp yavaşça yan koltuğa bıraktı. Yolda birkaç dakika daha ilerledikten sonra solda büyük beyaz bir ev belirdi, Felix tekrar sinyalini yaktı.

Zili çaldığı sırada hâlâ yağmur yağıyordu. Alice kapıya geldi, koyu renkli bir eteğin üstüne yün bir kazak giymişti. Ayakları çıplaktı. Göğsünde kavuşturduğu kollarını çözdü. Felix kapıda durdu, bir elini cebine soktu, tek gözünü odaklamakta zorlanıyormuş gibi hafiften kısarak ona baktı.

Selam, dedi. Rahatsız ediyor muyum?

Hiç etmiyorsun. İçeri gelmek ister misin?

Buraya kadar geldiğime göre, gireyim bari.

Alice'in peşinden içeri girdi ve kapıyı kapattı. Alice oturma odasına geçti; burası duvarları kırmızıya boyalı geniş bir alandı ve şöminesi yanıyordu. Ateşin karşısında rengârenk battaniyelerle ve yastıklarla kaplı bir kanepe duruyordu. Sehpada sayfaları aşağı bakacak şekilde açık bırakılmış bir kitap ve bir fincan çay vardı. Alice içeri girdiği sırada Felix kapıda durdu.

Ne samimi ortam, dedi.

Alice kanepeye yaslandı, kollarını tekrar kavuşturdu.

Ne o, kitap mı okuyordun? diye sordu Felix.

Evet, kitap okuyordum.

Rahatsız etmedim seni umarım.

Bunu az önce de söyledin, dedi. Etmediğini söyledim ben de.

Bir anlığına ikisi de başka bir şey demedi. Felix gözlerini indirerek ya bej renkli halıya ya da ayakkabılarına baktı.

Sesin soluğun çıkmıyor bir süredir, dedi Alice sonra.

Felix bu lafa şaşırmamış gibi halıyı incelemeye devam etti. Evet, diye cevap verdi.

Alice hiçbir şey demedi. Felix bir anlığına başını kaldırıp ona baktı sonra.

Sinirlendin mi? dedi.

Sinirlenmedim, hayır. Kafam karışıktı ama. Açıkçası artık benimle görüşmek istemiyorsun sandım. Yanlış bir şey mi yaptım diye düşünüyordum.

Felix kaşlarını çattı. Yok ya, dedi. Sen bir şey yapmadın. Tamam, haklısın, ben de aradan zaman geçtiğinin farkındayım.

Alice, ifadesiz, başını aşağı yukarı salladı.

Gitmemi ister misin? dedi Felix.

Alice ne diyeceğinden emin değilmiş gibi dudaklarını oynattı. Tam olarak ne oluyor emin değilim, dedi. Ama belki de benim suçumdur bu.

Felix bu lafı tartıyormuş göründü ya da öyle gibi göstermeye çalıştı. Yani, yalnızca senin suçun olduğunu söyleyemem, dedi. Ne dediğini anlasam da. Bence ikimiz suçu paylaşıyoruz. Ben şu sıralar hayatımda bağlılık isteyen bir ilişki aramıyorum, ne yalan söyleyeyim.

Anlıyorum.

Evet, dedi. İtalya gezisinde olanlardan sonra da işte, ne bileyim. En iyisi biraz daha rahat takılalım, dedim.

Peki.

Felix topuklarının üzerinde hafifçe geriye yaslandı. İşte böyle, dedi. Gideyim ben, olur mu?

İstiyorsan.

Felix bir süre kıpırdamadan durdu, odaya boş gözlerle bakmaya devam etti. Sallamıyorsun zaten, yalan mı değil mi? dedi.

Anlamadım?

Felix burnundan derin bir nefes aldı ve sözlerini yavaşça tekrarladı: Sallamıyorsun zaten, değil mi?

Neyi sallamıyorum?

Gidiyor muyum gitmiyor muyum. Arıyor muyum aramıyor muyum. Hiç sallamıyorsun.

Salladığım gayet ortada diye düşünüyorum, dedi Alice. Sallamadığını söyleyen sensin.

Hiç sallıyormuş gibi davranmıyorsun ama.

Alice şaşırmış gibi bir gülümsemeyle yanıtladı: Ne yapayım, diz çöküp gitmemen için yalvarayım mı sana?

Felix kendi kendine güldü. Güzel soru, dedi. Bilmem, belki de istiyorumdur hakikaten.

Ama öyle bir şey olmayacak.

Görüyorum olmayacağını.

Göz göze geldiler. Alice kaşlarını çattı; Felix yine bir kahkaha attı, kafasını iki yana sallayıp yüzünü çevirdi.

Siktir, dedi. Bir türlü anlamıyorum. Neden patron senmişsin de sen ne söylersen yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum?

Niye öyle hissettiğini bilmiyorum. Sana ne yapacağını hiç söylemiyorum bence.

Alice hâlâ ona bakıyordu ama Felix onunla göz göze gelmeyi reddediyor, süpürgeliğin olduğu tarafa bakıyordu.

Buraya kadar geldiğine göre bir şeyler içmek ister miydin? dedi Alice sonunda.

Felix bakışlarını odada gezdirerek omuzlarını silkti. İyi, peki, neden olmasın, dedi.

Bir şişe şarap açmıştım, kadeh getireyim mi?

Felix kendi kendine kaşlarını çattı. Tamam, olur, dedi sonra. Genzini temizleyip ekledi: Sağ ol.

Alice mutfağa girince Felix ceketini çıkardı, bir koltuğun arkasına astı ve kanepeye oturdu. Cebinden çıkarıp telefonuna baktı, ekranda Damian'dan bir cevapsız arama vardı. Bildirimi parmağıyla kaydırarak açtı ve mesaj yazdı.

Felix: Ya pardon bu akşam evde değilim ben. Belki yarın araşrz

Saniyeler içinde yanıt geldi.

Damian: 3 hafta olacak. Nerelerdesin?

Felix kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu ve cevap yazmaya başladı, yazarken bazı kelimeleri silip tekrar yazıyordu.

Felix: İki hafta önce burada değildim bu hafta da dediğim gibi çalışıyorum, yarın izinliyim ararım sni

Felix mesajı gönderdi, telefonunu kilitledi ve ateşi seyretmeye koyuldu. Alice elinde iki boş kadeh ve bir şişe kırmızı şarapla tekrar içeri girdi; şişeyi açıp kadehleri doldururken Felix onu izledi.

Hayata dair derin sohbetlerimizden birini mi yapacağız yine? dedi.

Alice kadehlerden birini ona uzatıp kanepenin diğer ucuna oturdu. Hmm, dedi. Hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum. Derin bir sohbete hazır olmayabilirim henüz.

Felix başını salladı ve elindeki içkiye baktı. Öyle olsun, dedi. Ne yapmak istersin, film falan mı izleyelim?

İzleyebiliriz istersen.

Alice, Netflix'ine bakabileceğini söyledikten sonra şifresini girerek bilgisayarını Felix'e uzattı. Alice içkisini yudumlayıp ateşi seyrederken Felix tarayıcıyı açtı. Yan yana dizili görsellerin arasında, sayfayı iki parmağıyla kaydırarak başıboş gezindi; arada bir dikkati dağılmış gibi kafasını kaldırarak Alice'e bakıyordu. Nasıl filmler hoşuna gidiyor bilmiyorum, sen seç ama yeter ki altyazılı olmasın, dedi sonunda. Uzattığı bilgisayarı Alice bir şey demeden geri aldı. Felix gözlerini kapattı ve başının kanepenin arkasına düşmesine izin verdi. Amma yorulmuşum, dedi. Bunu içersem araba kullanamamam. Alice filmlere bakmaya devam ediyordu. İstersen bu gece burada kalabilirsin, dedi. Felix bir şey demedi. Ekranda "Eleştirmenlerden Tam Not Alan Duygusal Filmler", "Karanlık Gerilim Filmleri", "Kitaplardan Uyarlanan Dramalar" gibi başlıkları olan kategoriler listelenmişti. Şöminede kuru bir dal çıtırdadı, bir tıslamayla etrafa kıvılcımlar saçtı. Alice, gözleri kapalı hareketsiz bir şekilde oturan Felix'e dönüp baktı. Birkaç saniye onu izledikten sonra bilgisayarın kapağını indirdi. Felix'in ruhu duymadı. Bacak bacak üstüne attı, kanepede bir süre daha şöminedeki alevlerin oyununu seyrederek oturduktan ve

şarabını bitirdikten sonra odadan çıktı, çıkarken tavandaki ışığı söndürdü.

İki buçuk saat sonra Felix aynı pozisyonda uyandı. Sönmekte olan ateş dışında oda tamamen karanlıktı. Evin içinden bir yerden musluk sesi geliyordu. Felix doğruldu, ağzını sildi ve cebinden telefonunu çıkardı. Saat neredeyse on birdi ve gelen tek bir mesaj vardı.

Damian: Aklını başına topla Felix. Neredesin de beni arayamıyorsun?

Felix bir cevap yazmaya başladı, önce *Sen ne hakla* yazdı, sonra silip *Neden seni* yazdı, sonra durdu. Şömine de için için yanan, yüzünü ve giysilerini koyu kızıl bir ışığa boyayan korları oturduğu yerden bir süre izledi. Sonunda kalkıp odadan çıktı. Koridor aydınlıktı; Felix merdivenin başında, gözlerinin ışığa alışmasını bekler gibi kaşlarını çatarak durdu. Mutfaktan Alice'in kahkahası ve konuşması duyuldu: Aa, ben o kadar ufak bir detaya takılacak değilim. Felix koridorda ilerledi, odanın açık kapısında durdu. İçeride Alice sırtı dönük, buzdolabının içine bakıyordu. Buzdolabının ışığı, bedenini beyaz bir dörtgen şeklinde çevreliyordu. Bir elinde kulağına götürdüğü telefon vardı, diğeriyle buzdolabının kapağını açık tutuyordu. Felix onun duruşunu belki de farkında olmadan taklit ederek sağ elini mutfak eşiğine dayadı, bir şey söylemeden onu seyretti. Alice gülmeye devam etti. Fotoğraf yolla, tamam mı? dedi. Buzdolabının kapağını kendiliğinden kapanmaya bırakarak eviyeye doğru yürüdü. Önündeki siyah mutfak penceresinden içerinin aydınlığı geri yansıyordu. O sırada yukarı bakınca Felix'in arkasında durduğunu gördü. Hiçbir şaşırma belirtisi göstermeden telefondaki kişiye, Kapatıyorum şimdi, içeri biri geldi de, ama haftaya görüşeceğiz değil mi? dedi. Felix orada duruyor-

du; artık onu seyretmiyor, yere bakıyordu. Maalesef bir süre daha merak ettireceğim seni, dedi Alice telefona. Hadi görüşürüz, iyi geceler. Telefonu mutfak tezgâhına bırakıp Felix'e döndü. Felix kafasını kaldırmadan genzini temizledi. Kusura bakma, dedi. Çalışma saatlerim çok tuhaf bu aralar, sandığımdan daha yorgunmuşum belli ki. Alice ona boş vermesini söyledi. Felix çenesini hafifçe oynatarak başını salladı. Bir süre daha karşısında durduktan sonra Felix'in hâlâ kendisine bakmadığını görünce Alice arkasını döndü ve ekmeği kâğıda sarmaya başladı.

Mesai uzun mu sürdü? diye sordu.

Felix neşeli bir sesle yanıt vermek için kendini zorluyor gibiydi. O yerde tüm mesailer uzun geliyor, dedi.

Arkasını döndüğü için Felix yine onu seyretmeye başladı. Alice ufak beyaz bir tabaktaki ekmek kırıntılarını pedalına bastığı çöp kutusuna boşalttı.

Telefondaki kimdi? diye sordu Felix.

O mu, bir arkadaşım.

Arkadaşın Eileen mi?

Yok, dedi Alice. İlginçtir, Eileen'le hiç telefonda konuşmayız. Daniel diye bir arkadaşımdı, daha önce hiç bahsetmemişimdir muhtemelen. Londra'da yaşıyor, o da yazar.

Felix kendi kendine başını sallamaya devam etti. Ne çok yazar arkadaşın varmış, yanılıyor muyum? diye sordu.

Var birkaç tane.

Felix halen kapıdan ayrılmıyor, sol gözkapağını parmak uçlarıyla bastırarak ovuşturuyordu. Alice lavabodan bir bez alıp mutfak masasının yüzeyini iyice sildi.

Bu hafta mesajına dönmediğim için üzgünüm, dedi Felix.

Dert değil, canını sıkma.

İtalya'da iyi vakit geçirdim seninle, aksini düşündüysen üzülürüm.

Sorun yok, dedi. Ben de iyi vakit geçirdim.

Felix yutkundu ve elini tekrar cebine soktu. Bu gece burada kalabilir miyim? diye sordu. Galiba eve arabayla dönemeyecek kadar pestilim çıkmış. İstersen kanepede yatabilirim.

Alice bezi tekrar eviyenin kenarına koyup yataklardan birini hazırlayacağını söyledi. Felix yere baktı. Alice karşısında durdu ve şefkatli bir ses tonuyla konuştu: Felix, sen iyi misin? Felix hafifçe gülümsedi. Evet, on numarayım, dedi. Yorgunum sadece. Sonunda Alice'le göz göze geldi: Bu gece benimle yatmak istemezdin, değil mi? dedi. Bu fikirden soğuduysan önemli değil, biliyorum biraz kıllık ettim sana. Alice ona baktı, bakışları Felix'in yüzünde gezindi. Senden ses çıkmayınca aptal gibi hissettim gerçekten, dedi. Niye böyle hissettiğimi anlayabiliyor musun, yoksa saçmalıyor muyum sence? Felix rahatsız olmuş gibiydi; saçmalamadığını, Alice'in mesajına yanıt vermek istediğini ama aradan zaman geçince tuhaf hissetmeye başladığını söyledi. Eliyle omzunu ovuyordu. Ben kaçayım en iyisi, dedi. Araba kullanırım, kendime geldim. O şarabı da içmedim zaten. Telefon konuşmanı böldüğüm için kusura bakma, istersen geri arayabilirsin arkadaşını.

Kalmanı tercih ederim, dedi Alice. Benimle kalmanı, istiyorsan eğer. Benim için fark etmez.

Fark etmez mi, yoksa kalmamı istiyor musun?

İstiyorum. Ama yine selamı sabahı keseceksen benden nefret ettiğinden şüpheleneceğim artık.

Felix bu lafa sevinmiş gibi bir yüz ifadesiyle elini omzundan çekti. Yok, bu kez efendi olacağım, dedi. Benden yarın ne kadar keyif aldığıma dair güzel ve normal bir mesaj alacaksın.

Ters bir edayla yanıtladı Alice: Oo, demek normaliniz bu?

Birlikte olduğum son kişiye hiç yazmadım gerçi. Bana biraz sinir olmuş olabilir, emin değilim.

Çat kapı kızın evine gidip iki saat kanepesinde zıbarmayı denemelisin belki de.

Felix yaralanmış gibi ellerini göğsüne götürdü. Alice, dedi. Yakın beni. Çok utanıyorum. Gel buraya.

Alice yanına gitti ve Felix onu öptü. Ellerini onun vücudunda gezdirince Alice hafifçe iç çekti. Felix'in cebinde telefonu titremeye başladı; gelen bir çağrının monoton uğultusu. Açmak istiyor musun? dedi Alice. Yok, dedi Felix, sorun değil, kapatırım. Telefonunu cebinden çıkardı, Damian'ın numarasından gelen çağrıyı bir tuşa basarak reddedip devam etti: Aslında canım ne istiyor, biliyor musun? Yatağına güzelce uzanmak ve bütün haftа ne yaptığını dinlemek. Alice, Ne kadar masum, dedi. İstersen sen konuşurken giysilerini çıkarırım, dedi Felix, olur mu? Alice'in yüzü kızardı; dudağına dokundu: Madem öyle istiyorsun. Felix muzip bir neşeyle bakıyordu Alice'e. Ne oldu, utandırdım mı seni? diye sordu. Bana göre hava hoş ama müstehcen kitaplarla geçimini sağlayan sensin. Alice kitaplarının müstehcen olmadığını söyledi, Felix de internette öyle olduklarını okuduğunu söyledi. İnsanların önünde seksten bahsetmeye çekinmediğini de biliyorum, çünkü seni gördüm, dedi. Roma'ya gittiğimizde sahnede anlatıyordun. Alice onun farklı olduğunu söyledi, çünkü anlattıkları kişisel değil, soyut şeylerdi. Felix bir süre inceledi onu. Bir şey soracağım, dedi. Bu hafta Londra'ya sen mi gidiyorsun, yoksa arkadaşın mı gelecek? Burnumu sokmak gibi olmasın ama haftaya görüşeceğinizi söyledin. Alice gülümseyerek bir iş için Londra'ya gitmesi gerektiğini söyledi. Sosyetik olmak buna derler, diye yanıtladı Felix. Gerçi Londra biraz bayık bir yer olduğu için çok da kıskanmayacağım. Eskiden orada yaşıyordum. Telefonu yine titremeye başla-

yınca içini çekti, tekrar cebinden çıkardı. Kimin aradığını sormayacağım, dedi Alice. Felix düğmeye basılı tutarak, dalgın dalgın cevap verdi: Yok, kardeşim arıyor. Arkandan işler çevirip milletin kanepesinde uyuyakalmıyorum, merak etme. Bunun üzerine Alice güldü; Felix de onu görünce sevinmişti. Telefonunu tekrar cebine atarak, Yukarı çıkalım mı? dedi. Biraz daha ayakta kalırsak benden sana fayda olmaz, haşat olmuşum resmen.

Alice'in odasına çıktılar ve yan yana yatağına oturdular. Felix'in elini tuttu ve öptü Alice, parmak boğumlarından parmak uçlarına bir çizgi çizerek tek tek öpücükler kondurdu; sonra işaretparmağının ucunu ağzına aldı. Felix önce bir şey demedi, birkaç saniye geçtikten sonra, Siktir, dedi. Sonra ortaparmağını da ağzına soktu; Alice dilini parmağının alt kısmında gezdirdi. Alice, dedi Felix. Bir şey soracağım, muamele çekmeyi sever misin? Sevmiyorsan sorun değil. Felix'in parmaklarını ağzından çıkararak, Severim, dedi Alice. Şimdi yapabilir miyiz, ne dersin? dedi Felix. Alice ağzını açık ve gevşek tutarak Felix'in eşofman altına uzandı. Felix kafasını yastıklara dayayarak sırtüstü uzanırken Alice onu ağzına aldı. Felix onu izliyordu. Sarı saçlarından bir bukle aşağı düşmüş, yüzünün bir kısmını örtmüştü. Dudakları ıslak, gözleri yarı kapalıydı. Güzel mi, diye sordu Felix'e. Evet, güzel, dedi Felix. Yanıma gel biraz. Alice ona yaklaşınca Felix elini eteğinin altına götürdü. Alice gözlerini kapattı, yatağın başlığına tutundu. Üstüme çıkmak ister misin? dedi Felix. Alice başıyla onayladı. Üstümüzü çıkaralım mı, böyle mi kalsın? diye sordu Alice. Felix düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. Sen çıkar, dedi. Ama senin için fark etmeyecekse ben böyle kalacağım. Alice kazağını çıkarırken gülümsedi: Güç gösterisi mi yapıyoruz? dedi. Felix elini ensesine koyarak Alice'in, bluzunun düğmelerini çözmesini izledi. Hayır, tembellikten, dedi. Alice

bluzunu çıkarıp sutyeninin kopçasını çözdü. Çıplakken güzel görünüyor muyum? diye sordu. Felix onu izlerken yavaşça penisine dokunuyordu. Evet, güzelsin, dedi. Daha önce söylememiş miydim sana? Alice eteğini ve külotunu bileklerinden aşağı çekerken, Gençken güzel buluyordum kendimi ama artık bulmuyorum, dedi. Giysilerini yatağın üstünde bırakarak Felix'in üstüne çıktı. Seni ağzıma almak çok hoşuma gitti, dedi. Gözleri kapalıydı Alice'in, Felix kafasını kaldırmış ona bakıyordu. Çok tatlısın, dedi Felix. Nesi hoşuna gitti? Alice derin nefesler alıyordu. Sert davranacağını düşünüyordum, dedi, ama çok naziktin. Aslında sert de demek istemiyorum, ne bileyim, daha fazlasını ağzıma alamayacağımı biliyorken beni almaya zorlamandan korkuyordum. Felix'in sol eli onun kalçasındaydı. Pornolardaki insanlar gibi yani, dedi. Alice, evet, dedi. Tamam da, bu onların geliştirdikleri bir beceri sonuçta, dedi Felix. Ortalama bir insandan aynı şeyi beklemezdim. Alice gözlerini kapattı, eğer kendisinden öğrenmesini istiyorsa deneyebileceğini söyledi. Onu hâlâ dikkatle seyrediyordu Felix. Takma kafana, dedi. Gayet güzel muamele çekiyorsun. Bu arada böyle demeyi mi tercih ediyorsun? Yoksa başka bir şey demeyi mi? Alice gülümsüyordu, tabirlere çok takılmadığını söyledi. Tadını kaçıran bazı laflar olması lazım yine de, dedi Felix. Doğru değil mi? Mesela, bana sakso çekmeni istiyorum, desem muhtemelen hoşuna gitmez. Alice güldü ve rahatsız olmadığını, yine de bu lafı seksi değil komik bulduğunu söyledi. Felix de komik olduğunu düşündüğünü, filmlerde kullanılacak türden bir laf olduğunu söyledi. "Sikişmek" kelimesinden nefret ediyor musun? dedi. Bazıları eder ama ben rahatsız olmuyorum. Mesela sana sikişebilir miyiz diye sorsam, tadını kaçırır mıydım? Alice tadının kaçmayacağını söyledi. Peki, dedi Felix, seni bir güzel sikeceğim öyleyse. Elini çekti, terli par-

makları Alice'in bedeninde dokunduğu yerlerde ıslak izler bırakmıştı. Aletinin başı içine girdiğinde Alice derin bir nefes aldı ve Felix'in omzuna sıkıca yapıştı. Felix'in tüm giysileri üstündeydi, hâlâ üzerine minik logo işlenmiş yeşil uzun kolluyu giyiyordu. Giysilerini çıkarınca ne kadar minik oldun, dedi Alice'e. Daha önce bu kadar minik olduğunu fark etmemişim. Alice hafifçe inledi, kafasını salladı ve bir şey demedi. Felix hafifçe doğrularak onu seyretti. Biraz duralım mı? diye sordu. Alice uzun nefesler alıyor ve yavaşça dışarı bırakıyordu, gözleri kapalıydı. İyiyim, dedi. Tamamı mıydı bu? Belki de Alice kendisine bakmadığı için Felix yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı. Tamamı sayılır, dedi. İyi misin? Alice'in yüzü ve boynu kıpkırmızı kesilmişti. Çok fazlaymış, dedi. Felix eliyle Alice'in vücudunun yanını okşuyordu. Hmm, dedi. Canını yakmıyor ama, değil mi? Gözlerini hâlâ sımsıkı kapalı tutuyordu Alice. İlk sefer galiba biraz acımıştı, dedi. Felix yavaşça memesini okşuyordu. İlk beraber olduğumuz zaman mı? dedi. Söylemedin bana. Alice başını iki yana salladı, bir şeye odaklanmış gibi kaşları çatıktı. Hayır, dedi, ama durmanı istemedim, güzeldi çünkü. İçimin dolduğunu hissettim. Felix dudağını yaladı, hâlâ onu izliyordu. Of, sana böyle hissettirmeye bayılıyorum, dedi. Alice gözlerini açıp ona baktı. Felix ellerini kalçalarına götürdü ve hafifçe onu kendine doğru çekti, ta ki tamamen içine girene kadar. Alice upuzun bir nefes aldı ve sonra gözleri Felix'te, başını aşağı yukarı salladı. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden seviştiler. Alice gözlerini sımsıkı yumduğunda Felix ona tekrar iyi olup olmadığını sordu. Senin de başını döndürüyor mu, dedi. Yüzünde saf bir ifadeyle onu izliyordu Felix. Evet, dedi. Ergenliğinde şu an olduğundan daha iyi görünüyor olamazdın, bu arada. Şu an inanılmaz görünüyorsun. Bu arada bir şey daha aklıma

geldi. En seksi bulduğum tarafların konuşma biçimin ve yaptığın ufak tefek şeyler. Daha gençken bu kadar tatlı davranıyor olamazdın, öyle değil mi? Öyle olsaydın bile, duygusallığımı mazur gör ama yine de seni bu halinle tercih ederdim. Alice'in nefes alıp verişleri kesik kesikti şimdi, Felix'in eline doğru uzandı; o da elini uzattı. Geliyorum, dedi Alice. Felix'in elini sıkıca tutuyordu. Felix sessizce, Bir saniye yüzüme bak, dedi. Alice baktı ona. Ağzı açıktı, çığlık atıyordu, göğsü ve boynu pespembeydi. Felix işte o zaman Alice'in bakışlarına karşılık verdi, sesli sesli nefes alıyordu. Nihayet Alice kendini onun göğsüne bıraktı, dizlerini de iki yanına sardı. Felix elini Alice'in omurgasında aşağı yukarı gezdirdi. Bir dakika geçti, sonra beş dakika. Dur ama, bu şekilde uyuma sakın, dedi Felix. Gel düzgünce yatalım. Alice elinin tersiyle gözünü ovuşturdu, Felix'in üstünden kalktı. Alice şiltenin üstünde çıplak yatarken Felix giysilerini toparladı. Sonra Alice'in elinden tuttu ve öptü. Fena sayılmazdı, dedi, değil mi? Alice başını yastığa dayayarak güldü. Eskiden Londra'da yaşadığını bilmiyordum senin, dedi. Felix kendi kendine gülümsedi, hâlâ onun elini tutuyordu. Hakkımda bilmediğin çok şey var, dedi. Alice büyük bir keyifle omuzlarını çarşafların içine gömdü.

Bana her şeyi anlat, dedi.

18

Canımın içi arkadaşım! Geç yazdığım için affedersin – sana Paris'ten yazıyorum, Londra'da aldığım bir ödülü kabul ettikten sonra buraya geldim. Bana ödül vermekten bir türlü bıkmadılar, değil mi? Almaktan bu kadar çabuk sıkılmam kötü oldu, yoksa hayatım sonsuz bir eğlence olurdu. Neyse, seni özledim. Bu sabah Musée d'Orsay'de oturmuş Marcel Proust'cuğumun portresine bakıyor, keşke ressamı John Singer Sargent olsaymış diye içimden geçiriyordum. Resimde son derece çirkin görünse de bu talihsiz duruma karşın (karşın dediğimde ciddiyim!) gözlerindeki bir şey bana seni hatırlattı. Muhtemelen gördüğüm zekâ parıltısıydı. "Belki de dünyada herkesin ortaklaşa paylaştığı tek bir zekâ vardı; herkes, kendi bedeninin derinliğinden bu tek zekâya yöneltiyordu bakışlarını; herkesin kendi yeri olduğu halde sahnenin tek olduğu tiyatrodaki gibi." Bu kelimeleri okuyunca öyle mutlu oldum ki – seninle bir zekâyı paylaşıyor olma ihtimaline.

Bugün müzenin en üst katında gezinirken Berthe Morisot'nun birkaç portresi olduğunu ve tamamında Édouard Manet imzası olduğunu fark ettim. Tabloların her birinde Morisot birazcık farklı görünüyordu; o yüzden aslında neye benzediğini, tasvirlerinin her bir tonunu bütünlüklü ve anlaşılır bir insan yüzü halinde kendinde

nasıl harmanladığını hayal etmek zordu. Daha sonra bir fotoğrafına baktığımda yüz hatlarının katılığına şaşırdım; oysaki Manet'nin eserlerinde o hatlar oldukça bulanık ya da narin görünür. Tablolardan birinde alımlı, esmer, beyaz elbisesiyle adeta bir heykel gibiydi; iki kişiyle birlikte balkonda oturmuş, elinde kapalı bir yelpaze tutuyor; bakışlarını uzağa çevirmiş, kaşları neredeyse çatık, anlaşılmaz ama belirgin bir ifade var yüzünde, derin düşüncelere dalmış. Bir diğer tabloda yumuşak hatlara sahip, güzel bir kadın; uzun siyah şapkası ve siyah şalıyla izleyiciye bakıyor, hem tereddütlü hem de kendini ele veren sırlar mevcut o bakışta. Manet'nin en çok resmini yaptığı model Morisot'ymuş, kendi karısından bile fazla. Yine de tablolara baktığımda onda ilk gördüğüm şey güzelliği değil. Onun güzelliği, aramam gereken bir şey; yorum gerektiren, zihinsel ya da soyut bir çalışma gerektiren bir şey; Manet'yi bu kadar hayran bırakan da belki buydu – ama belki de değildi. Morisot altı yıl boyunca onun atölyesine geldi, her defasında annesi ona eşlik etti; Manet de onu her seferinde giyinik bir şekilde resmetti. Müzede Morisot'nun da birkaç tablosu asılı. Bois de Boulogne'da bir bankı paylaşan iki kız, biri beyaz bir elbise giymiş, geniş bir hasır şapka takmış, başını kucağına doğru eğmiş, belki bir şey okuyor; diğer kızsa siyah bir elbise giymiş, saçlarını arkada siyah bir kurdeleyle bağlamış, izleyiciye beyaz boynunu ve kulağını sergiliyor. Arkalarında parkın capcanlı, hayal meyal yeşilliği. Ama Morisot, Manet'yi hiç resmetmedi. Tanışmalarından altı yıl sonra, anlaşılan Manet'nin de önerisiyle, onun erkek kardeşiyle evlendi. Manet bu kez narin elinde parlayan simsiyah bir alyansla bir kez daha resmetti onu, bir daha da resmetmedi. Bir aşk hikâyesi değil mi sence bu? Simon'la seni anımsatıyor bana. Hazır kendimi ele vermişken şunu da ekleyeyim: İyi ki Simon'ın kardeşi mardeşi yok!

Konu açılmış ve aklıma gelmişken, d'Orsay gibi müzelerin sorunu içinde haddinden fazla sanat olması; rotanı güzelce belirlemiş, soylu niyetlerle başlamış olsan da önünde sonunda kendini olağanüstü dehaların elinden çıkmış paha biçilemez eserlerin önünden asabi bir şekilde geçerek tuvalet ararken buluyorsun. Sonrasında hafif rezil hissediyorsun, kendini düş kırıklığına uğratmışsın gibi; en azından bana öyle oluyor. Bahse girerim Avrupa'nın muhteşem galerilerinin kutsal salonlarına ayak bastığın zaman sen bu fani zaruriyetleri geride bırakıyorsundur; o da bu musibetlere sahipsen tabii. İnsan fani bir varlık olarak düşünmüyor seni, saf zekâdan ibaret bir ışık huzmesisin sanki. Yaydığın ışığın şu an hayatımı biraz daha aydınlatmasını öyle çok dilerdim ki.

Dün üç röportaj verdim ve bir saatlik bir fotoğraf çekimine girdim; iki röportaj arasında babam arayıp düştüğünü, hastaneye gittiğini ve röntgen çektirmeyi beklediğini söyledi. Sesi çok güçsüz geliyordu, kelimeleri ağzında yuvarlıyordu. Yayınevimin Montparnasse'taki ofisinde koridorda dururken geldi telefon. Önümde kadınlar tuvaletinin kapısı, yanında Fransız bir yazarın çoksatar romanının büyükçe bir posteri vardı. Röntgenin ne zaman çekileceğini sordum ama bilmiyordu, aramayı nasıl becerdi ondan bile emin değilim. Telefonu kapattıktan sonra koridoru geri yürüyerek bir odaya girdim; içeride bekleyen kırklarında bir kadın gazeteci benimle etkilendiğim yazarlar ve edebî üslubum hakkında bir saatlik bir röportaj yaptı. Arkasından sokakta fotoğraf çekimi yapıldı. Yoldan geçenler arada durup seyrediyor, belki kim olduğumu ya da neden fotoğrafımın çekildiğini merak ediyorlardı; fotoğrafçıysa bana "Yüzünü kasma" ve "Normal halin gibi görünmeye çalış" gibi komutlar yağdırıyordu. Akşam sekizde bir araba beni alıp Montmartre'da bir etkinlik mekânına götürdü; orada ara ara

minik bir plastik şişeden ılık su yudumlayarak kitaptan bir okuma yaptım ve seyircilerin sorularını cevapladım.

Bu sabah yorgun ve yön duygumu tamamen kaybetmiş halde otelimin civarındaki bir sokakta yürürken nihayet boş bir kilise görüp içeri daldım. O ağır ve ciddi kutsal havayı yirmi dakika boyunca soludum ve İsa'nın asaletini düşünerek birkaç şık gözyaşı döktüm. Hıristiyanlığa olan ilgimi sana açıklamak için bunları yazıyorum – basitçe söylemek gerekirse İsa'nın "kişiliği" hayran bırakıyor ve hüzünlendiriyor beni, hani hassas, neredeyse ağlak diyebileceğim bir biçimde. Yaşamına dair her şey beni duygulandırıyor. Bir yandan bende yer etmiş belli edebiyat karakterlerine olan hislerimi andıran bir çekim ve samimiyet duygusuyla yakınsıyorum onu – sonuçta onu aynı şekilde, yani kitaplarda okuyarak tanıdığımdan bu gayet anlaşılır. Diğer yandan kendimi âciz hissetmeme, ondan etkilenmeme neden olan bir şey daha var. İsa bir çeşit manevi güzelliğin timsali gibi geliyor bana; o güzelliğe duyduğum hayranlık yüzünden, ne kadar gülünç geleceğini bilsem de, onu "sevdiğimi" söyleyesim geliyor. Ama Eileen, onu gerçekten seviyorum işte; ve bu sevgi Prens Mışkin'e ya da Charles Swann'a ya da Isabel Archer'a duyduğum sevgiyle aynıymış gibi davranamıyorum. Apayrı bir şey, apayrı bir his bu. İsa'nın öldükten sonra dirildiğine tam olarak "inanıyor" değilsem de İncillerde beni en çok etkileyen, en çok geri dönüp baştan okuduğum sahnelerin dirilişten sonra gerçekleştiğini söylesem yanlış olmaz. Dirildikten sonra karşımıza çıkan İsa'yı öncesinde gördüğümüz adamdan ayırmakta zorlanıyorum; hepsi aynı benliğe ait gibi geliyor bana. Galiba kastettiğim, onun dirildikten sonra da "yalnızca kendisi"nin ağzından çıkabilecek, başka bir bilinçten yayıldığını hayal edemeyeceğim şeyler söylemeye devam etmesi. Ama onun kutsallığına dair düşüncelerim burada bitiyor. Ona

derin bir sevgi ve şefkat duyuyorum, yaşamını ve ölümünü düşündüğümde çok duygulanıyorum, o kadar.

Gelgelelim İsa'nın temsil ettiği örnek, bana manevi huzur aşılayacağı yerde onun yanında varlığımın önemsiz ve sığ görünmesine neden oluyor. Dışarıda devamlı bakım etiğinden ve insan topluluklarının değerinden bahsediyorum ama kendi hayatımda kendim dışında kimsenin bakımını üstlendiğim yok. Bana muhtaç kim var dünyada? Kimse. Suçu kendimde arayabilirim, arıyorum da, ama aynı başarısızlığın herkeste olduğunu da düşünüyorum. Eskiden bizim yaşımızdaki insanlar evlenir, çocuk sahibi olur ve ilişki yaşarlarmış; bugünse otuz yaşında ve hâlâ bekâr, hiç görmediği ev arkadaşlarıyla yaşayan insanlar olduk hepimiz. Klasik evlilik elbette işlevini yerine getirmiyor ve neredeyse her örneği şu ya da bu şekilde hüsranla sonuçlanıyordu ama her şeye rağmen bir teşebbüstü, yaşamın olasılıklarına karşı koyulmuş hazin ve steril bir ipotek değildi. Tek başımıza yaşar, cinsel münasebetten uzak durur, kişisel sınırlarımızı dikkatle denetleyerek korursak elbette birçok sorundan yakayı kurtarırız ama geride hayatı yaşamaya değer kılan neredeyse hiçbir şey bırakmamış oluruz. Eski birliktelik biçimleri yanlıştı –öyleydiler!– ve eski hataları tekrarlamak istemediğimiz de söylenebilir, istemiyorduk gerçekten de. Ama bizi hapseden duvarları yıktığımızda yerine ne koymayı planlıyorduk? O zorlama heteroseksüel tekeşliliği savunacak değilim ama en azından bir şeyler yapmanın, hayata göğüs germenin bir yoluydu. Şimdi elimizde ne var? Ne koyabildik yerine? Hiçbir şey. İnsanlara iyilik yaptıklarında duyduğumuz sevgi, hata işlediklerinde duyduğumuz nefrete kıyasla öyle küçük ki, en kolayı hiçbir şey yapmamak, hiçbir şey söylememek ve hiç kimseyi sevmemek oluyor.

Ancak İsa kimseyi yargılamamayı öğütlüyor bize.

Merhametsiz bir püritenliği ya da manevi gösterişi tasvip edemem ama her iki konuda da kusursuz olduğum iddiasında değilim. Ya kültüre, "gerçekten iyi" şeylere duyduğum ilgi; ya caz albümleri, kırmızı şarap ve Danimarka mobilyaları hakkında, hatta Keats, Shakespeare ve James Baldwin hakkında bilgi edinme sevdam – tamamı bir gösteriş türüyse, hatta daha da fecisi, varlığımın kökenindeki o ilk yaraya sarılmış küçücük bir sargı bezinden ibaretse? Kendim ile anne babam arasına öyle bir kültür uçurumu koydum ki bana değil dokunmaları, ulaşmaları bile olanaksız artık. O uçurumun karşı yanına suçluluk ya da kayıp değil, rahatlama ve tatmin duygusuyla bakıyorum. Daha mı iyiyim onlardan? Elbette hayır, gerçi belki daha şanslıyımdır. Ama farklıyım işte, onları pek anlamıyorum ve onlarla yaşayamıyorum ya da onları iç dünyama alamıyorum; hatta düşününce onlar hakkında yazamıyorum da. Bir evlat olarak görevlerim, hiç açık vermeden, işitebileceğim laflardan kendimi korumak için tasarlanmış bir dizi geleneği yerine getirmekten başka bir şey değil. Son yazdığında medeniyetin çöküşü ve yaşamın devam edişi hakkında söylediklerin çok dokunaklıydı. Ama bir yandan kendi yaşamımı bu şekilde hayal edemiyorum, her ne kadar devam etse de o yaşam artık tam olarak benim yaşamım olmayacak. Çünkü özümde bir yerde ben de yalnızca kültürümüzün bir ürünüyüm, medeniyetimizin kenarında göz kırpıştıran minicik bir köpükten başka bir şey değilim. O yok olduğunda, ben de yok olacağım. Çok da aldırdığımı sanmıyorum buna.

Not: Sormak istemezdim ama Simon da seninle geleceğini söylediği için merak ettim – size iki misafir odası mı hazırlayayım, tek mi?

19

Cuma sabahı hava yağmurluydu, Eileen işe otobüsle gitti. O sırada *Karamazov Kardeşler*'i bitirmiş ve *Albert Kâse*'ye başlamıştı; bir eliyle sarı otobüs direğine tutunmaken, diğer elinde kitabın karton kapaklı baskısıyla ayakta yolculuk etti. Otobüsten indikten sonra atkısını başına sardı ve yağmurda birkaç dakika Kildare Caddesi'ne doğru yürüdü. Ofiste iş arkadaşları Brexit görüşmeleri hakkında bir komedi videosuna gülüyordu. Eileen herkesin etrafına toplandığı bilgisayara gitti, omuzların üstünden ekrana baktı; yağmur dışarıdan ofis pencerelerine usul usul, sessizce vuruyordu. Aa, seyrettim bunu, dedi. Çok komikti. Arkasından kahve yaptı ve masasına oturdu. Telefonuna baktığında Lola'dan o hafta yapılacak "düğün pastası tadımı" hakkında bir mesaj gördü. Yarın akşamı meşgulüm ama sonra boşum, diye yanıtladı Eileen. Uygunsa haber verirsin. Lola birkaç dakika içinde cevapladı.

Lola: Yarın ne işin var

Eileen: başkasına sözüm var

Lola: Heh heh
Lola: Biriyle mi buluşacaksın??

Eileen onu seyreden var mı diye etrafına bir göz attıktan sonra tekrar telefonuna dönüp yazmaya başladı.

Eileen: yorum yok

Lola: Uzun boylu mu

Eileen: seni ilgilendirmez
Eileen: ama evet boyu 1.90

Lola: !!
Lola: İnternetten mi tanıştın?
Lola: Seri katil olmasın?
Lola: Yine de 1.90 boyu varsa öpüp başına koy

Eileen: bu görüşme sona ermiştir
Eileen: "pasta tadımı" konusunda yazarsın

Lola: Nikah törenine getirmek ister misin çocuğu?

Eileen: gerek kalmayacak

Lola: Niye kalmayacakmış??

Eileen telefonunu kaldırıp iş bilgisayarında yeni bir tarayıcı penceresi açtı. Bir an duraksadı, ana sayfadaki arama motoruna uzunca baktıktan sonra hızlı ve hafif hareketlerle "eileen lydon" sözcüklerini yazdı ve *enter* tuşuna bastı. Sonuçlardan oluşan bir sayfa açıldı, en tepede bir dizi görsel vardı. İçlerinden biri, iki siyah-beyaz tarihî fotoğraf arasındaki görsel Eileen'e aitti. Sonuçların çoğu diğer kişilere ait sosyal medya profilleriydi; birkaç ölüm ilanı ve iş arama ilanı da bulunuyordu. Sayfanın en sonun-

da derginin internet sitesine giden bir link vardı: Eileen Lydon | Yardımcı Editör. Linke tıkladı ve yeni bir sayfa açıldı. Fotoğraf yoktu, yalnızca şu yazı vardı: *Eileen Lydon, Harcourt Review dergisine katkıda bulunmuş bir yardımcı editördür. Natalia Ginzburg romanları hakkındaki denemesi No. 43, 2015 Kış sayısında yayımlanmıştır.* Eileen cümlenin son kısmındaki bağlantıya tıkladı, ilgili sayının internetten sipariş edilebileceği bir sayfa açıldı. Eileen arkasından sekmeyi kapatarak iş e-postasının hesabını açtı.

O akşam Eileen anne babasını evlerinden aradığında telefonu babası Pat açtı. Birkaç dakika o gün haberlere çıkan küçük bir siyasi tartışmayı konuştular; ikisinin de sesinde benzer, hatta aynı hoşnutsuzluk vardı. Getirsinler artık şu sandığı, dedi Pat. Eileen aynı şeyi dileyeceğini söyledi. Babası işlerin nasıl gittiğini sorunca Eileen, Yeni bir şey yok, dedi. Odasında yatağa oturmuş, bir eliyle telefonu kulağına götürmüştü; diğer eli dizlerinin üstündeydi. Anneni vereyim, dedi babası. Hırıltı gibi bir sesten ve minik bir tıkırtıdan sonra Mary ahizeyi aldı: Alo? Eileen zoraki gülümsedi. Alo, dedi. Bir süre işten bahsettiler. Mary okuldaki yeni bir elemanın Ms. Walsh adlı iki kadın öğretmeni birbirine karıştırmasını anlattı. Komikmiş, dedi Eileen. Arkasından nikâh töreninden, Eileen'in vitrinde gördüğü bir elbiseden, Mary'nin almak konusunda arada kaldığı iki ayakkabıdan söz açıldı; sonunda konu Lola'nın davranışlarına, Lola'nın davranışlarına Mary'nin verdiği tepkilere, Lola'nın davranışlarına Mary'nin verdiği tepkilerin su yüzüne çıkardığı tutumlara geldi. Ablam sana sinirlendiği zaman sana arka çıkmamı istiyorsun, dedi Eileen. Ama bana sinirlendiği zaman seni ilgilendirmediğini söyleyip çekiliyorsun, dedi. Mary ahizeye doğru işitilecek şekilde iç geçirdi. Peki, peki, dedi. Ben başarısız bir anneyim, ikinize de layığıyla annelik edemedim, daha ne diyeyim artık? Eileen sert bir sesle yanıtladı: Hayır,

ben öyle bir şey demedim. Bir sessizlikten sonra Mary hafta sonu için planı olup olmadığını sordu. Eileen çekingen bir ses tonuyla cumartesi akşamı Simon'la görüşeceğini söyledi. Hâlâ o kızla mı berabermiş? diye sordu Mary. Eileen gözlerini kapattı ve bilmediğini söyledi. Sen de bir ara yanıktın o çocuğa, dedi Mary. Eileen birkaç saniye bir şey demedi. Değil miydin? diye sıkıştırdı Mary kızını. Eileen gözlerini açtı. Evet, anne, diye yanıtladı. Gülümsediğini belli eden bir sesle devam etti Mary: Çok yakışıklı çocuk tabii. Gerçi o da artık otuzlarındadır, değil mi? Andrew ve Geraldine oğulları evlenip bir yuva kursun isterler. Eileen parmağının ucuyla yorgandaki işlemeye dokunuyordu. Benimle evlenir belki, dedi. Mary neye uğradığını şaşırmış gibi bağırarak güldü. Ay, az değilsin sen de, dedi. Çocuğu öyle bir parmağında oynatıyorsun ki, seninle evlense hiç şaşırmam valla. Yeni dolaplar mı çeviriyorsun? Eileen "dolap çevirmediğini" söyledi. Şanslı bir kadın olurdun valla, dedi Mary. Eileen konuşmadan bir süre başını aşağı yukarı salladı. O da şanslı bir erkek olmaz mıydı? diye sordu sonra. Mary bu lafın üstüne tekrar güldü. Yani Eileen, dedi, biliyorsun seni dünyalara değişmem. Ama böyle söylemek durumundayım çünkü kızımsın. Eileen işaretparmağıyla işlemenin kaba dikiş izlerinin üzerinden geçiyordu. Madem söylemek durumundasın, neden bir kez olsun duymadım söylediğini? diye sordu. Mary gülmüyordu artık. Peki canım, dedi. Seni fazla tutmayayım. Hadi iyi akşamlar sana. Seni seviyorum.

Telefonu kapattıktan sonra Eileen mesaj uygulamasını açıp Simon'ın adına dokundu. Ekranda bir önceki günden son konuşmaları vardı, Eileen mesajlaşmayı sırayla tekrar okumak için ekranı yukarı kaydırdı.

Eileen: bana odanın bir fotoğrafını yollasana

Sonraki mesaj bir otel odası fotoğrafıydı; çift kişilik bir yatak, odanın büyük kısmını kaplıyordu. Yatağa mor bir yorgan ve morun farklı tonunda bir battaniye serilmişti.

Eileen: senin de olduğun bir tane daha göndersey-
din...

Simon: Haha
Simon: "Kıdemli siyasi danışman Bağımsızlık Savaşı
anma töreninde müstehcen fotoğraflar gönderir-
ken yakalandı"

Eileen: IRA özgürlüklerimiz için savaşmamış mıydı,
Simon?

Simon: Rezil olan eski danışman, "Kanını döken as-
kerlerimiz de bunu isterdi," diye ısrar etti

Eileen: aa bu arada unutmadan
Eileen: Alice'in bu hafta Paris'te olduğunu biliyor
muydun ?

Simon: Dalga geçiyorsun
Simon: Nereden uçmuş?

Eileen: söylemedi ama Dublin olmalı

Simon: Sırlarla dolu bir dünya kadını

Eileen: SAKIN böyle laflar etme
Eileen: herkes böyle şeyler söylesin istiyor zaten

Simon: Yok, umarım her şey yolundadır

Simon: Bu akşam erken dönersem araşırız, olur mu?

Sonrasında Eileen başparmak havada emojisi göndermişti. Başka mesajlaşma yoktu. Yazışmadan çıkıp mesaj uygulamasının ana ekranına döndü. Bir an parmağı uygulamayı kapatacak butonun üzerinde durdu ama sonra, sanki kendine yenilmiş gibi Lola'nın adına dokundu. Lola'nın o gün yolladığı son mesaj ekrandaydı: Niye gerek kalmayacakmış?? Eileen başparmaklarıyla yanıtını tuşlamaya başladı.

Eileen: o da orada olacak da ondan

Gönder tuşuna bastı ve neredeyse hemen Lola'nın mesajı "gördüğü" ibaresi çıktı. Üç nokta animasyonu belirdi ve birkaç saniye içinde yanıt geldi.

Lola: Eyvahlar olsun
Lola: Seri katil demişken
Lola: Simon Costigan olduğunu söyleme sakın

Eileen sırtını yatağın başlığına yaslayıp yazmaya başladı.

Eileen: yuh be
Eileen: kaç yıl oldu ama benden daha çok hoşlanmasına hala gıcıksın

Lola: Eileen
Lola: Ciddi soruyorum o ruh hastasıyla çıkmıyorsun di mi

Eileen: çıkıyorsam sana ne

Lola: Günah çıkarmaya gidiyor biliyorsun di mi
Lola: Kötü düşüncelerini resmen bir rahibe anlatıyor

Eileen: tamam
Eileen: öncelikle günah çıkarma öyle bir şey değil bence

Lola: Cinsel sapığın teki olduğuna iddiasına girerim
Lola: Seni 15 yaşındayken beğeniyordu
Lola: O da en az 20 yaşındaydı o zaman
Lola: Bunları rahibe anlatmış mıdır dersin

Eileen: sfkjdslk
Eileen: şu hayatta senden çok benden hoşlanan tek bir erkek oldu
Eileen: ve sen bunu hala kaldıramadın

Lola: Sen bilirsin ufaklık
Lola: Evlenip hamile kaldığında gelip bana ağlama sonra
Lola: Mahallenizdeki liseli kızlar gizemli bir şekilde kaybolmaya başladığında görürüm seni.....

Eileen birkaç saniye boyunca başını dalgın dalgın iki yana sallayarak ekranına baktıktan sonra tekrar yazmaya başladı.

Eileen: niye ondan nefret ettiğini biliyor musun?
Eileen: çünkü sana karşı bir tek o benim tarafımda oldu

Lola mesajı gördü ama üç nokta çıkmadı ve yanıt gelmedi. Eileen ekranı kapatıp telefonu iterek kendinden

uzaklaştırdı. Yatakta bacaklarını uzatarak bilgisayarını açtı ve Alice'e yazacağı e-postaya başladı. Yirmi dakika sonra telefonu tekrar titrediğinde bıraktığı yerden aldı.

Lola: sesli güldüm

Mesajı okurken Eileen derin bir nefes aldı ve gözlerinin kendiliğinden kapanmasına izin verdi. Nefesi yavaş yavaş bedenini terk etti ve tekrar odaya girdi; nefesi odadaki havaya karışıyor, odadaki havanın içinde dolanıyor ve dağılıyor, damlacıklar ve mikroskobik aerosol zerrecikleri odadaki havaya yayılıyor ve salına salına yere düşüyordu.

/

Ertesi akşam saat onda Pimlico taraflarında bir evin mutfağında Eileen plastik bardaktan viski içiyor ve Leanne adlı bir kadınla konuşuyordu. Saatler uzun olabiliyor, evet, diyordu Leanne. Haftada birkaç gün dokuza kadar ofiste olabiliyorum bazen. Eileen siyah ipek bir bluz giymişti ve boynunda avizenin ışığında parlayan ince bir altın zincir vardı. Oturma odasından müzik sesi geliyor, yanlarında biri lavaboda bir şişe şampanya açmaya çalışıyordu. Eileen işten çoğu akşam altıdan önce çıktığını söyledi. Leanne çığlık çığlığa, sanki dehşete kapılmış gibi güldü. Ne diyorsun, dedi. Altı mı? Nerede çalışıyorum demiştin? Eileen bir edebiyat dergisinde çalıştığını söyledi. Ev sahibi olan Paula yanlarına geldi ve şampanya ikram etmek istedi. Eileen bardağını kaldırdı. Ben almayayım, sağ ol, dedi. Kapı zili çalınca Paula şişeyi bırakıp tekrar uzaklaştı. Leanne son zamanlarda ofiste geçirdiği uzun mesaileri Eileen'e anlatmaya başladı; bir keresinde sabah altı buçukta eve taksiyle dönmüş ve iki saat sonra

bir başka taksiyle geri gelmişti. İnsanın sağlığına zararlı olmalı böyle şeyler, dedi Eileen. O sırada mutfak kapısı açıldı ve Leanne kimin geldiğini görmek için arkasını döndü. Gelen Simon'dı; beyaz bir gömlek ceket giymişti ve omzunda kanvas bir çanta vardı. Onu görünce Leanne, Simon'a seslendi. Kollarını iki yana açtı, Simon da kendisine sarılmasına izin verirken gülümseyerek Eileen'e bakıyordu. Selam, dedi. Keyifler nasıl?

Ne kadar uzun zaman oldu yahu, dedi Leanne. Ne diyeceğim, Paula'nın arkadaşı Eileen'i tanıyor musun?

Eileen mutfak masasına yaslanmış, parmağının ucunu kolyesinde gezdirerek Simon'ı seyrediyordu.

Aa, dedi Simon, biz aslında oldukça yakından tanırız birbirimizi.

Eileen dilini hafifçe dudağına değdirerek gülmeye başladı.

Aa, pardon, dedi Leanne, fark etmedim.

Simon çantasından bir şişe şarap çıkarırken sakin bir sesle, Hiç sorun değil, dedi. Eileen'le birlikte büyüdük biz.

Evet, Simon bebekliğimde çok düşkünmüş bana, dedi Eileen. Arka bahçemizde beni kucağına alıp yüzüme minik öpücükler kondururmuş. Öyle diyor annem.

Şarabın kapağını açarken Simon kendi kendine gülümsüyordu. Beş yaşındayken bile güzelden anlıyormuşum işte, dedi. Yalnız birinci sınıf bebekleri kucağıma alıyormuşum.

Leanne, bakışları ikisi arasında gidip gelirken Simon'a hâlâ Leinster House'ta mı çalıştığını sordu. Günahlarımın bedeli olarak, dedi Simon. Temiz bardak var mı? Leanne temiz bardak kalmadığını ama masada plastik bardak olduğunu söyledi. Olsun, kirli bardaklardan birini bulup yıkarım, dedi. Eileen, Leanne'e dönüp Simon'ın Doğa Ana'ya saygısından ötürü artık plastik bardak kul-

lanmadığını söyledi. Simon kadehlerden birini muslukta durularken, Beni feci çekilmez biri gibi anlatıyor, değil mi? dedi. Ee Leanne, anlatsana, işler nasıl? Leanne işten bahsetmeye, özellikle Simon'ın da tanıdığı ofis arkadaşlarını anlatmaya başladı. Kot ceketli bir adam arka bahçeden içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve ortaya konuştu: Dışarısı da iyice soğumuş. Eileen mutfak kapısından arkadaşları Peter'la göz göze geldi, elini sallayarak ona doğru yürüdü. Simon ve Leanne konuşuyorlar mı diye bir kez arkasını dönüp baktı sonra; Simon mutfak tezgâhına yaslanmıştı, Leanne önünde durmuş, saçlarını parmaklarına doluyordu.

Oturma odası avuç içi kadar bir yerdi, bir duvarda merdiven, kitaplığın raflarında saksı bitkileri duruyordu; bitkilerin yaprakları kitapların sırtlarına dokunuyordu. Peter şömine önünde ceketini çıkarırken Paula'ya bir önceki akşam Eileen'in babasıyla konuştuğu siyasi skandaldan bahsediyordu. Yok, kimseyi iyi gösteren bir olay değil, diyordu Peter. Yani, Sinn Féin hariç tabii. Biri telefonunu hoparlöre bağlamıştı, bir Angel Olsen şarkısı çalmaya başladı; o sırada arkadaşları Hannah holden içeri girdi. Şarap şişesini boynundan tutmuş, kalın bilezikleri kolunda şıngırdayarak kendilerine doğru gelen Hannah'yı görünce Peter ve Eileen sohbetlerine ara verdiler. Yanlarına gelir gelmez Hannah o gün evinin garaj kapısının çıkardığı arızayı, çağırdıkları tamircinin gelmesinin ne kadar uzun sürdüğünü ve bu yüzden annesiyle şehirdeki öğle yemeği randevusuna nasıl geç kaldığını anlatmaya başladı. Eileen onu dinlerken gözleri mutfak kapısına döndü, içeride Simon'ı hâlâ kısmen görebiliyordu; halen mutfak tezgâhına dayanıyordu ama çevresine başkaları da toplanmıştı şimdi. Eileen'in bakışlarını izleyen Peter, Bizimki de burada, dedi. Geldiğini bilmiyordum. Hannah sehpada temiz bir plastik bardak bulmuş, kendisine

içki koyuyordu. Kimden bahsettiklerini sordu ve Peter, Simon, dedi. Aa, umarım Caroline'ı da getirmiştir, diye yanıtladı Hannah. Bunu duyan Eileen ilgisini mutfak kapısından Hannah'ya çevirdi. Yok, dedi Paula, onunla gelmedi bu akşam. Hannah şişesinin kapağını kapatırken Eileen onu izliyordu. Tüh, dedi Hannah. Şişeyi sehpaya bırakırken Eileen'le göz göze geldi ve sordu: Tanıştınız mı, Eileen?

Caroline, diye tekrarladı Eileen. Şey olan mı...

Simon'ın görüştüğü kız, dedi Paula.

Eileen zoraki olduğu anlaşılan bir edayla gülümsüyordu şimdi. Hayır, diye yanıtladı. Hayır, tanışmadık.

Hannah şarabından koca bir yudum aldı ve devam etti: Aa, çok harika kız. Bayılırsın. Sen tanışmıştın, değil mi Peter?

Peter sanki Eileen'e anlatıyormuş gibi, Evet, tatlı birine benziyordu, dedi. Hem aralarında on yaş falan var sadece, bu da ilerleme sayılır.

Korkunçsun, diye yanıtladı Hannah.

Kırılgan bir edayla güldü Eileen. Hiçbiriyle tanışmadım, dedi. Her nasılsa tanıştırmaz beni, neden bilmem.

Ne ilginç, dedi Peter.

Eminim öyle bir şey değildir, dedi Hannah.

Peter, Eileen'e dönerek devam etti: İkiniz konusunda hep kafamda bir soru işareti olmuştur, o yüzden diyorum.

Hannah dehşete düşmüş gibi güldü ve Eileen'in koluna yapıştı. Sen ona bakma, dedi. Ne dediğini bilmiyor.

Arkadaşları Roisin o sırada yanlarına geldi; az önce konuştukları siyasi skandal hakkında Peter'ın düşüncesini öğrenmek istiyordu. Gece yarısı sularında kendine bir içki daha almak için mutfağa gittiğinde Eileen durup arka pencereden dışarı baktı. Leanne adlı kadınla konuşan Simon belli belirsiz seçiliyordu. Leanne'in işaret ve orta parmağı arasından bir sigara sarkıyordu, diğer eliyle de

Simon'ın gömleğinin yakasına dokunmuştu. Eileen şişeyi yerine koyup mutfaktan çıktı. Oturma odasında Roisin anlattığı komik hikâyeyi canlandırmak için Peter'ın kucağına oturmuştu. Eileen içkisini yudumlayarak kanepenin kenarında durdu, hikâyenin sonuna herkesle birlikte güldü. Sonrasında koridora çıktı ve ceketini aynı askıya asılı diğer ceketlerin altından aldı. Sokak kapısından çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Dışarıda hava serindi. Arkasında Paula'nın oturma odasının penceresi sıcak ve koyu, altın rengi bir ışık yayıyordu; içeriden müziğin ve insan seslerinin boğuk gürültüsü geliyordu. Eileen cebinden telefonunu çıkardı. Ekrandaki saat 00.08'i gösteriyordu. Bahçe kapısından kaldırıma çıktı ve ellerini ceketinin cebine soktu.

Sokağın köşesine varmamışken Paula'ların kapısı tekrar açıldı ve Simon evin basamağına çıktı. Kapıyı kapatmadan seslendi: Eileen, gidiyor musun? Eileen döndü. Aralarında sokak boş ve karanlıktı; park halinde duran arabaların kaportalarının kıvrımlarında sokak lambalarının ışığı hafifçe yansıyordu. Evet, dedi Eileen. Bir an durup ona baktı Simon, belki kaşlarını çatıyordu. Eve kadar beraber yürüyebilir miyiz peki? diye sordu. Eileen omuzlarını silkti. Bir saniye beklesene, dedi Simon ve tekrar içeri girdi. Eileen elleri ceplerinde, dirseklerini dışarıya çevirmiş durdu, kaldırımın çatlak yüzeyini seyretti. Simon tekrar dışarıda belirip kapıyı arkasından kapattığı zaman kapının sesi karşıdaki evlerin duvarlarında yankılandı. Eğildi ve Paula'nın ön bahçesinin tırabzanlarına kilitlediği bisikletini aldı, sonra kilidi anahtarla birlikte yanında getirdiği kanvas çantaya attı. Eileen durmuş onu izliyordu. Simon tekrar doğruldu ve bisikletini iterek onun yanına geldi. Selam, dedi. Her şey yolunda mı? Eileen başını salladı. Apar topar çıktın da, dedi. Seni arıyordum.

Çok uzun süredir arıyor olamazsın, dedi Eileen. Ufacık ev zaten.

Simon şaşkın bir ifadeyle gülümsedi. Yok, yani sen de çıkalı çok olmamıştı, dedi. Kapıya on beş metre ya varsın ya yoksun.

Eileen tekrar yürümeye başladı. Simon peşinden gitti; aralarında bisikleti hafifçe tıkırdıyordu.

Leanne'in bizi tanıştırmaya çalışması tatlıydı bence, dedi Simon.

Evet, ona sarıldığını fark ettim. Benim elimi bile sıkmadın.

Simon güldü. Evet, çok uslu davrandım, değil mi? dedi. Ama bence yine de durumu anladı.

Eileen donuk bir sesle, Acaba, dedi.

Simon bakışlarını onun yüzüne indirmişti, yine kaşlarını çatıyordu. Seni utandırmak istemedim, dedi. Ne deseydim? Aa, Eileen'le beni tanıştırmana gerek yok. Biz aslında sevgiliyiz.

Öyle mi peki? diye sordu Eileen.

Hmm. Düşününce kimse o şekilde söylemiyor artık.

Sokağın köşesine vardılar, sola dönüp siteden çıktılar ve gerisingeri anacaddeye yürümeye başladılar. Kaldırım kenarına aralıklı dikilmiş ağaçlar tepelerinde yemyeşildi. Eileen'in elleri hâlâ ceplerindeydi. Genzini temizledi ve konuşmaya başladı. Arkadaşların Caroline adlı birinin ne kadar harika olduğundan bahsettiler. Görüştüğün kızmış. Çok sevmişler onu, belli ki herkes bayılmış ona.

Simon, Eileen konuşurken ona bakıyordu ama Eileen gözlerini kaldırımdan ayırmıyordu. Anladım, dedi Simon.

Onu herkesle tanıştırdığından haberim yoktu.

Herkesle değil, dedi. Birkaç kez bizimle bir şeyler içmeye geldi, o kadar.

Eileen neredeyse bir fısıltı halinde mırıldandı: Tanrım.

İkisi de bir süre konuşmadılar. Sana birisiyle görüştüğümü söylemiştim, dedi Simon sonunda.

Onunla tanışmayan tek arkadaşın ben miyim? diye sordu Eileen.

Nasıl göründüğünün farkındayım ama her şeyi düzgün yapmaya çalışıyorum. Nasıl desem... Sonuçta basit bir mesele değil.

Eileen sert bir kahkaha attı. Tabii, zor olmalı, dedi. Herkesi beceremiyorsun sonuçta, değil mi? Becersen de sonunda işler tuhaflaşıyor.

Simon bunu düşünür gibiydi. Canının sıkıldığının farkındayım ama bence haksızlık ediyorsun, dedi sonra.

Canım sıkkın değil, diye yanıtladı Eileen.

Simon bakışlarını karşısına, yürüdükleri sokağa doğru çevirdi. Yürürlerken saniyeler sessizce ilerliyor, yolda arabalar yanlarından geçiyordu. Bu arada, şubatta sana çıkma teklif ettiğimde arkadaş kalmak istediğini söylemiştin, dedi Simon nihayet. Bana hiç –bu arada seni suçlamıyorum, sadece benim açımdan bakmanı istiyorum– ilgi göstermedin, ben bir başkasıyla görüştüğümü söyleyene kadar. Yanılıyorsam düzeltebilirsin.

Eileen başını eğmişti, ceketinin yakası üzerinden boynunun uzun çizgisi görünüyordu, gözleri kaldırımdaydı. Hiçbir şey demedi.

Devam etti: Bir başkasıyla görüştüğümü öğrendiğinde de bana yakınlık göstermeye ve geceleri aramaya başladın, peki, yatakta olduğum saatlerde bana gelmek istedin, beraber olduk falan, ona da tamam, bence bir mahsuru yok. Bana soracak olursan sana karşı dürüst davrandım, bir başkası olduğunu ama ciddi bir ilişki olmadığını söyledim, dolayısıyla geceyi bende geçirmek istiyorsan sorun değil. Sana ilişkimiz konusunda karar vermen için baskı yapmıyorum, seninle zaman geçirmek ve nasıl gideceğine bakmak bana yetiyor. Senin söylediklerinden

ben de istediğinin bu olduğunu çıkarmıştım. Gayet de güzeldi, benim için en azından. Arkadaşlarımızın görüştüğüm bir başkasından bahsetmesinin seni niye rahatsız edebileceğini anlıyorum ama varlığından haberin yokmuş gibi de davranma.

Simon konuşurken Eileen ellerini yüzüne götürdü, alnına düşen saçlarını geriye itti; ne kadar gergin olduğu omzundan, boynundan, parmaklarının sert ve neredeyse agresif hareketlerinden belli oluyordu. Tanrım, diye tekrarladı. Tam bir Hıristiyansın ama.

O ne demek? diye sordu Simon.

Eileen neredeyse korkmuş gibi bir kahkaha attı. Ne kadar aptalmışım, inanamıyorum, dedi.

Yürümüyorlardı artık; bir apartmanın girişinde, sokak lambasının altında durmuşlardı. Simon endişeyle ona bakıyordu. Hayır, dedi. Sen aptallık etmedin. Seni üzdüğüm için de üzgünüm. İstediğim son şey seni üzmekti, inan bana. Bu hafta Caroline'la görüşmedim bile. Geçtiğimiz hafta sonundan sonra sana ondan ayrıldığımı düşündürdüysem gerçekten özür dilerim.

Eileen yüzünü kapamış, elleriyle gözlerini ovuşturuyordu; genizden ve boğuk bir sesle konuştu. Tanrım, diye mırıldanıyordu. Ben de düşünüyordum ki... Yok aslında, ne düşündüğümü bile bilmiyorum.

Eileen, ne istiyorsun? Çünkü birlikte olmayı gerçekten istiyorsan Caroline'la ilişkimizi şu an bitiririm. Mutlu olurum, seve seve yaparım. Ama istediğin bu değilse, eğer takılıyorsak ve eğleniyorsak, o zaman da ne bileyim... Sırf sana böylesi uygun diye hayatım boyunca bekâr da kalamam. Sonuçta, bir noktada hayatıma bakmam gerekir. Anlıyor musun beni? Senin ne istediğini anlamaya çalışıyorum.

Eileen gözlerini kapadı ve birkaç saniye hiçbir şey demedi. Sonra sakin ve alçak bir sesle konuştu. Eve gitmek istiyorum, dedi.

Peki, dedi Simon. Şimdi mi?

Eileen gözleri kapalı, başını sallıyordu.

En hızlısı yürümeye devam etmek olur herhalde, dedi Simon. Olur mu? Kapına kadar eşlik edeyim.

Eileen olur dedi. Konuşmadan Thomas Caddesi'ne ilerlediler, sağa dönüp St. Catherine's Kilisesi'ne doğru yürüdüler. Trafik lambalarında birkaç araba yavaşlamıştı, taksinin ışıkları yanıyordu. Konuşmadan Bridgefoot Caddesi'ni indiler, Usher's Island'da köprüden karşıya geçtiler. Sokak lambalarının ışığı nehrin siyah yüzeyinde kırılıyor ve dağılıyordu. Nihayet Eileen'in apartmanına geldiler ve sokak kapısının kemer şeklindeki sundurmasının altında durdular. Simon ona baktı; Eileen de kafasını yukarı kaldırmadan onun gözlerine baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra zorlukla konuştu: En iyisi boş verelim, olur mu? Simon devam etmesine izin verir gibi bir süre bekledi ama Eileen bir şey demedi. Aptal bir laf edeceğim özür dilerim, diye yanıtladı Simon, ama hangi konuyu kastediyorsun? İnce ve solgun yüzüyle ona bakmaya devam etti Eileen. Bütün bu konuyu kastediyorum galiba, dedi. Arkadaş kalalım. Simon başını aşağı yukarı sallamaya başladı, Eileen onu izliyordu. Olur, dedi Simon. Peki. İyi ki konuştuk o zaman. Bir an durduktan sonra ekledi: Paula'larda seni görmezden geldiğimi düşündüysen üzgünüm. Seni görmek için sabırsızlanıyordum, hem de çok. Niyetim seni göz ardı edilmiş hissettirmek değildi. Ama neyse işte. Ben eve döneceğim, olur mu? Hafta içi görüşemeyebiliriz ama her türlü nikâh töreninde görüşeceğiz zaten. Eileen yutkunur gibi oldu, duraksayarak sordu: Caroline da gelecek mi? Onu çağırmayı düşündüğünü söylüyordun. Simon bu lafın üstüne bakışlarını kaldırıp Eileen'e baktı ve gülümsedi. Yok, dedi. Sonradan vazgeçtim. İstediğin buysa söylesen de olurdu. Böyle ileri seviye taktiklere gerek yoktu. Eileen

kafasını çevirdi ve iki yana sallamaya başladı. Hayır, ondan değildi, dedi. Simon bir süre daha onu izledikten sonra dostane bir sesle, Dert etme, dedi. Görüşürüz. Sonra da uzaklaştı; bisikletinin tekerlekleri sokağın kaldırım yüzeyinde hafifçe, ses çıkarmadan ilerledi.

Eileen cebinden anahtarını çıkarıp apartman kapısını açtı; merdivenleri çıktı ve evin kapısından içeri girdi. El yordamıyla yatak odasının kapısını iterek açtı ve çarparak kapattı; yatağa uzanıp ağlamaya başladı. Kıpkırmızıydı yüzü, şakaklarında bir damar belirginleşmişti. Dizlerini göğsüne çekti, genzine bir şey takılmış gibi acıyla hıçkırıyordu. Deri topuksuz ayakkabılarının tekini çıkarıp karşı duvara tüm gücüyle savurdu, ayakkabı çarptı ve halıya düştü. Neredeyse çığlık atar gibi bir ses çıkardı ve yüzünü elleriyle örttü, kafasını iki yana salladı. Bir dakika geçti. İki dakika. Doğruldu ve yüzünü sildi, siyah far gözlerine ve eline bulaştı. Üç, dört dakika. Ayağa kalktı, pencereye gitti ve perdelerin arasından dışarı baktı. Bir arabanın farları önünden geçti. Gözleri pembeleşmiş, şişmişti. Bir kez daha eliyle gözünü ovuşturduktan sonra cebinden telefonunu çıkardı. Saat 00.41'di. Mesaj uygulamasını açıp Simon'ın adına dokundu. Günün erken saatlerindeki mesajlaşmaları ekrana geldi. Yanıt kısmına Eileen yavaşça şu kelimeleri yazdı: *Ağzına sıçayım Simon nefret ediyorum senden.* Mesajı sakince inceledikten sonra üzerinde düşünmüş gibi şu satırları ekledi: *Yani bütün hafta sana göre "eğleniyorduk" ve sen başka biriyle görüşüyordun öyle mi? Geçen gece ne kadar yalnız olduğunu söyleyip üstüme başıma ağlarken de aklın sıra şakalaşıyor muydun? Senin sorunun ne?* Ağır ağır, dikkatli gözlerle metni bir kez daha inceledi. Sonra başparmağını sil tuşunda basılı tutarak yazdığı taslağı sildi. Derin nefesler alarak yeniden yazmaya başladı. *Simon özür dilerim. Kendimi berbat hissediyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Ken-*

kafasını çevirdi ve iki yana sallamaya başladı. Hayır, ondan değildi, dedi. Simon bir süre daha onu izledikten sonra dostane bir sesle, Dert etme, dedi. Görüşürüz. Sonra da uzaklaştı; bisikletinin tekerlekleri sokağın kaldırım yüzeyinde hafifçe, ses çıkarmadan ilerledi.

Eileen cebinden anahtarını çıkarıp apartman kapısını açtı; merdivenleri çıktı ve evin kapısından içeri girdi. El yordamıyla yatak odasının kapısını iterek açtı ve çarparak kapattı; yatağa uzanıp ağlamaya başladı. Kıpkırmızıydı yüzü, şakaklarında bir damar belirginleşmişti. Dizlerini göğsüne çekti, genzine bir şey takılmış gibi acıyla hıçkırıyordu. Deri topuksuz ayakkabılarının tekini çıkarıp karşı duvara tüm gücüyle savurdu, ayakkabı çarptı ve halıya düştü. Neredeyse çığlık atar gibi bir ses çıkardı ve yüzünü elleriyle örttü, kafasını iki yana salladı. Bir dakika geçti. İki dakika. Doğruldu ve yüzünü sildi, siyah farı gözlerine ve eline bulaştı. Üç, dört dakika. Ayağa kalktı, pencereye gitti ve perdelerin arasından dışarı baktı. Bir arabanın farları önünden geçti. Gözleri pembeleşmiş, şişmişti. Bir kez daha eliyle gözünü ovuşturduktan sonra cebinden telefonunu çıkardı. Saat 00.41'di. Mesaj uygulamasını açıp Simon'ın adına dokundu. Günün erken saatlerindeki mesajlaşmaları ekrana geldi. Yanıt kısmına Eileen yavaşça şu kelimeleri yazdı: *Ağzına sıçayım Simon nefret ediyorum senden.* Mesajı sakince inceledikten sonra üzerinde düşünmüş gibi şu satırları ekledi: *Yani bütün hafta sana göre "eğleniyorduk" ve sen başka biriyle görüşüyordun öyle mi? Geçen gece ne kadar yalnız olduğunu söyleyip üstüme başıma ağlarken de aklın sıra şakalaşıyor muydun? Senin sorunun ne?* Ağır ağır, dikkatli gözlerle metni bir kez daha inceledi. Sonra başparmağını sil tuşunda basılı tutarak yazdığı taslağı sildi. Derin nefesler alarak yeniden yazmaya başladı. *Simon özür dilerim. Kendimi berbat hissediyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Ken-*

dimden bazen öyle nefret ediyorum ki kafama ağır bir şey düşsün ve beni öldürsün istiyorum. Bana iyi davranan tek kişi sensin ve artık muhtemelen sen de benimle konuşmak istemeyeceksin. Hayatımda iyi olan her şeyi niye berbat ettiğimi bilmiyorum. Özür dilerim. Yazmayı bitirdiğinde ekrandaki saat 00.54'ü gösteriyordu. Ekranı yukarı kaydırarak mesajın başına döndü, sonra tekrar aşağı inip son satırı okudu. Sonra bir kez daha başparmağıyla sil tuşuna basılı tuttu. Yanıt alanı boştu yine; silik harflerle yazılmış "Bir mesaj yazın" metninin sonunda imleç yanıp sönüyordu. Eileen telefonun ekranını kapattı ve tekrar yatağa uzandı.

20

Alice, gene iş gezisine çıkmış olmana ne desem bilemedim. Şubatta konuştuğumuzda kimseyi görmek istemediğin, istirahat edip sağlığına kavuşmak istediğin için Dublin'den ayrıldığın fikrine kapılmıştım. Orada bütün gün tek başına olacağın konusunda endişelerimi dile getirdiğimde de ihtiyacın olanın bu olduğunu söylemiştin bana. Şimdi Paris'te gittiğin ödül törenleri hakkında bana geveze e-postalar göndermeni garipsiyorum hafiften. Daha iyi hissediyorsan ve işinin başına döndüğüne mutluysan elbette çok iyi haber. Ama tüm uçakların Dublin havalimanından kalkıyordur herhalde? Şehre uğrayacağını arkadaşlarından hiçbirine söyleyemez miydin? Simon'a ya da bana söylemediğin ortada, Roisin de demin iki hafta önce sana mesaj yazdığını ama yanıt alamadığını söyledi. Sosyalleşmeye istekli değilsen tamamen anlarım ama bir an önce işe dönebilmek için kendini zorluyor da olabilirsin. Anlatabiliyor muyum?

Mesajının son kısımlarını birkaç gündür düşünüyorum; senin dediğin şekliyle "başarısızlığın herkeste" olup olmadığı kısmını. Medeniyetin dekadan çöküş evresinden geçtiğimiz, ucuz bir çirkinliğin modern hayattaki en egemen görsel unsur olduğu konularında hemfikir olduğumuzu biliyorum. Arabalar çirkin, binalar çirkin, seri

çevremiz tek kullanımlık tüketici ürünleri tarif edilmez derecede çirkin. Soluduğumuz hava zehirli, içtiğimiz su mikroplastikle dolu, yediklerimizin içinde kanserojen Teflon kimyasalları var. Yaşam kalitemiz ve beraberinde de, ulaşabildiğimiz estetik deneyimlerin kalitesi düşüyor. Çağdaş roman (birkaç istisna dışında) dünyanın umurunda değil; ana akım sinema desek otomobil firmaları ve ABD Savunma Bakanlığı tarafından fonlanan aile dostu kabus pornosundan ibaret; görsel sanat ise oligarklar için bir emtia borsası. Şartlar böyleyken, içi daha dolu ve insan olmanın özüne daha yakından bağlı bir varoluşu temsil eden eski yaşam biçimleriyle karşılaştırıldığında, modern yaşam da insana tat vermiyor. Bu nostalji elbette son derece etkili, son zamanlarda gerici ve faşist siyasi hareketlerin etinden sütünden faydalandığı bir dürtü haline geldi ama dürtünün özünde faşistçe olduğundan emin değilim. İnsanların doğal yaşamın ölmeye başlamasından, müşterek kültürel biçimlerin yozlaşarak kitlesel pazarlamaya dönüşmesinden, şehirlerimizin ve kasabalarımızın sinsiz istihdam merkezleri haline gelmesinden önceki bir döneme hasretle bakmaları bana makul geliyor.

Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra senin için dünya güzelliğini kaybetmiş gibi hissettiğini biliyorum. (Bu arada, bu olayın neredeyse doğumunla aynı tarihe denk gelmesi ilginç değil mi? İsa'yla aranda kurduğun benzerliği de açıklıyor; o da yanılmıyorsam kendisinin kıyamet alametlerinden biri olduğuna inanırmış.) Ama bu hissin daha seyreltilmiş, daha kişisel bir versiyonunu deneyimlediğin; kendi hayatın, kendi dünyan yavaş yavaş ama fark edilir biçimde daha çirkin bir yer haline gelmiş gibi hissettiğin oldu mu hiç? Ya da geçmişte ayak uydurabildiğin kültürel söylemin gerisinde kalmışsın, fikirler dünyasından soyutlanmış, akıntıya kapılmış, entelektüel yuvanı yitirmişsin gibi bir hisse kapıldığın oluyor mu? İçin-

de bulunduğumuz tarihsel anla alakalıdır belki; ya da yaşlanıp bir şeylere yabancılaşmaktandır ve herkesin başına geliyordur bu durum. İlk tanıştığımızda nasıl insanlardık diye geçmişe baktığım zaman hiçbir konuda yanılmamışız gibi geliyor, kendimiz dışında. Fikirlerimiz doğruydu ama hatamız bir değerimiz olduğunu düşünmemizdi. Bu yanlışı ikimizin de burnundan getirdiler – ben yetişkinlik hayatımın ilk on yılı içinde sıfır başarıya imza atmış oldum, sen de (bağışla lütfen) başarabileceğin kadarını başardın ve yine de kapitalist sistemin işleyişini zerre değiştirememiş oldun. Gençliğimizde sorumluluklarımızın tüm yeryüzünü ve üzerinde yaşayan her şeyi kapsadığını düşünürdük. Şimdi sevdiklerimizi fazla üzmemeye, fazla plastik kullanmamaya ve senin durumunda birkaç yılda bir ilginç bir kitap yazmaya çalışarak avutuyoruz kendimizi. Şimdiye kadar o saflarda işler yolunda. Yeni bir kitaba başladın mı, bu arada?

Halen güzellik deneyimine ilgi duyan birisi olduğumu düşünüyorum ama kimseye "güzellikle ilgilendiğimi" söylemem (sana yazdığım bu e-posta dışında) çünkü insanlar kozmetiğe ilgim olduğunu söylediğimi düşünürler. Kültürümüzde "güzellik"in en yaygın anlamı bu herhalde. "Güzellik" sözcüğünün bu anlamının öyle çirkin bir şeyi karşılıyor olması da manidar – pahalı mağazalardaki plastik reyonlar, ucuzcu eczaneler, suni parfümler, takma kirpikler, kavanoz kavanoz "ürün"ler. Şimdi bakınca güzellik sektörünün görsel dünyamızdaki çirkinliklerin en feci olanlarından, tüketim toplumunun da ülküsü olan o en berbat, en sahte estetik idealden sorumlu olduğunu düşünüyorum. Tüm o muhtelif akımların ve modaların ardında tek bir prensip var: Harcama prensibi. Estetik deneyime ciddi manada açık olmak muhtemelen ilk adım olarak bu ideali reddetmeyi, hatta ona bütünüyle başkaldırmayı şart koşuyor; başta sözümona

yüzeysel bir çirkinlik gerektirse de insanın bir bedel karşılığında kişisel çekiciliğini artırmasından çok daha iyi, "güzellik" anlamında da çok daha içi dolu. Elbette daha iyi görünmeyi dilerdim ve elbette iyi görünmenin verdiği onaylanma hissinden keyif alıyorum ama esasen otoerotik ya da statü meraklısı bu dürtüleri hakiki estetik deneyimle bir tutmanın kültürü önemseyen herhangi biri için aşırı vahim bir hata olduğunu düşünüyorum. Bu iki şeyin tarihte birbirine bu denli geniş çapta ve derinlemesine karıştığı hiç görülmüş müdür?

Birkaç yıl önce Natalia Ginzburg hakkında yayımladığım şu denemeyi hatırlıyor musun? Sana o zaman söylememiştim ama Londralı bir edebiyat temsilcisi beni arayıp bir kitap üzerinde çalışıp çalışmadığımı sormuştu. Meşgulsün diye ve herhalde o sıralarda hayatında olup biten şeylerin yanında çok önemsiz kalacak diye söylemedim sana. Bu kıyaslamayı yaptığımı itiraf etmeye bile utanıyorum şimdi. Her neyse, başta bu e-postaya çok sevindim; yayıncılık konusunda bilgisi olmamasına ve çok da önemsememesine rağmen Aidan'a gösterdim, hatta anneme bile anlattım. Bir-iki gün sonra kaygı ve stres içimi kemirmeye başladı, çünkü bir kitap üzerinde çalışmıyordum, yazacak olsam ne hakkında olacağı bile aklıma gelmiyordu, zaten öyle büyük bir projenin altından kalkacak kondüsyona sahip olduğumu da düşünmüyordum. Düşündükçe kitap yazmaya çalışmamın ne kadar sancılı ve zavallıca olacağını hissediyordum, çünkü entelektüel derinlikten ya da özgün fikirlerden yoksundum, hem ne diye kitap yazacaktım ki ben, sırf yazdım diyebilmek için mi? Sırf seninle eşit olduğumu hissedeyim diye mi? İç dünyamda geniş bir yer kapladığını hissettirdiysem kusura bakma. Aslında öyle değil, öyleyse de güzel bir şekilde yer kaplıyorsun. Neyse işte, sonunda e-postaya cevap yazmadım. Gelen kutumda durdukça kendi-

mi daha kötü hissetmeye başlayınca da sonunda sildim. En azından kadına teşekkür edebilir ve hayır diyebilirdim ama demedim, diyemedim; neden bilmiyorum. Artık bir önemi yok herhalde. Aptallık bu ya, aslında o denemeyi yazmak gerçekten hoşuma gitmişti, yeniden yazmayı da istiyordum ama o e-postayı aldıktan sonra bir daha yazmadım işte. Azıcık yeteneğim olsa hayatımı boşa harcamazdım – o konuda kendimi kandırmıyorum. Denemiş olsam kesin beceremezdim, o yüzden hiç denemedim.

Birkaç ay önce bir e-postanda Aidan'la birlikteliğimizde hiç mutlu olmadığımızı yazmıştın. Tam olarak öyle değil, başlarda bir süreliğine mutluyduk ama yine de ne demek istediğini anlıyorum. Yürümeyen bir ilişki sona erdiği için o kadar uzun zaman niye karalar bağladığımı ben de merak ediyorum. Bir yerde otuzuma merdiven dayamışken geride tek bir mutlu ilişki bırakmamış olmak kötü bir his. Hayat boyu anlamlı bir ilişki sürdürmekten âciz olmanın üzüntüsü yerine tek bir ayrılığın üzüntüsünü duyabilsem, yüzeysel olarak daha üzgün görünsem de bir insan olarak bu kadar temelden yıkılmış hissetmezdim herhalde. Diğer yandan belki de sebebi başkadır. Aidan'dan ayrılmayı aklımdan geçirdiğim, hatta ayrılmanın lafını ettiğim onca kez neden ayrılmadım? Yalnız onu sevdiğimden olamaz, ki seviyordum; onu özleyeceğim düşüncesi de olamazdı çünkü bu ihtimal hiç aklıma gelmedi ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse onu özlemedim de. O olmasa hayatımın yine aynı hatta daha kötü olacağından ve suçun bende olduğunu kabul etmem gerekeceğinden korktuğumu düşünüyorum bazen. Kötü de olsa bir düzeni devam ettirmek, kendini kurtarmanın sorumluluğunu almaktan daha kolay ve güvenliydi. Belkiler, belkiler. Ne bileyim işte. Mutlu bir yaşamım olsun istediğimi, o mutluluğun şartlarının henüz oluşmadığını kendime söylüyorum. Ama ya öyle değil-

se? Ya mutlu olmamın önündeki engel kendimsem? Sebebi korkuyor olmam, kendime gönlümce acımayı tercih etmem, güzel şeyleri hak ettiğime inanmamam ya da başka bir şey olabilir. Başıma güzel bir şey geldiği zaman kendimi hep şunu düşünürken buluyorum: Bakalım bu kez işler ne zaman kötüye gidecek. Hani neredeyse en kötü ihtimal her neyse bekletmeden gerçekleşsin, geç olacağına erkenden olsun, mümkünse hemen olsun ki en azından bu konuda artık kaygılanmayayım istiyorum.

Olur da çocuk sahibi olmaz ve kitap da yazmazsam, ki ikisi de artık gayet mümkün, dünyada hatırlanacak hiçbir şey bırakmamış olacağım herhalde. Belki de böylesi daha iyidir. Dünyanın haline üzülüp bu konuda kuramlar üretmenin kimseye faydası olmadığına göre, kendimi enerjimi yaşamaya ve mutlu olmaya adamalıymışım gibi hissediyorum. Mutlu bir hayatı gözümün önüne getirmeye çalıştığımda canlandırdığım resim çocukluğumdan beri değişmiş sayılmaz – etrafı çiçekler ve ağaçlarla dolu bir ev, yakınlarda bir ırmak, içi kitaplarla dolu bir oda ve o evde beni seven bir kişi, hepsi bu kadar. Orada bir yuva kurmak, yaşlandıklarında anne babama bakabilmek. Asla taşınmamak, bir daha asla bir uçağa binmemek, sessiz bir yaşam sürmek ve toprağa gömülmek. Yaşamın daha ne amacı olabilir? Bu bile o kadar uzak ki bir rüyaymış, gerçeklikten bütünüyle kopukmuş gibi geliyor bana. Ve Simon'la bana gelecek olursak, evet, iki yatak odası lütfen. Daima tüm sevgimle. E.

21

Ertesi akşam, bir çarşamba günü Alice, Felix ve arkadaşlarıyla buluşmaya, rıhtım yakınlarında bir sokağın köşesindeki The Sailor's Friend adlı bir bara gitti. Saat dokuz gibi içeri girdi; yüzü yürümekten kızarmıştı, üstünde gri balıkçı yaka kazak ve dar paça pantolon vardı. Mekân sıcak ve gürültülüydü. Barın uzun siyah bankosu sol duvar boyunca uzanıyordu; arkada, alkol şişelerinin tepesinde rengârenk bir kartpostal koleksiyonu asılıydı. Bir tazı kırması şöminenin önüne uzanmış, yüzünü patilerine yaslamış uyuyordu. Felix ve arkadaşları arka taraftа bir pencerenin yanına oturmuşlar, çevrimiçi kumar piyasası hakkında şakalaşarak tartışıyorlardı. Alice'in geldiğini görünce Felix ayağa kalkıp onu karşıladı, beline dokundu ve ne içmek istediğini sordu. Sonra arkadaşlarına döndü ve ekledi: Bizimkileri biliyorsun, tanışmıştınız. Sen geç otur, ben içkini alayım. Felix bara doğru ilerlerken Alice onun arkadaşlarının yanına geçti. Siobhán isimli bir kadın, tanıdığı bir adamın kumar borçlarını ödemek için altmış bin euro kredi çektiğini anlatıyordu. Alice bu hikâyeyi çok enteresan bulmuş gibiydi, birkaç detaylı soru sordu. Felix votka tonikle geri geldiğinde Alice'in yanına oturdu, elini onun beline yasladı ve kazağının yününü parmaklarıyla düzeltti.

Gece yarısı gibi, bardan Felix'in evine yürüyerek döndüler. Üst katta Alice sırtüstü yatağa uzandı, Felix üstüne çıktı. Gözkapakları titriyordu Alice'in, hızlı, sesli nefes alıyordu. Felix ağırlığını tek dirseğine verdi, Alice'in sağ bacağını göğsüne doğru bastırdı. Gittiğin yerlerde beni düşündün mü, diye sordu. Alice soluk soluğa yanıtladı: Her gece seni düşünüyorum. Felix gözlerini yumdu. Alice'in nefesi dalga dalga geliyor gibiydi; ciğerlerine zorla doluyor ve açık duran ağzından çıkıyordu. Felix'in gözleri hâlâ kapalıydı. Alice, dedi Felix, boşalabilir miyim, olur mu? Alice kollarını onun boynuna doladı.

Sabahleyin Felix işe giderken onu eve bıraktı. Alice arabadan inmeden önce o akşam yemekte görüşüp görüşmeyeceklerini sordu, Felix de görüşeceklerini söyledi. Arkadaşların sevgilin olduğumu mu düşünüyor? diye sormasına Felix gülümsedi. Değil mi, bizi sürekli birlikte görüyorlar, diye yanıtladı. Kimsenin uykularının kaçtığını falan sanmam ama evet, herhalde öyle düşünüyorlardır. Biraz duraksayıp, ekledi: Civardakiler de konuşuyormuş. Hani umurumda değil de haberin olsun diye söylüyorum. Alice civardakilerin tam olarak ne konuştuklarını sorunca Felix kaşlarını çattı. İşte, bildiğin şeyler, dedi. Bir şey dedikleri yok. Papaz evindeki yazar hanım kız Brady'lerin oğlanla takılıyormuş, gibisinden şeyler. Alice gerçekten de "takılıyor" olduklarını söyledi ve Felix de ona bu konuda katıldı. Söz edenler olabilir ama umurumda olmaz, diye ekledi. Alice iki genç bekâr insanın takılıyor olmasına kimin niye söz edeceğini sorunca Felix düşünceli düşünceli vites koluyla oynadı. Kaçırılmayacak kısmet olduğum söylenemez, dedi. Artık gerisini anlarsın. Pek sağlam pabuç değilim anlayacağın. Ayrıca sağa sola biraz borcum var. Genzini temizledi. Ama hani benden hoşlanıyorsan o senin bileceğin iş, dedi. Hem korkma, sana borçlanacak değilim. Atlasana canım, geç

kalacağım senin yüzünden. Alice emniyet kemerini çözdü. Senden hoşlanıyorum ama, dedi. Biliyorum, diye yanıtladı Felix. Hadi hadi, fırla.

O sabah Felix işyerindeyken Alice temsilcisiyle telefonlaştı, edebiyat festivallerinden ve üniversitelerden gelen davetlerin üzerinden geçtiler. Bu görüşme devam ederken Felix barkod okuyucuyla farklı kolileri ayırıp etiketli yük arabalarına dağıttı; diğer çalışanlar daha sonra bu arabaları alıp götürdüler. Kolileri almaya gelen bu kişilerden bazıları Felix'i selamlarken, bazıları ona yüz vermiyordu. Felix siyah fermuarlı bir ceket giymiş, fermuarını yukarı kadar çekmişti; bazen belli ki üşüyor, çenesini iyice yakasının içine gömüyordu. Alice temsilcisiyle görüşürken bilgisayarında "yaz kitap takvimi" başlıklı bir e-posta taslağına notlar alıyordu. Telefonu kapattıktan sonra Londra'da bir edebiyat dergisine yazacağı kitap incelemesi için tuttuğu notların olduğu belgeyi açtı. Felix depoda beyaz floresan lambaların ışığı altında, uzun çelik arabalardan birini bir dizi raf boyunca itiyordu. Bazen duruyor, gözlerini kısarak bir etikete bakıyor, okuyucusunu kontrol ediyor, sonra ürünü okutuyor ve arabaya yerleştiriyordu. Alice minik bir tabakta iki dilim tereyağlı ekmek yedi, bir elma dilimledi, kendine bir fincan kahve demledi ve Eileen'e yazacağı e-posta taslağını açtı.

/

Felix saat yedide mesaisini tamamladığında, Alice yemek pişiriyordu. Felix depodan çıkarken ona mesaj attı.

Felix: Kusura bakma ben yemeğe gelemicem
Felix: İştekilerle içmeye gidiyorz
Felix: Keyfini kaçırırdım kafam fena bozuk ztn
Felix: Bu gece çok sapıtmazsam yarın grşrz

Alice: aa
Alice: seni göremeyeceğime üzüldüm

Felix: Bu haldeyken görmesen daha iyi inan bna

Alice: senden her halinle hoşlanıyorum

Felix: Ben dışarda kafayı bulurken bana bir aşk mektubu yazabilirsn öyleyse
Felix: Eve dönünce okurm

Alice telefonunu kenara bırakıp birkaç saniye boyunca boş gözlerle eviyenin içine baktı. Felix arkadaşı Brian'a onu Mulroy's'a kadar bırakabileceğini, kendisinin sonra arabayı eve bırakıp yürüyerek geleceğini söyledi. Alice sonraki birkaç saat içinde makarna sosunu yaptı, su kaynattı, sofrayı kurdu ve yemeğini yedi. Felix eve döndü, köpeğine mama verdi, hızlıca duş aldı, üstünü değiştirdi, Tinder'a bakındı, sonra işten arkadaşlarıyla buluşmak için kasabaya doğru yürüdü. Akşam sekiz ile gece yarısı arasında altı bardak Danimarka birası içti. Alice yemekten sonra bulaşıkları yıkadı ve internette Annie Ernaux hakkında bir yazı okudu. Felix ve arkadaşları saat on iki gibi minibüs taksiye binip kasabanın dışındaki bir gece kulübüne gittiler ve yol boyunca "Come Out Ye Black and Tans"in bir kısmını birlikte söylediler. Alice oturma odasındaki kanepeye oturup Stockholm'e yerleşen bir arkadaşına e-posta yazdı, ona işini ve yeni ilişkisini sordu. Felix kulüpte iki hap attı, bir *shot* votka içti, arkasından tuvalete gitti. Orada gene Tinder'ı açtı, birkaç profili sola kaydırdı, BBC spor sayfasına baktı, sonra tekrar kulübe döndü. Saat birde Alice nane çayı içiyor ve kitap incelemesiyle uğraşıyorken Felix iki arkadaşı ve tanımadığı iki kişiyle piste çıkmış dans ediyordu. Hareketleri

rahat ve doğal, hiç kendini zorlamıyor gibiydi; müziğin ritmine uyarak ya da uymayarak vücudunu kıvırıyordu. Bir içki daha içtikten sonra dışarı çıkıp çöp kutusunun arkasına kustu. Alice o sırada yatağa girmiş, Felix'in önceki saatlerde gönderdiği mesajları okuyordu; telefonun ekranı yüzüne grimsi mavi bir ışık yaymıştı. Felix de tam o anda telefonunu çıkardı ve mesaj uygulamasını açtı.

Felix: Slm
Felix: Uyudnmu?

Alice: yataktayım ama uyumadım
Alice: eğleniyor musun?

Felix: İtiraf edeym alice
Felix: Şuan kafm yüz milyon
Felix: Kusmam gerkti
Felix: Ama evt gece iyi geçiyr

Alice: iyi, sevindim

Felix: N yapıon yatakta
Felix: Bişi giyiyo msn?
Felix: Anlat

Alice: beyaz bir gecelik giyiyorum
Alice: yarın görüşebiliriz umarım

Felix: Oluuuurrr yada
Felix: Taksşye atlayp sana gelebilrm
Felix: Şimdi ynai
Felix: Yani

Alice: istersen gel tabii ki

Felix: Harbimi eminmisn?

Alice: uykum yok zaten, sorun değil

Felix: Süper
Felix: Görüşrz

Alice yataktan kalkıp sabahlığını giydi, başucu lambasını açtı ve aynada kendine baktı. Felix taksi durağına telefon etti, içeri girip ceketini aldı, bir *shot* votka daha söyledi, ağzında çalkaladı ve yuttu, Brian'ı bulup diğerlerine kendisinin gideceğini söylemesini istedi, sonra dışarıya çıktı ve taksiye bindi. Alice ilk tanıştıkları arkadaşlık uygulamasında Felix'in profilini buldu ve hakkında kısmını tekrar okudu.

Alice'in evine giderlerken taksiciyle Mayo Futbol Kulübü'nün bu sezonki kadrosunun güçlü ve zayıf yanları hakkında hararetli bir tartışmaya girdiler. Felix evi gösterdiğinde taksici o evde ailesinin mi yaşadığını sordu.

Yok ya, benim hatunun evi, dedi Felix.

Taksici neşeli bir sesle yanıtladı: Yenge zengin herhalde.

Evet, ünlü de ha. Google'da arat inanmıyorsan. Kitap yazıyor.

Harbi mi? Aman elinden kaçırma.

Sıkıntı yok, gözü benden başkasını görmüyor, dedi Felix.

O sırada evin önüne yanaşmışlardı. Taksici arkasını döndü. Öyle olsa gerek, saat ikide bu kılıkla kapısını çalıyorsun kızın. Seni bu halde görüp geri postalar da birkaç dakikaya beni ararsan, şaşırmam. On euro seksen, lütfen.

Felix parayı uzattı.

Bekleyeyim mi seni? dedi taksici.

Sen de ne kıskandın be birader. Hadi müziğini dinleyip efendi efendi yoluna git, sağlıcakla.

Felix arabadan indi ve kapıyı çaldı. Taksi tekrar yola çıktığı sırada Alice kapıyı açmak için aşağı indi. Felix içeri girdi ve kapıyı ayağıyla iterek kapattı; Alice'i kollarına alıp hafifçe kaldırdı ve duvara yapıştırdı. Bir süre öpüştüler, sonra Felix sabahlığının kuşağını çözdü. Alice açılan sabahlığını eliyle tuttu.

Öf, sen sarhoşsun, dedi.

Biliyorum evet. Mesajımda dedim ya.

Yine sabahlığına hamle yapınca, Alice ona engel olmak için kollarını kavuşturdu.

Ne oldu ki ya? dedi Felix. Aybaşında falan mısın? Öyleysen de önemli değil, bugüne bugün yetişkinim.

Alice sabahlığının önünü asık bir suratla bağladı. Beni utandırmak istiyorsun, dedi.

Yok yok. Sorun ne anlamaya çalışıyorum. Bir şey yaptığım yok, burada olmak güzel. Demin sevgilimin kocaman bir evde yaşadığını öğrenince taksicinin dudağı uçukladı.

Alice ona baktı. Uyuşturucu mu aldın sen? diye sordu nihayet.

Almaz mıyım, dedi Felix. Öteki türlü gecelere akmanın keyfi çıkar mı hiç.

Alice kollarını kavuşturmuş duruyordu. Bilemiyorum, dedi. Başkaları böyle davranmana izin verir mi? Geçmişteki kız ya da erkek arkadaşların. Arkadaşlarınla çıkıp kafayı bulmuşsun, gecenin bir körü sevişelim diye geliyorsun. Normal mi bu yaptığın?

Felix bu söylediklerini düşünür gibi bir ifadeyle kolunu duvara, Alice'in başının hemen yanına yasladı. Genelde şansımı denerim, evet, dedi. Herkes havasında olmayabiliyor tabii.

Demek öyle. Geri zekâlının teki olduğumu düşünüyorsun herhalde.

Yoo, çok zeki olduğunu düşünüyorum. Senin için talihsiz bir durum, birçok anlamda. Biraz daha aptal olsaymışsın daha dertsiz bir hayatın olabilirmiş.

Felix doğruldu. Sevgisini, hatta pişmanlığını ifade etmeye çalışır gibi iki elini onun kalçalarına koydu.

Taksici halimi görünce ağzıma sıçacağını söyledi, dedi Felix. Gecenin bu saati seni bu halde nah içeri alır dedi bana. Açıkçası ne halde olduğumu bilmiyorum, kendimi görmedim. İyi durumda olduğumu sanmıyorum ama.

Sarhoş görünüyorsun sadece.

Yapma ya? Ne bileyim, belki de yazmamalıydım sana. Aslında gece iyi de gidiyordu, aptallık ettim. Biraz ucunu kaçırıp kustum, evet ama onun dışında iyi vakit geçiriyordum. Sen de muhtemelen güzel vakit geçiriyordun, artık yatıyor muydun, her ne yapıyorduysan. Yazmamalıydım herhalde.

Tabii, ama sonra canın sevişmek istedi, dedi Alice.

İnsanım sonuçta, ne yapalım. Şaka bir yana, tek derdim bu olsa başka yere de giderdim, değil mi ama? Sırf bu sebepten rahatını bozmazdım yani.

Alice gözlerini yumdu, alçak ve cansız bir sesle yanıtladı: Eminim öyledir.

Sen de amma ciddisin be Alice, dedi Felix. Kimseyle birlikte olmadım. İstesem olurdum ama sen de olurdun, ne var bunda. Bak, seni kızdırdıysam gerçekten özür dilerim, tamam mı?

Alice bir süre bir şey demedi.

Eminim sarhoş tiplerin yanında olmaktan hoşlanmıyorsundur zaten, dedi Felix.

Hayır, hoşlanmıyorum.

Evet, neden hoşlanasın ki? Çocukken göreceğin kadarını görmüşsündür zaten.

Alice sırtı duvara dayalı, onun yüzüne bakıyordu. Felix ellerini onun kalçalarından çekmedi.

Evet, gördüm, dedi Alice.

Evime gitmemi istiyorsan söyle.

Alice başını iki yana salladı. Felix onu tekrar öptü. Birlikte yukarı çıktılar; Alice Felix'in elini tutuyor, onun peşinden gidiyordu. Odasına girdiklerinde Felix, Alice'in sabahlığını ve geceliğini çıkardı. Alice tekrar yatağa uzandı ve Felix onun bacaklarının arasına indi. Alice'in bedeni minyon, androjen görünüyordu. Avucuyla ağzını kapattı. Felix o sırada kalkıp soyundu, saatini çıkardı. Yatakta çıplak uzanmış Alice'e bakarken Felix'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Seni neye benzettim, biliyor musun? dedi. Roma'daki şu kız heykellerine.

Alice güldü ve elleriyle yüzünü örttü.

Hoşuna gitmedi mi? dedi Felix. Güzel bir şey söylemek istedim.

Alice, Güzeldi, dedi. Felix yanına uzandı, başını yastığa koydu; bir eliyle dalgın dalgın onun küçük ve yumuşak memesiyle oynuyordu.

Bugün işyerinde seni düşünüyordum, dedi Felix. Başta bir süre iyi hissediyorum ama keyfim büsbütün kaçıyor sonra; sen burada yan gelip yatarken ben bütün gün bir depoda koli dolduruyorum diye. Bu konuda sana dargın değilim, yanlış anlama. Sana derdimi doğru düzgün anlatamayacağım ama şu anki yaptığımızla bütün gün yaptıklarım arasındaki farkı kelimelere dökemiyorum. İkisi için de aynı bedeni kullandığıma inanasım gelmiyor bazen, öyle diyeyim. Aynı beden gibi de gelmiyorlar zaten. Şimdi sana dokunduğum şu eller, bunlarla koli mi dolduruyorum? Ne bileyim işte. Anasını sattığımın işyerinde ellerim donuyor bütün gün. Bildiğin uyuşuyor. Eldiven taksan da eninde sonunda uyuşuyor, herkes aynı şeyi söylüyor. Elimi bir şeye taktığım veya kestiğim zaman kan görene kadar fark etmediğim oluyor bazen. Sana bu ellerle mi dokunuyorum sonra? Ne bileyim, ke-

sin çocuk kafayı kırdı diyorsundur. Ama öyle yumuşaksın ki, sana dokunmak öyle güzel ki, ondan böyle diyorum. Sımsıcaksın da. İçine boşalmama izin verdiğinde kendimi o kadar iyi hissediyorum ki anlatamam sana. İşyerindeyken bunlar aklıma geldi, sana dokunmayı o kadar çok istedim ki sinirlenmeye başladım. Hani gerçekten de sinirlendim, tepem attı bildiğin. İşyeri konusunda bir diğer söyleyeceğim de bu bak; insanın duyguları allak bullak oluyor orada. İnsan anlamsız şeyler hissetmeye başlıyor. Seni göreceğim için heyecanlanacağım yerde sinirlerim bozulmaya başladı. Sonunda da görmek istemedim seni. Açıklamakla uğraşmayacağım çünkü çok mantıksız bir durum, içimden ne geldiyse söylüyorum. Özür dilerim.

Alice sorun olmadığını söyledi. Kısa bir süre Felix hiçbir şey demeden onu öptü. Sonra yorgun olduğunu söyleyip üste çıkmak isteyip istemediğini sordu ve Alice olur dedi. İçine girdiğinde Alice birkaç saniye hareketsiz durdu, güçlükle soluyordu. İyi misin? dedi Felix. Başını salladı Alice. Felix beklemekten memnun görünüyordu. Mükemmel bir amın var, dedi. Alice'e başından vajinasına kadar inen bir ürperti geldi. Elini Felix'in omzuna koydu. Felix ona dokunurken, birkaç dakika boyunca sessizce seviştiler. Alice pürüzlü bir sesle haykırdı: Tanrım, seni seviyorum, çok seviyorum. Felix kafasını kaldırıp ona baktı. Öyle mi? dedi. Ne güzel. Bir daha söyle. Tir tir titriyordu Alice; başını eğdi ve soluk soluğa, Seni seviyorum, dedi. Seni seviyorum. Felix ellerini onun beline koydu, parmaklarıyla sırtının etlerini sıktı; onu sertçe kendisine doğru çekti, bir daha ve sonra hızla bir daha. Alice neredeyse canı yanıyormuş gibi buruşturuyordu yüzünü.

Sonrasında bir süre kıpırdamadan öylece, birbirlerine yaslanarak durdular. Alice üstünden indi, yatağın kenarına oturdu ve komodindeki şişeden su içti. Felix kafasını yastıklara gömmüş, onu izliyordu. Bana da biraz

versene, dedi. Sonra kalkmadan Alice'in uzattığı şişeden içti.

Şişeyi geri uzattı. Baksana, bir şeyi bilmek istiyorum, dedi. Sürekli zenginim diyorsun ya, ne demek istiyorsun? Milyoner falan mısın?

Alice şişenin kapağını kapattı. Aşağı yukarı, dedi.

Felix konuşmadan izliyordu onu. Milyon ha, vay canına, dedi. İyi para.

Evet öyle.

Hepsini kitaplardan mı kazandın?

Alice başıyla onayladı.

Peki banka hesabında mı duruyor, yoksa bir şeylere mi yatırdın? dedi Felix.

Alice gözlerini ovuşturdu, çoğunun banka hesabında durduğunu söyledi. Felix hâlâ onu izliyordu; gözleri hızla, çaktırmadan onun yüzünde, kollarında, omuzlarında geziniyordu. Aradan biraz zaman geçtikten sonra, Hadi yanıma gel, beni sevdiğini söyle yine, dedi. Bakarsın hoşuma gider. Alice ağır ve yorgun hareketlerle tekrar yanına uzandı.

Seni seviyorum, dedi.

Ne zaman anladın peki? İlk görüşte aşk gibisinden bir şey mi oldu?

Yok, sanmam.

Daha sonra mı oldu yani, dedi. Roma'dayken mi?

Alice ona döndü, Felix koluyla onu sardı. Alice'in gözleri yarı kapalıydı. Felix'se düşünceliydi, tetikteydi.

Öyle oldu herhalde, dedi Alice.

Birine âşık olmak için bayağı kısa bir süre bu. Üç hafta ya var ya yoktu, değil mi?

Alice gözlerinin kendi kendine kapanmasına engel olmadan konuştu: Aşağı yukarı.

Senin için normal midir?

Bilmem ki. Çok sık âşık olmam.

Felix bir-iki saniye uzandığı yerden onu izledi. Tam tersi de geçerlidir herhalde, dedi.

Alice belli belirsiz bir gülümsemeyle, İnsanlar bana çok sık âşık olmazlar mı demek istiyorsun? Evet, olmazlar gerçekten.

Pek arkadaşın da yok gibi, dedi Felix.

Alice'in suratı o anda değişti. Felix'e dönüp baktığı birkaç saniyede yüzündeki ifade tamamen yok oldu. Evet, yok herhalde, dedi sonunda basitçe.

Öyle. Buraya taşındığından beri seni görmeye gelen olmadı, değil mi? Ailen desen gelmedi. Şu arkadaşım diye bahsedip durduğun Eileen de bir kez uğramadı. Geldiğinden beri kapıdan içeri burnunu sokan tek kişi benim, yanılıyor muyum? Üstelik sen taşınalı en az birkaç ay olmuştur.

Alice hiçbir şey demeden ona baktı. Felix devam etmesine izin verilmiş gibi anlayıp kolunu düşünceli düşünceli yastığın altına soktu.

İtalya'dayken aklımdan geçiyordu, dedi. Kitap okumalarını, imza etkinliklerini falan seyrederken. Öyle harıl harıl çalıştığını söyleyemem, işin benimkine kıyasla şaka gibi. Ama senden beklentisi olan çok insan var. Sonra diyorum ki, gözünün içine baksalar da hiçbiri zerre umursamıyor seni. Umursayan tek bir insan var mıdır bilmem.

Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Felix onu seyrederken başta yüzünden okunan o özgüven, hatta o sadistçe haz ifadesi yerini başka bir şeye bıraktı; yanlış anladığı şey çok geç kafasına dank etmiş gibi.

Epey nefret ediyor olmalısın benden, dedi Alice soğuk bir sesle.

Hayır, etmiyorum, diye yanıtladı Felix. Ama sana âşık da değilim.

Elbette değilsindir. Niye olasın? Öyle yersiz bir beklentim yoktu.

Sonra gayet sakince arkasını dönüp komodinin üzerindeki lambayı söndürdü. Yüzleri karanlığa karıştı, artık çarşafların altında bedenleri yalnız ana hatlarıyla görünüyordu. Kıpırdamadılar; odadaki her bir çizgi, her bir gölge hareketsizdi.

İstiyorsan gidebilirsin, dedi Alice. Ama kalmak istersen de rahatsız olma. Kalbimi kırdın diye kendini bir şey sanabilirsin ama bil ki daha kötülerini gördüm.

Yattığı yerde tepki vermeden duruyordu Felix.

Seni seviyorum derken de gerçeği söylüyordum, diye ekledi Alice.

Felix kahkahasını bastırıyormuş gibi bir ses çıkardı, sonra, Senin şu tarzını seviyorum, dedi. Hakkını yemeyeyim. Üste çıkmayı iyi biliyorsun, değil mi? Belli ki başa çıkamayacağım seninle. Çok matrak, çünkü başta seni ezmeme izin verir gibi takılıyorsun, yok gece ikilerde mesajlarıma cevap vermeler, yok beni sevdiğini söylemeler, yok bilmem neler. Ama aslında sıkıyorsa yakala beni demeye getiriyorsun. Yakalayamayacağım da ortada. Bir dakikalığına bile izin vermeyeceksin bana. Bu tavrınla on kişiden dokuzunu aptala çevirirsin. Hepsi de seni avucunun içine aldıklarını düşünerek dört köşe olurlar. Ya, ya, sevsinler, ama senin karşında aptal yok. Bana üstün hissedeceksin diye kötü davranmama izin veriyorsun; olmak istediğin yer orası çünkü. Üstümde, üstümde. Alındığımı gücendiğimi de sanma ha, yanına sadece beni değil kimseyi yaklaştırdığını sanmıyorum. Aslına bakarsan buna saygı duyarım. Kendini kolluyorsun ve eminim kendine göre bir sebebin de var. Sert konuştuğum için kusura bakma; çünkü haklıydın, kalbini kırmaya çalışıyordum. Herhalde kırdım da, ne var yani? Kafasına koyan bir şekilde yapar. Ama bana deli gibi öfkeleneceğin yerde hâlâ

yok istersem kalabilirmişim yok beni hâlâ seviyormuşsun gibi şeyler söylüyorsun. İlla mükemmel olacaksın çünkü, değil mi? Yok, işini gerçekten iyi biliyorsun, ne yalan söyleyeyim. Kusuruma da bakma, tamam mı? Bir daha da laf sokmaya falan çalışmam. Dersimi aldım. Ama bundan sonra, senin yakınına bile yaklaşamayacağımı ikimiz de biliyorken sakın avucumun içindeymişsin gibi davranma. Anlaştık mı?

Tekrar uzun bir sessizlik çöktü. İkisinin de yüzü karanlıkta görünmüyordu. Sonunda tiz ve gergin bir sesle, belki de erişmeye çabaladığı zorlama bir kayıtsızlık ya da sakinlikle yanıtladı Alice: Anlaştık.

Olur da seni bir gün yakalarsam söylemene gerek yok, dedi Felix. Anlarım zaten. Ama fazla da kovalamayacağım seni. Olduğum yerde duracak ve kendi ayağınla yanıma gelmeni bekleyeceğim.

Evet, avcılar da geyikleri aynen böyle bekler, dedi Alice. Öldürmeden önce.

22

Eileen, son e-postam seni tedirgin ettiyse üzgünüm. Birkaç ay boyunca tüm etkinliklerimi iptal ettim, biliyorsun; ama başından beri bir noktada işe dönmeye niyetliydim. Benim işimin bu olduğunu anlıyorsundur herhalde? Bu durumu en bayık ve onur kırıcı bulan kişi kendim olsam da, artık gözlerden uzak bir hayat yaşayacağımı düşünmeni istememiştim. Hastalık sebebiyle üst üste en fazla dört gün işten uzak kalmış biri olduğundan, dört aylık bir ara vermemin epey uzun bir izin olduğunu düşünüyorsundur. Ayrıca evet, uçaklarım Dublin'den kalktı ve dönüşte de Dublin'e indim; ama biri sabah yedide, diğeri gece birdeydi. Sen de iş güç sahibisin ve düzenli ofis saatlerin var diye düşünerek seni gecenin köründe bir çay içip sohbet etmeye çağırmak ayıp kaçar dedim. Seni görmek istemediğimi düşünüyor olamazsın; gel diye sana aylardır ısrar eden benim, şunun şurasında üç saat uzaklıkta oturuyorum. Roisin'in mesajını yanıtlamamama gelince, açıkçası kafam karıştı – bana şahsın adına mı yazıyorsun, yoksa Dublin bölgesi geneli için arkadaşlık elçisi sıfatıyla mı? Haklısın, mesajına cevap yazmadım, çünkü meşguldüm. Sevgimiz ve muhabbetimiz bir kenara, biriyle her yazışmamda arayı açtığımda sana tekmil verecek değilim.

Mesajının geri kalanına gelecek olursak; "güzellik" dediğinde tam olarak neyi kastediyorsun? Kişisel güzellik kaygısının estetik deneyimle bir tutulmasının vahim bir hata olduğunu yazmışsın. Ama her şey bir yana estetik deneyimi ciddiye almak da bununla ilişkili bir başka hata olabilir mi? Sanatın ya da tabiatın güzelliği karşısında kişinin, çıkar gözetmeyen bir duygu yaşaması kuşkusuz mümkün. Hatta diğer insanların güzelliğini, yüzlerini ya da bedenlerini "tamamen" estetik bir gözle, yani arzu unsurundan bağımsız olarak beğenmenin de mümkün olduğunu düşünüyorum. Beğenip bakmaktan hoşlandığım insanlarla genelde belli bir ilişkim olsun diye uğraşmam – zaten güzelliği arzu sebebi olarak da görmüyorum. Diğer bir deyişle güzelliği algılayışım maksatlı bir eylem değil, dolayısıyla da bilinçli irademi kullanmıyorum. Aydınlanma filozoflarının estetik muhakemeyle kastettiği bu olsa gerek; bazı sanat eserleri, müzik yapıtları ve manzaralar karşısında deneyimlediklerime de yeterince yakın. Onları güzel buluyorum; bu güzellik beni duygulandırıyor ve bana haz veriyor. Tüketim toplumuna "güzellik" olarak pazarlanan şeyin, gerçekte çok çirkin olduğuna; benim örn. yaprakların arasından düşen gün ışığı, *Avignon'lu Kızlar* ya da *Kind of Blue*'dan aldığım estetik hazzı vermediğine katılıyorum. Ama şunu da sormadan edemiyorum: Kimin umurunda? Hadi *Kind of Blue*'nun güzelliğinin Chanel marka bir çantanın güzelliğine nesnel olarak üstün olduğunu varsaydık diyelim, ki bu bile felsefi açıdan fazla hoş görmek olur, yine de ne fark eder? Estetik deneyimin, haz vermektense önemli olduğunu da düşünüyor gibisin. Benim bilmek istediğim de şu: Ne anlamda önemli?

Ben ressam ya da müzisyen değilim, geçerli sebeplerle. Ama romancıyım ve romanı ciddiye almaya çalışıyorum; bunun bir nedeni de sanat gibi tanımı gereği fay-

dası olmayan bir şeyle geçimimi sağlayabilmenin olağanüstü ayrıcalığının bilincinde olmam. Ama büyük romanları okuma deneyimimi kelimelere dökmem gerekse, yukarıda bahsederken iradem dışında gerçekleştiğini ve arzularımın depreşmediğini söylediğim estetik deneyime hiç benzemeyecektir. Okumaya, okuduğumu anlamaya, okuduklarımı kafamda bir yere oturtabilecek kadar uzun süre aklımda tutmaya şahsen kafa yormam gerekiyor. Bana hiç güzelliğin benim dahil olmadığım bir işlem yoluyla tarafıma aktarıldığı pasif bir süreçmiş gibi gelmiyor; aktif bir emekmiş, bir araya getirilen ürün de güzellik deneyiminin kendisiymiş gibi geliyor. Ancak daha da önemlisi, büyük romanlar bende duygular uyandırıyor ve beni bir şeyleri arzulamaya itiyor. *Avignon'lu Kızlar*'a baktığımda ondan bir şey "istemiyorum". Haz onu olduğu gibi görmekte. Ama kitap okuduğumda arzuyu tecrübe ediyorum: Isabel Archer'ın mutlu olmasını istiyorum, Anna'yla Vronski'nin muradına ermesini istiyorum, hatta Barabbas yerine İsa'nın serbest bırakılmasını istiyorum. Belki dar kafalı, biraz da sığ bir okurumdur, naiflikle herkesin mutlu olmasını diliyorumdur (Barabbas hariç); ama tam tersini yapsam, Isabel'in kötü bir evliliği olmasını, Anna'nın kendini trenin önüne atmasını dilemiş olsam da yaşadığım, aynı deneyimin bir çeşitlemesi olacaktı. Duygularımın devreye girdiğini, kayıtsız kalamadığımı söylemeye çalışıyorum.

Bu konuları Simon'la hiç konuştunuz mu? Meseleyi çok daha tutarlı bir şekilde ele alacağına güvenebilirsin, çünkü onun dünya görüşünde bende olmayan bir tutarlılık var. Katolik öğretisine göre –yanlış bilmiyorsam– güzellik, hakikat ve iyilik Tanrı'yla bir tutulan varoluş özellikleri. Tanrı bir anlamda güzelliğin "ta" kendisi (aynı zamanda hakikatin de; Keats'in demek istediği belki buydu, emin değilim). İnsan yüzünü Tanrı'ya çevirmek

ve onun doğasını anlamak için bu özellikleri edinmeye ve anlamaya çalışıyor; dolayısıyla güzel olan şey bizi mukaddes olanı düşünmeye itiyor. Eleştirmenler olarak neyin güzel olduğunu ya da neyin olmadığını tartışıp duruyuz, çünkü sonuçta insanızdır ve Tanrı'nın iradesine erişmemiz mümkün değildir; yine de güzelliğin üstün bir öneme sahip olduğunda fikir birliği ederiz. Ne kadar usturuplu ve hoş oldu, değil mi? Büyük romanlarla kurduğum duygusal bağı açıklamaya biraz daha devam edebilirim. Örneğin Tanrı bizi bu şekilde, arzuları ve içgüdüleri olan derin varlıklar olarak yaratmış; kurmaca ürünü olan, dolayısıyla bize maddi tatmin ya da fayda sağlamasını bekleyemeyeceğimiz insanlara duyduğumuz şefkat de insanlık halinin derin karmaşıklığının, dolayısıyla da Tanrı'nın bize olan sevgisindeki karmaşıklığı anlamanın bir yolu. Devam da edebilirim; İsa yaşamıyla ve ölümüyle başkalarını hiçbir kişisel menfaat düşünmeden sevmenin gerekliliğini vurgulamıştı. Bir açıdan, sevgimize asla karşılık veremeyeceklerini bildiğimiz kurmaca karakterleri sevdiğimizde, İsa'nın bizi davet ettiği çıkar gözetmeyen sevginin minyatür bir halini yerine getirmiş olmuyor muyuz? Duygusal angajman bir nesneyle kurulan öznesi olmayan bir arzu biçimidir, istemeden istemektir; kendim adına dilediğim *şeyi* değil dilediğim *yöntemi* başkaları adına arzulamaktır diyorum.

İnsan bir kez Hıristiyan gibi düşünmeye başladı mı eğlencelik sıkıntısı çekmez demeye çalışıyorum yani. Senin benim durumumuz daha zor çünkü hiçbir şeyin önemi olmadığı, yaşamın gelişigüzel olduğu, en samimi duygularımızın kimyasal tepkimelere bağlanabileceği ve evreni bir araya getiren nesnel bir ahlak yasasından yoksun olduğu inancımızdan kurtulamıyoruz. Bu inançlarla yaşamak elbette mümkün olsa da, senin ve benim inandığımızı söylediğimiz şeylere inanmak, bana kalırsa pek

mümkün değil. Bazı güzellik deneyimlerinin ciddi, diğerlerinin değersiz olması gibi. Ya da bazı şeylerin doğru, diğerlerinin yanlış olması gibi. Nasıl bir ölçüte dayandırıyoruz bunu? Davamızı hangi mercie savunuyoruz? Seni çürütmeye çalışmıyorum bu arada – tam olarak seninle aynı konumda olduğumuzdan kuşkulanıyorum. Doğru ile yanlış arasındaki farkın zevk ya da tercih meselesi olduğuna inanamıyorum; ama mutlak bir ahlaka, diğer bir deyişle Tanrı'ya inanmak da içimden gelmiyor. Dolayısıyla inancının her iki tarafının da arkasında duracak cesaretten yoksun bir şekilde, felsefi anlamda meçhul bir yerde kalmış oluyorum. Doğruyu yerine getirerek Tanrı'ya hizmet etmiş olduğum tatminini yaşayamıyorum ama yanlış yapma fikri midemi bulandırıyor. Hatta hadi sadede geleyim; işimi ahlaken ve siyaseten değersiz bulsam da bu hayatta yapmak istediğim şey hatta tek şey bu.

Daha gençken dünyayı gezmek, şaşaalı bir yaşam sürmek, eserlerimle şöhret kazanmak, meşhur bir entelektüelle evlenmek, yetiştiğim tüm değerleri reddetmek, bağnaz dünyayla bağımı tamamen koparmak istiyordum herhalde. Şimdi düşününce utanıyorum ama o zamanlar yalnızdım ve mutsuzdum; bu hislerin sıradan olduğuna, yalnızlığımın ve mutsuzluğumun beni kimseden ayrı kılmadığına kafam basmıyordu. Belki bu yaşımda az biraz anladıklarımı o zaman anlamış olsam o kitapları asla yazmaz, asla bu insan olmazdım. Ne bileyim işte. Onları tekrar yazamayacağımı, kendimi o zamanki gibi göremeyeceğimi biliyorum. Müstesna bir insan olduğumu ispatlamak benim için önemliydi. İspatlamaya çalışarak bunu gerçek kıldım. Ancak çok sonraları, hak ettiğime inandığım parayı ve şöhreti edindiğim zaman, kimsenin böyle şeyleri hak etmesinin mümkün olmadığını anladım ama iş işten geçmişti. Bir zamanlar olmak için yanıp tutuştuğum, şimdi varımla yoğumla nefret ettiğim kişi haline

gelmiştim bile. Yazdıklarımı hiçe saymak için söylemiyorum bunları. Ama diğer insanlar yoksulluğun pençesindeyken neden birileri zengin ve ünlü olsun ki?

En son âşık olduğumda biliyorsun sonu kötü oldu; sonrasında da iki roman yazdım. Âşık olduğum dönemde bir yandan yazmaya çalışırdım ama aklım sürekli sevdiğim kadına döner, hislerim dosdoğru onun koynuna sığınırdı; dolayısıyla da işlerim asla elle tutulur hale gelmez, yaşamımda da anlamlı bir yer edinemezdi. Mutluyduk, mutsuz olduk, biraz üzüldükten ve birbirimizi suçladıktan sonra da ayrıldık – ancak o zaman kendimi ciddi ciddi işime adayabildim. İçimde bir alanı boşaltmış gibiydim; sanki orayı bir şekilde doldurmam gerektiği için oturup yazmaya başlamıştım. İşe hayatımın içini boşaltarak başlamam gerekiyordu. Kitaplarımı yazdığım dönemi hatırladığımda güzel bir dönemdi gibi geliyor, yapmam gereken bir iş vardı ve yapıyordum. Sürekli meteliksiz geziyordum, yalnızdım ve para konusunda endişe duyuyordum ama hayatımda bir başka şey, gizli ve korunaklı bir köşe varmış; düşüncelerimin sürekli olarak gittiği, hislerimin sürekli etrafında döndüğü o yer tamamen bana aitmiş gibi hissediyordum. Bir anlamda bir aşk macerası ya da tutkunluk hali gibiydi; ancak tek kişilikti ve tamamen benim kontrolümdeydi. (Yani aşk macerasının tam tersiydi.) Roman yazmanın hüsranı ve zorlukları bir kenara, bana bahşedilenin ne kadar önemli olduğunu; bir armağan, bir lütuf olduğunu daha ilk günden biliyordum. Sanki Tanrı elini başıma koymuş ve duyduğum en yoğun arzuyla içimi doldurmuştu; bir başkasına karşı duyulan türden değil, daha önce var olmayan bir şeyi var etmeye yönelik bir arzuydu bu. O yıllara dönüp baktığımda yaşadığım hayatın basitliği dokunaklı ve neredeyse yürek burkucu geliyor, çünkü ne yapmam gerektiğini biliyormuşum ve yapıyormuşum, bu kadarmış.

Bir-iki eleştiri yazısı ve bazı uzun e-postalar dışında neredeyse iki yıldır hiçbir şey yazmadım. Hayatımdaki o alanda hiçbir şey kalmadı, bomboş duruyor, belki de bu sebepten tekrar âşık olmamın zamanı gelmiştir. Yaşamımın bir merkezi, düşüncelerimin dönüp dinlenebileceği bir yer olduğunu hissetmem gerekiyor. Bu arada çoğu insanın böyle bir şeye ihtiyaç duymadığının, duymamanın daha sağlıklı olduğunun farkındayım. Felix yaşamını bir ilke çevresinde kurma ihtiyacı duymuyor, senin de duyduğunu sanmıyorum. Simon duyuyor ama onun yaşamında Tanrı var. İnsanın yaşamının merkezine koyacakları arasında Tanrı bana iyi bir seçenek gibi geliyor; var olmayan insanlar hakkında hikâyeler uydurmaktan, benden nefret eden kişilere âşık olmaktan iyidir. Durum bu şekilde. Yine de bir şeyi sevebilmek hiçbir şeyi sevmemekten, birini sevebilmek hiç kimseyi sevmemekten iyidir; işte buradayım, bu dünyada yaşıyorum ve bir anlığına bile keşke yaşamasaydım demiyorum. Bu da bir armağan, bir lütuf değil mi, çok önemli bir şey sayılmaz mı? Eileen, özür diliyorum ve özlüyorum da seni. Bu yazışmalardan sonra görüştüğümüzde küçük bir kuş gibi utanıp başımı kanadımın altına saklayacağım. Bu hafta sonu ablana ve müstakbel eşine en iyi dileklerimi ilet – sonra da eğer zahmet olmayacaksa artık gel gör beni, lütfen.

23

Nikâh töreni sabahı Eileen gelin odasındaki yatakta, Lola tuvalet masasında oturuyordu. Lola parmağıyla yüzüne dokundu. Göz makyajımı çok ağır yaptı bence, dedi. Sade kesimli, straplez, beyaz bir gelinlik giymişti. Çok güzel oldun, dedi Eileen. Gözleri aynada buluştu; Lola suratını ekşitti, ayağa kalktı, pencereye doğru gitti. Dışarıda ikindinin ilk saatleri beyazdı, çevreye ince ve yaş bir ışık yayılıyordu ama Lola sırtını cama vermiş, geniş şiltenin üzerinde oturan Eileen'i inceliyordu. Bir süre bakıştılar; üzgün, suçlu, kuşkulu, pişman gözlerle. Ee? dedi Lola nihayet. Eileen gözlerini indirip sol bileğindeki ince altın saate baktı. On var daha, dedi. Uçuk yeşil, seladon rengi bir elbise giymiş, saçlarını arkada toplamıştı, o an ikisinin de başka bir şey geçiyordu aklından. Strandhill'de suda oynadıklarını hatırlıyordu Lola ya da Roses Point'te miydiler o gün, Enniscrone muydu yoksa? Tırnaklarına ve saçlarının arasına kaçan kumun pütürlü hissi, sonra tuzun tadı. Sonra düşmüş, kendini deniz suyu yutarken bulmuştu, burnunu ve genzini yakıyordu, ışıklar ve algıları karışmıştı birbirine, ağladığını anımsıyordu, babasının kollarında kumsala çıkarıldığını. Kızıl-turuncu bir havlu. Arkasından arka koltuğa emniyet kemeri takılarak oturtulduğunu, arabayla Sligo kasabasına geri döndükle-

rini, radyonun cızırtısını, uzakta görünen ışık benekleri-
ni. Karanlık yol kenarında sosis ve patates satan minibü-
sü, açık sürgülü camı, sirkenin keskin kokusunu. O gece
kuzeninin odasında uyumalarını, raftaki başka kitapları,
tanımadığı bir pencereden sızan ışıkta başka gölgeler ya-
yan mobilyayı. Katedralin gece yarısı vuran çanlarını. Alt
katta yetişkinler konuşuyordu, alt katta ışıklar yanıyordu
ve bira kadehleri doluydu. Eileen'in de aklında çocuk-
lukları vardı; Lola'nın uydurduğu oyunlardan biri, saklı
bir krallık, saraylar, dükler ve köylüler, sihirli ırmaklar,
ormanlar, gökyüzündeki ışıklar. Yolun kıvrımları ve dö-
nemeçleri kaybolmuştu şimdi; büyülü dillerde buldukla-
rı isimler, bağlılıklar ve ihanetler de. Yalnız masal dünya-
sını üzerine kurdukları gerçek yerler kalmıştı geriye: ev-
lerinin arkasındaki inek ahırı, bahçenin ilerisindeki yaba-
ni otlar, çitlerin arasındaki boşluklar, nehre doğru döküle-
len ıslak şist. Ve evin içindekiler: tavan arası, merdiven,
gardırop. Eileen'de halen özel bir duygu uyandırıyordu
bu yerler ya da istediğinde onların içindeki özel bir duy-
guya, bir estetik frekansa erişebiliyordu. Keyifle, heyeca-
nı andıran bir hevesle dolduruyorlardı içini. Tıpkı güzel
kırtasiye ürünleri, ağır tükenmezkalemler, çizgisiz kâğıt
gibi, hayal gücünün önüne serdiği bir ihtimalin, hayat
boyu hayalini kurduğu her şeyden çok daha ince ve na-
rin bir olasılığın timsaliydiler. Hayır, hayal gücü yolda
bırakmıştı onu. Başkalarının ya sahip olduğu ya da iste-
mediği bir şeydi zaten. Eileen istiyordu ama sahip değil-
di ona. Alice'in ahlak felsefesinde olduğu gibi iki nokta
arasında kalmıştı. Belki önemli olan her konuda herkes
aynı durumdaydı. Kapı tıklatılınca bakışlarını kaldırdılar
ve anneleri Mary içeri girdi, üzerinde mavi elbisesi, aya-
ğında deri ayakkabıları, saçına dikilmiş tek bir tüy. Sonra
bir ağızdan bıcır bıcır konuşmaya, sitem etmeye, gülüş-
meye, şikâyete, birbirlerinin üstünü başını düzeltmeye

başladılar; hızlı ve gürültülü bir kıpırtı vardı odanın içinde, kuşların uçuşması gibi. Lola, Eileen'in saçını, topuzu daha gevşek dursun diye yeniden tutturmak istiyordu; Mary de son anda başka bir ayakkabı denemek istemişti; Eileen ise sazları, çırpı dalları andıran ince beyaz kollarıyla tokasını çözmeye başladı, Mary'nin omuzlarını şalla örttü, Lola'nın pudralı yanağına düşmüş bir kirpiği aldı; gülüyor, hızlı ve neşeli bir sesle konuşuyor, sonra kendini tutamayıp yine gülmeye başlıyordu. Mary de çocukluğunu düşünüyordu, küçük müstakil evlerini ve komşu dükkânı, kâğıt helvaların arasına koydukları dondurma dilimlerini, mutfak masasının damalı muşambasını, vitrindeki desenli tabak çanağı. Serin parlak yaz günleri, serin sular gibi berrak hava, alev gibi sapsarı katırtırnakları. Çocukluğunu düşünmek midesini altüst ediyordu, bir zamanlar gerçek hayatken şimdi apayrı bir şey olmuştu çünkü. Yaşlılar ölmüş, bebekler yaşlanmışlardı. Eileen'e, Lola'ya da aynısı olacaktı bir gün; bugünse genç ve güzeldiler, birbirlerine sevgi ve nefret duyuyor, bembeyaz dişlerle gülümsüyor, mis gibi parfüm kokuyorlardı. Kapıyı tekrar biri tıklatınca susup etrafa bakındılar. Babaları Pat içeri girdi. Hanımlar nasıllar, dedi. Kiliseye gitme saati gelmişti artık, araba bekliyordu, takımını giymişti Pat. Karısını, Mary'yi düşünüyordu, ilk hamile kaldığında nasıl onu tanıyamaz hale geldiğini, nasıl hallere girdiğini, üzerine bir ciddiyet geldiğini, sözcükleri, davranışlarının ise tuhaf bir kararlılık kazandığını, kendisinin bundan rahatsız olduğunu, neden bilinmez, gülesi geldiğini hatırlıyordu. Değişiyor, yüzünü ondan başka yöne, bir başka deneyime dönüyordu Mary. Zamanla bu da geçmiş, Lola şeytan kulağına kurşun sağ salim dünyaya gelmiş, Pat ise bir daha çocuk yapmamayı tembih etmişti kendine. Bir ömre bu kadar tuhaflık fazlaydı. Yanılmıştı her zamanki gibi, yanılmıştı. Dışarıda ağaçlar rüzgârda

kıpırdıyor, serin nefesini yüzlerine üflüyordu. Birlikte arabaya bindiler. Lola burnunu cama yapıştırdı ve üstünde minik bir pudra dairesi bıraktı. Kilise bodur gri bir binaydı; uzun ince vitraylı pencereleri vardı, gül pembesi, mavi ve kehribar renklerde. İçeri girerlerken elektronik org çaldı, tütsünün nemli ve yoğun kokusu değdi burunlarına, kumaşın hışırtısı, ahşap sıraların gıcırtısıyla doğruldu herkes, kilisenin perdahlı taşları üzerinde sırayla, bir bir geçmelerini seyrettiler, Lola beyazlar içinde heybetli ve görkemliydi, biricik düşlerini gerçekleştirmenin ışıltısını yayıyor, kendisine bakan gözleri başını eğmeden soğukkanlılıkla kabul ediyordu; Pat takım elbiseli, muteber, kendini nereye koyacağını bilemeyişiyle sevimliydi, Mary endişeyle gülümsüyor, nemli avucuyla Eileen'in eline sarılıyordu ve Eileen, yeşiller içinde ince ve solgun, siyah saçlarını sıkmadan arkada toplamış, kolları çıplak, başı uzun boynunun üzerinde bir çiçek gibi dimdik, sessizce çevirdiği gözleriyle onu, Simon'ı arıyor ama görmüyordu. Matthew mihrapta bekliyordu, korkulu, mutluydu, rahip konuştu, yeminler söylendi. *Ey kaya kovuklarında, uçurum kenarlarında gizlenen güvercinim, göster bana yüzünü, duyur sesini, çünkü tatlıdır sesin, güzeldir yüzün.* Sonrasında kilisenin çakıl avlusu, beyaz gün ışığı, rüzgârın esintisi, bitkilerin ince uzun parmakları, kahkahalar, tokalaşmalar, kucaklaşmalar. Gelin ile damadın ailesi ve arkadaşları bir ağacın altında fotoğraf çektiriyor, birleşip sonra dağılıyor, yüzlerinden düşmeyen gülümsemelerle birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Ancak o zaman Eileen onu, kilise kapısında durmuş kendisini izleyen Simon'ı gördü. Uzun bir an süresince birbirlerine baktılar, kıpırdamadılar, konuşmadılar, o bakışın toprağına çok seneler gömülmüştü. Simon onun, Lydon'ların yeni bebeğinin doğduğu günü anımsıyordu ve onu, yeni bir şeyden çok yaşlı bir yaratığa benzeyen

pembe buruşuk yüzüyle Eileen bebeği görmesine ilk kez izin verildiği ânı; anne babası o günden sonra Simon'ın da bir kız kardeş istediğini söylerdi, herhangi bir kardeş değil ama, Lola'nınki gibi bir kız kardeş istediğini. Eileen de onu hatırlıyordu, başka bir okula giden yaşça büyük, hareketli ve zeki bir oğlan, tuhaf nöbetler geçirmesiyle yetişkinlerin şefkatini üzerine çektiğinden güzel bir çocuk olmasına rağmen ucube sayılırdı. Annesi Mary ne terbiyeli bir çocuk olduğunu söylerdi hep, büyümüş de küçülmüş bir beyefendi. Onu yeniyetme bir kızken de hatırlıyordu Simon, ince ve çilli, bacaklarını dolayıp mutfak tezgâhına yaslanan, kaşları hep çatık on beş yaşında bir kız. Ya hiç konuşmaması ya da bir anda çenesinin açılması, huysuzluğu, arkadaşsızlığı. Pespembe bir suratla, neredeyse hırçın bir ifadeyle attığı o samimi bakışları. Eileen'in gözünde o da aynıydı, oğlan yani, yirmi yaşında bir delikanlı, o yaz boyunca çiftliğe yardım ediyordu, kucağına aldığı yavru bir kuzuya görülmemiş bir sevecenlikle biberon verdiğini gözleriyle görmüştü Eileen, onunla göz göze gelebilmek için bir hafta içi içini yer, bir odaya girip de onu orada bulduğunda nefesi kesilirdi. Üçü bir gün ormana gitmiş, bisikletlerini açıklıkta bırakmışlardı. Aydınlık ağaç tepelerinin ardında gerçekdışı görünen kara bulutlar vardı. Lola ormanda öldürülen biri hakkında uzattıkça uzattığı ve süslediği bir hikâye anlatırken Simon, Hmm, emin olamadım, ya da, Vah vah, çok feci olmuş, değil mi? gibi şeyler mırıldanıyordu. Eileen önden yürürken bir taşı tekmeliyor, arada bakışlarını kaldırıp Simon'ın yüzünü inceliyordu. O kadar çok bıçaklanmış ki neredeyse kafası kopuyormuş, diyordu Lola. Aman Tanrım, dedi Simon, hiç aklıma getirme. Lola güldü ve amma ürkek olduğunu söyledi. Konu bu olunca öyleyimdir biraz, dedi Simon. O sırada yağmur yağmaya başlamıştı, Lola beline bağladığı ceketini çözdü. Eileen'e

benziyorsun, dedi. Simon, Eileen'e döndü ve, Ona daha çok benzemek isterim, dedi. Lola, Eileen'in bebek sayılacağını söyledi. Hiddetli ve garip bir şekilde yüksek bir sesle hemen cevap verdi Eileen: Benim yaşımdayken başkası sana bunu dese hoşuna gider miydi? Lola anlayışlı bir ifadeyle ona döndü. Ama doğruya doğru, senin yaşındayken ben daha olgundum, diye yanıtladı. Simon, Eileen'in yeterince olgun olduğunu düşündüğünü söyledi. Lola kaşlarını çattı. İğrençleşme istersen, dedi. Simon'ın kulakları kızardı ve sesi değişti. Zekâsını kastetmiştim, dedi. Sonra bir şey demedi, Lola da konuşmadı ama ikisi de halinden memnun değildi. Lola kapüşonunu kaldırıp önden yürümeye başladı. Hızlı ve uzun adımlarla uzaklaşıp köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Eileen başını eğip patikaya baktı; toprak yol çamura dönmüştü, taşların arasından su minik ırmaklar şeklinde akıyordu. Yağmur bastırmıştı, kot pantolonunun önünde koyu benekler bırakıyor, saçını ıslatıyordu. Bir sonraki köşeyi döndüklerinde Lola hâlâ ortalarda yoktu. Belki daha ilerideydi, belki de başka bir yoldan gitmişti. Neredeyiz biliyor musun? diye sordu Eileen. Simon gülümsedi ve bildiğini sandığını söyledi. Kaybolmayız, korkma, dedi. Boğulabiliriz, o ayrı. Eileen yeniyle alnını sildi. Yolumuzu kesip otuz sekiz kere bıçaklamasınlar da, dedi. Simon güldü. O hikâyelerde öldürülen kişi hep tek başına yakalanıyor, dedi. Dolayısıyla yırtmış sayılırız. Eileen iyi hoş dediğini ama katilin o olabileceğini söyledi. Simon yine güldü. Yok yok, dedi. Benim yanımda güvendesin. Eileen çekingen gözlerle baktı ona. Öyle hissediyorum, dedi. Simon ona döndü: Hmm? Eileen başını salladı, yeniyle bir kez daha yüzünü sildi, yutkundu. Senin yanındayken yani, güvende hissediyorum, dedi. Simon birkaç saniye sessizce yürüdü. Ne güzel, dedi sonra. Sevindim. Eileen onu izledi. Sonra hiç haber vermeden

bir ağacın altında durdu. Yüzü ve saçları ıpıslaktı. Simon onun yanında olmadığını fark edince arkasına döndü. Ne oldu, dedi. Ne yapıyorsun? Eileen oldukça dikkatli bir ifadeyle onu izliyordu. Bir saniye buraya gelir misin? dedi. Simon ona doğru birkaç adım attı. Sessizce ama hafif kaygılı bir sesle, Hayır, burayı kastediyorum, dedi. Durduğum yere gel. Simon duraksadı. Ne, niye ki? dedi. Eileen cevap vermeden huzursuz, yalvaran bir ifadeyle ona bakmaya devam etti. Simon yanına geldiğinde, Eileen elini onun koluna götürdü ve tuttu onu. Gömleğinin kolu ıslaktı. Eileen onu hafifçe kendisine doğru çekti, bedenleri neredeyse birbirine değiyordu, dudakları ıslaktı Eileen'in, yağmur yanaklarından ve burnundan aşağı dökülüyordu. Simon uzaklaşmadı ondan, hatta çok yakınındaydı, dudakları neredeyse kulağına değiyordu. Eileen hiçbir şey demedi, hızlı ve kesik nefesler alıyordu. Yumuşak bir sesle konuştu Simon: Eileen, biliyorum. Anlıyorum. Ama bu şekilde olamaz, tamam mı? Eileen titriyordu, dudaklarındaki renk uçmuştu. Özür dilerim, dedi. Simon uzaklaşmadı, Eileen'in koluna tutunmasına izin verdi. Özür dileyecek bir şey yok, dedi. Yanlış bir şey yapmadın ki. Anlıyorum, tamam mı? Özür dilemeni gerektiren bir şey yok. Devam edelim mi hadi? Yürüdüler, Eileen gözlerini ayaklarından ayırmadı. Kapının arkasındaki açıklıkta Lola bisikletini tutmuş, onları bekliyordu. Onları görünce acelesi varmış gibi pedalına bir tekme savurdu; pedal hızla döndü. Nerede kaldınız? diye seslendi yaklaşırlarken. Koşar adım gittin, dedi Eileen. Simon kendi bisikletini almadan önce Eileen'in bisikletini kaldırıp ona uzattı. Koşmadım, daha neler, dedi Lola. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle elini uzatıp Eileen'in ıslak saçlarını karıştırdı. Sıçana dönmüşsün, dedi. Hadi gidelim. Simon onların önden birlikte yürümelerine izin verdi. Bir eli bisikletinin tekerinde, kendi kendine sessizce dua

etti sonra: Sevgili Tanrım, mutlu bir hayat yaşasın. Her şeyi yaparım, her şeyi, yalvarırım sana, yalvarırım. Eileen yirmi bir yaşındayken Paris'e onu görmeye gitmişti, o yaz Simon eski moda asansörü olan tarihî bir apartmanda yaşıyordu. Arkadaşlardı o dönem, ön yüzünde ünlü nü tabloların olduğu matrak kartpostallar yazarlardı birbirlerine. Champs-Élysées'de birlikte yürüdüklerinde sokakta kadınlar Simon'a bakakalırlardı, öyle uzun boylu ve güzel, öyle ağırbaşlıydı, üstelik hiçbirine de yüz vermezdi. Geldiği gece Eileen bekâretini kaybetme hikâyesini anlatmıştı, birkaç hafta geçmişti üzerinden, anlatırken yüzünü öyle fena ateş basmıştı ki acı çekiyordu resmen, hikâye o derece korkunç ve sıkıntılıydı, yine de anlatmak sapıkça bir zevk veriyordu Eileen'e, Simon'ın kendisine karşı takındığı hiçbir şeye şaşırmayan o komik tutum hoşuna gidiyordu. Güldürmüştü bile Eileen'i. Yan yana uzanmışlardı, omuzları değiyordu neredeyse. İlk sefer o zamandı. Onun kollarında olmak ve onu içinde hissetmek, kendini herkesten uzak tutan bu adamın teslim olduğunu, ona sığındığını görmek, Eileen'in cinsellikten anladığı buydu ve halen de ötesine geçebilmiş değildi. Simon da ona o şekilde, masum ve endişeliyken, yaprak gibi titriyorken, kendisine ne verdiğinin bilincinde dahi değil gibiyken, işte o haliyle sahip olmaktan neredeyse suçluluk duyuyordu. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar Eileen'le hiçbir şey yanlış olamazdı, çünkü içinde hiç kötülük yoktu onun ve Simon onu mutlu etmek için kendi hayatından vazgeçerdi. Şu ne olduğu belli olmayan hayatından. Sonraki yıllar, Natalie'yle Paris'teki dönem, geçip giden, bir daha geri gelmeyecek gençliği. Seninle yaşamak depresyonla yaşamak gibi, demişti Natalie. Mutlu etmek istemişti onu, etmeye çabalamıştı ve başaramamıştı. Tek başınaydı sonrasında, akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkadığında lavabonun kenarına tek bir ta-

bak ve çatal bırakırdı. Genç de sayılmazdı artık. Eileen için de bu yıllar bir şekilde geçmişti; yerde oturup demonte mobilya kolilerini açarak, ağız dalaşına girerek, plastik bardaklardan ılık beyaz şarap içerek. Arkadaşlarının taşınmalarını, yaşamlarına devam etmelerini, New York'lara, Paris'lere gitmelerini seyretmiş, kendisiyse geride kalmış, aynı küçük ofiste çalışmaya devam etmiş, aynı adamla aynı dört konuyu tartışıp durmuştu. Nasıl bir hayat beklediği bile gitmişti aklından. Yaşamak, yaşıyor olmak; bunların ona anlam ifade ettiği bir dönem olmamış mıydı? Ama ne? Önceki yıl bir hafta sonu ikisi de memleketlerine dönmüşlerdi; Simon anne babasının arabasını ödünç alıp Galway'e götürmüştü onu. Yakasına broş iliştirilmiş kırmızı bir tüvit ceket vardı üzerinde Eileen'in, siyah yumuşak saçları omuzlarına düşüyordu, kucağındaydı kumru gibi bembeyaz elleri. Ailelerinden söz etmişlerdi, Eileen'in annesinden, Simon'ın annesinden. O sırada Eileen hâlâ erkek arkadaşıyla yaşıyordu. O gece arabayla dönerlerken hilal biçimindeki ay eğik ve yassı bir şampanya kadehi gibi altın renkliydi, bluzunun ilk bir-iki düğmesi çözülmüştü, elini içine soktu Eileen, köprücükkemiğine dokundu, çocuklardan bahsediyorlardı, hiç çocuk sahibi olmayı istememişti ama son zamanlarda geçiyordu aklından, Simon içinse düşünmemek imkânsızdı, derin ve şiddetli bir ağrı gibiydi içinde, sanki izin ver de yapayım demek istiyordu, param var benim, ben çaresine bakarım her şeyin. Yüce Tanrım. Peki ya sen, diye sordu Eileen, sen çocuk istiyor musun? Çok istiyorum, dedi Simon. Evet. Arkasından kapıyı kapattığında çıkan o boğuk ses. O gece gene aklına geldiğinde Eileen'in kendisine izin vereceğini, bunu isteyeceğini hayal etmesi, sonrasında o boşluk hissi, duyduğu utanç. Birkaç hafta sonra O'Connell Caddesi'nde görmüştü Eileen'i, ağustostu, Simon'ın tanımadığı bir arka-

daşıyla caddenin ta karşısında nehre doğru yürüyorlardı, beyaz bir elbise vardı üzerinde, sıcak bir gündü. Kalabalıkta ne zarif görünüyordu Eileen, gözleri onu takip etti, onun uzun biçimli boynunu, güneşte ışıldayan omuzlarını. Sanki Simon'ın yaşamıydı kendisinden uzaklaşan. Noel zamanı bir akşam Eileen Dublin'de otobüs camından görmüştü Simon'ı, karşıdan karşıya geçiyordu, muhtemelen işten eve dönüyordu, uzun kışlık pardösüsü vardı üstünde, uzun boyu ve sokak lambalarının altında altın kafası, of, ne berbat dönemdi, Alice hastanedeydi, Aidan bir şeyleri düşünmesi gerektiğini söylüyordu ama orada, otobüsün camında Simon karşısındaydı, karşıdan karşıya geçiyordu işte. Onu, aralık ayının koyu mavi ve akışkan karanlığından geçip giden kibar ve yakışıklı suretini, o sessiz yalnızlığını, kendine yeterliğini izlemek huzur vermişti Eileen'e, mutluluk dolmuştu içine, aynı şehirde yaşadıkları için, hiç hesapta yokken onu görebildiği, onu hayatı boyunca sevmiş bu kişi Eileen'in tam en ihtiyaç duyduğu anda, karşısında belirebildiği için. Böyle böyle şeyler. Telefonlaşmaları, birbirlerine yazdıkları mesajlar, kıskançlıkları, yıllar boyu bakışmaları, bastırılmış gülümsemeleri, bir sözlüğü doldurabilecek minik dokunuşları. Birbirleri hakkında, kendileri hakkında anlattıkları bütün hikâyeler. Gözlerinden okunan, birbirlerine ifade ettikleri bunlardı. Bu tarafa bakıyoruz lütfen, dedi fotoğrafçı. Simon çenesini kaldırdı ve Eileen'in arkasını dönmesine izin verdi. Çekim sona erdiğinde avludaki kalabalık dağıldı, konuştular, eller sallandı, sonra Eileen onun durduğu basamağa geldi. Çok güzel olmuşsun, dedi Simon. Eileen'in yüzü pespembeydi, elinde bir çiçek buketi tutuyordu. Biri çoktan adını sesleniyor, ondan bir şey istiyordu. Simon, dedi. Sevgi dolu, neredeyse ıstırap dolu bir ifadeyle gülümsediler birbirlerine, bir şey demediler, oysa sordukları şey aynıydı, düşündüğün kişi ben miyim,

seviştiğimizde mutlu muydun, seni kırdım mı, beni seviyor musun, hep sevecek misin? Kilisenin kapısından ona sesleniyordu annesi şimdi. Eileen, Simon'ın eline uzanarak, Birazdan geliyorum, dedi. Simon başını salladı, gülümsüyordu ona. Merak etme, dedi. Burada olacağım.

24

Canım Alice'ciğim – nikâh töreninin çok güzel geçtiğini, şu anda da trenle Ballina'ya doğru ilerlediğimizi haber vermek için sana hızlıca yazıyorum. Simon'ın (her ne kadar inkâr etse de) esasen bir politikacı olduğunu, dolayısıyla da resmen ülkedeki herkesi tanıdığını hep unutuyorum. Ben oturmuş bu mesajı yazarken o, hayatımda görmediğim adamın tekiyle uzun bir sohbete daldı. Bu durum e-postanda güzellik hakkında, rasgele bir güzelliğin önemli ya da anlamlı olabileceğine inanmanın güçlüğüyle ilgili söylediklerini düşündürüyor bana. Yine de hayata keyif katmıyor mu biraz? Değerini bilmek için insanın dindar olması gerekmediğine inanıyorum. Şu dünyada sadece iki yakın arkadaşımın olması ve ikisini de kendime benzetememem ne komik. İşin doğrusu en çok ablamı kendime benzetiyorum; çünkü o da tam benim gibi bir ruh hastası ve beni çok kızdırıyor, benim kendi kendimi kızdırmam gibi. Bu arada dün Lola çok güzeldi, her ne kadar straplez bir gelinlik giymiş olsa da ve senin öyle elbiseleri sevmediğini bilsem de. Simon'la konuşan adam şimdi de masamıza oturdu, ona telefonda bir şey gösteriyor. Bir kuş fotoğrafı mıydı o? Adam kuş meraklısı falan mı acaba? Ne bileyim, konuşmalarını hiç dinlemedim. Neyse işte, seni görmek için sabırsızlanıyo-

rum. Aklıma güzellik hakkında bir fikir gelmişti galiba, ya da nikâh töreni veya Simon'la sen ve ikinizi de kendime benzetememem hakkındaydı belki de, ama neydi bir türlü çıkaramıyorum. Simon'la ilk kez neredeyse on yıl önce beraber olmuştuk ya hani? Hıristiyan olmanın gerektirdiği gibi davranıp bana evlenme teklif etmiş olsa güzel bir hayatım olurdu diye düşünüyorum bazen. Şimdiye birkaç çocuk sahibi olabilirdik; muhtemelen trende bizimle oturuyor, babalarının kuş meraklısı adamın tekiyle sohbetini dinliyor olacaklardı. Simon bana daha erken kol kanat germiş olsaydı daha güzel bir hayatım olurdu gibi geliyor. Göz kulak olacağı ve içini dökebileceği birisi olsa kim bilir, onun için de aynısı olabilirdi. Maalesef ne olduysa olduğunu ve artık değiştirilemeyeceğini düşünüyorum. Olma süreci sona erdi, artık büyük ölçüde hepimiz neysek oyuz. Anne babalarımız yaşlandı, Lola evlendi, ben hayatta yanlış kararlar vermeye ve sonrasında buhranlar geçirmeye devam edeceğim, Simon da becerikli ve iyi huylu ancak duygusal anlamda ketum bir insan olmaya devam edecek. Belki de başından beri olacak olan buydu, elimizden gelebilecek hiçbir şey de yoktu. Seni gördüğüm ilk günü düşündürüyor bunlar; üzerimdeki yeşil örgü hırkayı, senin kafandaki saç bandını hatırlıyorum. O zamandan beridir hem beraber hem ayrı yaşadığımız hayatlar acaba o gün bizimle birlikteler miydi diye içimden geçiriyorum. Aslında Lola'yı gerçekten seviyorum, annemi de, onların da beni sevdiklerini düşünüyorum; ama bir türlü anlaşamıyoruz ve belki de asla anlaşamayacağız. Saçma ama belki de önemli olan anlaşmak değildir, belki her şeye rağmen sevmeye devam etmek daha önemlidir. Tamam, tamam – diyeceksin ki kıza bak, bir-iki defa kiliseye gitti diye herkesi sevmek istiyor şimdi. Neyse, Athlone'a vardık sayılır, o yüzden burada bıraksam iyi olacak. Bir ara ha-

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

25

Bir tren istasyonu peronu, sabahın geç saatleri, haziran başı; aylardır birbirini görmedikten sonra kucaklaşan iki kadın. Arkalarında, elinde iki valizle trenden inen uzun boylu, sarışın bir adam. Gözlerini sıkı sıkı yummuş, kollarını birbirlerinin etrafına dolamış, konuşmadan duruyorlar, öyle geçen bir saniye, iki saniye, üç. Birbirlerini sımsıkı kucaklarlarken bu tabloda saçma, neredeyse komik bir şey olduğunun farkındalar mıydı, mesela yakınlarda birinin bumburuşuk bir kâğıt mendile ağız dolusu hapşırdığının; yere atılmış pis bir plastik şişenin esintide peronda sürüklendiğinin; istasyon duvarındaki mekanik ilan panosunun bir saç ürünü reklamından kasko reklamına geçtiğinin; yaşamın sıradanlığı ve hatta çirkin ucuzluğuyla çevrelerindeki her yere sindiğinin? Ya da o an farkında değil miydiler, olmamalarının ötesinde, o ucuzluk ve çirkinlik bir şekilde onlara işlemiyor, onlara dokunamıyor muydu yoksa; daha derin, yaşamın yüzeyi altına gömülü, gerçekdışı değil de gizli bir gerçeklik miydi, bir anlığına görür gibi oldukları: Her dakikada, her yerde, güzel bir dünyanın var olması mıydı?

/

Felix mesaiden sonra o akşam, arabasıyla Alice'in evinin önünde durduğunda içeride ışıklar yanıyordu. Yediyi geçiyordu, henüz hava kararmadıysa da ortalık serinlemişti, ağaçların ilerisindeki deniz yeşil ve kurşuniydi. Sırt çantasını omzuna alıp çevik adımlarla sokak kapısına geldi ve tokmağı iki kez arka arkaya hızla pirinç levhaya vurdu. Serin tuzlu bir hava vardı, elleri üşüyordu. Kapı açıldığında onu karşılayan Alice değil, başka bir kadındı; aynı yaşlarda, daha uzun boylu, saçları ve gözleri koyu renkli biri. Selam, dedi. Sen Felix olmalısın. Ben de Eileen. Girsene. İçeri girdi, Eileen'in kapıyı arkasından kapatmasına müsaade etti. Yüzünde dalgın bir gülümseme vardı. Doğru, dedi. Eileen, Alice bahsetti senden. Eileen ona dönüp, Umarım iyi şeyler söylemiştir, dedi, sonra Alice'in içeride yemek yaptığını söyledi. Felix holde peşinden ilerledi, o önden mutfak kapısına giderken ensesini, biçimli dar omuzlarını izledi. İçeride, bir adam masada oturuyor, Alice kirli, beyaz bir önlük giymiş, ocağın başında duruyordu. Selam, dedi. Ben de makarnanın suyunu döküyordum. Eileen'le tanıştınız, bu da Simon. Felix başını aşağı yukarı salladı, Simon'la merhabalaşırlarken sırt çantasının askısıyla oynadı. Mutfak hafif loştu; sadece tezgâh altı lambaları ve masadaki mumlar yanıyordu. Arka pencere buharda buğulanmıştı, kadifemsi ve maviydi camı. Yardım edeyim mi sana? diye sordu Felix. Alice serinlemeye çalışır gibi bileğinin tersiyle alnına dokunuyordu. Her şey halloldu sayılır, dedi. Ama sağ ol. Eileen ablasının nikâh törenini anlatıyordu. Felix bir an tereddüt etti, sonra masaya oturdu. Hafta sonuydu, değil mi? diye sordu. Eileen keyifli bir yüz ifadesiyle ona dönerek töreni en baştan anlatmaya başladı. Espriliydi, konuşurken ellerini çok oynatıyordu. Bazen Simon bir şeyler söylesin diye beklediği oluyor, Simon da rahat bir ses tonuyla konuşuyor ve konuşulanla-

n çok komik buluyor gibi davranıyordu. Simon da Felix'e epey ilgi gösteriyor, arada bir onunla göz göze gelip belirsiz, anlamlı bir edayla gülümsüyordu. Bir başka erkeğin varlığından memnundu sanki ya da kadınların varlığıydı onu memnun eden ama bu memnuniyeti Felix'le paylaşmak ya da ona ifade etmek istiyordu. Yakışıklı adamdı, keten bir gömlek giymişti, şarap kadehini doldurduğunda Alice'e alçak, sakin bir sesle teşekkür ediyordu. Sofra, desenli ekmek tabakları, gümüş çatal bıçak, beyaz kumaş peçetelerle kuruldu. Sarı, kocaman bir salata kâsesi; içindeki yapraklar yağdan parlıyordu. Alice masaya bir tabak makarna getirip Eileen'in önüne koydu. Felix, en son sana vereceğim, dedi, çünkü diğerleri benim şeref konuğum. Gözleri buluştu, Felix hafif gergin bir ifadeyle gülümsedi. Sorun değil, yerimi bilirim, dedi. Alice alaycı bir surat yaparak tekrar ocağa döndü. Felix onu seyretti.

/

Yemekler bittiğinde Alice ayağa kalkıp sofradaki tabakları topladı. Çatal bıçağın şıngırtısı ve gıcırtısı, musluk sesi. Simon, Felix'e işi hakkında sorular soruyordu. Eileen gözleri yarı kapalı, sessizce oturuyordu. Fırında ısıtılan meyveli *crumble*. Sofrada yemekten geriye kalanlar: kirli bir peçete, salata kâsesindeki kararmış ıslak yapraklar, masa örtüsünün yüzeyinde yumuşak, mavi-beyaz mum damlaları. Alice kahve isteyen olur mu diye sordu. Ben alayım, lütfen, dedi Simon. Tezgâhta yavaş yavaş eriyen bir kutu dondurma, kenarlarından akan dereciker. Alice gümüş renkli bir demliğin alt kısmını çevirerek açtı. Sen ne iş yapıyorsun? diyordu Felix. Alice politika gibi bir işle uğraştığını söylüyordu. Lavaboda kirli bir kulplu tencere, bir kesme tahtası. Sonra ocaktan gelen

tıslama ve kıvılcım, arkasından Alice'in seslenişi: Hâlâ sade mi içiyorsun? Eileen'in gözlerini açması ve Simon'ın ocağın önündeki Alice'e hafifçe dönüp omzunun üzerinden yanıtlaması: Evet, sağ ol. Şeker almayayım, teşekkürler. Simon'ın ilgisinin sonra tekrar Felix'e dönmesi, yerleşmesi, Eileen'in gözlerinin bir kez daha kapanır gibi olması. Simon'ın boğazının beyazı. Eileen'in üzerine titremesi, yüzünün kızarması, mırıldanması, oldu mu, özür dilerim. Fırın kapağının tangırtısı, tereyağının ve elmanın mis kokusu. Alice'in sandalyenin arkasına bıraktığı beyaz önlük, sarkan ipleri. Evet, onunla geçen yıl birlikte çalıştık, diyordu Simon. Şahsen çok tanımam ama personeli, hakkında hep iyi şeyler söyler. Çevrelerinde sessiz, yere çivili parkeleriyle sağlam ev, mum ışığında için için yanan fayansları. Karanlık ve sessiz bahçe. Dışarıda huzurla soluyan, tuzlu havasını pencerelerden üfleyen deniz. Alice'in burada yaşadığını düşünmek. Yalnız başına ya da değil. Tezgâhın önünde durmuş, tatlıyı kaşıkla kâselere dolduruyordu. Her şey bir yerde. Yaşamın tamamı bir geceliğine burada düğümlenmiş, çekmecenin köşesinde düğüm düğüm olan bir kolye gibi.

/

Yemek sona erdikten sonra Felix dışarı sigara içmeye gitti, Eileen telefon etmek için yukarı çıktı. Simon ve Alice bulaşığı mutfakta birlikte yıkadılar. Lavabonun üzerindeki pencereden Felix'in minyon sureti kararmakta olan bahçede dolanırken ara ara görünüp kayboluyordu. Sigarasının yanan ucu. Bulaşıkları damalı bir bezle kurulayıp dolaplara kaldırırken Alice'in gözleri onu arıyordu. Simon işlerin nasıl gittiğini sorduğunda kafasını salladı. O konuyu hiç açmayalım, dedi. Çok gizli. Yok yok, emekli oldum ben. Artık kitap yazmıyorum. Simon'ın uzattı-

ğı, lavaboya damlayan ıslak salata kâsesini aldı, elindeki bezle kuruladı. Pek inanasım gelmedi, dedi Simon. Felix pencereden görünmüyordu artık; evin öbür tarafına ya da ağaçların olduğu yere gitmişti. Ama inanmak zorundasın, dedi Alice. Kalemim kurudu. İki sağlam fikir varmış içimde. Yok yok, fazla ıstıraplıydı zaten. Hem artık zenginim de. Senden daha zengin oldum galiba. Salata maşasını bulaşıklığa bırakırken Simon, Eminim öyledir, dedi. Alice kâseyi kaldırdı ve dolabın kapağını tekrar kapadı. Annemin konut kredisini kapattım, dedi. Söylemiş miydim? O kadar çok param var ki aklıma ne eserse onu yapıyorum artık. Başka şeyler de yapacağım, bir sürü planım var ama bir türlü organize olamıyorum. Simon ona baktı ama Alice bakışlarını çevirmişti; bulaşıklıktan salata maşasını alıp kurutmak için beze sardı. Cömertlik etmişsin, dedi Simon. Alice utanmıştı. Yani işte, iyi biri olduğumu düşün diye anlatıyorum, dedi. Biliyorsun beni onaylaman için yanıp tutuşuyorum. Maşayı çatal bıçak çekmecesine bıraktı. Tamamen onaylıyorum, dedi Simon. Alice'in omuzları kasıldı, yarı şakayla, Ah yok, tamamen onaylanacak biri değilim ben, dedi. Biraz onaylayabilirsin ama. Simon bir süre sessiz kaldı, süngerle fırın tepsisini sıldı. Alice huzursuzdu şimdi; pencereden dışarı baktı ve hiçbir şey göremedi. Işık azalıyordu. Ağaçların karaltıları. Neyse, artık benimle konuşmuyor, dedi. İkisi de konuşmuyor. Simon duraksadı, sonra tepsiyi bulaşıklığa bıraktı. Annen ile erkek kardeşini diyorsun, dedi. Tepsiyi aldı ve elindeki bezi vurarak, sert ve hızlı hamlelerle kurutmaya başladı. Ya da ben onlarla konuşmuyorum, hangisiydi unuttum. Ben hastanedeyken aramız bozuldu. Beraber yaşamaya başladılar da yine. Süngerin suyun içine düşüp dibe batmasına izin vermişti Simon. Üzgünüm, dedi. Berbat bir durum olmalı. Alice genzini yakan çiğ bir kahkaha attı ve tepsiyi kurulamaya

devam etti. Üzücü olan, onları görmem gerekmediği zaman daha iyi hissetmem, dedi. Pek Hıristiyanca bir davranış olmadığını biliyorum. Umarım mutludurlar. Ama şahsen beni seven insanlarla olmayı tercih ediyorum. Eğilip tepsiyi dolabın en arkasına gürültüyle yerleştirirken Simon'ın kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Hıristiyanlığa aykırı olduğunu düşünmüyorum, dedi Simon. Alice yine titrek bir kahkaha attı. Ay, ne kadar incesin, dedi. Sağ ol. Kendimi daha iyi hissediyorum. Simon lavabonun içinden süngeri çıkardı. Ya sen nasılsın? diye sordu Alice. Simon bulaşık suyuna bakarak yılgın bir yüz ifadesiyle gülümsedi. İyiyim işte, dedi. Alice onu izlemeye devam etti. Simon ona bakıp esprili bir sesle sordu: Ne? Alice masum bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Olay ne tam anlayabilmiş değilim, dedi. Eileen'le ikinizi diyorum. Simon bunun üzerine tekrar lavaboya döndü. Ben de bir anlasam, dedi. Alice düşünceli düşünceli elindeki bezi sıkıyordu. Ama artık sadece arkadaşsınız, dedi. Elindeki spatulayı bulaşıklığa bırakırken Simon başını evet anlamında sallıyordu. Sen de mutlusun, diye devam etti Alice söze. Simon nihayet güldü. O kadar abartmayalım, dedi. Hayır, sessiz bir umutsuzluk içindeki yaşamıma döndüm maalesef. O sırada arka kapı açıldı ve Felix içeri girdi, paspasa ayakkabılarını vurdu ve arkasından kapıyı kapattı. Bu akşam hava çok güzel, dedi. Sonra yukarıda adımların gıcırtısı, Eileen'in merdivenlerden sessizce inişi. Alice elindeki nemli bezi katladı. Hepsi onu görmeye gelmişti. Hepsi bu sebepten evindeydi, başka da bir sebep yoktu; artık burada olduklarına göre ne yaptıkları ya da ne söyledikleri önemli değildi. Felix, Simon'a, Hiç sigara içtin mi, diye sordu. Hayır mı, ben de öyle düşünmüştüm. Fazla sağlıklı görünüyorsun. Kesin bol su da tüketiyorsundur sen, değil mi? Muhabbet ve kahkaha; havada çınlayan tatlı seslerdi bunlar. Kapıda duran Eileen, Alice'in kalkıp

onun şarabını tazelemesi, sonra işi hakkında sorular sorması. Onu görmeye gelmişti, tekrar birliktelerdi, ne söyledikleri ve ne yaptıkları pek önemli değildi.

/

Saat gece biri geçmişti ki yukarı çıkıp yattılar. Işıklar yandı ve söndü, musluklar açıldı, boşalan rezervuarlar doldu, kapılar açıldı ve kapandı. Felix yatağın kenarında otururken Alice odasında jaluziyi indiriyordu. Felix'in yanına geldi ve o da Alice'in elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı. Özür dilerim, dedi Felix. Alice elini onun başına koydu, saçlarını okşayarak geriye itti. Niye öyle dedin? diye sordu. Kavga ettik diye mi? Felix yavaş yavaş soluk verdi ve bir an bir şey söylemedi. Tam kavga sayılmazdı ama, değil mi? dedi. Fark etmez. İstersen öyle de. Her ne idiyse, bir daha olmayacak. Alice hüzünlü gözlerle ona biraz daha baktıktan sonra arkasını dönüp geri kalan düğmelerini çözdü. Vaz mı geçiyorsun benden? diye sordu. Felix, elbisesini omuzlarından çıkarıp çamaşır sepetine atmasını izledi. Yoo, hayır, dedi. Bir süreliğine sana nazik davranmayı deneyeceğim sadece. Sutyenini çözerken gülüşüne engel olamadı Alice. Hoşuma gitmeyebilir, diye yanıtladı. Felix yatağa girdi, kendi kendine gülümsüyordu. Ben de öyle düşünüyorum, dedi. Ama ne yapalım, insanın her zaman istediği olmaz. Alice onun yanına uzandı. Felix eliyle memesini okşuyordu. Burada olduğu için mutlusun, değil mi? dedi. Arkadaşın yani. Alice biraz durdu, sonra evet dedi. Birbirinize bu kadar düşkün olmanız çok sevimli, dedi. Kızlar böyledirler işte. Hazır buradayken baş başa da zaman geçirin, biz erkekler sürekli tepenizde olmayalım. Alice gülümsedi. Görüşmeyeli uzun zaman olmuş, dedi. Çekiniyoruz artık birbirimizden. Felix sırtüstü dönüp tavanı seyretti.

Çok sürmez, dedi. Sevdim bu arada onu. Alice elini onun omzuna götürdü, indirip kolunu okşadı. Yarın bizimle zaman geçirir misin? dedi. Felix omuz silkti. Tabii, niye olmasın, dedi. Gözlerini kapattıktan sonra tekrar düşündü ve ekledi: Ben de isterim.

/

Denizin nefesiyle sular kıyıdan yavaş yavaş çekildi, yıldızların altında ışıldayan kumların düzlüğü kaldı geride. Islak, çamurlu, böceklerin sardığı yosunlar. Yığın halinde sessiz kum tepeleri; serin rüzgârla yassılaşmış sahil otları. Kumsaldan yukarı giden asfalt yürüyüş yolunu ince, beyaz bir kum tabakası kaplamış şimdi, karavanların eğimli çatıları loş bir ışıkla parlıyor, çimin üzerinde birbirine sokulur gibi park etmiş arabalar. Arkasından gelen eğlence mekânları, panjuru indirilmiş dondurmacı, sokağın ilerisinde kasabaya doğru postane, otel, lokanta. Sailor's Friend'in kapıları kapalı, camdaki çıkartmaların yazıları okunmuyor. Tek bir arabanın geçerken göz alan ön farları. Kızıl kömürleri andıran arka ışıkları. Sokağın ilerisinde sıra sıra evler, sokak lambalarını boş boş yansıtan pencereler, dışarıya dizilmiş çöp kutuları, sonra kasabanın dışına giden sessiz, boş sahil yolu, karanlıkta yükselen ağaçlar. Batıda deniz engin bir siyah kumaş adeta. Sonra doğuda, kapının arkasında eski papaz evi, süt mavisi. İçeride uyuyan, uyanan, tekrar uyuyan dört beden. Kâh yana kâh sırtüstü dönerek, yorganları iterek, sessizce geçen rüyalar görerek uyuyorlardı. Evin arkasında güneş doğmaya başlamıştı bile. Evin arka duvarları arkasında ve ağacın dallarının arasından, ağacın renkli yaprakları ve ıslak yeşil çimenlerin arasından günün ilk ışığı ağarıyordu. Yaz sabahı. Bir avuç dolusu soğuk, duru su.

26

Saat dokuzda birlikte mutfakta kahvaltıya oturmuşlardı, su ısıtıcısından yükselen buhar kümeleri, tabakların ve fincanların tıngırtısı, arka camda dalgalanan gün ışığı. Arkasından merdivenden inip çıkan adımlar, seslenenler. Felix arabanın kaputuna yaslanırken Alice plaj havlularıyla dolu hasır bir çantayı bagaja attı. Kafasında güneş gözlüğü, nemli saçlarını geriye doğru itiyordu. Felix arkadan ona yaklaştı, sarıldı, ensesini öptü ve kulağına bir şey söyledi; Alice güldü. Dördü arabadaydılar sonra, camlar açılmış, ısınmış plastik ve bayat sigara dumanının kokusu, radyoda Thin Lizzy, arkadan gelen cızırtı. Arka koltukta Simon'ın Alice'le konuşması: Yok, ne zamandır haber almadım ondan. Eileen'in açık camdaki yüzü, saçlarını savuran rüzgâr. Park ettiklerinde önlerinde kumsal bembeyaz ışıldıyordu; üzerinde yüzenler, dalgıç kıyafetliler, şemsiyeleri ve renkli plastik kovalarıyla aileler benek benek. Bir salı günü saat on bir. Alice ve Eileen havlularını kum tepeciklerinin yanına serdiler; biri turuncu, diğeri pembe ve sarı, denizkabuğu desenli. Simon ayakkabılarını çıkarıp su nasıl diye bakacağını söyledi. Felix mayo şortunun ipliğiyle oynayarak kendi kendine gülümsedi. Biliyordum böyle diyeceğini, dedi. Hadi düş önüme, beraber gidelim, n'olacak. Deniz suları

çekilmişti ve onlar ilerledikçe kumlar kararıyor, bastıkları zemin sertleşiyordu; renkli taşlar ve kabuk parçalarıyla, kurumuş yosunlarla, ağarmış yengeç artıklarıyla bezeliydi. Karşılarında deniz. Güneş omuzlarını ve boyunlarını yakıyordu. Felix, Simon'ın yanında ufak ve minyon duruyordu, esmer, atik. Simon'ın ıslak ve yassı kumlara düşen gölgesi daha uzundu. Felix yine işiyle alakalı sorular sordu, bütün gün ne yaptığını merak ediyordu. Simon çoğu zaman toplantılara girdiğini, bu toplantıların bazen siyasetçilerle, bazen de aktivistler ve toplum kuruluşlarıyla olduğunu söyledi. Önce uysalca ayaklarına değen, sonra bileklerini serinleten, dizlerine gelince ürperten tuzlu su. Son birkaç aydır bir mülteci örgütüyle çalıştıklarını söyledi Simon. Onlara yardım ediyorsunuz, dedi Felix. Etmeye çalışıyoruz, dedi Simon. Buranın suyu hep bu kadar soğuk mudur? Felix gülerken dişleri takırdıyordu. Evet, hep böyle fecidir, diye yanıtladı. Ne diye girdiysem, normalde hiç işim olmaz. Dublin'de kirada mısın peki, yoksa kendi evin mi var? Kollarını birbirine kavuşturmuştu, konuşurken omuzları titriyordu. Evet, bir dairem var, dedi Simon. Konut kredim var daha doğrusu. Felix suyun yüzeyine eliyle dalgın dalgın vurdu, Simon'ın yönüne biraz su sıçrattı. Bakışlarını kaldırmadan, Benim de geçen yıl annem öldü işte, Dublin'deki evi bize bıraktı, dedi. Ama onun da on yıl kredi taksiti var daha. Islak parmak uçlarıyla ensesini ovdu. Orada yaşadığımdan da değil, diye ekledi. Kardeşim evi satma işlerinin ortasında bu aralar. Simon sessizce dinliyor, araları fazla açılmasın diye yavaşça suda ilerliyordu; su bellerine geliyordu şimdi. Kibar bir sesle Felix'e başsağlığı diledi. Felix ona döndü, tek gözünü kıstı, sonra tekrar bakışlarını suya çevirdi. İşte böyle, dedi. Simon evi satmanın nasıl bir duygu olduğunu sorunca tuhaf, acı bir kahkaha attı. Orası çok matrak, diye cevap verdi. İmzayı

atmamak için altı haftadır ekip duruyorum kardeşimi. Manyaklık değil de ne? Neden desen söyleyemem de. O evde yaşamak istiyorum desen değil. Paraya da gerçekten ihtiyacım var. Huyum bu ama, hiçbir işimi kolay yoldan halledemem. Etrafa gene rasgele su sıçrattı. Şu söylediğin işleri yapıyor olman güzel, sığınmacılar falan diyorsun ya, dedi. Tanrı yardımcıları olsun. Simon bir süre bunu düşünür göründü, sonra işinden aslında bir süredir memnun olmadığını, toplantılara girip kimsenin okumadığı raporlar yazmak dışında bir iş yapmadığını söyledi. Umursuyorsun en azından, dedi Felix. Birçok insan onu da yapmıyor. Simon kâğıt üzerinde elbette umursuyor olsa da umursayıp umursamamasının bir etkisi olmadığını söyledi. Çoğu zaman hayatımı gözüm kapalı yaşıyor gibiyim, diye ekledi. Oturup konuştuğum insanların başına gelenleri tahayyül bile edemiyorum. Prensipte yanlarında olsam da her gün gidip işimi yapsam da, aslında çoğu zaman aklında ne var diye sorsan... ne bileyim işte. Felix eliyle sahili, kumlara uzanmış Alice ve Eileen'i gösterdi. Onlar gibileri var, dedi. Simon gülümseyerek bakışlarını çevirdi ve evet, onlar gibileri var, dedi. Felix onu dikkatle izliyordu. Dindar birisin, değil mi? diye sordu. Simon dönüp tekrar ona bakmadan önce bir an durdu. Alice mi söyledi, dedi, yoksa tahmin mi ettin? Felix yine neşeli bir kahkaha attı. Katoliklere has vicdan azabından anlaşılıyor, diye yanıtladı. Yok be, Alice söyledi. Birkaç saniye daha konuşmadan ilerlediler. Simon sessizce, gençliğinde rahip olmayı düşündüğünü söyledi. Felix iyi huylu, ilgili bir ifadeyle dinliyordu onu. Niye olmadın peki, dedi, sormamın mahzuru yoksa yani? Soğuk ve bulanık suyu seyrediyordu Simon; yansıyan ışıkta suyun yüzeyi yer yer parçalara ayırılıyordu. Yanıtladı sonra: Siyasetin daha pratik olduğunu düşündüm diyecektim. Ama işin aslı, yalnız olmak istemedim. Felix sırıtıyordu. Derdin şu

senin, dedi, İsa gibi olamadığın için hırpalıyorsun kendini. Benim yaptığımı yap, dallamanın teki ol, hayatın tadını çıkar. Simon kafasını kaldırdı, gülümsedi. Dallama değilsin, dedi. Ama hayatın tadını çıkarıyorsan ne güzel. Felix suyun içinde biraz daha ilerledi. Arkasına dönmeden seslendi: Yapmamam gereken birçok şey yaptım kesinlikle. Ama bunun için gözyaşı dökmenin de anlamı yok, değil mi? Yani, arada bir ağladığım oluyor ama kendimi üzmeme çalışıyorum. Simon onu birkaç saniye daha izledi, suyun küçük beyaz bedenine çarpışını. Eh, hepimiz günahkârız, dedi sonra. Felix dönüp ona baktı bu lafın üstüne. Doğru ya, dedi. Tekrar gülmeye başladı. Unuttum sizin tayfanın buna inandığını, diye ekledi. Alınma ama alayı üşütük bunların. Hadi sallanma, senin yüzünden yüzemeyeceğiz. Birkaç adım daha ilerledi ve daldı; bedeni suların altına gömülüp tamamen gözden kayboldu.

Eileen kıyıda bağdaş kurmuş oturuyor, elindeki öykü derlemesinin sayfalarını karıştırıyordu. Alice yanındaki havluya uzanmıştı, nemli gözkapaklarında gün ışığı pırıldıyordu. Bir esinti okuduğu sayfayı kapar gibi olunca Eileen sinirle avucunu kitaba bastırdı. Alice gözlerini açmadan: Ee, son gelişmeler ne? dedi. Eileen önce cevap vermedi, kafasını bile kaldırmadı. Simon'ı diyorsun, dedi sonra. Son gelişmeler nedir, bilmiyorum. Ne bileyim, biz ayrı dünyaların insanlarıyız bence. Alice elini gözlerine siper etmiş, ona bakıyordu şimdi. O ne demek? diye sordu. Eileen sıkışık siyah harflerle dolu sayfaya kaşlarını çatarak baktı, sonra kitabı kapadı. Hayatında bir başkası var, dedi. Ama zaten onunla yürütebilir miydik bilmiyorum. Çok farklı insanlarız işte, ne bileyim. Alice hâlâ eliyle gözlerini siper ediyordu. Daha önce de söyledin ama ne demek ki o? diye sordu. Eileen kitabı kenara koyup suyundan bir yudum aldı. Yutkunduktan sonra dedi ki: Seni ilgilendiriyor mu? Alice elini indirdi, tekrar gözleri-

nl kapadı. Affedersin, dedi. Eileen kapağı çevirirken, Hassas bir konu, dedi. Alice'in havlusuna ufak bir böcek kondu ve tekrar havalandı. Haliyle, dedi Alice. Eileen ufuk çizgisine bakıyordu; iki şekil önce suyun altına giriyor, sonra yer değiştirmiş halde tekrar yukarı çıkıyordu. Yürümezse aşırı can sıkıcı olur, dedi. Alice kollarının üzerinde doğruldu, dirsekleri yumuşak kumlarda iki oyuk açtı. Ama yürürse, dedi. Kumar mantığı seninki, diye cevap verdi Eileen. Alice başını aşağı yukarı sallıyor, karşısında oturan arkadaşını baştan aşağı süzüyordu. Mayosunun ince siyah askılarını. Seninki de riskten kaçınma, dedi Alice. Eileen hafifçe gülümsüyordu. Kendini baltalamak yani, diye yanıtladı. Alice de başını yana eğmiş, gülümsüyordu. İki türlü de tartışılır, dedi. Seni seviyor yalnız. Eileen bu lafın üstüne ona döndü: Nasıl, sana bunu söyledi mi? dedi. Alice başını salladı. Yok, halinden belli demek istedim, diye yanıtladı. Eileen bağdaş kurduğu yerde öne doğru eğilip ellerini pembe desenli havluya yapıştırdı; omurgasının küçük çıkıntıları mayosunun sentetik kumaşından belli oluyordu. Doğru, beni seviyor denebilir, dedi. Kendi işini kendi göremeyen şapşalın tekiyim çünkü, onun en bayıldığı şey. Tekrar doğrulup elleriyle gözlerini ovuşturdu. Bu yılın başlarında, ocak ya da şubat civarı, korkunç baş ağrıları geçirmeye başladım. Sonra bir gece internette belirtilerime bakayım dedim ve başından kalkamadım, sonunda beynimde tümör olduğuna inandırdım kendimi. Acayip salak bir hikâye bu arada. Neyse, gece birde arayıp beyin kanseri olmaktan korktuğumu söylediğimde Simon taksiye atlayıp bana geldi, bir saat salya sümük ağlamamı dinledi. Bozulmuş gibi de değildi, gayet sakindi. Bozulmasını istediğimden değil. Ben olsam onun için aynısını yapar mıydım ama? Gecenin köründe beni aradı diyelim, alo Eileen, n'aber, kendimi mantıksız bir şekilde ender görülen

bir kanser türüne yakalandığım düşüncesine inandırdım da, bitkin düşüp uyuyakalana kadar karşında hüngür hüngür ağlayabilmem için bana gelmek ister miydin? Acaba ne tepki verirdim diye düşünmemin bir anlamı yok, böyle bir şeyi asla yapmaz çünkü. Yapmaya kalksa beyninde hakikaten bir sorun olduğuna inanırdım. Alice gülüyordu. Hastalık hastası gibi davrandığın ne çok anın varmış, dedi. Bana hiç öyle davranmıyorsun ama. Eileen üstünden çıkardığı kazağın ucuyla çantasından aldığı güneş gözlüğünün camlarını siliyordu. Ben de onu diyorum ya işte, dedi. Simon'a kişiliğimin en pis tarafları kalıyor. Zaten niye onu eleştiriyorsam, asıl kendimi eleştirmem lazım. Koskoca kadın böyle davranır mı? Rezalet. Alice yüzünde düşünceli bir ifadeyle dirseklerini havluya gömüyordu. Kendinin onunla birlikteykenki halini sevmediğini söylüyorsun yani, dedi sonra. Eileen ışıkta gözlüğü incelerken kendi kendine kaşlarını çattı. Yok, mesele o değil, dedi. İlişkimiz çok tek taraflıymış gibi geliyor. O hep benim hayatımda bir şeyleri yoluna koyuyor, ben onun için hiçbir şey yapmıyorum. Yani evet, bu kadar yardımsever olması güzel. Bir bakıma ihtiyacım da var. Ama onun benden hiçbir beklentisi yok. Biraz durduktan sonra ekledi: Aman neyse, boş ver. Kendine yirmi üç yaşında, herkesin bayıldığı bir sevgili yapmış zaten. Alice plaj havlusuna geri yaslandı. Simon ile Felix, Eileen'in oturduğu yerden görünmüyordu artık; yalnız ışıktan ve sudan uçsuz bucaksız bir bulanıklık, iplik gibi kopan ince dalgalar vardı. Arkalarında, deniz fenerine kadar kıyı boyunca sıralanan evler bembeyaz parlıyordu; ıssız kum tepecikleri sollarındaydı. Alice elinin tersini alnına dayadı. Burada gerçekten yaşayabilir misin sence? diye sordu Eileen ona. Alice hiç şaşırmamış gibi baktı. Burada yaşıyorum zaten, dedi. Eileen'in çehresinde aksi bir ifade belirip hemen kayboldu. Yok, onu biliyorum, dedi.

Ama uzun vadede demek istedim. Alice sakin bir sesle yanıtladı: Bilmem ki. Yaşamak isterim. Gençten bir aile arkalarında, karavan park yerinden aşağı iniyordu; bir örnek salopetleriyle iki çocukları yalpalayarak önden yürüyorlardı. Niye ki? diye sordu Eileen. Alice gülümsedi. Niye istemeyeyim ki? dedi. Güzel değil mi burası? Eileen kısık bir sesle yanıtladı: E güzel tabii. Bakışlarını indirmişti, uzun parmaklarıyla havlunun kırışıklıklarını açarken Alice onu seyretti. Sen de ne zaman istersen gelip benimle yaşayabilirsin, diye yanıtladı. Eileen gözlerini yumdu, sonra tekrar açtı. Benim maalesef geçinebilmek için çalışmam gerekiyor, dedi. Alice bir an için tereddüt etti, sonra tasasız bir edayla yanıtladı: Hepimiz öyleyiz. Erkekler o sırada denizden çıkıyorlardı, ıslak bedenleri pırıldayarak gün ışığını yansıtıyordu; aralarında bir şey konuşuyorlardı, önce ne söyledikleri duyulmadı, kuma benek benek mavi gölgeleri düşmüştü, kadınlar susup onları izledi.

/

Felix saat ikide işe gittikten sonra diğer üçü köyde dolaştı. Sıcak bir öğleden sonraydı; yollardaki siyah katran yamaları eriyor, sınavlara girip çıkan öğrenciler okul üniformalarıyla boş boş geziniyorlardı. Kilisenin yanındaki hayır kurumunun işlettiği ikinci el mağazasından Eileen kendine altı buçuk euro'ya yeşil bir ipek bluz aldı. Bu esnada Felix uzun bir yük arabasını depodaki reyonlar arasında itiyor, köşelerde manevra yapmak için vücudunu arabanın aksamına karşı belirli bir açıda büküyor, sol ayağını arka tekerleklerin hemen arkasına koyup gidonu tutuşunu önce gevşetip sonra sıkılaştırıyordu. Bu hareketi aynı şekilde tekrar tekrar yaptı, yanlış hesap yapıp arabanın kontrolünü bir anlığına kaybettiği zamanlar dışında yaptığı şeye kafa yormuyor gibiydi. Alice'le-

rin mutfağında Simon yemek yapıyor, Alice de kitap yazması için Eileen'i yüreklendiriyordu. Nedendir bilinmez, o gün aldığı ipek bluz Eileen'in kucağında duruyordu. Alice kendisiyle konuşurken bazen dalgın dalgın, bir hayvanı sever gibi okşuyordu bluzu. Bir anlamda Alice'i pür dikkat dinliyor olsa da bir anlamda da kulağı hiç onda değil gibiydi. Yerdeki karoları izliyor, belli ki bir şey düşünüyor, dudakları sözcükler dökülür gibi sessizce hareket ediyor ancak bir şey söylemiyordu.

Felix'le birer içki içmek için yemekten sonra mahalleye indiler. Soğuk gün ışığı denizde mavi ve soluk bir sarı renkte yavaşça kayboluyordu. Sailor's Friend'e geldiklerinde Felix kapının önünde telefonla konuşuyordu. Boştaki eliyle onları selamladı: Bakalım, sorarım. Hadi kapatıyorum, tamam mı? dedi telefona. Sonra birlikte içeri girdiler. Oo, kimleri görüyorum, Felix Brady gelmiş, dedi barmen. Bir numaralı müşterim. Felix diğerlerine dönüp, Bu da espri yaptığını sanıyor, dedi. Boş duran şöminenin yanında bir masaya karşılıklı oturdular, içkilerini içip yaşadıkları farklı şehirlerden bahsettiler. Felix ona New York'u sorduğunda Alice orayı stresli ve yorucu bulduğunu söyledi. Şehirdeki herkesin garip garip binalarda yaşadığını, hiçbir yere çıkmayan koridorlar ve merdivenler olduğunu, hiçbir kapının doğru düzgün kapanmadığını, en pahalı yerlerdeki tuvalet kapılarının bile aralık kaldığını söyledi. Felix okulu bitirdikten sonra Londra'ya taşındığını ve bir süre orada barmenlik yaptığını söyledi; bir dönem striptiz kulübünde çalışması gerekmişti ve hayatındaki en depresif işin o olduğunu anlattı. Simon'a hitaben sordu: Hiç striptiz kulübüne gittin mi? Simon kibarca, Hayır, dedi. Korkunç yerlerdir, dedi Felix. Dünya iyiye gidiyor diye düşünecek olursan mutlaka uğra. Simon hiç Londra'da yaşamadığını ama üniversitedeyken orada zaman geçirdiğini, sonrasında da

birkaç yıl Paris'te yaşadığını söyledi. Felix ona Fransızcası olup olmadığını sordu, Simon olduğunu söyledi; o dönemki sevgilisi de Parisliydi ve evdeyken Fransızca konuşmuşlardı. Birlikte mi yaşıyordunuz? dedi Felix. Simon içkisinden bir yudum almıştı. Başını aşağı yukarı salladı. Ne kadar sürdü? dedi Felix. Pardon, seni sorguya çekmiş gibi oldum. Merakımdan soruyorum. Simon dörtbeş yıl olması lazım, dedi. Felix kaşlarını kaldırdı, Ha, anladım, dedi. Şimdi de bekâr takılıyorsun, öyle mi? Simon buruk bir ifadeyle gülümseyince Felix kahkahayı bastı. Eileen parmaklarıyla bir tutam saçını dalgın dalgın örüyor, ikisini izliyordu. Evet, bekârım, dedi Simon. Eileen örgüsünü yarıda bırakıp araya girdi: Hayatında biri var ama sonuçta. Bu laf Felix'in merakını cezbetmiş gibiydi; hızla Simon'a döndü. Şu anda yok, hayır, diye yanıtladı Simon. Caroline'ı söylüyorsan artık birlikte değiliz. Eileen abartılı bir yüz ifadesiyle, ağzını "o" şeklinde açarak şaşırdı, sonra da belki asıl şaşkınlığını gizlemek için yine saçını örmeye koyuldu. Tam bir sır küpü, dedi. İnsan söylemez mi? Felix'e dönüp ekledi: Bana hiçbir şey anlatmıyor. Simon keyifli bir ifadeyle onu izliyordu. Söyleyecektim, dedi. Doğru zamanı bekliyordum. Eileen hafifçe güldü, yüzü hafif kızardı. Doğru derken? diye sordu. Felix neşeyle bardağını masaya koydu. Hah, asıl gırgır şimdi başlıyor, dedi.

Birer içki daha aldılar, sonra bir içki daha, bir tane daha; arkasından bardan çıkıp dondurma almaya gittiler. Eileen'le Alice gülüşerek, üniversitedeyken gıcık oldukları birinin, yine üniversitedeyken gıcık oldukları bir başka kişiyle geçenlerde evlenmesinden söz ediyorlardı. Bunlar hep böyle zalim miydi? diye sordu Felix. Simon esprili bir edayla, Eileen'in Alice'le tanışmadan önce çok temiz bir kız olduğunu söyledi. Biliyordum böyle diyeceğini, diye seslendi Alice. Köşedeki bakkalın otomatik

sürgülü kapıları, vızıldayan beyaz ampulleri, parlak yer karoları. Meyve sebze reyonunda sergilenen taptaze çiçekler. Et sosu granülleri, pişirme kâğıdı ruloları, birbirinin aynı bitkisel yağ şişeleri. Alice dondurucunun kapısını çekti; hepsi birer kap dondurma seçtiler. Sonra kahvaltı için süt ve sodalı ekmek, bir de mutfak havlusu alması gerektiğini hatırladı Alice; Eileen de diş macunu istiyordu. Ellerinde ürünleriyle kasaya geldiklerinde Alice tam çantasındaki para kesesine uzanıyordu ki Simon araya girdi: Dur dur, ben veririm. Eileen onun cebini karıştırıp ince deri cüzdanını çıkarmasını, tek eliyle açıp kartını uzatmasını izledi. Simon kafasını kaldırıp onu kendisine bakarken yakalayınca Eileen mahcup mahcup gülümsedi, elini kulağına götürdü. Simon da ona gülümsüyordu. Alice ürünleri bez çantaya doldururken Felix bir şey demeden izledi. Sahil yolundan giderlerken dondurmalarını yediler, gündüz plajda yanıp yanmadıklarını konuştular. Alice ile Eileen kol kola girmiş arkadan yürüyorlar, Henry James'ten bahsediyorlardı. Bir konuda ne düşüneceğimi seninle konuşana kadar bilemiyorum, dedi Alice. Felix bayırı yan yana hızlı adımlarla çıkarlarken Simon'a ailesi, büyüdüğü yer, eski ilişkileri hakkında sorular soruyordu. Simon da kibar ve hoş bir şekilde bu soruları yanıtlıyor, bazen de gülümseyerek ekliyordu: Yorum yok. Felix keyifle başını aşağı yukarı sallıyordu, elleri ceplerindeydi. Hepsi kızdı yani, dedi. Simon bu lafın üstüne dönüp baktı. Nasıl? diye sordu. Felix yüzünde sakin bir ifadeyle dönüp baktı ona. Sadece kızlardan mı hoşlanıyorsun yani, dedi. Simon bir an bir şey demedi, sonra alçak ve rahat bir sesle yanıtladı: Şimdilik öyle. Felix'in tiz kahkahası evlerin cephelerinde çınladı. Karavan parkının girişinin, sessiz ve masmavi golf sahasının, otelin aydınlık cam lobisinin önünden yürüdüler.

Eve döndüklerinde birbirlerine iyi geceler dileyip

yukarı çıktılar. Alice ebeveyn banyosunda dişlerini fırçalarken Felix de yatakta oturmuş, telefonundaki bildirimlere bakıyordu. Arkadaşım Dani vardı ya, dedi, yarın evinde yaş gününü kutlayacakmış. Öyle coşmalı bir şey değil, yeğenler kuzenler de olacak. Ben de bir görünsem diyordum, olur mu? Alice tuvaletin kapısında durdu, ellerini havluya kuruluyordu. Olur tabii, dedi. Felix kafasını sallıyor, onu baştan aşağı süzüyordu. Sen de gelebilirsin istersen, diye ekledi. Hatta diğer ikisi de. Alice havluyu asıp yatağa geçti, kolyesine uzandı. Eğlenceli olabilir, dedi. Dani'ye rahatsızlık vermeyelim ama? Felix oturduğu yerde doğruldu, kolyesinin klipsini açmasına yardımcı oldu. Yok yok, sorun olmaz, dedi. Çağırmamı o söyledi zaten. Alice kolyesini boynundan avucunun içine bıraktı, sonra komodinin üstüne koydu. Hoş çocuk, değil mi? diye ekledi Felix. Arkadaşını diyorum. Simon. Alice muzip bir gülücükle yatağa çıktı. Sana demedim mi, dedi. Felix ellerini başının arkasına koyup Alice'e baktı. Onu sana benzetiyorum, diye yanıtladı. Ser verip sır vermeyenlerden. Alice yastığını alıp bir kez vurdu ona. Maalesef heteroseksüel olduğundan şüpheleniyorum, dedi. Felix yastığı başının arkasına yerleştirip tatlı bir sesle, Öyle mi? dedi. Göreceğiz. Alice güldü, Felix'in üstüne çıktı. Beni bırakıp ona mı kaçacaksın yoksa? diye sordu. Felix ellerini Alice'in kalçasından bacaklarına doğru indirdi. Bırakmak mı? dedi. Yok, öyle değil. Üçümüz felekten bir gece çalarız belki diyorum, olmaz mı? Alice kafasını sağa sola sallıyordu. Peki senin bu senaryonda Eileen nerede? diye sordu. Aşağıda örgü mü örüyor? Felix düşünceli düşünceli altdudağını büzdü, sonra, Onu da dışlamazdım, dedi. Alice parmağını Felix'in koyu kaşlarının üzerinde gezdirdi. Güzel arkadaşlarım var diye başıma gelenlere bak, dedi. Felix gülümsüyordu. Sen de hiç fena değilsin ama, dedi. Gel yanıma.

Eileen o sırada yatağına oturmuş, telefonda annesinin kendisine gönderdiği nikâh töreni fotoğraflarına bakıyordu. Yerde üzerinden çıkardığı hırka, askıları birbirine karışmış mayosu, tokası açık duran terlikler. Komodinde abajuru pembe pilili bir lamba. Kapısından hafif bir tıklama sesi gelince kafasını kaldırıp seslendi: Kim o? Simon kapıyı araladı. Yüzü karanlıkta, eli kapı kolunda. Diş macununu tuvalete bırakıyorum, dedi. İyi uykular. Eileen girmesi için eliyle ona işaret etti. Nikâh fotoğraflarına bakıyordum, dedi. Simon kapıyı arkasından kapatıp yatağın kenarına oturdu. Ekrandaki fotoğrafta Lola'yla Matthew kilisenin önündeydiler; Lola'nın elinde pembe ve beyaz çiçeklerden bir buket vardı. Ne tatlı, dedi Simon. Eileen parmağını kaydırarak bir sonraki fotoğrafa geçti; aile ve yakın arkadaşlar bir aradaydılar, Eileen'in üzerinde açık yeşil elbisesi, dudaklarında yarım bir tebessüm. Güzel çıkmışsın, dedi Simon. Eileen kenara kaydı, yatağa hafifçe vurup onu çağırdı. Simon yanına geçti, arkalarını yatağın başlığına yasladılar, sonra Eileen bir sonraki fotoğrafa geçti. Nikâhtan kareler. Lola ağzı açık gülüyor, elinde bir kadeh şampanya. Eileen esneyerek başını Simon'ın omzuna yasladı, Simon da ona sarıldı, kolu sıcak ve ağırdı. Bir-iki dakika geçmeden Eileen telefonunu kucağına bıraktı, gözleri yavaşça kendi kendine kapandı. Bugün eğlenceli geçti, dedi. Simon'ın parmakları Eileen'in ensesinde dolaştı, sonra saçlarına dokundu; Eileen keyifli bir edayla hafifçe iç geçirdi. Hıhı, dedi Simon. Eileen başını onun göğsüne dayadı, gözleri yarı kapalıydı. Ee, Caroline'la neler oldu? diye sordu. Simon, Eileen'in eline bakarak yanıtladı: Ona hayatımda bir başkası olduğunu söyledim. Eileen devam etmesini bekliyormuş gibi duraksadı. Tanıdığım biri mi? dedi sonra. Parmakları kulaklarının arkasında, saçlarının arasındaydı. Eskiden beri âşık olduğum kız işte, dedi Simon. Onun

peşinde koşayım diye
Eileen altdudağını em
dedi. Simon kendi k
tam, çok şımarttım o
di. Eileen elini onun
dirip, kemerinin toka
sen uyuduktan sonr
Evet, dedi. O gece y
Eileen, sırtını bana
Simon mahcup bir
Eileen parmaklarını
diriyordu. Bana do
ona. Simon kahkah
beyaz eline baktı. H
Ama kapıya geldiği
an düşündü Eileen
daha iyi hissederin
rahatsız olduysan ö
ğün zaman belki
Simon eliyle onun
lıma gelmedi. Yan
benimle yatmak is
istediğim için yat
Neden izin verdiğ
Seni çok arzulaya
settiriyordur diye
nim de yaşadığım
olmak insana iyi g
denebilecek dere
mediğimi düşüne
şündüğümü sora
bazen ben sana
rum, kendime ait
sumane, bedense

peşinde koşayım diye arada sırada duygularımla oynuyor. Eileen altdudağını emdi, sonra bıraktı. Kalpsiz kadınmış, dedi. Simon kendi kendine gülümsüyordu. Benim hatam, çok şımarttım onu, dedi. Budalaya çevirdi beni, dedi. Eileen elini onun gömlek düğmelerinin üzerinde gezdirip, kemerinin tokasına indirdi. Simon, dedi. Bir gece sen uyuduktan sonra evine gelmiştim ya hani. Simon, Evet, dedi. O gece yatağa girdiğimizde, diye devam etti Eileen, sırtını bana dönerek yattın. Hatırlıyor musun? Simon mahcup bir gülümsemeyle hatırladığını söyledi. Eileen parmaklarını onun kemer tokasının etrafında gezdiriyordu. Bana dokunmak istemedin mi? diye sordu ona. Simon kahkaha gibi bir ses çıkararak, onun küçük beyaz eline baktı. Hayır, tabii ki istedim, diye yanıtladı. Ama kapıya geldiğinde canın bir şeye sıkkın gibiydi. Bir an düşündü Eileen. Evet, sıkkındı biraz, dedi. Sevişirsek daha iyi hissederim diye düşündüm herhalde. Bundan rahatsız olduysan özür dilerim. Ama bana sırtını döndüğün zaman belki de beni istemiyorsun gibi hissettim. Simon eliyle onun ensesini okşuyordu. Aa, dedi. Hiç aklıma gelmedi. Yani, kendi keyfini yerine getirmek için benimle yatmak istediğini düşünmedim hiç. Ben yalnız istediğim için yattım seninle, sen de izin verdiğin için. Neden izin verdiğini de tam anlamış değilim bu arada. Seni çok arzulayan biriyle yatmak belki kendini iyi hissettiriyordur diye düşünmüş olabilirim. Daha önce benim de yaşadığım bir şeydi, bir başkasının arzu nesnesi olmak insana iyi gelen bir duygudur, hatta belki de seksi denebilecek derecede iyi geliyor olabilir. Ama seni istemediğimi düşünebileceğin aklıma bile gelmedi. Ne düşündüğümü soracak olursan... ne bileyim, seviştiğimizde bazen ben sana bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum, kendime ait sebeplerle. Sen de sevişmemizden masumane, bedensel bir zevk duyuyor olabilirsin, umarım

duyuyorsundur da, ama benim için farklı bir şey. Söylediklerimi seksist bulabilirsin, biliyorum. Eileen gülüyordu, ağzı açık kalmıştı. Seksist ama, dedi. Sorun ettiğimden değil. Senin de dediğin gibi, insana iyi gelen bir duygu. Bana hükmedip sahibim olmak gibi ilkel bir arzun var. Çok erkeksi bir şey bence, seksi de. Simon elini havaya kaldırarak, başparmağıyla onun altdudağına dokundu. Hissettiğim bu, dedi. Ama aynı zamanda senin de istemen lazım. Eileen başını kaldırıp ona baktı, gözleri kocaman ve karanlıktı. İstiyorum, dedi. Simon döndü ve onu dudaklarından öptü. Bir süre o halde birbirlerine sarılarak yattılar; Simon onun kalçasının küçük ve sert kemiğini okşuyordu, Eileen'in sıcak ve ıslak nefesi boynuna vuruyordu. Elini elbisesinin altına götürdüğünde Eileen gözlerini kapattı ve sessizce soluk verdi. Çok uslusun, diye mırıldandı Simon. Neredeyse yırtıcı bir çığlık attı Eileen; başını sallıyordu. Tanrım, dedi. Lütfen. Simon yine gülerek sordu: "Lütfen" ne demek şimdi? Eileen başını yastığa gömerek sallamaya devam etti. Ne demek biliyorsun, diye yanıtladı onu. Simon uzanıp Eileen'in bir tutam saçını kulağının arkasına doğru taradı. Yanımda prezervatif yok, dedi. Eileen sorun olmadığını söyledi. Sonra ekledi: Başkalarıyla korunmasız seks yapmıyorsan. Simon'ın kulakları kızarmıştı, gülümsüyordu. Hayır, hayır, dedi. Sadece sen varsın. Çıkarabilir miyim şunu? Eileen doğruldu, Simon onun üstünden elbisesini çıkardı. Sonra içine giydiği yumuşak, beyaz sutyenin kopçasını açmak için sırtına uzandı. Askılarını indirmesini seyrederken Eileen hafifçe titredi. Sonra sırtüstü uzandı ve külotunu çıkardı. Simon, dedi. Simon gömleğini çıkarıyor, ilgiyle ona bakıyordu. Tüm kız arkadaşlarınla böyle misin? diye sordu. Benimle konuşma biçimin, uslu olduğumu söyleyişin. Her zaman yaptığın bir şey midir? Beni ilgilendirdiğinden değil, merak ettim işte. Çekingen bir

ifadeyle gülümsedi Simon. Hayır aslında, hiç yapmam, dedi. İçimden geldiği gibi davranıyorum. Sakıncası yok, değil mi? Eileen gülünce Simon da mahcup bir edayla güldü. Hayır, bayılıyorum, dedi. Son olanlardan sonra aklıma geldi işte. Belki de tarzı budur, belki tüm kadınlarla böyledir dedim içimden. Simon giysilerini parkelerin üzerinde bırakıyordu. O kadar fazla kadın olmadı zaten, dedi. Fantezini bozmak istemezdim. Eileen eliyle gözlerini örttü, gülümsüyordu. Kaç peki, diye sordu. Simon o sırada üzerine çıktı. Boş ver şimdi, diye yanıtladı onu. Eileen ellerini boynuna dolayıp sordu: Yirmiden az mı mesela? Simon komik bir ifadeyle kaşlarını çattı. Daha az, dedi. Evet. Yirmi mi sanıyorsun gerçekten? Eileen gülümsüyor, dişlerini yalıyordu. Ondan da mı az? diye sordu. Simon sabırlı bir edayla soluk alarak yanıt verdi: Uslu olacaktın hani. Eileen dudağını ısırdı. E usluyum, dedi. Simon içine girdiği zaman Eileen minik, kesik bir nefes aldı ve hiçbir şey demedi. Simon gözlerini yumdu: Seni seviyorum, diye mırıldandı. Eileen kısık, çocuksu bir sesle: Sevdiğin tek kişi ben miyim peki? dedi ona. Simon onun yanağına bir öpücük kondurdu. Tanrım, evet, sensin, dedi.

Sonrasında Eileen yüzüstü döndü, kollarını yastığın üzerinde kavuşturup, başını çevirip onu izledi. Simon yorganın bir kısmını üzerine çekip sırtüstü uzanmış, elini başının arkasına koymuştu. Gözleri kapalıydı, terliyordu. Bazen keşke karın olsaydım dediğim oluyor, dedi Eileen. Simon hâlâ soluk soluğa, gülümsedi. Ee, sonra, diye yanıtladı onu. Eileen çenesini kollarının üzerine yasladı. Ama seninle evli olmayı düşündüğüm zaman, diye devam etti, her şeyi biraz böyle hayal etmekten kendimi alamıyorum. Tüm günü arkadaşlarımızla geçiriyoruz, geceleri aynı yatakta yatıp sevişiyoruz, gibi. Gerçekte muhtemelen devamlı konferans konferans dolaşacaksın. Onun

bunun sekreteriyle gizli ilişkiler yaşayacaksın. Simon gözlerini açmadan, hayatında kimseyle gizli ilişki yaşamadığını söyledi. Ama daha önce hiç evlenmedin ki, diye cevapladı Eileen. Senin sevgililerinin yaşı hep aynı kalır. Ama evlendiğin kadın yaşlanır. Simon güldü buna. Şımarık şey, dedi. Karım olsan seni nasıl terbiye edeceğimi bilirdim. Bir süre sessizce izledi onu Eileen. Karın olsaydım arkadaş olmazdık ama, dedi sonra. Tembel tembel tek gözünü açıp ona baktı Simon. Nasıl yani? diye sordu. Eileen gözlerini kollarına çevirdi; inceydiler, güneşte çillenmişlerdi. Arkadaş olan insanların ilişkiye başladığı durumları düşünüyordum da, dedi. Sonu genelde kötü oluyor. Gerçi genel olarak birlikte olan insanların çoğunun başına gelen bu tabii. Ama öyle durumlarda o kişinin numarasını engelleyip hayatına devam edebiliyorsun. Ama şahsen ben numaranı engellemek istemiyorum. Dirseklerinin üzerinde doğrulup Simon'a baktı. Ben on dört-on beş yaşlarındayken bana hayatımız boyunca arkadaş kalacağımızı söylemiştin, hatırlıyor musun? diye sordu. Unutmuşsundur muhtemelen ama ben hatırlıyorum. Simon yattığı yerde kıpırdamadan onu dinliyordu. Tabii ki, dedi. Elbette hatırlıyorum. Eileen başını hızla birkaç defa salladı, sonra yatağa oturdu, yorganı üzerine çekti. Peki ne olacak? diye sordu. Birlikte olduk ve sonra ayrıldık diyelim... Söylemesi bile o kadar üzücü ki, aklıma getirmek bile istemiyorum. Dünyanın haline bakıyorum da, ne bileyim işte, Alice desen kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde yaşıyor, bütün arkadaşlarımız birer birer başka ülkelere göç ediyorlar, ne zaman idrar yollarım enfeksiyon kapsa doktora gidecek param olmadığından antibiyotik almak için internetten yasadışı ilaç alıyorum, dünyanın neresinden bir seçim sonucu okusam biri resmen suratıma tekme indirmiş gibi geliyor. Bir de hayatımda sen olmazsan? Bilmem ne yaparım. Öyle bir du-

rumda pek ayakta kalabileceğimi sanmıyorum. Ama diyelim ki hiç ilişkiye girmeden sadece arkadaş kaldık, kabul, artık sevişemeyiz ama aramız hiç açılabilir mi sence? Ben hiç ihtimal vermiyorum, sen? Simon sessizce yanıtladı: Ben de. Anlıyorum ne demek istediğini. Eileen elleriyle yüzünü ovuşturdu, kafasını sallıyordu. Arkadaşlığımız bazı açılardan daha önemlidir belki, dedi. Ne bileyim. Aidan'la yaşarken bazen içimden, Simon'la nasıl olurdu öğrenemeyecek olmak biraz üzücü, diye geçirirdim. Ama bir bakıma bilmemek daha güzeldir belki. Her zaman birbirimizin hayatında olacağız, hep aramızda bir duygu var olacak, böylesi daha güzel. Bazen hüzünlenip buhranlara girdiğimde yatağa girip seni düşünüyorum. Cinsel anlamda değil. Bir insan olarak iyiliğini düşünüyorum. Sen de bana sempati duyduğuna ya da beni sevdiğine göre, ben de fena olmamalıyım herhalde. Şu an sana anlatırken bile içimde o hissi duyabiliyorum. Her şey kötü gittiğinde fındık tanesi büyüklüğünde minik bir his çörekleniyor sanki, tam şurama. Eileen göğüskemiğinin altında, kaburgalarının arasında bir yeri gösterdi. Canım sıkkın olduğunda seni arayabilmem, bana beni rahatlatan şeyler söylemen gibi, dedi. Bunu düşündüğümde, çoğu zaman seni aramama gerek bile kalmıyor, çünkü anlattığım o şeyi hissedebiliyor oluyorum. Yanımda olduğunu hissedebiliyorum. Aptalca olduğunun farkındayım. Birlikte olup sonra ayrılacak olsak, o şekilde hissetmez miyim artık? Onun yerinde ne olacak şuramda? Tedirgin parmaklarıyla yine göğüskemiğinin altına dokundu. Hiçbir şey mi? diye sordu. Simon yatakta uzanmış onu izliyordu; bir süre bir şey demeden durdu. Bilmiyorum, dedi sonra. Çok zor bir durum. Ne demek istediğini anlıyorum. Eileen çaresiz gözlerle, neredeyse kulaklarına inanamayan bir ifadeyle baktı ona. Ama söylediklerime bir karşılık vermiyorsun, dedi. Kendini alaya

alan bir gülümsemeyle tavanı seyretti Simon. Yani, karmaşık bir durum, diye yanıtladı. Belki de haklısındır, bu konunun altına bir çizgi çekmek ve bir daha kendimize bunu yaşatmamak en doğrusudur. Senden bu sözleri işitmek benim için çok acı. Bir şey diyeyim mi, Caroline'la alakalı duruma kahroldum ve gerçekten her şeyi yoluna koymak istedim. Ama şimdi söylediklerine bakınca demek ki mesele bu değilmiş, başka bir şeymiş diyorum. Sebeplerini de anlıyorum, ama söylediklerinden aslında benimle birlikte olmak istemiyorsun gibi anlaşılıyor. Eileen göğsüne bastırdığı elini çekmeden onu izliyordu. Simon çenesini sıvazladı, sonra yataktan doğrulup kalktı. Sırtı ona dönüktü şimdi. Ben gideyim de biraz uyu, dedi. Kıyafetlerini yerden topladı ve giyindi. Eileen hâlâ yatakta vücuduna sardığı yorganla oturuyor, bir şey söylemiyordu. Simon nihayet gömleğini iliklediği ve dönüp ona baktı. Ben Londra'dan döndükten sonra, dedi, o gece geldiğinde, seni göreceğim için çok sevinçliydim. Söyledim mi bilmiyorum, belki de söylemişimdir. O kadar mutlu olduğum için tedirgindim de aslında. Eileen sessizdi, parmaklarıyla burnunu siliyordu; Simon onun bu sessizliğini kabullenir gibi kendi kendine başını salladı. Umarım pişman değilsindir, dedi. Eileen yumuşak bir sesle yanıtladı: Değilim. Simon gülümseyerek karşılık verdi. Bu da bir şey sayılır, dedi. Sevindim. Biraz durduktan sonra ekledi: İstediğin gibi biri olamadığım için özür dilerim. Eileen birkaç saniye daha durup ona baktı. Ama öylesin, dedi sonra. Simon güldü, yere bakıyordu. Duygularımız karşılıklı, diye yanıtladı. Ama yok, anlıyorum. Anlıyorum gerçekten. Daha fazla tutmayayım seni. İyi uykular. Sonra odadan çıktı. Eileen hâlâ yatakta oturuyordu, kamburunu çıkarmış, kollarını kavuşturmuştu. Telefonunu aldı ve bakmadan elinden bıraktı, saçlarını alnından çekti, sonra gözlerini kapattı. Bir şiir dizesi geçti aklın-

dan: *Neyse bu da bitti, iyi ki bitti hem.* Koltukaltları ıpıslak, sırtına saplanan bir ağrı, güneşte kalmış hassas omuzları. Simon karşı kapıdan kendi odasına girer ve arkasından kapıyı kapatır. Peki odanın sessizliğinde ve ıssızlığında döşemelere eğilip diz çökerse, dua mı etmektedir? Ediyorsa ne için? Bencil arzulardan kurtulmak için mi – belki. Belki de yatağa dirseklerini dayamış, avuçlarını birleştirmişken yalnızca şunu düşünüyordur: Ne istiyorsun benden? Yalvarırım Tanrım, göster bana ne istediğini.

27

Sabah altı kırk beşte Felix'in alarmı çaldı; tekrar eden monoton bir bipleme. Oda yarı karanlıktı, batıya bakan pencerelerde panjurların arasından hafif soğuk bir ışık sızıyordu. Saat kaç, diye mırıldandı Alice. Felix alarmı kapatıp ayaklandı. İşe gitme saati, dedi. Sen yat. Ebeveyn banyosunda duş aldıktan sonra omuzlarında havluyla tekrar içeri girdi, donunu giydi. Üstünü giyindikten sonra yatağın kenarına gelip Alice'in sıcak ve nemli alnına bir öpücük kondurmak için eğildi. Sonra görüşürüz, dedi. Alice gözlerini açmadan yanıt verdi: Seni seviyorum. Felix ateşini ölçer gibi elinin arkasını Alice'in alnına değdirdi. Seviyorsun, evet, dedi. Sonra aşağı inip mutfağa girdi. Eileen tezgâha eğilmiş, kahve demliğinin alt kısmını çeviriyordu. Şişmiş ve kızarmıştı gözleri. Günaydın, dedi. Felix kapıdan onu seyretti. Bu saatte niye ayaktasın? diye sordu. Eileen yorgun bir gülümsemeyle gözüne uyku girmediğini söyledi. Felix yüzünü inceledi: Gerçekten harap haldesin. Eileen önceki günün kahvesini lavaboya boşaltırken Felix buzdolabından yoğurt aldı. Masaya oturup, Ee, ne iş yapıyorsun? diye sordu. Alice gazetecilik gibi bir şey yaptığını söyledi. Eileen başını iki yana salladı ve muslukta demliği doldurdu. Hayır hayır, dedi. Bir dergide çalışıyorum. Editörlük yapıyorum sayı-

bir. Felix kaşığıyla yoğurdu karıştırıyordu. Nasıl bir dergi? diye sordu. Eileen bir edebiyat yayını olduğunu söyledi. Ha, anladım, dedi. O ne oluyor bilmiyorum. Eileen o sırada ocağı yakıyordu. Evet, geniş bir okur kitlemiz var diyemem, dedi. Şiirdir, denemedir, öyle şeyler yayımlıyoruz. Felix o halde derginin nasıl para kazandığını sordu. Kazanmıyor, dedi Eileen. Fonlarla ayakta duruyor. Bu söz Felix'in ilgisini çekmiş gibiydi. Vatandaşın vergileriyle mi yani? diye sordu. Eileen masanın öbür ucuna oturdu, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. Evet, dedi. Karşı mısın buna? Felix yutkunduktan sonra yanıtladı: Hiç değilim. Peki senin de maaşını vergilerimiz mi ödüyor? Eileen, Evet, dedi. Gerçi elle tutulur bir para da değil, diye ekledi. Felix kaşığın arkasını yalıyordu. Elle tutulur senin için nedir? diye sordu. Eileen meyve tabağından bir mandalina alıp soymaya başladı. Yılda yirmi bin civarı, dedi. Felix'in kaşları havaya kalktı, yoğurdunu masaya koydu. Hadi canım, dedi. Brüt mü net mi? Net değil, brüt, dedi Eileen. Felix başını sağa sola sallıyordu. Ben bile daha fazla kazanıyorum, dedi. Eileen elindeki uzun turuncu kabuğu masaya bıraktı. Niye kazanmayasın ki? diye sordu. Felix boş gözlerle ona bakıyordu. O parayla nasıl yaşıyorsun ki? dedi. Eileen mandalinayı parmaklarıyla ikiye böldü. Ben de merak ediyorum, diye yanıtladı. Felix tekrar yoğurduna döndü, bir yandan dostça bir sesle mırıldandı: Yuh be. Bir kaşık daha yedikten sonra ekledi: Bunun için bir de üniversite okudun değil mi? Eileen mandalinayı çiğniyordu. Hayır, öğrenmek için üniversiteye gittim, dedi. Felix güldü. Öyle olsun, diye yanıtladı. Neyse, muhtemelen işini seviyorsundur da zaten, değil mi? Eileen emin değilmiş gibi başını iki yana salladı, sonra da yanıtladı: Sevmiyor değilim. Felix kafasını sallıyor, önündeki yoğurt kutusuna bakıyordu. Aramızdaki fark bu o zaman, dedi. Depoda ne

zamandır çalıştığını soran Eileen'e, sekiz-on aydır orada olduğunu söyledi. Demlikten tıksırma sesleri gelmeye başlayınca Eileen kalkıp kapağını açtı, içine baktı. Sabahlığının kollarını sıyırıp iki fincan kahve koydu, masaya getirdi. Felix onu izledi, sonra dedi ki: Ne diyeceğim, sana bir şey sorabilir miyim? Eileen tekrar masaya oturdu. Tabii, dedi. Felix'in kaşları çatıktı. Neden şimdiye kadar onu ziyarete gelmedin? dedi. Dublin dediğin şurası sayılır. Ve Alice de epeydir burada. Felix konuşurken Eileen'in duruşu kaskatı olmuştu ama bir şey demedi, yüzünde de belli bir ifade yoktu. Hiçbir şey söylemeden kahvesine bir kaşık şeker koydu. Senden öyle bir bahsediyor ki, diye ekledi Felix, duyan can dostu olduğunuzu zanneder. Eileen soğuk bir sesle hemen cevap verdi: Öyleyiz zaten. Arkasında mutfağın camına yağmur benekler halinde çiseliyordu. Madem öyle, niye onu görmeye gelmedin bunca zaman? diye sordu. Merak ettim. Can dostun olsa şimdiye kadar ziyaret etmek isterdin bence. Eileen'in yüzü bembeyaz kesilmişti; içine derin bir nefes çekip bıraktığında burnunun kanatları da bembeyazdı. Farkındaysan işim gücüm var, dedi. Felix tek gözünü kısmış, kaşlarını çatıyordu. Ne yani, benim de, dedi. Hafta sonları da çalışmıyorsundur herhalde? Eileen iki eli sabahlığının yenlerinin içinde, kollarını kavuşturmuştu. O niye beni ziyaret etmedi? diye sordu. Madem beni görmek istiyormuş. Hafta sonları çalışmıyordur herhalde? Felix bu lafı garipsemiş gibiydi; cevap vermeden önce bir süre kafasında tarttı. Seni görmeye can attığını söylemedim ki ben, dedi. Belki ikinizin de birbirinizi görecek gözü yoktu, ne bileyim. O yüzden soruyorum zaten. Kollarına sımsıkı yapışmıştı Eileen. Olabilir, belki yoktu, dedi. Felix başını aşağı yukarı sallıyordu. N'oldu, aranız mı açıldı? diye sordu. Eileen sinirli bir edayla yüzüne düşen saçlarını çekti. Beni hiç tanımıyorsun, dedi. Felix

bu söylediklerini kısa bir süre düşündü, sonra onu yanıtladı: Sen de beni tanımıyorsun. Eileen tekrar kollarını kavuşturdu. O yüzden sorguya çekmiyorum seni, dedi. Felix buna gülümsedi. Öyle olsun, diye cevapladı. Kahvesini bitirip ayağa kalktı, akşam astığı sandalyeden ceketini aldı. Benim teorim şu, o ikisi gibiler öyle sana bana benzemez, dedi. Onları yola getireceğim diye uğraşırsan sonunda saçını başını yolarsın. Eileen birkaç saniye onu izledikten sonra yanıtladı: Onları yola getirmeye çalıştığım yok. Felix çantasının fermuarını açmıştı, ceketi içine tıkıştırıyordu. Seni bu kadar allak bullak ediyorlarsa, ne diye kendimi yoruyorum diye bir sor kendine, dedi. Çantasını omzuna aldı. Seninle alakalı bir durum da olmalı, dedi. Bu kadar umursadığına göre. Eileen gözleri kahve fincanında, kısık bir sesle cevap verdi: Siktir git. Felix şaşırarak hafifçe güldü. Eileen, dedi, seni suçlamıyorum ki. Seni sevdim, yanlış anlama. Eileen suskundu. Bence yat uyu biraz daha, dedi. Yorgun görünüyorsun. Ben de kaçtım zaten, hadi görüşürüz. Sokak kapısında sis gibi bir sabah yağmuru. Felix arabaya bindi, CD çaları açtı ve yola çıktı. Gözleri yolda, müziğe ıslık çalarak eşlik etti, arada bir melodiye kendi süslerini ve çeşitlemelerini ekliyordu, sonra kasaba sınırlarından çıktı ve sahil yolu boyunca sanayi merkezine doğru ilerledi.

/

Felix o akşam işten eve döndüğünde köpeği mutfaktan haldır haldır koşarak geldi, tiz bir sesle birkaç sefer art arda havladı, pençeleri laminantın üzerinde tıkırdıyordu. Yanına geldiğinde patileriyle üstüne çıktı, dili ağzından sarkıyordu, soluk soluğaydı. Felix iki eliyle kafasına uzanıp kulaklarını sevdiğinde tekrar havladı. Şşş, dedi. Ben de seni özledim. Kimse yok mu? Nazikçe ba-

caklarından indirdi onu; köpek kendi etrafında bir tur atıp hapşırdı. Koridorda ilerleyen Felix'in arkasından paytak paytak yürüdü. Mutfak boştu, ışıklar kapalıydı, kahvaltıdan kalma bir-iki tabak çanak eviyede suyun içinde duruyordu. Kendini bir mutfak sandalyesine attı ve telefonunu çıkardı; köpeği ayağının dibine oturup başını dizlerine koydu. Bir eliyle bildirimlerine bakarken diğeriyle köpeğinin ensesini kaşıyordu. Alice ona bir mesaj göndermişti: Akşam Danielle'in partisine gidiyor muyuz? Her ihtimale karşı kek yaptım. Umarım işte günün iyi geçmiştir. Felix mesajı açtı ve hızlıca yanıt yazdı: Evet gidiyoruz. 7 gibi orada oluruz dedim uyar mı? Fazla umutlanma haha bi sürü yaşlı ve çocuk olacak kesin. Ama dani seni gördüğüne sevinecek. Köpek içli içli sızlanınca Felix tekrar elini başına götürdü. N'oldu sana, iki gün gittik alt tarafı, dedi. Bunlar besliyor mu seni? Köpek kafasını geri çekip elini yaladı. Sağ olasın, dedi Felix. İğrençsin. Elinde titreyince tekrar telefonuna baktı. Alice onlarla yemek isteyip istemediğini sormuştu; Felix yediğini söyledi. Sizi almaya gelirim birazdan, diye yazdı. Cevap geldi: Süper. Eileen tuhaf hallerde, haberin olsun... Felix kaşlarını kaldırıp yanıt yazdı: Ahaha. Bilmez miyim, sabah gördüm onu. Arkadaşların da aşağı kalmıyor senden. Arkasından ayağa kalktı, telefonunu cebine attı; lavaboya gidip sıcak suyu açtı. Sol elinin sol kenarında, serçeparmağının ekleminin altında mavi bir yara bandı vardı. Felix sıcak su akarken bandı hafifçe soyup baktı. Boğumunun altından başlayıp avucuna doğru giden pespembe bir kesik vardı elinin içinde. Bandın beyaz pamuğunda kan lekesi vardı ama kanama durmuştu. Bandı çıkarıp lavabonun altındaki çöp kutusuna attı, sonra ellerini sabunla yıkadı, durularken yarası yanınca dişlerini sıktı. Mutfak sandalyesinin önünde oturmaya devam eden köpeğin kuyruğu yere vuruyordu. Felix ellerini te-

miz bir kurulama bezine silerek ona döndü ve sordu: Alice'i hatırladın mı? Birkaç kez geldi buraya hani, tanışmıştınız. Köpek ayaklanıp ona doğru ilerledi. Eve köpek alınmasına izni var mı bilmiyorum, dedi. Senin için sorup öğrenirim. Sonra köpeğin tasına su koydu. Köpek su içerken Felix yukarı çıkıp üstünü değiştirdi; işe giderken giydiği siyah koşu ayakkabılarını çıkarıp yatağın altına bıraktı. Temiz siyah eşofman, beyaz bir tişört ve gri bir uzun kollu giydi. Odasının kapısının arkasında asılı tam boy aynada kendine baktı. Gözleri aynadaki ince yansımanın üzerinde dolaşırken aklına gelen bir fikri komik bulmuş gibi kafasını salladı. Koridora indiğinde merdivene oturdu, beyaz spor ayakkabılarının bağcıklarını bağladı. Köpek mutfaktan gelip önüne oturdu, uzun ve narin çenesiyle dizini ittirdi. Yokluğumda seni evde bırakmadılar değil mi? Gavin dün seni çıkaracaktı. Elini yalamak için tekrar hamle yapınca Felix nazikçe burnunu itti. Ama üzüyorsun artık beni. Köpek içli içli sızlanarak başını basamağa koydu, gözlerini kaldırıp ona baktı. Felix ayağa kalktı. Çok ortak yönünüz var onunla, dedi. İkiniz de bana âşıksınız. Ağlayarak kapıya kadar gelen köpeğin başını çıkmadan önce son bir kez okşadı. Sonra sokak kapısını kapatıp arabaya bindi.

Durgun, ılık bir akşam; beyaz bulutların arasından tatlı tatlı yüzünü gösteren mavilik. Felix, Alice'in sokak kapısına bir kez vurup içeri girdi ve seslendi: Ben geldim. İçeride ışıklar yanıyordu. Alice yukarıdan yanıt verdi: Buradayız. Felix kapıyı arkasından kapatıp koşar adımlarla merdiveni çıktı. Simon sahanlığın kenarında, Eileen'in açık duran kapısında duruyordu. Felix'i selamlamak için döndüğünde bir an bakıştılar; hüzünlü, yorgun bir ifade vardı Simon'ın yüzünde. N'aber yakışıklı, dedi Felix. Simon bu lafa gülümseyip önden girmesi için eliyle onu içeri buyur etti. Seni de görmek güzel, dedi. İçeride Eileen

makyaj masasında oturmuştu; Alice de masaya yaslanmış, elindeki ruju açmakla meşguldü. Felix yatağın kenarına oturup Eileen'in makyaj yapmasını seyretti. Gözleri onun omuzlarında, ensesinde, aynadaki yansımasında, yüzündeki katı denebilecek ifadede gezinirken Alice'le Simon o gün haberlere çıkan bir olayı konuşmakla meşguldüler. Eileen elinde minik plastik bir çubukla aynada Felix'le göz göze geldi. İster misin? diye sordu ona. Kalkıp elindekinin ne olduğuna baktı Felix. Rimel mi o? dedi. Olur, peki madem. Eileen yanına oturması için taburede yer açtı. Felix sırtını aynaya verip oturdu. Yukarı bak bi', dedi Eileen. Felix sözünü dinledi. Eileen ince bir bilek hareketiyle gözünün altına fırçayı sürdü.

Simon, sen de ister miydin? dedi Alice.

Kapının kenarından, nazik bir sesle yanıtladı Simon: Yok, teşekkürler.

Güzelliği yetiyor ona, dedi Felix.

Alice cık cık yapıp rujun kapağını kapattı. Sataşmasana, dedi.

Bir eli cebinde, Sen onu dinleme Felix, dedi Simon.

Eileen fırçayı çektiğinde Felix gözlerini açtı. Arkasını dönüp aynadaki yansımasına göz atıp yerinden kalktı. Aranızda şarkı söyleyebilen var mı bu arada? diye sordu. Diğerleri ona baktılar. Böyle akşamlarda genelde şarkı söylenir de, dedi. Sesiniz yoksa söylemeseniz de olur tabii. Simon'ın Oxford'dayken koroda olduğunu söyledi Alice; Simon da muhtemelen partidekilerin *Miserere*'nin bas bölümünü on dört dakika dinleyecek havada olmayacaklarını söyledi. Ya sen, Eileen? dedi Felix. Sen söyleyebiliyor muydun? Eileen rimelin kapağını kapatıyordu. Ona bakmaya çalışan Felix'ten gözlerini kaçırıyordu. Yok, söyleyemem, dedi. Sonra kalkıp üstünü düzeltti. Herkes hazırsa ben de hazırım, dedi.

Alice arabada ön koltuğa geçti; elindeki streç filme

sarılı tabakta sünger kek vardı. Eileen ile Simon arkada oturmuşlardı, ortalarındaki yer boş duruyordu. Felix dikiz aynasından onlara baktı, sonra parmaklarını keyifli keyifli direksiyona vurdu. Spor salonunda ne yapıyorsun şimdi? diye sordu. Kürek falan mı, öyle şeyler mi? Simon'la aynada gözleri buluştu, Alice kafasını çevirdi; gülümsüyor ya da kahkahasını tutmaya çalışıyordu. Kürek de çekiyorum bazen, evet, diye yanıtladı Simon. Felix ağırlık kaldırıp kaldırmadığını sorunca Simon çok ağırlık çalışmadığını söyledi. Alice bunun üzerine gülmesini bastıramadı, öksürüyormuş gibi yapmaya çalıştı. N'oldu? dedi Eileen. Yok bir şey, diye yanıtladı Alice. Felix sahil yolundan kasabaya dönmek için sinyal verdi. Boyun kaçtı bu arada? diye sordu. Merak ettim. Simon yüzünde tembel bir gülümsemeyle camdan dışarı baktı. Utanması da yok, dedi Alice. Espri nedir anlamadım, dedi Eileen. Simon gırtlağını temizleyip alçak bir sesle yanıtladı: Bir doksanım. Felix sırıtıyordu şimdi. Bir şey yok, sordum sadece, dedi. Bir doksanmış işte, öğrenmiş olduk. Parmaklarını direksiyona vurarak ekledi: Ben de bir yetmiş iki falanım. Sormadın ama söyleyeyim dedim hani. Eileen arkadan kendisinin de bir yetmiş iki olduğunu söyledi. Felix omzunun üstünden ona bakıp gözlerini tekrar yola çevirdi. Hadi ya, dedi. İlginç. Bir kız için güzel boy, uzun yani. Simon, önünden geçtikleri yazlık evlerin cephelerinden gözlerini ayırmadan konuştu: Bence herkes için gayet iyi bir boy. Felix güldü. Sağ ol koca adam, dedi. O sırada anacaddeye çıkmışlardı, eğlence merkezine dönen sapağın önünden geçtiler. Çok kalmamız gerekmiyor bu arada, dedi Felix. Gideceğimiz yerde yani. Bir gözükeyim dedim işte. Bir kez daha sinyal verip ekledi: Benim hakkımda kötü konuşan birine rastlarsanız kesin yalancıdır. Simon gülmeye başladı. Hakkında kötü konuşurlar mı? diye sordu Eileen. Felix sağa dönmeyi beklerken dikiz

aynasında tekrar ona baktı. Bu dünya it kopukla dolu Eileen, dedi. Şimdi doğruya doğru, ben de herkese göre biri değilim. Arkasından sağa döndü, anacaddeden bir kilisenin arkasındaki yola çıktı ve az sonra birkaç aracın etrafında park ettiği bir bungalovun önünde durdu. Kontağı kapattıktan sonra, Azıcık normal davranın, tamam mı? dedi. Öyle dünya siyasetinden filan laf açmaya kalkmayın. Bir tuhaf olduğunuzu düşünürler. Alice koltuğunda arkasını döndü. Arkadaşları çok tatlı insanlar, merak etmeyin, dedi. Eileen zaten dünya siyasetinden anlamadığını söyledi.

Felix zili çaldı, kapıyı Danielle açtı. Üstünde mavi renkli kısa, yazlık bir elbise vardı, saçları omuzlarına dökülüyordu. Evin içi aydınlık ve gürültülüydü. Onları içeri davet etti; Felix yanağından öperek, Selam, doğum günün kutlu olsun, dedi. Ne güzel olmuşsun öyle. Danielle onu kovaladı, hoşuna gitmişti duydukları. Ne zaman iltifat eder oldun sen? dedi. Alice onu Eileen ve Simon'la tanıştırdı. Ne kadar süslüsünüz böyle, kıskandım, dedi Danielle. Gelin gelin. Koridorun arkasında kalan mutfak, duvarları fayanslı bir odaydı; masanın üstünde bir tavan ışığı asılıydı ve arka kapı bahçeye açılıyordu. Yedi-sekiz kişi içeride plastik bardaklardan içki içip konuşuyorlardı, ilerideki oturma odasından müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Masada bazısı boş bazısı açılmamış kutular ve şişeler, bir servis kâsesi dolusu cips, bir de tirbuşon duruyordu. Buzdolabının yanında duran uzun boylu bir adam, Vay, Felix Brady, dedi, nerelerdeydin bu hafta? Arka kapıda sigara içen bir adam içeri seslendi: Yeni manitasının üstünden inememiştir. İlk adam başparmağıyla Alice'i gösterince ikinci adam mahcup bir ifadeyle içeri girdi ve, Kusura bakma, dedi, seni görmedim. Alice gülümseyerek sorun olmadığını söyledi. Felix avucundaki cipsleri yiyerek başıyla arkayı işaret etti. Bunlar da arkadaşları.

Nazik davranın, biraz tuhaf tipler. Danielle, Eileen'e bakıp kafasını salladı. Nasıl tahammül ediyorsun bu çocuğa? dedi. Dur sana bir içki getireyim. Alice elindeki keki mutfak tezgâhına bırakmış, streç filmi çıkarıyordu. Oturma odasından kucağında küçük bir çocukla bir kadın çıktı. Danielle, dedi, bize müsaade, bu arkadaş uyur birazdan. Danielle çocuğun sarı buklelerini okşadı, alnına bir öpücük kondurdu. Eileen, dedi, bu benim biricik yeğenim Ethan. Ne diyorsun, tam bir melek değil mi? Çocuğu kucağında tutan kadın, küpesinin tekini çocuğun parmağından kurtarmak için uzanmıştı. Eileen kaç yaşında olduğunu sordu, İki yıl iki ay, diye yanıtladı kadın. Felix'in ev arkadaşı Gavin tezgâhın başında Alice'le durmuş, keki kendisinin mi pişirdiğini soruyordu. Felix cüzdanından sardığı sigarasını çıkardı, Simon'a dönüp rahat bir sesle, Benimle sigaraya gelsene, dedi.

Arka bahçe daha serin ve sakindi. Biraz ileride bir kadın, bir adam ve küçük bir kız çimlerde doğaçlama bir futbol maçı yapıyorlardı; kazakları kendilerine kale direği yapmışlardı. Felix bahçe duvarına yaslandı, çimlik alana dönerek sigarasını yaktı; Simon yanında durmuş, maçı izliyordu. Geride, garajın karanlık cüssesi evin arka kısmını gizliyordu. Küçük kız iki yetişkinin arasında bir oraya bir buraya koşturuyor, topu ayağında tutmaya çalışıyordu. Felix bir ağız dolusu duman üfledikten sonra, Alice'e eve köpek almasına izin verirler mi sence? dedi. Simon ilgiyle kafasını çevirdi. Evi satın alırsa canının istediğini yapar, dedi. Niye, köpeğin mi var? Felix kaşlarını çatıyordu. Evi almayı mı düşünüyor? diye sordu. Simon duraksadı. Ha, dedi. Bilmem ki. Bir gece telefonda sanki öyle söylemişti ama yanılıyor da olabilirim. Felix tuhaf bir yüz ifadesiyle sigarasının yanmakta olan ucuna baktıktan sonra tekrar bir nefes çekti. Sonra cevap verdi: Evet, köpeğim var. Yani aslında tam benim sayılmaz. Önceki

kiracılar taşındıklarında onu evde bıraktığından tesadüfen bakmaya başladık. Konuşurken Simon onu izliyordu. O zamanlar tam bir kemik torbasıydı, diye ekledi Felix. Cidden hiç sağlıklı değildi. Asabı da bozuktu. Kimseye dokundurtmuyordu falan. Mama koyduğunda bir köşeye saklanır, sen gittin mi çıkıp yerdi. Aslında saldırganlığı da vardı o zamanlar. Yanına fazla yaklaşırsan, gözü seni tutmadıysa kapmaya kalkardı, böyle şeyler işte. Simon başını yavaşça sallıyordu. Köpeğin geçmişte bir travma geçirmiş olabileceğini düşünüp düşünmediğini sordu. Kim bilir, dedi Felix. Belki öncekiler ihmal ettiler onu. Sorumlusu kimse kim, ama harbiden sorunluydu yani. Sigarasının külünü hafifçe silkti ve kül çimlere doğru yavaşça süzüldü. Sonradan sakinleşti biraz, dedi Felix. Kendisine mama verilmesine, kötülük görmemeye alıştı ve sonunda yanına yaklaşmamıza ses etmemeye başladı. Başkalarının ona dokunmasından hâlâ pek hoşlanmaz ama ben olunca seviyor. Simon gülümsüyordu. Ne güzel, dedi. Sevindim. Felix yine sigarasının dumanını üfledi, yüzü asıktı. Epey zaman aldı yalnız, diye yanıtladı. Hatta bizim çocuklar bir ara verip kurtulalım dediler, sağı solu hiç belli olmuyordu ve hiç öyle sakinleşecek gibi değildi. Hani övünmek gibi olmasın ama vermeyeceğiz diyen bendim. Simon güldü. Övünebilirsin, benim için sorun değil, dedi. Felix düşünceli düşünceli sigara içmeye devam etti. Alice'in evine götürebilecek miyim diye düşünüyordum. Bazı ev sahipleri izin vermezler çünkü. Alice evi alacaksa durum başka tabii. Öyle bir düşüncesi olduğunu bilmiyordum. Bahçede küçük kız topu iki kale direğinin arasına tekmelemeyi başarmıştı; adam onu omzuna almış, neşeyle kutluyordu. Simon bir şey demeden onları izledi. Felix sigarasını söndürmek için duvara sürttü. Sonra izmariti çimlere attı. Ee, dün akşam n'oldu? diye sordu. Simon dönüp ona baktı. Nasıl yani? dedi.

Felix göğsünü şişirerek kısaca öksürdü. Eileen'le ikinizi diyorum, dedi. Anlatmak zorunda değilsin ama bence anlat gitsin. Küçük kız o sırada eve dönüyor, anne babası aralarında konuşarak onun arkasından geliyordu. Geçerlerken adam başıyla selam verdi: Brady, ne var ne yok? Felix yanıtladı: İdare eder, n'olsun işte. İçeri girip kapıyı çektiler. Garajın arkasında çimlerde yan yana duran Simon ve Felix dışında bahçede kimse yoktu şimdi. Uzun bir sessizlik oldu; Simon bakışlarını ayaklarına çevirip dedi ki: Ne olduğunu bilmiyorum. Felix buna güldü. Peki, dedi. Ben anlatayım sana. Eve dönmemizden sonra onun odasına girdin, değil mi? Bir süre sonra odana döndün, bugün ikinizin de keyfi yok. Gerisini bilmiyorum, sen anlat. Yattınız mı, n'oldu? Simon eliyle yüzünü sıvazladı, yorgun görünüyordu. Evet, dedi. Başka bir şey söylemeyince Felix onu ittirdi: İlk kez değildi diye tahmin ediyorum. Simon solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. Değildi, dedi. Pek sayılmaz. Felix ellerini ceplerine sokup Simon'ın suratını izledi. Peki sonra ne oldu? dedi. Kavga ettiniz. Sizi duyduğumdan da değil bu arada. Kavga ettiyseniz de bayağı sessizdiniz. Simon bir eliyle ensesini ovuşturuyordu. Etmedik, dedi. Konuştuk sadece. Eileen arkadaş kalmak istediğini söyledi. O kadar. Kavga etmedik. Felix kaşlarını kaldırmış, boş gözlerle ona bakıyordu. Siktir, dedi. Onunla yattıktan sonra böyle mi dedi sana? Böyle davranış mı olur? Simon utanıp sıkılarak güldü, elini indirip kafasını çevirdi. Hepimiz yapmamamız gereken şeyler yapıyoruz sonuçta, dedi. Bence mutsuz olduğundan öyle yaptı. Felix bir-iki saniye kaşlarını çatıp onu izledi. Yine başladın, dedi. İsa gibi olmaya çalışmasan olmaz. Simon yine zoraki bir şekilde güldü. Değil aslında, diye yanıtladı, hatırladığım kadarıyla İsa baştan çıkarılmaya karşı koymuştu. Felix yüzünde bir gülümsemeyle uzanıp Simon'ın eline dokundu; Simon da

ona izin verdi. Bileğinin iç kısmından aşağı inerek, avucunun içine doğru gezdirdi parmaklarının arkasını. Birkaç saniye böyle sessizlik içinde geçti. Simon alçak bir sesle, Çok değer verdiğim bir arkadaşımdır. Alice yani. Felix gülmeye başladı, elini çekti. Çok tatlısın, dedi. O ne demek? Simon'ın tavrı sakin, yorgundu. Demek istediğim, Alice'e çok düşkünümdür. Saygı duyduğum biridir. Felix gene öksürdü, başını salladı. Bir yanlışını görürsem gözünün yaşına bakmam, tepelerim diyorsun, dedi. Felix'in dokunduğu yeri tutmuştu Simon, canı acımış gibi çeviriyordu bileğini. Hayır, dedi, aslında hiç öyle bir şey demek istemedim. Felix esnedi, kollarını uzatarak gerindi. İstesen gücün yeter, dedi. Beni döversin yani. Gözün kapalı döversin. Doğrulup bahçeyi seyretti. Madem bu kadar yakın arkadaşın, niye taşındıktan sonra bir kez bile onu görmeye gelmedin? diye sordu. Simon şaşkın bir ifadeyle şubat ayından beri Alice'i ziyarete gelmeye çalıştığını, her defasında evde olmadığı ya da müsait olmadığı cevabını aldığını söyledi. Hatta bana da çağırdım, diye ekledi. Ama meşgulüm dedi. Benimle görüşmek istemediğini varsaydım ben de. Suçlamak için söylemiyorum, biraz kafa dinlemek istedi diye düşündüm. Dublin'den ayrılmadan önce çok sık görüşürdük de, ondan. Felix başını aşağı yukarı sallıyordu. Yani o hastanedeyken mi? diye sordu. Simon bir süre ona baktı. Evet, diye yanıtladı sonra. Felix ellerini cebine sokup birkaç adım uzaklaştı, sonra duvarın olduğu yere dönüp Simon'ın karşısında durdu. Yani bunca zamandır onu sıkıştırıyordun, görüşelim diye ısrar ediyordun, o da sana olmaz, meşgulüm diyordu, öyle mi? diye sordu. Öyle ama söylediğim gibi, benim için bir sakıncası yok, diye yanıtladı Simon. Felix sırıttı. Hiç mi gocunmadın? dedi. Simon gülümsedi ona. Yoo, hayır, dedi. Böyle konularda çok olgunumdur. Felix ayakkabısının ucuyla duvara vurdu.

Hastanedeyken durumu nasıldı? diye sordu. Kötü halde miydi? Simon bu soruyu düşünür göründü, sonra yanıtladı: Onu şimdi çok daha iyi gördüm. Felix tekrar uzaklaştı, garajı geçip eve bakabilecek kadar ilerledi. Peki, dedi, içeride onu görürsen onunla konuşmak istediğimi söylersin. Simon başını aşağı yukarı salladı; birkaç saniye boyunca hiçbir şey demedi, hiçbir şey yapmadı. Sonra doğruldu ve içeri girdi.

Alice mutfakta Danielle'in yanında duruyor, elindeki kâğıt tabaktan kek yiyordu. Böldüğü lokmayı çatalıyla alırken, Çok kabarmadı ama, dedi, tadı fena değil. Simon kapıyı arkasından kapatıp bayağı lezzetli göründüğünü söyledi. Felix dışarıda bu arada, diye ekledi. Seninle konuşmak istiyormuş galiba. Danielle güldü. Ay inanmıyorum, dedi. Ne çabuk sarhoş oldu o? Ne zaman sarhoş olsa derin ve anlamlı hallere girer. Simon kendine bir dilim kek aldı. Yok, içmiyor bence, dedi. Ama derin ve anlamlı laflar ediyordu demin. Alice tabağını tezgâha bıraktı. Yandık desene, dedi. Birazdan gelirim. O çıkınca Danielle, Simon'a dönüp ne iş yaptığını sordu; Simon da Leinster House'tan bahsederek onu güldürdü. Kötüdür diye düşünüyorsun, dedi, ama düşündüğünden de kötü. Eileen oturma odasında hoparlöre bağlı Spotify hesabına bakıyordu; omzunun üstünden bir adamın sesi geldi: Esaslı şarkılar lütfen. Dışarı çıktığında Alice arka kapıyı kapatıp ıssız bahçeye doğru seslendi: Felix? Garajın arkasından bir kafa uzandı. Selam, dedi. Buradayım. Alice kollarını kavuşturarak çimlere indi. Felix sigara kâğıdını duvarın üzerinde açmış, minik plastik bir keseden bir tutam tütün çıkarıyordu. Niye tuhaf davrandıklarını söyleyeyim mi? dedi. Seninkilerin yani. Dün gece sevişmişler, sonra Eileen arkadaş olmak istediğini söylemiş. Senin evde de olaysız gece geçmiyor resmen. Alice duvara yaslanmış Felix'in sigara sarışını izliyordu. Simon

mı anlattı sana? diye sordu. Felix diliyle kâğıdı ıslatıp kalkık ucunu yapıştırdı. Evet, dedi. N'oldu, Eileen sana ne anlattı? Alice sigarasını yakmasını izleyerek yanıtladı: Hata olduğunu söyledi işte. Ama çok detaya girmedi. Canının sıkkın olduğunu anladım, üstüne gitmek istemedim. Tırnaklarına göz atıp ekledi: Onunla konuşmak imkânsız diyor Eileen. Duygularını ifade edemeyen bir ailede büyüdüğü için bir tahtası eksik diye düşünüyor. İhtiyaçlarını dile getiremiyormuş. Felix gülmeye başladı, öksürdü. Hadi be, dedi. Ağır konuşmuş. Ben olsam tahtası eksik demezdim. Sevdim onu. Hatta yanımdayken hafif yoklayayım dedim, işte seni çok sevdiğinden girip nasıl da örnek aldığından çıktı. Aklını çeldim ama, gözünden anladım. Rahat ol, Alice bir şey demez, diyecektim az daha. Alice de gülmeye başladı. Kıyamam, çok saf, dedi. Özgüveni mi eksik sence? Felix kaşlarını çatıp yanıtladı: Sanmam. Yaşama hevesi kalmamış olabilir. Ama özgüvensizlik falan değil bence. Hiç öyle saf da değil. Senin gibi tam. Özgüveni yerli yerinde ama hayatından nefret ediyor. Alice gülümsüyor, elbisesindeki kırıntıları eliyle süpürüyordu. Ben hayatımdan nefret etmiyorum, diye cevap verdi. Felix bir duman bulutu üfledi, sonra eliyle dalgın dalgın dağıttı. Bana öyle demiştin, dedi. Birlikte son sigaraya çıktığımızda. Hatırladın mı? Hani ikimiz Roma'ya gitmeden önce. Sen de sigara içiyordun o zamanlar. Alice mahcup bir ifadeyle saçını kulağının arkasına itti. Aa doğru, dedi. Hayatımdan nefret ettiğimi mi söylemiştim? Felix emin olduğunu söyledi. Bilmem, o zaman öyleydi belki de, diye yanıtladı Alice. Ama artık değil. Felix bir şey demedi, gözü kendi elinde, sigarasını içti. Bak bugün işte başıma ne geldi, dedi sonra. Elini uzattı ve serçeparmağının boğumunun altındaki derin yatay kesiği gösterdi. İyileşmeye başladığı için yaranın üstü koyulaşmıştı, kenarıysa iltihaplı gibi kızarıktı. Alice irkilip

elini yüzüne götürdü. Yarayı başka açılardan incelemek ister gibi elini çeviriyordu Felix. Üstüm başım kan içinde kalana kadar anlamadım, dedi. Kafasını kaldırdı; Alice'in suratının halini görünce ekledi: Böyle dandik şeyler bizim orada hep olur, fazla acımadı yani. Alice bir şey demeden elini aldı ve yanağına götürdü. Felix ne diyeceğini bilememiş gibi güldü. Sen de yufka yürekli çıktın, dedi. Çizdim ya alt tarafı, hiç göstermeseymişim keşke.

Hâlâ acıyor mu? diye sordu Alice.

Yoo, çok acımıyor. Ellerimi yıkadığımda biraz yakıyor.

Haksızlık ama, dedi Alice.

Sana sorsak her şey haksızlık zaten.

O sırada arka kapı açıldı; Alice Felix'in elini yüzünden indirdi ama bırakmadı. Bir başka adam bahçeye çıktı sonra. Uzun boyluydu, kızıla çalan sarı saçları, desenli dar bir gömleği vardı. Onları görünce gülmeye başladı; Felix bir şey demedi.

Keyfinizi mi böldüm? dedi adam.

Sıkıntı yok, dedi Felix. Bilmiyordum burada olduğunu.

Adam cebinden bir paket sigara çıkardı ve bir tane yaktı. Bu senin yeni sevgilin herhalde, dedi. Alice'ti değil mi? Demin içeride senden bahsediyorlardı. Biri internette senin hakkında bir yazı buldu da.

Alice Felix'e döndü ama Felix ona bakmıyordu. Eyvah, dedi cevaben.

İnternette amma çok hayranın var, dedi adam.

Evet, öyle sanırım, dedi Alice. Benden nefret eden ve kötülüğümü isteyenler de az değiller.

Adam bunu normal karşılamış gibiydi. Onları görmedim, dedi, ama herkesin hayatında var öyle tipler. Felix, senden n'aber?

İdare ediyoruz.

Nerede ünlü sevgili yaptın kendine?

Tinder, dedi Felix.

Adam dumanını üfledi. Harbi mi? Ben bütün gün Tinder'dayım ama bir ünlü görmedim. Tanıştırmayacak mısın bizi?

Alice tereddütle Felix'e döndü ama o gayet sakin görünüyordu.

Alice, seni kardeşimle tanıştırayım, dedi. Damian. El sıkışmanıza gerek yok, uzaktan selamlasan da olur.

Hafif şaşkın bir ifadeyle adama baktı Alice. Aa, memnun oldum, dedi. Hiç benzetemedim.

Damian ona gülümsedi. Bunu iltifat kabul ediyorum, dedi. Birkaç hafta önce Roma'daymışsınız, doğru mu duydum? Bizimkinin ayağını yerden kesmiş olmalısın, Alice. Normalde romantik kaçamaklarla işi olmaz.

İş gezisinde bana eşlik etti sayılır, dedi.

Damian konuşulanları matrak buluyor gibiydi. Edebiyat etkinliklerine falan mı geldi seninle? diye sordu.

Bazılarına, dedi Alice.

Vay vay. Görmeyeli okumayı da sökmüş demek.

Ne gezer, dedi Felix. Ama niye uğraşayım ki, Alice iyi kısımları bana anlatır.

Damian kardeşini duymazdan gelerek Alice'i meraklı gözlerle baştan aşağı süzdü. Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra, Son birkaç yıl bayağı çalkantılı oldu, değil mi? dedi.

Öyleydi galiba, dedi Alice.

Aynen, bir arkadaşım senin bayağı hayranın da. Yakında filmin çıkacakmış diyordu, yanlış mıyım?

Alice kibarca yanıtladı: Benim filmim sayılmaz, bir kitabımdan uyarlandı.

Felix elini Alice'in sırtına koyup kardeşine seslendi: Tamam yeter, canını sıkıyorsun bu konularla. Sevmiyor.

Damian çok takmamış gibi başını salladı, kendi ken-

dine gülümsedi. Yapma ya, dedi. Sonra Alice'e dönüp devam etti: Kibarlığından yapmıyor bu arada. Neyin nesi olduğunu gerçekten bilmiyor. Tek bir satır kitap okumuşluğu yok.

Merak etme, Alice de kitapseverlerle tanışma meraklısı değil zaten, dedi Felix. Her köşede karşısına çıkıyorlar.

Sigarasından bir nefes daha çekti Damian. Bir an durup Alice'e döndü. Felix benden kaçıyor, farkında mısın?

Alice dönüp Felix'e baktı. Felix gözlerini yere indirmiş, başını iki yana sallıyordu.

Annem öldüğünde, diye devam etti Damian, evi bize bıraktı, tamam mı? İkimize yani. Satmaya karar verdik biz de. Anlatabildim mi? Zeki kadınsın sen, öylesindir eminim. Uzun lafın kısası, evraklarda bizimkinin imzası olmadan satamıyorum evi. Ve birkaç haftadır kendisi sanki yerin dibine girdi. Telefonlara çıkmıyor, mesaj atıyorum, tık yok. Sen söyle, derdi ne olabilir?

Alice usulca konunun kendisini ilgilendirmediğini söyledi.

Hani cebine para girecek diye sevineceğini sanırsın, diye ekledi Damian. Oysa darda kaldığı çok olmuştur.

Hazır gelmişken beni ispiyonlamak istediğin başka bir konu var mı? diye sordu Felix.

Damian onu duymamış gibi davranarak düşünceli düşünceli devam etti: Tom Heffernan bir ara buna çuvalla para verdi. Karısıyla kasabada yaşayan ihtiyarın biri. Ne alakaysa. Nereden esmiş olabilir, biliyor musun hiç?

Felix yine kafasını sallıyor, sigarasının ucunu çimlere doğru silkiyordu; doğu ufkunda akşam oluyordu, yarı karanlıkta yüzünün kızardığı görülüyordu.

Bak, iyi bir kıza benziyorsun, dedi Damian. Belki de fazla iyisin, anlatabildim mi? Benden sana abi tavsiyesi, bu çocuğun seni kullanmasına izin verme.

Alice buz gibi bir sesle yanıtladı: Senden hayat tavsiyesi istediğimi nereden çıkardın anlamadım.

Bunun üzerine Felix gülmeye başladı, yüksek sesli, çığlık atar gibi bir kahkaha attı. Damian bir süre bir şey demeden yavaş yavaş sigarasını içti. Her şeyi çözdüm sanıyorsun, değil mi? dedi.

Halimden gayet memnunum, diye cevapladı Alice.

Felix tatlıya bağlamaya çalışır gibi, sırıtmaktan da kendini alamayarak araya girdi. Tamam Damien, tamam. Yarın işten önce uğrayıp hallederim. Tamam mı? Sen de düş yakamdan artık. Kabul mü?

Alice'ten gözlerini ayırmadan yanıtladı Damian: Peki. İzmaritini çimlere fırlattı. Ne haliniz varsa görün, diye ekledi, sonra arkasını dönüp içeri girdi. Kapı arkasından kapandı. Felix, abisinin gittiğinden emin olmak istercesine garajın arkasından çıkıp baktı, sonra parmaklarını birbirine kenetleyerek başının arkasına koydu. Alice onu seyrediyordu.

Öyle işte, dedi. Damian. Birbirimizden nefret ederiz bu arada; bilmem daha önce söylemiş miydim.

Söylememiştin.

Demek öyle. Pardon.

Felix ellerini iki yanına indirdi, hâlâ kardeşinin az önce çıktığı kapıdaydı gözü. Sarı cam pencereli ahşap bir kapıydı.

Hiçbir zaman çok yakın değildik zaten, diye ekledi. Sonra annem hastalanınca koptu her şey. Hiç girmeyeyim, bir detaya girersem bütün akşam anlatırım. Diyeceğim o ki son birkaç yıldır aramız iyice açıldı. Burada karşılaşacağımızı bilsem evveliyatını anlatırdım sana.

Alice yine bir şey demedi. Felix dönüp ona baktı; huzuru kaçmış ya da mutsuzmuş gibi bir ifade vardı suratında.

Okumam da var bu arada, dedi. Niye okuma yazma bilmiyormuşum gibi laflar etti bilmiyorum. Öyle müthiş

bir okur değilim ama okuyabiliyorum yani. Çok umurunda olduğunu sanmıyorum gerçi.

Tabii ki değil.

Sırf okulda dersleri benden iyiydi diye herkesin önünde lafını açmaya bayılır. Büyük hissetmek için başkalarını ezen tipler vardır ya, bu da öyle. Annemin onu bu konuda azarlamasına hiç gelemezdi. Neyse boş ver. Gıcık ediyor beni, asıl ona kıl oluyorum. Gıcık oldum yine.

Üzüldüm.

Felix tekrar ona baktı. Senin suçun değil, dedi. Ağzının payını verdin zaten. İkinizin takışmasını bıraksalar oturup izlerdim, çok gırgırdı. İnsanları uzak tutmak böyle bir şey işte, başkalarına yaptığını seyretmek eğlenceli.

Alice bakışlarını yere indirip usulca konuştu: Benim için değil.

Değil mi? Azıcık keyif alıyorsundur, yapma.

Hayır, almıyorum.

E niye yapıyorsun ki o zaman? diye sordu Felix.

İnsanları uzak tutmayı mı kastediyorsun? İsteyerek yapmıyorum.

Felix kaşlarını çattı. Ama nasıl davrandığının farkındasın, dedi. İnsanların ödünü koparıyorsun. Anladın demek istediğimi. Kötü bir şey söylemiyorum.

Yani inanmayacaksın ama, dedi Alice, insanlarla tanıştığım zaman onlara karşı iyi olmaya çalışıyorum.

Felix kahkahayı bastı. Alice yanıt olarak içini çekti, duvara yaslanıp eliyle gözlerini örttü.

Çok mu komik? dedi.

İyi olmaya çalışıyorsan niye sürekli iğneleyici laflar ediyorsun?

Sürekli etmiyorum.

Hayır ama işine gelince hemen sivri dilini çıkarıyorsun, dedi. Edepsizsin demiyorum. Sadece, kimse sana yanlış yapmak istemez demeye çalışıyorum.

Sert bir sesle yanıtladı Alice: Evet, o kısım anlaşıldı.

Felix kaşlarını kaldırdı, birkaç saniye bir şey demeden durdu. Sonunda sakince dedi ki: Ben de bu akşam herkesten azar yedim ha. Alice keyifsiz ya da yorgun bir edayla başını eğdi, ama yanıt vermedi. Seninle anlaşmak kolay değil, bunu kendin de biliyorsun, diye ekledi Felix.

Felix, kişiliğimde kusur bulmayı lütfen artık bırakır mısın? diye sordu Alice. Beni pohpohlamanı istemiyorum. Hakkımda hiçbir şey söylemesen de kabulüm. Ama olumsuz yorumlarının bir faydası yok bana.

Tereddütlü gözlerle birkaç saniye onu izledi Felix. Tamam, dedi sonra. Seni üzmeye çalışmıyorum.

Alice bir şey demedi. Onun bu sessizliği Felix'i huzursuz etmiş gibiydi, önce ellerini cebine soktu, sonra tekrar çıkardı.

Yani Damian'ın dediği gibi işte, dedi. Değerini bilmediğimi düşünüyorsun. Öyle olsun, belki de bilmiyorumdur.

Alice hâlâ bir şey demiyor, başını eğmiş ayaklarını seyrediyordu. Felix huzursuz, asabi, tedirgin görünüyordu.

Yani bak, başkalarından farklı muamele görmeye alışmışsın, diye devam etti. Seni tanıyan bilen, senin önemli olduğunu düşünen insanlardan falan. Sonra da normal davrandığım zaman sana yetmiyor. Sana karşı açık konuşmaya kalkarsam kesin seni el üstünde tutan birine gider, mutlu da olursun.

Uzun bir sessizlik oldu. Sakıncası yoksa içeri girmek istiyorum artık, dedi Alice.

Çatık kaşlarla yere bakıyordu Felix. Buyur git, dedi.

Alice bahçeden geçip eve doğru ilerledi. Tam kapıya uzanacakken Felix genzini temizleyip ona seslendi: Bu arada bugün elimin ağzına sıçtığımda ilk aklıma gelen neydi biliyor musun, kesin Alice çok kızacak bu işe dedim.

Alice konuşmadan önce ona döndü. Kızdım da, dedi sonra.

Öyle, dedi Felix. Böyle bir şeyi önemseyecek birinin olması güzel bir şey. O yerde iki haftada bir, bir tarafımı sakatlıyorum ve, aa, acımış olmalı, nasıl oldu bu, diyenim de pek yok. Belki senin bazı yönlerini anlamıyorumdur, bazen de ben, bana karşı konuşma şekline katlanamıyorum, kabul. Ama o evde tek başına olsan ve kendini iyi hissetmesen ya da bir yerine bir şey olsa haberim olsun isterdim. Yanında olmamı, sana bakmamı istesen gelirdim. Eminim sen de aynısını yaparsın. Bu yeterli bir başlangıç değil mi? Senin için değildir belki ama benim için öyle.

Birbirlerine baktılar. Bir düşüneyim, dedi Alice.

İçeride, oturma odasına bir bal arısı girmişti; Danielle'in iki arkadaşı çığlık çığlığa, kahkahalarla onu pencereden dışarı kovalamaya çalışıyorlardı. Simon mutfak masasında Danielle'in kuzeni Gemma'yla oturuyordu; Gemma'nın kucağında az önce futbol oynayan kız vardı. Okulu mu daha çok seviyorsun, tatili mi? diyordu ona Simon. Eileen tezgâhın başında elindeki plastik bardağına votka döküyor, az önce konuştuğu adam ona bir şeyler söylüyordu: Çok bayılmadım ama izlenir yani. Felix ve Alice bahçe kapısından içeri girdiler; Felix doğum günü pastasından kendine bir dilim aldı, Alice hırkasını giydi ve, Bahçen kocamanmış, bayıldım, dedi neşeyle. Dalgın ve şefkatli bir edayla elini Simon'ın omzuna koydu. Simon başını kaldırıp meraklı gözlerle, hafif bir tebessümle ona baktı, ikisi de bir şey demedi.

Saat onda Danielle elindeki bardağa kaşığıyla vurup bir-iki şarkı söyleneceğini haber verdi. Odaya yavaşça bir sessizlik çöktü, sohbetler duruldu, oturma odasındakiler dinlemeye geldiler. Danielle'in bir kuzeni "She Moved Through the Fair"i söyleyerek başladı. Sözleri bilen bir-

kaç kişi ona eşlik etti, diğerleri melodisini mırıldandılar. Eileen kapının eşiğinden Simon'a bakıyordu; o da elinde şarabıyla Alice'in yanında, buzdolabına dayanmıştı. Danielle sonra Felix'ten bir şarkı istedi. Patlat bir "Carrickfergus" dedi Gavin. Felix umursamaz bir tavırla esnedi. "The Lass of Aughrim"i söylerim, dedi. Elindeki kâğıt tabağı bıraktı, genzini temizleyip şarkıya başladı. Berrak ve ahenkliydi sesi, bir saflık vardı tınısında, kâh sessizliği dolduracak kadar yükseliyor, kâh alçalıyor, alçaldığı yerde neredeyse sessizliği andırıyordu. Alice odanın öbür ucundan izliyordu onu. Tezgâha sırtını vermişti Felix; tavandaki lambanın hemen altında durduğu için saçları, yüzü ve ince eğik bedeni ışıklar içindeydi, yalnız gözleri karanlıktı, bir de ağzı. Belki Felix'in derin ve zengin sesinden, belki şarkının hüzünlü sözlerinden ya da belki melodinin geçmişten çağrıştırdığı bir düşünce yüzünden, onu izlerken Alice'in gözleri doldu. Felix bir an onu gördükten sonra bakışlarını çevirdi. Sesi, normal konuşma sesine ilginç bir şekilde benziyordu, telaffuzu da aynıydı ama şimdi derinden yankılara sahipti. Alice'in gözünden yaşlar akmaya başladı, hatta burnu da akıyordu. Düştüğü durumun absürdlüğüne gülümsedi ama gözyaşlarına engel olamıyordu; parmaklarıyla burnunu sildi. Pespembe olmuştu yüzü, nemden parlıyordu. Şarkı sona erdi ve bir anlık sessizliğin içine neşe ve alkış aktı. Gavin parmaklarını ağzının kenarlarına koyup sevinçle ıslık çaldı. Felix lavaboya yaslanıp Alice'e baktı, Alice de ona; omuzlarını silkiyordu, mahcuptu. Avuçlarıyla yanaklarını sildi. Felix gülümsüyordu. Ağlattın kızı, dedi Gavin. Odadakiler dönüp ona baktılar, Alice utana sıkıla güldü, kahkahası boğazında düğümlendi. Yine siliyordu yüzünü. Bir şeyi yok, dedi Felix. Danielle bir şarkı daha istedi ama ortaya kimse çıkmadı. Bunun arkasından çıkmak yürek ister, dedi birisi. Danielle'in kuzeni Gemma "The Fields

of Athenry"yı istedi, sonra insanlar aralarında konuşmaya daldılar. Felix masanın arkasına geçmiş, plastik bardağa şarap doldurmakla meşguldü. Sonra şarabı Alice'e uzattı: İyisin değil mi? dedi. Alice başıyla onayladı, Felix teselli eder gibi sırtını sıvazladı. Üzülme, dedi. Bu şarkı genelde yaşlı kadınları ağlatır gerçi ama ne yapalım. Şarkı söyleyebildiğimi bilmiyordun, değil mi? Eskiden bende ne ses vardı ama sonra sigarayla mahvettim işte. Hafif, neredeyse dalgın bir edayla konuşuyor, bir eliyle Alice'in sırtını sıvazlıyordu; kendi söylediğini dinlemiyor gibiydi. Bak Simon'a, o hiç ağlıyor mu, dedi Felix. Pek etkilenmişe benzemiyor. Simon gülümseyerek alçak bir sesle cevap verdi: On parmakta on marifet. Alice yine hafifçe güldü, bardağından bir yudum aldı. Dili de uzun bunun, dedi Felix. Eileen oturma odasının kapısından elini Alice'in sırtına koyan Felix'i, Alice'in yanında duran Simon'ı, üçünün aralarında konuşmasını izledi. Pencerelerin ardında gökyüzü hâlâ kararmakta, akşam olmakta, uçsuz bucaksız dünya kendi ekseninde ağır ağır dönmekteydi.

28

Danielle'in evinden çıktıklarında ortalık zifirî karanlıktı ve sokak ışıkları yanmıyordu; Eileen garaj yolunda önlerini görebilmeleri için telefonunun el fenerini açtı. Arabaya binip kapıları kapattıklarında içerisi sessiz ve sıcaktı. Felix, ne güzel sesin varmış, dedi Eileen. Felix farları yakıp arabayı yola çıkarmak için manevra yaptı. Evet, senin için söyledim, dedi. İkiniz için, hani ikinizin de memleket o taraflarda diye. Aughrim'lisiniz. Değil mi? Şarkının konusunu tam bildiğimden değil. Bir adam bir kadına söylüyor sanıyordum ama sonra galiba koroda nakaratı söyleyen de kadın. Bebeğinin kollarında buz gibi olduğunu söylüyor. Muhtemelen farklı sözlerin birbirine karıştığı eski şarkılardan işte. Neyse, konusu ne olursa olsun, yine de epey hüzünlü. Simon şarkı söylemesinin yanı sıra çalabildiği bir enstrüman olup olmadığını sordu. Çat pat, diye yanıtladı Felix. Keman çalıyorum daha çok. Elime gitar tutuştursalar onda da yolumu bulurum. Birkaç arkadaşım grup kurdu, düğünlerde falan çalıyorlar işte. Ben de düğünlerde söyledim ama müzik olarak çok açmıyor beni. Bütün akşam Céline Dion filan söylüyorsun. Alice, müziğe bu kadar düşkün olduğunu bilmediğini söyledi. Öyle, dedi Felix. Burada herkes benim gibidir gerçi. İki notayı yan yana getiremeyen-

leri yalnız Dublin'de bulursun. Sözüm meclisten dışarı. Gözucuyla Alice'e baktıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi ve devam etti: Evi almaya niyetliymişsin diye duydum, doğru mu? Haberim yoktu. Eileen arka koltukta başını kaldırdı. Pardon, ne dedin? Alice dudak kremi sürüyordu, çakırkeyifti. Düşünüyorum bakalım, dedi. Daha karar vermedim. Eileen bir kahkaha patlattı; Alice koltukta arkasını dönüp baktı ona. Yanlış anlama, güzel haber, dedi Eileen. Senin adına sevindim. Taşraya taşınıyorsun yani. Alice kaşları çatık, şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Eileen, zaten taşrada yaşıyorum ben, dedi. Şu anda yaşadığım evden bahsediyoruz. Eileen gülümsüyor, kafasını iki yana sallıyordu. Tabii tabii, diye yanıtladı. Tatil yapmak için buraya geldin, bundan böyle de hayat boyu tatile devam edeceksin. Neden olmasın? Simon onu izliyordu ama Eileen, Alice'e gülümsüyordu. Cidiyim, dedi. Hayırlı olsun sana. Mis gibi ev. O ne yüksek tavanlar, şahane. Alice başını ağır ağır yukarı aşağı sallıyordu. Evet, dedi. Neyse işte, daha karar vermedim. Dudak kremini çantasına attı. Niye tatilde olduğumu söylediğini de anlamadım, diye ekledi. Ne zaman iş için bir yere gitsem beni azarlayıp evime dönmemi söylediğin e-postalar yazıyorsun. Eileen gene güldü, yüzü kireç kesilmişti. Affedersin, dedi. Olayı çok yanlış anlamışım, şimdi fark ediyorum. Simon hâlâ kendisini izliyordu; Eileen yüzünde kocaman yapmacık bir gülümsemeyle, ne var, der gibi ona döndü. Felix evi almadan önce Alice'in birini çağırıp her tarafına baktırması gerektiğini söyledi, Alice de her türlü evin çok işi olduğunu söyledi. O sırada otelin, lobisinin aydınlık camlarının önünden geçerek sahil yoluna giriyorlardı.

Eve döndüklerinde daha diğerleri holdelerken Eileen odasına fırladı. Dudakları solmuştu, zor ve kesik soluklarla komodin lambasını yaktı. Yatak odasının kararmış

penceresine kül rengi çehresi belli belirsiz yansıyordu; perdeye asıldı, askılarını gıcırdatarak çekti. Sesler geliyordu aşağıdan. Yok, ben almayayım, diyordu Alice. Simon anlaşılmayan bir yanıt verdi, sonra diğerleri güldüler, kahkahalarının sesi merdivenlerden yukarı çıktı. Eileen parmaklarıyla gözkapaklarının üzerini ovuşturdu. Buzdolabının yavaşça kapanması, tatlı bir cam şıngırtısı. Elbisesinin kuşağını çözdü; kumaş tüm gün giydiğinden yumuşamış ve kırışmıştı, güneş kremi ve deodorant kokuyordu. Aşağıda bir kapının açılma sesi. Elbiseyi omuzlarından aşağı indirdi, burnundan derin ve sert nefesler alıp dudaklarının arasından bırakıyordu. Mavi çizgili bir gecelik giydi. Artık aşağıdaki gürültü durulmuş, sesler birbirine karışmıştı. Eileen yatağın kenarına oturup saçını açmaya başladı. Aşağıdakilerden biri holde ıslık çalarak yürüyordu. Uzun ve siyah bir firketeyi çıkarıp küçük bir tıkırtıyla komodinin üzerine bıraktı. Çenesini sıkmıştı, arka dişlerini gıcırdatıyordu. Dışarıda denizin derin, monoton sesi; ağaçların dolgun ve ağır yaprakları arasından usulca geçen rüzgâr. Açtıktan sonra saçını parmaklarıyla şöyle bir taradı, sonra yatağa uzanıp gözlerini yumdu. Aşağıdan mantar patlamasına benzeyen berrak bir pat sesi geldi. Ciğerlerini havayla doldurdu Eileen. Yumruklarını sıktı ve tekrar açtı, parmaklarını yorganın üzerinde gerdi, bir, iki, üç defa. Yine Alice'in sesi. Diğer ikisinin gülüşü, Alice her ne söylediyse erkeklerin ona gülmesi. Eileen hızlı ve ani bir hareketle ayakları üzerinde doğruldu. Sandalyenin arkasına bırakılmış kalın sarı bir ropdöşambrı alıp içine kollarını geçirdi. Aşağı inerken kuşağını gelişigüzel bağladı. Holün öteki ucundaki mutfak kapısı kapalıydı, ışıklar yanıyordu, havada tatlı ve yoğun bir duman kokusu vardı. Eileen elini kapının koluna götürdü. İçeriden Alice'in sesi geliyordu: Ha, bilmem ki, aylar olmuştur. Eileen kapıyı açtı. İçeride ortam

sıcak ve loştu; Alice masanın bir ucundaydı, Felix'le Simon da duvara sırtlarını verip yan yana oturmuş ot içiyorlardı. Hepsi kapıda ropdöşambrıyla duran Eileen'e dönüp şaşkın, temkinli denebilecek bir ifadeyle baktılar. Eileen cesurca gülümsedi onlara. Ben de katılabilir miyim? diye sordu.

Lütfen, diye yanıtladı Alice.

Eileen bir sandalye çekip oturduktan sonra, Ee, neden bahsediyoruz? diye sordu.

Felix cigarayı masanın üzerinden ona uzattı. Alice bize anne babasını anlatıyordu, dedi.

Eileen küçük bir nefes çekip üfledi, başını aşağı yukarı salladı. Yüzündeki ifadeden ve halinden neşeli gözükmeye çalıştığı anlaşılıyordu.

Sen biliyorsun zaten, dedi Alice Eileen'e. Tanıştın onlarla.

Hıı, dedi Eileen. Bayağı oldu tabii. Sen devam et ama.

Alice diğerlerine dönüp devam etti: Annemle o kadar zor değil, çünkü erkek kardeşimle aralarından su sızmaz. Annem benden hiçbir zaman hazzetmedi zaten.

Öyle mi? dedi Felix. Çok acayip. Annem beni çok severdi. Onun gözbebeğiydim. Üzücü tabii, çünkü sonunda sıçıp batırdım. Ama çok düşkündü bana, kim bilir neden.

Sıçıp batırmış falan değilsin, dedi Alice.

Felix, Simon'a döndü. Peki sen? dedi. Ana kuzusu muydun sen de?

Ben tek çocuktum, diye yanıtladı Simon. Annem çok düşkündü bana, evet. Yani düşkündür, demek istedim. Masanın üzerindeki şarap kadehini sapından tutmuş çeviriyordu. Hayatımdaki en kolay ilişki mi, değil, diye ekledi. Bazen bana ne söylese ne düşünse bilemiyor bence. Seçtiğim meslek, verdiğim kararlar konusunda yani. Arkadaşlarının çocukları muhtemelen benimle yaşıtlar; hep-

si ya doktor ya da avukat olmuş, çoluk çocuğa karışmış. Bense bu yaşımda hâlâ kız arkadaşı olmayan bir meclis asistanıyım. Annemin ne diyeceğini bilememesine şaşırmıyorum. Ne oldu da hayatım böyle oldu, ben de bilmiyorum.

Felix kısa bir öksürükten sonra sordu: Ama önemli bir işin yok mu senin?

Simon bu soru onu şaşırtmış gibi dönüp baktı. Yok hayır, hem de hiç, diye yanıtladı. Bu arada annem de statü meraklısı olduğundan demiyorum. Oğlu doktor olsun isterdi eminim ama ben istemedim diye hayalleri yıkılmadı. Felix ona cigarayı uzattı, o da kabul etti. Derin sohbetler etmeyiz pek, diye ekledi. Hiç ciddi konuşmalara gelemez, herkes hep anlaşsın ister. Bir bakıma gözünü korkutuyorum bence. Bu da beni kahrediyor. Kısa bir nefes çekip üfledikten sonra ekledi: Anne babamı ne zaman düşünsem kendimi suçlu hissederim. Onların suçu yoktu, ben onlar için yanlış bir evlattım.

Senin de suçun değildi ama, dedi Alice.

Eileen bu konuşmayı dikkatle izliyordu; çenesini sıkmış, hâlâ hafifçe gülümsüyordu.

Senden n'aber, Eileen? dedi Felix. Sen annen babanla iyi anlaşır mısın?

Bu soru onu şaşırtmış gibiydi. Ha, dedi. Biraz durakladıktan sonra konuştu: Fena değiller. Ruh hastası bir ablam var, ikisinin de ödü kopuyor ondan. Ablam çocukken canıma okurdu üstelik. Onun dışında idare ederler.

Şu evlenen ablanı diyorsun, dedi Felix.

Evet, onu diyorum, dedi Eileen. Lola. Kötü kalpli olduğundan değil, sadece kaotiktir. Belki birazcık da kötü kalpli, bazen. Okulda o çok popülerdi, bense eziğin tekiydim. Gerçek bir arkadaşım bile yoktu, öyle söyleyeyim. Dönüp bakınca intihar etmemem büyük şansmış diyorum, sürekli düşünürdüm çünkü. On dört-on beş

yaşlarındayken. Anneme anlatmaya çalışmıştım ama o bir sıkıntım olmadığını, abarttığımı söyledi bana. O sırada duraksadı, başını masanın çıplak yüzeyine çevirdi. Devam etti: Bence kıyardım da canıma. Ama on beş yaşımdayken benimle arkadaş olmak isteyen biriyle tanıştım. O benim hayatımı kurtardı.

Gerçekten öyle olduysa ne mutlu bana, dedi Simon sessizce.

Felix şaşırmış gibi doğruldu. Nasıl yani? dedi. Seni mi kastediyor?

Eileen şimdi daha içinden geliyormuş gibi gülümsüyordu; hâlâ biraz solgun ve temkinliydi ama bildiği bir hikâyeyi anlatmanın keyfini çıkarıyordu. Çocukken komşuyduk biz, dedi. Bir yaz Simon üniversiteden eve döndüğünde çiftlikte babama yardıma geldi. Neden bilmiyorum. Herhalde annenle baban yollamıştı seni.

Simon alçak ve esprili bir sesle yanıtladı: Hayır, galiba o sıralar *Anna Karenina*'yı yeni bitirmiştim. Bir çiftliğe girip çalışarak Levin gibi olmayı kafama koymuştum. Levin kitapta orakla filan çim biçerken sarsıcı deneyimler yaşayıp Tanrı'ya inanmaya başlar ya hani. Detayları unuttum şimdi ama benim de niyetim buydu.

Eileen gülüyor, saçlarıyla oynuyordu. Gerçekten *Anna Karenina* gibi olacak düşüncesiyle mi Pat'in yanına gelmiştin? dedi. Hiç bilmiyordum. Sen Levin'sen biz de mujiklerdik herhalde. Diğerlerine dönerek devam etti: Neyse işte, Simon'la böyle arkadaş olduk. Ben ailesinin topraklarında yaşayan bir köylü kızıydım. Simon tatlı tatlı mırıldandı: Ben öyle söylemedim. Eileen onun bu yorumunu elinin tersiyle savuşturdu. Ailelerimiz birbirini tanırlar tabii, dedi. Hele annemin, Simon'ın annesine karşı bir aşağılık kompleksi var. Simon ve anne babası her yıl Noel arifesinde bir kadeh içki içmeye bize gelirler; onlar gelmeden önce evin baştan aşağı her yerini

dip köşe temizleriz. Banyoya da misafir havluları çıkarılır. Bildiğiniz şeyler.

Sırtını duvara yaslayıp ot içmeye dönen Felix, Peki Alice'e ne diyorlar? dedi.

Eileen ona baktı. Kim, benimkiler mi? diye sordu. Felix başını salladı. İşte, dedi. Birkaç defa karşılaştılar. Birbirlerini çok iyi tanıdıkları söylenemez yani.

Alice gülümsedi. Beni tasvip etmezler, dedi.

Felix güldü. Harbi mi? diye sordu.

Eileen kafasını sallıyordu. Yok, dedi. Tasvip etmiyor değiller. Seni iyi tanımıyorlar sadece.

Üniversitede birlikte yaşamamıza da hiç sıcak bakmadılar, diye devam etti Alice. Eileen'in iyi aile kızlarıyla arkadaş olmasını istiyorlardı.

Eileen sert bir kahkahayla soluk verdi. Felix'e dönerek, Bence Alice'in kişiliği onlara bir parça iddialı geldi, dedi.

Şimdi de başarılı olduğum için sinir oluyorlar, diye ekledi Alice.

Onu nereden çıkardığını anlamadım, dedi Eileen.

Beni hastanede ziyaret etmenden hoşlanmıyorlardı. Değil mi?

Eileen yine kafasını sallıyor, dalgın dalgın kulak memesini çekiştiriyordu. Onun senin başarılı olmanla alakası yoktu, dedi.

Neyle alakası vardı o zaman? diye sordu Alice.

Felix elindeki cigarayı unutmuş gibiydi, ateş parmaklarının arasında söndü. Eileen başını kaldırıp Felix'e baktı. Şöyle söyleyeyim, dedi, Alice New York'tan döndüğünde geldiğini bana haber vermedi. Ona ne e-postalar ne mesajlar gönderdim, hiçbirine haftalarca yanıt almadım, başına bir şey geldi diye endişelenip panik yaptım. Bütün bunlar olurken evimden beş dakika uzaklıktaymış meğer. Simon'ı parmağıyla işaret ederek devam etti: Bu

biliyormuş. Bilmeyen tek kişi benmişim. Bu da kendisine söylememesi tembih edildiğinden haber alamıyorum diye ona sızlanmalarımı mecbur dinliyordu ama bunca zaman onun sıçtığımın Clanbrassil Caddesi'nde yaşadığını biliyormuş.

Alice kendine hâkim olmaya çalışır gibi bir sesle, Benim için çok iyi bir dönem sayılmazdı sonuçta, dedi.

Eileen aynı neşeli, zoraki gülümsemeyle başını sallıyordu. Tabii, dedi. Benim için de iyi bir dönem sayılmazdı, üç yıllık partnerim ayrılıyordu benden, kalacak bir evim yoktu. En iyi arkadaşım benimle konuşmuyordu, diğer en iyi arkadaşım da bana bir şey söylemesine izin verilmediği için saçma sapan davranıyordu.

Eileen, dedi Alice sakin bir sesle. Kusura bakma ama beni hastanelik eden bir sinir krizi geçirmiştim.

Evet, biliyorum. Hatırlıyorum, hastaneye yatırıldığında neredeyse her gün yanındaydım çünkü.

Alice bir şey demedi.

Bizimkilerin seni ziyaret etmemden hoşlanmamalarının başarınla alakası yoktu, diye devam etti Eileen. Senin öyle iyi bir dost olduğunu düşünmüyorlardı. Taburcu olduğun zaman istirahat etmek için birkaç haftalığına Dublin'den uzaklaşacağını söylediğini hatırlıyor musun? Meğer o birkaç haftalık bir kaçamak değilmiş, temelli gidiyormuşsun. Üstelik benim dışımda herkes de anlamış. Ama tabii Eileen'e ne diye haber vereceksin ki? Ben her gün seni hastanede görebileyim diye otobüslere binebilmek için hesabını eksiye düşüren enayinin tekiyim zaten. Anne babama sorsan, umurunda bile olmadığımı söylerlerdi herhalde.

Eileen konuşurken Simon başını eğmişti ama Felix ikisini birden izlemeye devam etti. Alice masanın ucundan karşıya bakıyordu, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Neler yaşadığımı bilmiyorsun, dedi Alice.

Eileen bir kahkaha patlattı; tiz, kırılgan bir kahkaha. Ben de sana aynısını söyleyemez miyim? diye sordu.

Alice gözlerini kapattı, tekrar açtı. Doğru, dedi. Şu pek sevmediğin adamın senden ayrılmasını kastediyorsun. Zor olsa gerek.

Masanın öbür ucundan Simon araya girdi: Alice.

Sus, diye devam etti Alice. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz. Bana nutuk çekmeyin. Hiçbiriniz benim ne yaşadığımı anlayamazsınız.

Eileen ayağa kalktı, sandalyesini yere devirdi; kapıyı vurarak çıktı. Simon doğruldu, giderken arkasından baktı. Alice boş gözlerle ona bakıyordu. Yürü yürü, dedi. Onun sana ihtiyacı var. Benim yok.

Simon ona dönüp kibar bir sesle yanıtladı: Ama bir dönem oldu, öyle değil mi?

Siktir git, dedi Alice.

Ona bakmaya devam ediyordu Simon. Kızdığını biliyorum, dedi. Ama ona haksızlık ettiğinin de farkında olduğunu düşünüyorum.

Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, diye yanıtladı Alice.

Masanın yüzeyine bakıp gülümser gibi oldu Simon. Öyle olsun, dedi. Ayağa kalkıp çıktı, kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Alice sanki başı ağrıyormuş gibi parmaklarını şakaklarına götürdü, sonra ayağa kalkıp lavaboya gitti ve bardağını duruladı. Kimseye güven olmuyor, dedi. Tam güveneceğini sanıyorken indiriyorlar tokadı suratına. Simon hepsinden beter. Nesi var söyleyeyim mi? Ciddiyim bak, kurban kompleksi deniyor. Kimseden hiçbir şey beklemiyor, bu yüzden kendini üstün bir varlık sanıyor. Aslında hüzünlü ve steril bir hayatı var, bütün gün evinde kendi kendine oturup ne iyi bir insan olduğunu düşünüyor. Hastalığım şiddetlendiğinde bir gece onu aradım, o da beni hastaneye bıraktı. O kadar. Şimdi

ne zaman bir araya gelsek lafını işitiyorum. Simon'ın hayatında yaptığı bir tek şey var mı? Yok. Ben bu dünyaya bir katkıda bulunduğumu söyleyebilirim en azından. Bir kez telefonu açtı diye kendisini benden üstün sanıyor. Sırf kendini iyi hissedebilmek için dengesiz tiplerle arkadaş oluyor. Özellikle kadınlar, özellikle de kendisinden küçük kadınlar. Hele bir de parasızlarsa değmeyin keyfine. Altı yaş fark var aramızda, biliyor muydun? Bir tane yaptığı şey söyle bana?

Uzun bir süredir bir şey söylemeyen Felix halen bankta sırtını duvara yaslamış oturuyor, bira şişesinden yudumlar alıyordu. Hiçbir şey, diye cevapladı. Bunu daha önce de söyledin. Ben de hiçbir şey yapmadım, o yüzden benim bunları niye önemsediğimi düşündüğünü anlamadım. Alice mutfak tezgâhında arkasını dönmüş duruyor, mutfak penceresinin yansıyan yüzeyinde onu izliyordu. Felix kendisini izlediğini neden sonra fark etti, göz göze geldiler. Ne var? dedi. Korkmuyorum senden. Alice bu lafın üstüne gözlerini indirdi. Belki beni pek iyi tanımadığın içindir, dedi. Felix gelişine güldü buna. Alice bir şey demedi. Felix birkaç saniye daha onun sırtını izledi. Yüzü bembeyazdı Alice'in; bulaşıklıktan boş bir şarap kadehi aldı, bir an için elinde tuttuktan sonra yere fırlattı. Kadehin çanak kısmı yere gürültüyle çarptı ve parçalara ayrıldı; sapı ise büyük oranda sağlam kaldı, buzdolabına doğru yuvarlandı. Felix onu kıpırdamadan inceliyordu. Kendine bir şey yapmayı aklından geçiriyorsan, dedi, hiç zahmet etme. Herkesi ayağa kaldırdığınla kalırsın, sonra yaptığına da pişman olursun. Alice elleriyle tezgâhı sımsıkı tutuyordu, gözleri kapalıydı. Sessizce cevap verdi: Yok, merak etme. Siz buradayken bir şey yapmayacağım. Felix kaşlarını kaldırıp içkisine baktı. O zaman iyisi mi bir yere gitmeyeyim, dedi. Alice'in tezgâhı kavradığı yerlerde parmaklarının boğumları bembe-

yazdı. Yaşasam da ölsem de umurunda olacağını düşünmüyorum cidden, dedi. Felix içkisinden bir yudum aldı. Aslında bu lafına tepemin atması gerekir, dedi. Ama niye atsın? Konuştuğun ben değilim ki senin. Kafanın içinde hâlâ Eileen'le konuşuyorsun. Alice lavaboya doğru eğilmiş, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü; Felix yanına gitmek üzere ayağa kalktı. Alice arkasını dönmeden seslendi: Yanıma yaklaşırsan çarparım, Felix. Acımam bak. Felix masanın yanında kalakaldı; Alice kafasını kollarının arasına almış, duruyordu. Bu şekilde sessizlik içinde geçti zaman. Felix sonra masanın arkasından çıktı ve mutfak sandalyelerinden birini çekti, çekerken karoların üzerindeki büyük cam parçalarından bazılarını da oynattı. Alice onun kendisine yaklaştığını duymamış gibi bir süre daha lavaboda durduktan sonra, ona bakmadan oturdu. Tir tir titriyordu, dişleri takırdıyordu. İnlemeye benzer bir sesle, Tanrım, dedi. Öldürecek gibiyim kendimi. Felix mutfak masasına yaslanmış, onu izliyordu. Evet, benim de öyle hissettiğim oldu, diye yanıtladı onu. Ama yapmadım. Sen de yapmayacaksın. Alice başını kaldırıp ona baktı; korkulu, pişman, mahcuptu yüzü. Evet, dedi. Haklısın galiba. Özür dilerim. Felix hafifçe gülümseyip gözlerini indirdi. Yok bir şey, dedi. Ölüp ölmediğin de umurumda bu arada. Sen de biliyorsun olduğunu. Birkaç uzun saniye boyunca Alice ona bakmaya devam etti; gözleri onun vücudunda, ellerinde, yüzünde dolaştı. Özür dilerim, dedi. Utanıyorum kendimden. Ben... ne bileyim, iyileşiyorum sanıyordum. Özür dilerim. Mutfak masasının üstüne oturdu Felix. Yok ya, iyileşiyorsun zaten, dedi. Bu böyle hafif... ne deniyor buna, hafif bir atak. İlaç kullanıyor musun? Hani antidepresan falan. Alice başını salladı. Evet, dedi. Prozac. Şefkatli gözlerle onun oturduğu sandalyeye doğru baktı Felix. Hadi ya? dedi. O zaman bayağı iyi gidiyormuşsun. Ben o mereti kullanırken libidom

dibe vurmuştu. Alice güldü; sanki bir felaketten döndüğü için rahatlamışçasına zangır zangır titriyordu elleri. Felix, dedi, sana el kaldıracağımı söylediğime inanamıyorum. Cani gibi hissediyorum kendimi. Ne desem bilemiyorum. Özür dilerim. Felix sakince onunla göz göze geldi. Sana yaklaşmamı istemedin, o kadar, dedi. Ne dediğinin farkında değildin. Hem psikolojik vaka olduğunu unutma. Şaşkın bir edayla titreyen ellerine baktı Alice. Artık değilim sanıyordum, dedi. Felix omuzlarını silkip cebinden çakmağını çıkardı. Eh, öylesin hâlâ, dedi. Merak etme, zaman alır böyle şeyler. Alice elini dudaklarına götürüp onu izledi. Sen hangi ara Prozac almıştın? diye sordu. Felix bakışlarını kaldırmadan yanıtladı: Geçen yıl bir-iki ay kullanıp bıraktım. O ara yere bir-iki şarap kadehi atmaktan daha beter şeylere bulaştım, inan bana. Sürekli kavgaya karışıyordum. Aptal aptal şeyler işte. Başparmağıyla çakmağın tekerini hafifçe çevirdi. Arkadaşınla mesele neyse çözülür, dedi. Alice başını indirip kucağına baktı. Emin değilim, dedi. Bazı arkadaşlıklarda bir kişi diğerini daha fazla önemser ya, bizimki de öyle herhalde. Felix düğmesine bastırarak çakmağı yaktıktan sonra parmağını çekti. Onun seni önemsemediğini mi düşünüyorsun? dedi. Alice hâlâ kucağına bakıyor, eteğini düzeltiyordu. Önemsiyor, dedi. Ama eskisi gibi değil. Felix masadan kalktı, büyük cam parçalarına basmamaya çalışarak arka kapıya doğru yürüdü. Kapıyı sonuna kadar açıp kapının pervazına yaslandı, nemli bahçeyi seyrederek gecenin serin havasını içine çekti. Bir süre ikisi de bir şey söylemedi. Alice ayağa kalktı, lavabonun altından süpürgeyle faraşı alıp yerdeki camları topladı. En ufak parçalar en uzağa saçılmışlardı, kaloriferin altına, buzdolabıyla tezgâhın arasına; yansıyan ışıkta gümüş gibi parlıyorlardı. Alice süpürmeyi bitirdikten sonra faraşın içindekileri bir gazete kâğıdına boşalttı, sonra

kâğıdı sarıp çöp kutusuna attı. Felix kapının çerçevesine yaslanmış dışarıya bakıyordu. Benim için düşündüğünün aynısı, dedi sonra. Çok ilginç geldi bana aynı olması. İçeride Alice doğruldu ve ona baktı. Ne? diye sordu. Felix cevap vermeden önce derin bir nefes alıp verdi. Eileen senin kadar önemsemiyor sanıyorsun, dedi. Benle de aynısını, senin daha fazla önemsediğini düşünüyorsun. Belki başta bu yüzden çekilmişsindir bana, ne bileyim. İçimden bir ses kendinden nefret ettiğin için olduğunu söylüyor. Bütün yaptıkların, araba maraba olmadan buraya taşınman, internette tanıştığın kim olduğu belirsiz birine karşı bir şeyler hissetmen, tüm bunlar kendini perişan etmek istediğindenmiş gibi geliyor. Belki biri sana kazık atsın, seni üzsün istiyorsundur. En azından beni neden seçtiğine de açıklık getiriyor bu, çünkü benim bunu yapabilecek tipte biri olduğumu düşündün ya da benim sana bunu yapmayı isteyeceğimi. Alice lavabonun önünde durmuştu, bir şey demiyordu. Felix başını salladı. Ama yapmayacağım, dedi. İstediğin buysa kusura bakma. Genzini temizledi ve ekledi: Bana olan sevgin, benim sana olan sevgimden fazla değil bence. Bence birbirimizi eşit derecede seviyoruz. Davranışlarımla her zaman göstermediğimi de biliyorum ama kendimi geliştirmeye çalışabilirim. Geliştirmeyi deneyeceğim. Seni seviyorum, tamam mı? Alice onu tuhaf, sersem bir ifadeyle, bir eli yanağında dinliyordu. Psikolojik vaka olmama rağmen, dedi. Felix güldü, doğrulup arkasından kapıyı kapattı. Evet, diye yanıtladı. İkimiz de öyle olmamıza rağmen.

Mutfaktan çıktıktan sonra Simon yukarı gitmişti, Eileen'in kapısında bir an durdu. İçeride onun haykırarak, hıçkırarak ağladığı, ara ara güçlükle nefes aldığı duyuluyordu. Elinin arkasıyla nazikçe kapıyı tıklatınca aniden sessizlik çöktü. Eileen, diye seslendi Simon, benim.

Girebilir miyim? Ağlama sesi tekrar başladı. Simon kapıyı açtı ve içeri girdi. Eileen yatağın üzerinde yan dönmüş, dizlerini göğsüne çekmiş, bir eli saçlarında, diğer eliyle gözlerini örterek yatıyordu. Simon kapıyı arkasından kapatarak yatağın kenarına, yastıkların hemen yanına oturdu. Hayatımın bu hale geldiğine inanamıyorum, dedi Eileen. Simon cana yakın bir ifadeyle bakıyordu ona. Gel buraya, dedi. Eileen tekrar hıçkırıp saçlarına yapıştı, boğuk bir sesle yanıtladı: Sen beni sevmiyorsun. Alice de sevmiyor. Kimsem yok benim. Kimsem. Düştüğüm hale bak. Anlamıyorum. Simon geniş ve iri elini onun kafasına koydu. Neden bahsediyorsun? dedi. Tabii ki seni seviyorum. Gel buraya. Eileen bir an bir şey söylemeden sinirli bir tavırla yüzünü ovaladı, sonra aynı ters ve kızgın edayla yaklaşıp başını Simon'ın kucağına yatırdı, yanağını dizine yasladı. Ha şöyle, dedi Simon. Eileen'in kaşları çatıktı, parmaklarıyla gözlerini ovuşturuyordu. Hayatımda güzel olan her şeyi berbat ediyorum, dedi. Her şeyi. Simon elini onun saçlarında gezdiriyor, yüzüne düşmüş nemli saçları geri itiyordu. Alice'le her şeyi berbat ettim, diye devam etti. Seninle de. Bunu derken yine hıçkırıp gözlerini örttü. Simon yavaş yavaş alnını, saçlarını okşadı. Hiçbir şeyi berbat etmedin, dedi. Eileen bu lafı duymazdan gelerek nefes almak için durdu, sonra devam etti: Geçen akşam kasabada içmeye gittiğimizde... Hıçkırdığı için burada sözü kesildi, sonra güçlükle devam etti: Hayatımda ilk kez mutlu hissettim. Hatta kendim de bunu düşündüm, bir kez olsun mutlu hissediyorum, dedim. Bazen cezalandırıldığımı düşünüyorum, sanki Tanrı beni cezalandırıyormuş gibi geliyor. Ya da kendi kendime yapıyorumdur, ne bileyim. Çünkü ne zaman beş dakikalığına iyi hissedecek olsam başıma kötü bir şey gelmek zorunda. Geçen hafta sende televizyon izliyorken mesela. Her şeyin çok geçmeden berbat olacağını

bilmem gerekirdi çünkü kanepende otururken içimden, en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum, diye düşünmüştüm. Ne zaman güzel bir şey yaşayacak olsam, hayatım paramparça olmak zorunda. Belki benim suçumdur, belki kendime yapıyorumdur bunu. Ne bileyim. Aidan bana dayanamadı. Artık Alice de dayanamıyor, sen de. Simon usulca, tatlı bir sesle mırıldandı: Hayır, dayanıyorum. Eileen halen akmaya devam eden gözyaşlarını sabırsızlıkla sildi. Bilmiyorum, belki o kadar da iyi bir insan değilimdir, dedi. Belki de başkalarını kendimi düşündüğüm kadar düşünmüyorumdur. Mesela sen. Kim bilir, belki de benden daha perişan haldesindir ama hiç anlatmıyorsundur. Üstelik her zaman iyi davranıyorsun bana. Her zaman. Şu an kucağında ağlıyorken bile. Sen bir kez olsun kucağımda ağladın mı? Hayır hiç, hiç ağlamadın. Simon şefkatli gözlerle ona baktı; elmacıkkemiklerindeki çillere, kızarıp pespembe olmuş kulağına. Doğru, diye katıldı ona. Ama sen ve ben farklı insanlarız. Ayrıca perişan halde değilim, merak etme. Bazen üzgün oluyorum ama olsun. Eileen kafasını Simon'ın kucağından kaldırmadan iki yana hafifçe salladı. Ama senin bana göz kulak olduğun gibi göz kulak olmuyorum sana, dedi. Simon başparmağıyla yavaşça onun yanağını okşuyordu. Belki de ben kendime göz kulak olunmasını beceremiyorumdur, diye yanıtladı. Eileen'in gözyaşları durmuştu, bir süre bir şey demeden kucağında yatmaya devam etti. Niye ki? diye sordu sonra. Sıkılgan bir tavırla gülümsedi Simon. Bilmem ki, dedi. Boş ver, seni konuşuyorduk galiba. Eileen başını çevirip ona baktı. Bir kez olsun seni konuşabilsek keşke, dedi. Simon onun gözlerine baktı ve bir an bir şey demedi. Tanrı'nın seni cezalandırdığını düşünmene üzüldüm, dedi. Ben böyle bir şey yapacağına inanmıyorum. Eileen birkaç saniye daha ona baktıktan sonra, Geçen gün trendeyken Alice'e, keş-

ke Simon on yıl önce bana evlenme teklif etseydi diye bir mesaj yazdım, dedi. Simon düşünüyor gibiydi, bir süre bir şey demedi. Sen on dokuz yaşındayken yani, dedi sonra. Böyle bir teklifi kabul eder miydin ki? Cılız bir gülümsemeyle omuz silkti Eileen. Ateş basmıştı gözlerini, ağlamaktan şişmişlerdi. Aklım olsa ederdim, diye yanıtladı. Ama o yaşta aklım başımda mıydı, hatırlayamıyorum. Böyle bir teklifi çok romantik bulurdum herhalde, o yüzden muhtemelen evet. Daha güzel bir hayatım olurmuş yani. Kendi yaşadığım hayata kıyasla. Simon başını aşağı yukarı sallıyor, buruk, biraz hüzünlü bir ifadeyle gülümsüyordu. Benim için de öyle, dedi. Üzgünüm. Eileen onun elini tuttu, bir süre sessiz kaldılar. Alice'in seni üzdüğünü biliyorum, dedi Simon. Eileen başparmağını onun parmaklarının boğumlarında gezdiriyordu. Bu sabah Felix mutfakta bana neden daha önce gelmediğimi sordu, dedi. Ben de bir şeyler söylemeye başladım; sanki Alice'i tutan mı vardı, o niye beni görmeye gelmedi? O neredeydi? Çok mu meşguldü sanki. Canı istediği zaman trene atlayıp beni görmeye gelebilirdi. Madem beni çok seviyordu, niye en başta buraya taşındı? Kimse onu zorlamadı. Sanki birbirimizi göremeyelim diye elinden geleni yapıyormuş gibiydi, şimdi bir de üstüne kendi kırgınlığına sarılıyor, kendi kendine onu önemsemediğimi söylüyor. Halbuki giden kendisiydi. Ben onun gitmesini istemedim. Bu son sözü söyledikten sonra Eileen tekrar gözyaşlarına boğuldu, yüzünü ellerine gömdü. Ben onun gitmesini istemedim, diye tekrarladı. Simon onun saçlarını okşuyor, bir şey söylemiyordu. Eileen başını kaldırmadan acılı bir sesle konuştu: Yalvarırım beni bırakma. Saçından bir bukleyi kulağının arkasına doğru iterek mırıldandı Simon: Hayır, asla. Tabii ki bırakmam. Bir, iki dakika daha ağlamaya devam etti Eileen; Simon da sessizce dizlerindeki başını sevdi.

Eileen nihayet yatakta doğrulup Simon'ın yanına oturdu, kollarıyla yüzünü sildi. Hiç becerebildiğim bir şey olmadı, dedi Simon. Bir başkasının bana göz kulak olması. Minik, kırılgan bir kahkaha attı Eileen. İzle ve öğren. Karşında ustası duruyor, dedi. Simon dalgın dalgın gülümseyip başını indirdi. Başkasına yük olmaktan korkuyorum galiba, diye devam etti. Ne bileyim, kimse sırf ben istedim diye ya da mecbur hissetti diye bir şey yapsın istemiyorum. Düzgün açıklayamıyorumdur belki. Kendim adına istemediğim hiçbir şey yok değil. Elbette istediğim şeyler var, çok istediğim hem de. Lafı yarım kaldı, başını salladı. Yok, kendimi iyi ifade edemiyorum, dedi. Eileen bakışlarını onun yüzünde gezdirdi. Ama Simon, dedi, sana yaklaşmama hiç izin vermiyorsun ki. Demek istediğimi anlıyor musun? Ne zaman yaklaşacak olsam beni itiyorsun. Simon genzini temizledi, ellerine bakıyordu. Bunu başka bir zaman konuşabiliriz, dedi. Alice'e canının sıkkın olduğunu biliyorum, şu an bu konuyu konuşmamız gerekmiyor. Alnı hafiften kırıştı Eileen'in, kaşlarını çattı. Ama bunu yaparak yine beni itmiş oluyorsun, dedi. Acı bir gülümseme belirdi Simon'ın yüzünde. Aramızda bir daha hiçbir şey yaşanmayacağı düşüncesiyle yeni barışmıştım, dedi. Kolay olduğundan değil. Ama yaşanıp yaşanmayacağı ihtimalini düşünmekten daha kolaydı. Avucunu, başparmağının eklemini ovuyordu. Senin için herhangi bir şey yapabildiysem aslında kendim için yapmışımdır, çünkü istediğim sana yakın olmaktı, diye devam etti. Ve işin doğrusu bana ihtiyacın olduğunu, bensiz yapamadığını hissetmek istedim. Anlıyor musun söylediğimi? Bence hiç açıklayamıyorum. Demek istediğim, sen benim için benim sana yapabildiklerimden fazlasını yaptın. Ben sana daha çok ihtiyaç duydum. Senin bana ihtiyaç duyduğundan daha, çok daha fazla ihtiyaç duyuyorum sana. Soluk verdi. Eileen sessizce

onu izliyordu. Simon dalgın bir edayla, kendi kendine konuşur gibi devam etti: Ama belki de yanlış şeyleri söylüyorumdur. Bu şekilde konuşmakta zorlanıyorum. Yine sanki iç geçirir gibi bir nefes verdi, elini alnına götürdü sonra. Eileen onu izliyordu; sadece dinliyor, hiçbir şey demiyordu. Simon nihayet gözlerini kaldırdı ve ona bakıp, Korktuğunu biliyorum, dedi. Belki arkadaşlığımız konusunda söylediklerinde içtendin, arkadaş kalmak istiyordun, eğer öyleyse bunu da kabul ederim. Ama içimden bir ses senin de belki bu lafları ederken benim karşı görüşü savunmamı beklediğini söylüyor. Gelip sana, Lütfen Eileen, yapma bana bunu, seni hep sevdim, sensiz ne yaparım bilmiyorum, dememi istiyordun. Ya da her ne dememi istediysen işte. Doğru olmadığından değil, elbette doğru. Belki sen Alice'e kızdığında, onun seni önemsemediğini söylediğinde de ne bileyim, durum aynıdır belki. Bir yerde Alice'in sana, Ama Eileen, ben seni çok seviyorum, sen benim en iyi arkadaşımsın, demesini bekliyorsun. Ama sorun şu ki sana bu yanıtları vermeyi beceremeyen insanlara yöneliyorsun. Kime sorsan Alice'in o şekilde davranmayacağını sana söylerdi; en azından Felix ve ben bunu biliyorduk. Belki bende de durum aynıdır bir bakıma. Benimle olmak istemediğini söylersen üzülür ve utanırım ama ayaklarına kapanıp sana yalvarmam. Bir yerde bunu yapmayacağımı bildiğini düşünüyorum. Ama benden bu yanıtı alamadığın için seni sevmediğim ya da seni istemediğim hissine kapılıyorsun; sana onu verebilecek bir insan olmadığımdan, aslında alamayacağını içten içe bildiğin bir yanıt bu. Ne bileyim. Kendimi mazur görmüyorum, Alice'i de mazur görmüyorum. Hep onu savunduğumu düşündüğünü biliyorum; ne yalan söyleyeyim, herhalde onu savunurken aslında kendimi de savunuyor oluyorum. Çünkü onda kendimi görüyorum ve ona acıyorum. Hiç istemediği halde seni

uzaklaştırdığını, buna üzüldüğünü görüyorum. Nasıl bir his olduğunu da biliyorum. Eğer arkadaş kalmak istediğini içtenlikle söylediysen seni anlıyorum, gerçekten. Ben birlikte olması kolay bir insan değilim, biliyorum bunu. Ama seni mutlu edebileceğime dair en ufak bir ihtimal olduğunu düşünüyorsan, denememe izin vermeni dilerdim. Çünkü hayattan tek istediğim bu. Bu lafın üstüne Eileen yatağın kenarında ona doğru dönüp kollarını boynuna doladı, sonra yüzünü onun boynuna dayayıp sadece Simon'ın duyabileceği bir şey söyledi.

Alice birkaç dakika sonra tam merdivenin dibine vardığı sırada Eileen de sahanlığa çıkıyordu. Hol lambasının loş ışığında birbirlerini görüp kalakaldılar; Eileen merdivenin tepesinden aşağı, Alice ise yukarı bakıyordu, yüzleri tedirgin, ürkek, kederliydi, her biri öbürünün sönük bir aynası gibiydi; saniyeler geçerken karşılıklı, solgun, asılı durdular. Sonra birbirlerine doğru yürüdüler, merdivenin ortasında buluştular, kucaklaştılar, sımsıkı sarıldılar, kollarını birbirlerinin bedenine sardılar, sonra Alice konuşmaya başladı: Özür dilerim, özür dilerim. Eileen de konuşuyordu: Özür dileme, asıl ben özür dilerim, niye kavga ettiğimizi bilmiyorum. İkisi de hıçkırmayla karışık kahkahayla gülüştüler sonra, elleriyle yüzlerini silerek konuştular: Ne diye kavga ettiğimizi bile bilmiyorum, özür dilerim. Sonra bitkin düşüp merdivene oturdular, Alice bir basamak altındaydı Eileen'in, sırtlarını duvara vermişlerdi. Hatırlıyor musun üniversitedeyken kavga etmiştik de bana çok sert bir mektup yazmıştın, dedi Eileen. Spiralli defter kâğıdına hem de. Ne yazdığını hatırlamıyorum ama hoş değildi, onu biliyorum. Alice aynı cılız hıçkırıklı kahkahayı attı. Sen benim tek arkadaşımdın, dedi. Senin başka arkadaşların vardı ama benim tek arkadaşım sendin. Eileen onun elini eline aldı, parmakları birbirine kenetlendi. Bir süre merdivende öylece otur-

dular, konuşmadılar ya da konuştuklarında çok uzun zaman önce olan şeylerden söz ettiler; saçma tartışmalardan, tanıdıkları insanlardan, beraber güldükleri şeylerden. Birçok kez yâd edilmiş eski sohbetlerden. Sonra kısa bir sessizlik daha oldu. Her şey eskisi gibi olsun istiyorum sadece, dedi Eileen. Yine genç olalım, birbirimize yakın evlerde yaşayalım, hiçbir şey farklı olmasın. Alice kederli bir ifadeyle gülümsüyordu. Ama bir şeyler farklı olursa, yine de arkadaş olabilir miyiz? Eileen kolunu Alice'in omzuna attı. Sen olmasan kim olduğumu unuturum, dedi. Alice yüzünü Eileen'in koluna gömdü, gözlerini yumdu. Evet, diye kabul etti. Ben de unuturum. Hatta bir ara unuttum da. Eileen, sabahlığının koluna Alice'in gömdüğü minik sarı kafasına baktı. Ben de öyle, dedi. Gecenin iki buçuğu. Dışarıda astronomik alacakaranlık. Karanlık suların üzerinde asılı alçak duran hilal. Kumlara hafif ve monoton bir sesle geri dönen meddücezir. Bir başka yer, bir başka zaman.

29

Selam – deneme taslağını yorumlarımla birlikte ekliyorum. Şu anki haliyle son derece akıcı ama ortadaki iki bölümün yerini değiştirmeye ne dersin mesela? Biyografik olan kısım sonra gelmiş olur böylece. Sen de bir bak bakalım ne düşüneceksin. JP yorumlarıyla dönüş yaptı mı bu arada? O benden daha faydalı olacaktır sanıyorum!

Lineer zaman duygumu öyle yitirmiş durumdayım ki, geçen gece yatakta uzanırken şunu düşündüm: Eileen'le Simon buraya ilk kez geleli bir yıl olmuştur herhalde. Sonra üzerimde ince yazlık bir pike değil de kocaman kalın bir battaniye olduğunu fark etmemle jeton düştü; o zaman neredeyse aralık ayında olduğumuzu, sizin geçen yazki ilk ziyaretinizin üzerinden on sekiz ay geçtiğini hatırladım. On sekiz ay!! Hayatımızın geri kalanı böyle mi olacak dersin? Zaman eriyip yoğun karanlık bir pusa dönüşüyor, geçtiğimiz hafta başımıza gelenler yıllar önce, geçtiğimiz yıl olanlar dün olmuş gibi geliyor. Umarım kapanmanın yan etkisidir ve yaşlanmanın sonuçlarından biri değildir. Aklıma gelmişken: Geçmiş doğum günün kutlu olsun. Hediyeni tam vaktinde gönderdim ama artık sana ne zaman ulaşır ya da ulaşır mı, kim bilir...

Bizim cephede haber yok. Felix olabildiği kadar iyi. Pandemi konusunda ara ara umutsuzluğa kapılıp bu du-

rum biraz daha böyle giderse günahın kendisinden gideceğine dair karamsar imalarda bulunmaya devam ediyor. Ama genelde neşesi yerine geliyor sonra. Bir yandan mahalledeki yaşlıların market alışverişini yapmaya başladı ve bu sayede yaşlılar hakkında bol bol şikâyet etme imkânı edindi; bostana da gidip geliyor, orada da organik gübre yapıyor ve organik gübre yapmak konusunda şikâyet ediyor, vesaire. Kendime gelecek olursam, kapanmayla normal yaşam arasındaki fark (üzücü bir şekilde?) yok denecek kadar az. Günlerimin yüzde seksen-doksanını yine aynı şekilde geçiriyorum; evden çalışıyor, kitap okuyor, sosyal etkinliklerden uzak duruyorum. Ama sonra anladım ki azıcık sosyalleşmek bile hiç sosyalleşmemekten farklıymış; iki haftada bir arkadaşlarınla toplanıp yemek yemek, hiç toplanmamaktan bütünüyle farklıymış. Elbette seni bütün kalbimle özlüyorum, sevgilini de öyle. Geçen akşam Simon haberlere çıktığında kalbimiz yerinden fırlayacak gibi oldu bu arada. Felix köpeğin onu tanıdığından son derece emin, niye dersen televizyonda onu görünce havlamış; aramızda kalsın ama hayvan habire televizyona havlıyor zaten.

Hiç takip ettin mi bilmiyorum ama bir ay kadar önce e-posta üzerinden bir röportaj yaparken gazeteci, partnerimin kitaplarım hakkında ne düşündüğünü sordu. Hiçbirini okumadığını düşünmeden yazmış bulundum. Tabii röportajın manşeti bu oldu: "Alice Kelleher: Erkek Arkadaşım Hiçbir Kitabımı Okumadı". Sonrasında Felix "çok yazık... kız daha ıyisini hak ediyor" gibisinden epey popüler bir tweet görmüş; bir akşam telefonunu açtı, hiçbir şey söylemeden bana gösterdi. Ne düşündüğünü sorduğumda da omuz silkti. İşte bu, kitap okumayanların ahlaken aşağıda görüldüğü ve ne kadar çok kitap okursan başkalarından o kadar ıyi olduğun sığ, kendini pohpohlamaya bayılan "edebiyat kültürü"müzün mükemmel bir örneği, diye düşündüm başta. Sonra de-

dim ki, hayır; aslında normal ve aklı başında görünüp şöhret kavramıyla aklını yemiş bitirmiş bir insan örneğiyle karşı karşıyayız. Sırf bir fotoğrafımı gördü ya da romanlarımı okudu diye beni bizzat tanıdığına, hatta hayatım için en doğru kararın ne olduğunu benden iyi bildiğine canıgönülden inanan bir insan örneğiyle. Üstelik normal bu! Bu ipe sapa gelmez şeyleri yalnızken düşünmesini geçtim; çıkıp herkesin gözü önünde ifade etmesi ve karşılığında olumlu dönüş ve ilgi toplaması normal karşılanıyor. Bu küçük ve sınırlı konu çerçevesinde düpedüz deli olduğunun farkında değil, çünkü çevresindeki herkes de onunla aynı biçimde deli. Adını duydukları bir kişiyi, bizzat tanıdıkları bir kişiden cidden ayırt edemiyorlar. Ve ben olduğunu düşündükleri bu kişiye duydukları hislerin –samimiyetin, gücenmenin, nefretin, acımanın– kendi arkadaşlarına duydukları hisler kadar gerçek olduğuna inanıyorlar. Magazin kültürü bir kanser gibi dinin geride bıraktığı boşluğa yayılmış olabilir mi diye merak ediyorum. Eskiden kutsal olanın durduğu yerde büyüyen kötü huylu bir tümör gibi.

Haber niteliği olmayan bir diğer habere geçecek olursam, sağlık sorunlarımın destanı aynı şekilde devam ediyor. Bir sebepten artık neredeyse her gün ağrı sancı içindeyim. Keyfim yerindeyken kendime bu durumun son birkaç yılın biriken stresi ve yorgunluğunun sonucu olduğunu, sabredip zamana bırakırsam kendiliğinden çözüleceğini söylüyorum. Keyfim yokkken ise şunu diyorum: Artık hayatın bu, geçmiş olsun. Tıp literatüründe "stres" konusunu epey bir araştırıyorum. Herkes stresin sigara kadar sağlığa zararlı olduğu ve belli bir miktarı geçtiği an ciddi bir sağlık sorununa davet çıkardığı konusunda hemfikir sayılır. Ancak stres için önerilen tek tedavi en baştan stresli olmamak. Anksiyete ya da depresyon gibi doktoruna giderek tedavi olduğun ve belirtilerinde iyileşme göstermeyi umduğun bir şey değil. Yasadışı madde

kullanımı gibi – hiç kullanmaman, kullanıyorsan da daha az kullanmaya çalışman gerekiyor. Bu sorunu tedavi eden herhangi bir ilaç ya da etkisi kanıtlanmış iyileştirici herhangi bir perhiz mevcut değil. Stres yapma, o kadar! Bu çok önemli, yoksa çok hasta edersin kendini!! Neyse işte, etiyolojik açıdan baktığım zaman son birkaç yılı, bana gece gündüz bağırıp çağıran binlerce insanla dolu duman altı bir odada kilitli kalarak geçirmiş gibi hissediyorum. Ve ne zaman sona ereceğini, iyileşmemin sonrasında ne kadar zaman alacağını ya da iyileşip iyileşmeyeceğimi bilmiyorum. Bir yandan insan bedeninin inanılmaz derecede dayanıklı olabildiğini biliyorum. Diğer yandan yaman köylü atalarım beni halkın nefretini toplayan ünlü bir romancı olmaya çok hazırlamış sayılmazlar. Ne diyorsun? Vasat ile makul arası bir bedensel sağlığa yavaş yavaş döner miyim? Yoksa müzmin bir sağlıksızlığın, belki de maneviyat anlamında gelişmek için karşıma çıkan yeni bir fırsat olduğunu yavaş yavaş kabulleneyim mi?

Aklıma gelmişken: Felix sana bir e-posta yazdığımı görünce, "Artık Katolik olduğunu söylemeyi de ihmal etme," dedi. Geçenlerde Tanrı'ya inanıp inanmadığımı sorduğunda ona bilmediğimi söyledim diye bunu yapıyor. Bütün gün tepemde cık cıklayarak dolaştı, sonra eğer kendimi manastıra falan kapatacak olursam ondan hiç ziyaret beklemememi söyledi. Manastıra kapanmayacağımı söylememe herhalde gerek yok, hatta Katolik bile değilim, bildiğim kadarıyla. Doğru ya da yanlış, her şeyin ardında bir şeyin var olduğunu hissediyorum sadece. Bir kişi bir başkasını öldürdüğünde ya da incittiğinde orada "bir şey" vardır – öyle değil mi? Boşluğun içerisinde uçuşan ve farklı biçimler alan atomlardan ibaret değil. Nasıl açıklasam bilmiyorum aslında. Fakat başkalarını kendi çıkarlarımız için bile olsa incitmemenin önemli olduğunu hissediyorum. Felix de buraya kadar benimle hemfikir tabii ama sırf Tanrı'ya inanmadığı için toplu katliam ya-

pan kimsenin olmadığını da (gayet mantıklı bir şekilde) söylüyor. Ama ben şuna inanır oldum ki bunun sebebi, şu ya da bu şekilde Tanrı'ya inanmaları – her şeyin altında gizli olan o iyilik ve sevgi ilkesine inanmaları. Ödül beklemeksizin, kendi arzularımızı düşünmeksizin kimsenin görmesini ya da bilmesini beklemeksizin yapılan iyiliğe. Eğer Tanrı buysa Felix peki diyor, bir kelimeden ibaret, hiçbir anlamı yok zaten. Elbette cennet ve melekler ve İsa'nın dirilişi anlamına gelmiyor; ama belki de bu şeyler Tanrı'nın aslında ne anlama geldiğine erişebilmemize yardımcı oluyordur. İnsanlık tarihi boyunca doğru ile yanlış arasındaki farkı tarif etme çabalarımız yetersiz, acımasız ve adaletsiz oldu, ama o fark hâlâ varlığını sürdürüyor – bizim ötemizde, herhangi belli bir kültürün ötesinde, yaşamış ve ölmüş her kişinin ötesinde. O farkı anlayıp ona uygun olarak yaşamaya, insanlardan nefret etmektense onları sevmeye çalışarak ömrümüzü geçiriyoruz ve dünyada bundan daha önemli başka bir şey yok.

Kitap bir ara doludizgin gidiyordu ama şu sıralar damla damla akar hale gelmiş durumda. Neşeli yapım sağ olsun, bu gelişmelere hiç meşum anlamlar yüklememeye çalışıyorum. Haha! Yok yok, gerçekten, bir kez daha o çukura girmeye, beynimin artık çalışmadığı ve bir roman daha yazamayacağım endişelerine kapılmaya niyetim yok. Bir gün bu endişelerimde haklı çıkacağım ve o gün geldiğinde bunca zamanı kaygılanarak geçirdiğim için sevineceğimi düşünmüyorum. Birçok açıdan şanslı olduğumun farkındayım. Bunu unuttuğumda Felix'in ve senin ve Simon'ın hayatta olduğunu kendime hatırlatıyorum; o zaman kendimi olağanüstü, neredeyse korkunç derecede şanslı görüyor ve hiçbirinize en ufak bir kötülük gelmemesi için dua ediyorum. Hadi bakalım, şimdi sen bana nasıl olduğunu yaz.

30

Alice – notların için çok teşekkür ederim – tam vaktinde ulaşan ve senden beklenecek şekilde cömert doğum günü hediyesi için de! Bu kısa gecikme için üzgünüm. Kusuruma bakmayacağını biliyorum, çünkü önemli ve gizli bir haberle sana yazıyorum. Elbette şimdilik gizli, gizlenemeyecek olduğunu birazdan öğrenmiş olacaksın ne de olsa. Haberim şu, hamileyim. Kesinleşeli birkaç gün oldu; o gün Simon bizzat bulunması gereken bir heyet oturumundan daha dönmemişken plastik ambalajını mutfak makasıyla kestiğim gebelik testinin üstüne işedim. Test pozitif çıktığında mutfak masasına oturup ağlamaya başladım. Niye bilmem. Beklemiyordum desem yalan olur, doktorum bana doğum kontrol hapı vermeyeli aylar olmuştu ve âdetim üç hafta gecikmişti çünkü. Nasıl hamile kaldığıma dair ayrıntılarla seni daha fazla sıkmak ya da utandırmak gibi bir niyetim yok; eminim arkadaşlığımızın bu aşamasında benim sorumsuz davranışlarım seni artık şaşırtmıyordur da ama Simon'ın da sonuçta bir insan olduğunu söylemekle yetineyim işte. Her neyse; oturumdan ne zaman döneceğini bilmiyordum – bir saat mi, iki saat mi sürer, yoksa işi uzarsa bütün akşam evde bir başıma oturur muyum diye düşünmeme kalmadan kapıda anahtarların sesini duydum.

İçeri girdiğinde beni masada boş boş otururken buldu, onu çağırıp yanıma oturmasını söyledim. Sanki uzun bir süre durup beni izledikten sonra bir şey demeden gelip oturdu. Ben daha bir şey demeden anladığını anladım. Ona hamile olduğumu söyledim, o da bana ne yapmak istediğimi sordu. Garipseyeceksin biliyorum ama o sorana kadar hiç düşünmemiştim. Ama daha birkaç dakika geçmiş sayılırdı, ben de o süre boyunca sadece Simon'ın nerede olduğunu –işte miydi yoksa dönüş yolunda mıydı, eczaneye ya da süpermarkete uğramış olabilir miydi?– ve eve ne zaman döneceğini düşünebilmiştim. Sorduğu an cevap aklıma geldi, hiç düşünmeme gerek kalmadı. Doğurmak istediğimi söyledim. İşte o zaman ağladı ve çok sevinçli olduğunu söyledi. Ben de ona inandım, çünkü ben de çok sevinçliydim.

Alice, şimdiye dek aklıma gelen en kötü fikir bu mu? Bir bakıma öyle belki. Hamileliğim sorunsuz geçtiği takdirde bebeğin doğumu önümüzdeki yıl temmuzun başına denk gelecek; o sırada hâlâ kapanmada olabiliriz ve ben küresel bir pandemi sırasında hastane koğuşunda tek başıma doğum yapmak zorunda kalabilirim. Hadi bu acil kaygıları bir kenara bıraktım diyelim, insan uygarlığının bizden sonra bildiğimiz haliyle devam edeceğinden ne sen ne ben eminiz. Ama ne yaparsam yapayım, yüz binlerce bebeğin benim farazi bebeğimle aynı gün dünyaya geleceğini biliyorum. O bebeklerin geleceği kuşkusuz bir o kadar önemli; benim farazi bebeğimi onlardan ayıran tek şey ben ve sevdiğim adamla olan ilişkisi. Yani, çocukların şu ya da bu şekilde dünyaya geldiğini ve kime ait olduklarının çok önemi olmadığını söylemeye çalışıyorum. Her türlü onların yaşayabilecekleri bir dünya kurmamız gerekiyor. Tuhaf bir şekilde çocukların ve annelerinin tarafında olmak isteği duyuyorum; sadece bir gözlemci olarak kalıp onları uzaktan desteklemek,

onların iyiliğini tah
dan biri olmak. Bun
şündüğümü de söyl
açıklayamasam da
nüyorum sadece. A
ğum için kürtaj yap
yali bir geleceğe ba
hayatımdan bir şeyi
bana) hastalıklı ve
şüphe ve dehşetle
içinde bulunmak is
kındaki düşünceler
dünyada kadınlar ç
ve benim yerim or
onların çocuklarını
cık akılcı bir açıdan
duğunu söylüyor. Y
rum, biliyorum doğ

Bir mesele dah
ha da önemli olabi
sem! lütfen hemen
da çocuk sahibi olm
dan kendime sağlıkl
bir partnerim var, p
lem var, otuzlarımda
gitmez muhtemelen
sekiz aydır birlikteyi
arabamız yok ve dah
rışmasının ilk sorula
gür hüngür ağlamış
nek olacak davranış
oraya kaydırdıktan,
sonra bu basit işlerin
bilecek kadar yorg

onların iyiliğini tahmin yürüterek bulmak değil, onlardan biri olmak. Bunun herkes için önemli olduğunu düşündüğümü de söylemiyorum bu arada. Niye olduğunu açıklayamasam da kendim için önemli olduğunu düşünüyorum sadece. Ayrıca iklim değişikliğinden korktuğum için kürtaj yaptırma fikrini de hazmedemedim. Hayalî bir geleceğe bağlı olduğumu göstereyim diye gerçek hayatımdan bir şeyi kesip atmak bana (ve belki de yalnız bana) hastalıklı ve manyakça geldi. Beni kendi bedenime şüphe ve dehşetle bakmaya iten hiçbir siyasi hareketin içinde bulunmak istemiyorum. Uygarlığın geleceği hakkındaki düşüncelerimiz ve korkularımız ne olursa olsun dünyada kadınlar çocuk sahibi olmaya devam edecekler ve benim yerim onların yanı; sahip olacağım çocuk da onların çocuklarının yanında yaşamayı hak ediyor. Azıcık akılcı bir açıdan aklım, söylediklerimin anlamsız olduğunu söylüyor. Yine de hissediyorum işte, hissediyorum, biliyorum doğru olduğunu.

Bir mesele daha var ki bu aslında senin gözünde daha da önemli olabilir –keşke ne düşündüğünü bilebilsem! lütfen hemen cevap yazıp anlat bana!– o da, aslında çocuk sahibi olmaya uygun olup olmadığım. Bir yandan kendime sağlıklıyım, beni seven ve bana destek olan bir partnerim var, para durumumuz iyi, dostlarım ve ailem var, otuzlarımdayım diyorum. Koşullar bundan iyiye gitmez muhtemelen. Diğer yandan da Simon'la daha on sekiz aydır birlikteyiz (!), tek odalı bir dairede yaşıyoruz, arabamız yok ve daha geçen gün televizyondaki bilgi yarışmasının ilk sorularından hiçbirini bilemedi diye hüngür hüngür ağlamış aptalın tekiyim ben. Hiç çocuğa örnek olacak davranış mı bu? Bütün gün virgülleri oradan oraya kaydırdıktan, yemek yapıp bulaşıkları yıkadıktan sonra bu basit işlerin sonunda yere çöküp toprağa karışabilecek kadar yorgun hissediyorum – bu, çocuk sahibi

olmaya hazır birinin ruh hali mi? Bu konuyu Simon'la konuştum, yemekten sonra yorgun hissetmenin otuzlu yaşlarda normal olduğunu, endişelenmeye gerek olmadığını, ayrıca "bütün kadınların" ağlama nöbeti geçirdiğini söyledi; doğru olmadığını bilsem de kadınlar hakkındaki ataerkil inançlarını sevimli buluyorum. Bazen Simon sakinliği, güvenilirliği ve güler yüzlülüğüyle baba olmaya o kadar uygun geliyor ki ben fos çıksam bile çocuğun sırtı yere gelmez diyorum. İkimizin bir bebeği olacağı düşüncesi onu öyle mest ediyor ki, şimdiden ne kadar mutlu ve gururlu, ne kadar heyecanlı olduğunu görüyorum; onu o şekilde mutlu etmek de benim başımı döndürüyor. Beni ne kadar sevdiğini düşündüğümde kendimle ilgili herhangi kötü bir şeye inanasım gelmiyor. Kadınlar söz konusu olunca erkeklerin aptallık edebildiğini hatırlatmaya çalışıyorum kendime. Ama yine de haklı olabilir belki; o kadar kötü değilimdir, hatta iyi biriyimdir ve belki de birlikte mutlu bir aile kuracağız. Sonuçta hiç öyle insanlar yok mu? Mutlu aile sahibi olan yani. Biliyorum senin de olmadı, benim de. Ama Alice, yine de dünyaya geldiğimiz için çok mutluyum ben. Ev konusuna gelince, Simon dert etmememi, daha uygun bir muhitte bir ev satın alabileceğimizi söyledi. Tabii eğer istersem evlenmeyi düşünebileceğimizi de bir kez daha önerdi...

Hiç gözünün önüne getirebiliyor musun? Bir anne, evli bir kadın, Liberties taraflarında küçük yarı müstakil bir ev sahibi olduğumu? Duvar kâğıtlarında pastel boya izleri, yerde Lego'larla. Bunu yazmak bile güldürüyor beni – kabul et, hiç ben gibi gelmiyor kulağa. Ama daha geçen yıl, kendimi Simon'ın kız arkadaşı olarak da hayal edemiyordum. Ailelerimizin ne diyeceğini, arkadaşlarımızın ne düşüneceğini hayal etmek zordu anlamında demiyorum. İkimizin mutlu olacağını hayal etmek zordu. Hayatımdaki diğer her şey gibi olacağını, yani zor ve

hüzünlü olacağını düşünüyordum; çünkü kendim zor ve hüzünlü biriydim. Ama artık öyle değilim, belki hiç olmamışımdır. Hayat sandığımdan daha değişkenmiş. Uzun bir zaman üzüntülü geçtikten sonra mutlu da olabiliyormuş hayat. Ya biri ya öbürü olmak zorunda değilmiş, "kişilik" adı verilen bir yolu tutturup sonuna kadar öyle gitmiyormuş. Eskiden öyle olduğuna gerçekten inanırdım ama. Şimdi her akşam işlerimizi bitirdikten sonra ben yemek yaparken Simon haberleri açıyor ya da o yemek yaparken ben haberleri açıyorum; sonra son kamu sağlığı yönergelerini, kulislerde konuşulanlara dair haberlere yansıyanları ve kulislerde aslında ne konuşulduğuna dair Simon'ın içeriden aldığı duyumları konuşuyoruz; arkasından yemek yiyip bulaşıkları yıkıyoruz; kanepede uzanırken ona *David Copperfield*'dan bir bölüm okuyorum; sonra çeşitli dizi film platformlarında bir saat fragman izledikten sonra ya birimiz ya da ikimiz birden uyuyakalıyoruz ve kalkıp yatıyoruz. Sabahları mutluluktan neredeyse içim sızlar bir halde uyanıyorum. Gerçekten sevgi ve saygı duyduğum, bana gerçekten sevgi ve saygı duyan biriyle yaşamak – bunlar ne kadar da değiştirdi hayatımı! Elbette her şey feci durumda şu an; seni tüm kalbimle özlüyorum, ailemi özlüyorum, partilere ve kitap lansmanlarına ve sinemaya gitmeyi özlüyorum; ama aslında bu demek oluyor ki hayatımı seviyorum, hayatıma geri dönecek olmanın heyecanını duyuyorum; hayatımın devam edeceğini hissetmenin, yeni şeylerin olmaya devam edeceğinin ve henüz hiçbir şeyin bitmediğinin heyecanını.

Keşke bütün bunların sana ne düşündürdüğünü bilebilseydim. Nasıl olacağını hâlâ bilmiyorum; nasıl hissedeceğimi, günlerin nasıl geçeceğini, hâlâ yazmak isteyip istemeyeceğimi ya da istesem de yazmamın mümkün olup olmayacağını, hayatımın sonunda nereye varacağı-

nı. Çocuk sahibi olmak, yapmayı hayal edebileceğim en sıradan şey herhalde. İstiyorum da bunu; insanlığın en sıradan tarafının şiddet ya da açgözlülük değil, sevgi ve şefkat olduğunu ispatlamayı. Kime ispatlıyorsam artık. Kendime belki. Neyse işte, başka kimse bilmiyor; sen ve Felix dışında kimseye de daha birkaç hafta söylemeyeceğiz. İstersen haberi Felix'e sen verebilirsin tabii ya da Simon telefonlaştıklarında ona söyler. Biliyorum, benim için hayalini kurduğun hayat bu değildi Alice; beraber büyüdüğüm çocukla bir ev alıp çocuk sahibi olmam. Benim de kendim için hayalini kurduğum hayat bu değildi. Ama sahip olduğum hayat, elimdeki tek hayat bu. Ve sana bu satırları yazarken çok mutluyum. Tüm sevgimle.

Te

Bu kitabın başlığı, F
"Die Götter Griechenlan
bir tabirin motamot çev
çen tabir şöyle: "*Schöne W*
şiirin bir kısmını 1819'
Where Are You? aynı zam
da başlığıydı; aynı yıl E
Festivali sırasında bienali

Bu kitap üzerinde ça
yısıyla bazı kişilere teşek
kocama, kendi usulümce
kün hale getirdiği için te
yatıma getirdiğin sevgiyi
da olsa ifade edebilmişse
Aofie Comey ve Kate C
gün minnettarım, size ne

Yazmaya ilk oturdu
rumlarıyla kitabı ihtiyacı
John Patrick McHugh'a b
şekilde daha en başından
nu ve neyin daha iyi
olduğu için editörün
yum. Detaylı ve ayd